

Mitchell KRIEGMAN

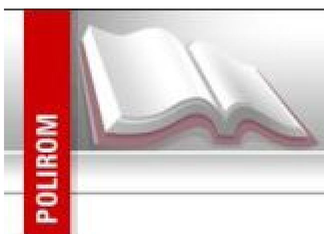
Cum am devenit Audrey Hepburn

Traducere din limba engleză şi note de

Ines Hristea

EDITURA POLIROM

2015

Mitchell Kriegman

Being Audrey Hepburn

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5880-0

ISBN PDF: 978-973-46-5881-7

ISBN print: 978-973-46-5820-6

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: © iStockphoto.com / twentyfourworks

MITCHELL KRIEGMAN este regizor, scenarist şi producător, om de televiziune. A scris *Being Audrey Hepburn* (*Cum am devenit Audrey Hepburn*), care va fi urmat, la sfârşitul anului 2015, de un al doilea roman, *Things I Can't Explain*. De-a lungul carierei cinematografice, a câştigat patru premii Emmy pentru colaborarea la seriile de spectacole pentru copii *Bear in the Big Blue House*, *The Book of Pooh* şi *It's a Big Big World*. A mai scris scenarii pentru Rogue, Universal Disney, Columbia Pictures şi a publicat proză scurtă în *The New Yorker*, *National Lampoon*, *Glamour*, *New York Press* şi *Harper's Bazaar*. Mitchell Kriegman este şi creatorul sitcomului Nickelodeon *Clarissa Explains It All*.

Lisbeth, cel de-al doilea copil al unei familii destrămate din Jersey, ştie un singur lucru: nu vrea să ajungă asistentă medicală, aşa cum şi-ar fi dorit mama ei. Vizitându-şi cea mai bună prietenă, custode la Muzeul Metropolitan de Artă, are ocazia să probeze rochia purtată de Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany*, celebra ecranizare a romanului lui Truman Capote. Ajunge astfel în preajma prinţeselor şi mogulilor din Manhattan, care o iau drept una de-a lor şi o invită la o petrecere. Este doar începutul unei aventuroase călătorii într-o lume pe care până atunci o cunoscuse doar din reviste şi de pe site-urile unor fan cluburi şi în care, luată de val, intră în pielea lui Audrey Hepburn. Contrastul dintre viaţa petrecută în cluburi şi la evenimente mondene şi munca de chelneriţă într-un mic restaurant dă naştere unei spumoase şi interesante intrigi în care-şi va redescoperi biografia, în care va afla cine este cu adevărat.

Veronicăi Geng

Vreau să fiu tot eu când o să mă trezesc, într-o bună dimineață, şi-o să iau micul dejun la Tiffany.

HOLLY GOLIGHTLY

1

Totul a început cu acea rochiță neagră.

Da, mă refer la *acea* rochiță neagră – rochia Givenchy perfectă, clasică, absolut splendidă, pe care Audrey Hepburn a purtat-o cu atâta strălucire în scena de început a filmului *Mic dejun la Tiffany.*

Chiar în fața mea se afla rochia aceea din care se țes vise.

— Te rog, te rog, te rog, lasă-mă s-o probez, am implorat-o pe Jess.

— Nici vorbă, mi-a răspuns ea. O să fiu concediată.

Jess lucra deja ca asistent în cadrul departamentului de proiecte speciale al Muzeului Metropolitan de Artă din New York City, cunoscut sub denumirea de Met. Era mai curând un post atrăgător de trepăduş, dar care reprezenta un punct important de pornire în ierarhia muzeului şi, la fel ca mine, Jess avea numai nouăsprezece ani. Iar asta era doar una

dintre slujbele ei. Ziua, Jess mergea la şcoala de design vestimentar, noaptea lucra la Met, iar în weekend amândouă eram chelnerițe la The Hole[1].

Hotărâtă să-şi conceapă propria linie vestimentară înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani, Jess a ştiut dintotdeauna ce are de făcut – aşa cum, în clasa a zecea, „a scos capul în lume" şi niciodată nu a mai privit în urmă. Ținând cont de faptul că era absolut genială când venea vorba de materiale, foarfece şi o maşină de cusut şi că era cea mai responsabilă şi cea mai hotărâtă persoană din lume, ca să nu mai amintesc şi zona în care locuiam amândouă, South End Montclair, New Jersey, n-aveam nici un dubiu că Jess va reuşi.

— N-o să fii concediată, am insistat, cu cea mai tristă şi mai jalnică expresie, o expresie de *cea mai bună prietenă care te roooa-gă s-o laşi să probeze cea mai spectaculoasă rochie de pe fața pământului*. Suntem singure aici. Măcar atât poți să faci pentru mine după ce m-ai târât în mijlocul lui iulie, într-o seară de vineri sufocantă, ca să triez o grămadă de cioburi de ceramică din Nilul antic, în vreme ce toate prințesele de pe Park Avenue şi toți mogulaşii se destrăbălează la parter.

[1] Gaură, văgăună (engl.).

Se auzea clar petrecerea care avea loc în galeriile principale de sub noi: bubuiturile dopurilor şi clinchetul paharelor cu şampanie – opulenta clasă de snobi care, cu vocile lor de studenţi la şcoli private din Manhattan, îşi murmurau unii altora nimicuri obscene, la o altă gală, marcată de excese, a debutantelor provenite din rândul celebrităţilor.

În afară de Buni, doar Jess mai ştia cât de mult însemna rochia aia pentru mine. *Mic dejun la Tiffany* nu era doar filmul meu preferat, era metoda mea de relaxare, era mantra mea, era obsesia mea, era singurul lucru care mă ajuta să trec peste toate rahaturile de-acasă.

Dacă nu locuiţi într-o peşteră, atunci sunt convinsă că l-aţi văzut. Nu ştiu dacă a existat vreodată ceva atât de desăvârşit pe o peliculă. Perlele! Diadema! *Rochia!* Sincer, ce n-aţi da ca să trăiţi pentru o zi într-o lume în care ar fi perfect normal să purtaţi o diademă micuţă fără a părea că participaţi la concursul de frumuseţe Miss Hackensack?

Şi când te gândeşti că fetiţa aia sfrijită, venită de nicăieri, a reuşit să devină o fabuloasă celebritate a societăţii americane, pentru care se dădeau peste cap şi mafioţi, şi scriitori, şi fotografi, şi milionari! New York-ul anului 1961 era cu mult mai cool şi mai minunat decât azi, oferea atâtea posibilităţi. Fireşte, toţi bărbaţii pe care-i cunoştea Holly s-

au dovedit a fi nişte şobolani. Sau superşobolani. Holly avea atâta dreptate. În lume sunt aşa de mulți superşobolani.

— Te rog, ştii cât de mult îmi place filmul ăla, m-am smiorcăit.

— Da, ştiu, a zis Jess. De-asta te şi las să *vezi* rochia.

Am ridicat cu grijă rochia din împachetarea de arhivă şi am ținut-o în sus s-o privesc. Ştiam cu certitudine că eu şi Audrey Hepburn aveam aproximativ aceleaşi măsuri – 86-51-89 –, însă Audrey părea întotdeauna elegantă şi feminină, în vreme ce eu aveam tendința să par mai... mă rog, osoasă şi băiețoasă. Sânii mei erau mai mici – dacă-mi umpleam plămânii cu aer şi-mi imaginam că sunt Katy Perry puteam să mă umflu până la 81-51-84.

Satinul negru era mai aspru decât mă aşteptasem. Rochia avea, pe partea stângă, un fermoar lung până la şold şi era accesorizată cu o pereche de mănuşi până la cot, aşezate într-o pungută de plastic colorată, prinsă de umeraşul căptuşit cu satin din interiorul cutiei.

Incredibil.

Asta era *misterioasa* rochie – toată lumea jura că exista, dar aproape nimeni n-o văzuse vreodată şi n-o atinsese. Ăsta era modelul original al lui Givenchy, rochia cusută de mână. M-am întrebat dacă parfumul delicat al țesăturii

venea de la procesul de conservare, deşi, în taină, speram că era o urmă fină a parfumului lui Audrey Hepburn.

— Eşti aşa de pisăloagă, a şoptit Jess. Să fii superatentă. Asta-i o rochie de-un milion de dolari.

— De fapt, de 923.187 de dolari. E cel mai mare preț obținut, la vremea respectivă, la o licitație, pentru o rochie de film. Iar asta s-ar putea să aibă o valoare şi mai mare.

Am oftat şi mi-am lipit de corp rochia aceea de vis.

Jess a tras adânc aer în piept şi s-a uitat în ochii mei.

— OK, încearc-o! Dar numai un minut.

2

Dacă, în timp ce mângâiam satinul aspru al celebrei rochii negre a lui Audrey, mi-ați fi spus că viața mea e pe punctul de a se schimba într-un milion de inimaginabile feluri, nu v-aş fi crezut. Nu fiindcă n-aş fi crezut că rochia lui Audrey era magică. Sau pentru că n-aş fi crezut în magie. Credeam, ba chiar cu disperare!

De fapt, tot timpul vedeam lucruri magice în jurul meu – în viața celebrităților pe care le priveam jinduitor în filme, în reviste şi online. Dar magia era pentru ele, nu pentru mine. Nu-mi puteam închipui cum m-ar fi putut măcar găsi magia când eu locuiam în suburbiile cenuşii din Jersey, acolo unde îmi trăisem întreaga viață.

Cu cinci ore înainte de a mângâia prețioasa rochie Givenchy a lui Audrey, fusesem la kilometrul zero al vieții mele complet lipsite de magie: în locanta soioasă din South End unde eram chelneriță, în Finer Diner, în mod nimerit poreclită The Hole. Purtam „*eau* de friptură la minut”, izul puturos şi de transpirație al chelneriței de birt, împreună cu un şorț roz şi slinos. Tocmai servisem două căni cu cafea şi o farfurie cu murături prăjite în aluat. Tura de zombi de la locantă era destul cât să te ucidă, iar eu tocmai încheiasem o tură dublă. Nu că aş fi avut altceva de făcut.

Îndreptându-mă spre casă pe 21S, una din cele mai grozave autostrăzi din New Jersey, am crezut c-o să intru în comă. Am ieşit spre 4th Avenue, chinuindu-mă să-mi țin ochii deschişi, şi-am luat-o pe Bloomfield Avenue, spre casă, mulțumită că în față nu era nici o maşină.

— Salut, soră-mea! Arăți ca un rahat, mi-a zis Ryan, speriindu-mă, când am intrat împleticindu-mă pe uşă.

Pentru un puşti de treisprezece ani, avea deja o gură prea spurcată. Dar, la cum vorbea mama, la ce altceva te-ai fi putut aştepta? Ryan a schițat un zâmbet în colțul gurii şi şi-a răsucit codița aia urâtă, pe care şi-o împletea la ceafă. Ca de obicei, fratele meu se juca Războiul Cretinilor, cum zicea mama. Jocul electronic care creează cea mai mare dependență cunoscută vreodată, în care copii fără o viață

adevărată poartă nume de genul Worgen şi tot timpul trec la următorul nivel.

— Mulţumesc foarte mult, Ry. Unde-i mama? l-am întrebat.

— S-a dus cu Courtney să-i ia maşina. I-au remorcat-o.

— Iar? De când au plecat?

M-am gândit dacă să nu fug şi să mă aciuez acasă la Jess.

Portierele trântite şi scârţâitul ruginit al uşii cu plasă de ţânţari mi-au oferit răspunsul – era prea târziu.

— Nu ştii nimic! a urlat mama dând buzna pe uşă. Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa fără să ai un plan.

Şi-a aprins o ţigară şi s-a îndreptat spre bucătărie. Era îmbrăcată cu obişnuita ei uniformă albastru-deschis de la spital.

— Am un plan! Doar că nu e planul *tău*! a zbierat Courtney, tropăind în urma mamei, încălţată cu cizmele ei blănoase şi îmbrăcată cu o pereche de jeanşi scurţi şi zdrenţuiţi.

Tricoul cu decolteu adânc îi stătea atât de strâns pe piept, încât sânii păreau gata să-i sară afară în orice moment.

Ryan s-a uitat la mine cu privirea lui goală, după care s-a apucat din nou să ucidă vrăjitori şi vârcolaci. Uitătura letală

a lui Courtney mi-a dat de înțeles cât se poate de limpede că, dacă nu voiam să devin un animal călcat de mașină pe șosea, ar fi fost cazul să plec de-acolo. Oricum, ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă trezesc în mijlocul scandalului. Probabil că ori mama, ori Courney ar fi pus ochii pe mine, așa că am dat să mă tirez, îndreptându-mă glonț spre dormitorul meu.

— Unde crezi că te duci? a urlat mama.

Am înghețat. Din cauza alcoolului și a țigărilor, avea o voce de parcă ar fi înghițit cioburile de la un pahar.

— Doar ce-am ieșit de la muncă și miros a slănină, i-am răspuns cât de dulce am putut. Trebuie să fac un duș.

Mama s-a întors către dulap, și-a înșfăcat cana de cafea și s-a dus la frigider să-și ia cuburi de gheață. Eu m-am furișat afară din cameră.

Pereții casei noastre erau așa de subțiri, că până și din dormitor o auzeam pe Courtney tropăind pe podeaua acoperită cu linoleum și pe mama zdrăngănindu-și cuburile de gheață din cana cu gin Gordon's.

Mamei nu-i trebuia mult ca să se ia de Courtney. Niște unghii de la picioare rămase pe pardoseala din baie? O întâlnire în parcare la 2:30 dimineața? Faptul că sora mea mai mare era dată afară de la colegiul profesional fiindcă nu se dusese la un curs? Sau doar o zi proastă la muncă, adică

la spital, pentru mama – toate cele de mai sus puteau să declanşeze Scandalgedonul. Ştiam măcar cum avea să se încheie ciorovăiala. La fel ca întotdeauna.

Ai fi zis că mama era fericită că fiica ei nu fusese prinsă conducând băută. Îmi închipui că nu conta deloc faptul că, pentru a doua oară în luna respectivă, sora mea îşi abandonase maşina pe marginea drumului, beată criță. Era imposibil ca taxa de trei sute de dolari pentru tractarea automobilului să n-o fi usturat la buzunar.

— Un plan presupune un viitor. Înseamnă să-ți asumi o responsabilitate. Nu să te îmbeți cui, să fumezi iarbă cu prietenii ăia ai tăi idioți şi să-ți laşi maşina pe marginea drumului, a urlat mama. N-o să pot să-ți tot salvez curu' toată viața.

— Nimeni nu-ți cere asta! a zbierat Courtney.

Mama se înşela în privința lui Courtney. Ea *chiar* avea un plan. Țelul ei era să scape lumea de tot alcoolul, dând pe gât pahar după pahar, în nenumăratele cârciumi din Jersey City, şi visând că, în sezonul următor, avea să ajungă finalistă la *American Idol* sau *The Voice.* Courtney era de părere că ar fi trebuit să aibă propriul reality show – hei, toată lumea visează la asta, nu? Odată şi-a inventat o familie nou-nouță şi a încercat, la modul cel mai serios, să obțină un loc în serialul *Mob Wives*. Pur şi simplu, nu există

destule reality show-uri pentru ca toți oamenii normali să devină celebri.

Uneori părea că sora mea se chinuia s-o întreacă pe mama. Vedeți, eu ştiam de la Buni, bunica mea, că, în tinerețe, mama fusese la fel ca sora mea, doar că încă şi mai şi. Înainte ca MTV-ul să descopere New Jersey-ul, mama bea şi se plimba cu maşina pe toate cele şaptezeci şi cinci de bretele de ieşire de pe Garden State Parkway[2], de la Whippany până la Seaside Heights. Ea a fost cea care practic a inventat datul pe gât al cutiilor de bere dintr-o singură răsuflare. Ea a fost, de fapt, varianta originală a lui JWoww[3], până când clinicile de dezintoxicare să devină o alternativă la facultate.

Uşa s-a trântit şi vibrațiile s-au propagat prin minuscula noastră casă. Pereții semănau cu panourile despărțitoare din spitale. Iar bubuitura respectivă venise cu siguranță de la uşa bucătăriei. Am aşteptat să aud pornind motorul rablei lui Courtney.

Nimic. Rahat. Asta însemna că trebuia să mă pregătesc pentru runda 2.

---

[2] Autostradă cu plată, cea mai lungă din statul New Jersey.

[3] JWoww este porecla lui Jennifer Lynn Farley, o vedetă de televiziune americană; a devenit cunoscută prin participarea în cadrul reality show-ului „Jersey Shore”, produs de MTV.

Sincer, în situația asta, cel mai indicat era să mă încui în dulap. Nu trebuia decât să stau în afara liniei de tragere; altfel puteam să sfârşesc pe post de victimă colaterală.

Eu eram sora mijlocie. Statul la distanță era specialitatea mea. De fapt, stăteam atât de departe de tot, că nu mai eram niciunde, dar asta era mai bine decât să mă aflu în mijlocul a ceea ce se petrecea în casa noastră.

— Eşti furioasă fiindcă eşti bătrână şi-ntotdeauna o să fii singură şi nimănui nu-i pasă de tine! a țipat Courtney.

Am presupus că sora mea se întorsese în casă.

A urmat o pauză de plâns, după care mama a zis ceva greu de înțeles pentru că avea gura îngropată în batiste de hârtie.

— N-ai nici un drept să-mi vorbeşti aşa...

Şi o nouă pauză.

— Asta e casa mea.

— Cui îi pasă? a urlat Courtney.

Uşa s-a trântit din nou şi eu am aşteptat.

În dulapul meu, sunetele venind dinspre parter se auzeau considerabil mai atenuate. Probabil ați crezut că glumesc în privința dulapului.

Dulapul era adăpostul meu, camera de panică, refugiul meu. De obicei, mama se întorcea de la serviciu pe la ora patru după-amiaza şi-i dădea cu băutura până când leşina

pe canapea. Din când în când, se super-cherchelea şi începea să se prostească – cânta melodii vechi de-ale lui Springsteen. Ceea ce era distractiv. Noi îi ţineam hangul până când adormea pe masa din bucătărie. Însă, de cele mai multe ori, o apuca plânsul şi se pornea să arunce cu scrumiere. Mama era veşnic furioasă.

Vedeţi, nici ea n-a avut vreodată un „plan”. După anii petrecăreţi, niciodată nu s-a mai mutat, aşa cum îi spusese lui Buni c-avea să facă. Se aşteptase ca, într-o zi, tata să facă nişte bani, dar el ne-a abandonat şi a lăsat-o pe mama cu un munte de datorii.

În cele din urmă, mama a trebuit să se descurce cumva, aşa că a revenit la numele de fată, ca să evite creditorii, şi a petrecut un an în şcoala de meserii, ca să devină asistentă medicală. Aşa am ajuns în South End, care nu e tocmai Upper Montclair şi nici măcar Lower Montclair. Lower Montclair, care se afla în apropiere, era zona în care locuiau toţi profesioniştii în life-style. Acolo existau trei magazine de îngheţată, multe cafenele şi magazine de haine precum Anthropologie şi American Apparel. În South End, noi aveam K&G Fashion Superstore şi Advanced Auto Parts.

Mama îşi făcea griji 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Îşi făcea griji din cauza vaselor din chiuvetă, din cauza facturilor la încălzire, din cauza faptului că sora mea îi

furase ultimele două țigări. Apoi mai era şi fratele meu, Ryan. La treisprezece ani, adunase atât de multe delicte minore, încât agenții de securitate de la tribunal îl cunoşteau deja.

Şi „planul” *meu*? Bună întrebare.

Viața mea era deja schițată. Întotdeauna fusesem fata cea bună. Într-atât de bună încât ratasem o grămadă dintre nebuniile pe care le făcea Courtney (beții, concursuri cu tricouri ude şi, în general, treziri în câte-un loc, unde habar nu ai cum ai ajuns). Eu n-aveam nimic împotrivă să mă supun regulilor. Sinceră să fiu, nici nu prea voiam să ies în față. Prea multe dintre prietenele mele şi dintre prietenele surorii mele rămăseseră gravide prematur, deveniseră alcoolice, dependente de droguri sau muriseră înainte s-apuce să îmbătrânească. Poate era o chestie care ținea de copilul mijlociu (asta dacă-l considerăm pe fratele meu mai mic, Ryan, ca făcând parte din categoria „copiilor”, şi nu – să zicem – din cea a puilor de drac sau a amenințărilor teroriste domestice). Eu n-am trecut niciodată printr-o fază rebelă.

Dar numai pentru că eram tăcută nu însemna că nu aveam păreri. În capul meu, întotdeauna aveam o replică isteață. Doar că niciodată nu aveam suficient curaj ca să o şi rostesc. O bolboroseam doar pentru mine sau o scriam în

jurnal. Nimeni nu ştia cât mă ducea mintea, cu excepția lui Jess. În fond, nu stăteam închisă în casă ca un pustnic, lingând praf portocaliu din pungi de Cheez Doodles sau ceva de genul ăsta. În weekenduri, ieşeam şi eu, ca să scap din casă. Beam puțin, dar niciodată nu intram în bucluc şi nu atrăgeam atenția asupra mea.

Planul mamei pentru mine era să merg doi ani la Essex County Community College, ca să-mi iau toate diferențele, şi apoi să trec la Montclair State University, ca să obțin o diplomă MSN sau DNP[4]. Nu trebuia să-mi plătească nici cameră, nici mâncare, fiindcă ambele instituții erau aproape de casă. Scopul era să devin asistentă-şefă, poziție cu un pas mai jos decât doctorul, dar cu un pas mai sus decât asistenta, deci ceea ce era mama. De fiecare dată când mă prezenta cuiva, mama îi expunea persoanei respective planul ei pentru mine.

Adevărul e că fusesem de acord cu planul ei şi luam note decente, ca să nu-mi stea nimeni pe cap. Courtney chiar mă ajuta să tocesc pentru examenele finale, pentru că şi ea voia să merg la facultate. Ca să scape ea de presiuni.

---

[4] MSN – Master of Science in Nursing; DNP – Doctor of Nursing Practice – diplome de calificare pentru profesia de asistent medical, în sistemul de sănătate american.

La parter, sora mea probabil că se întorsese în casă. Încă urla, dar îi auzeam cu greutate cuvintele fiindcă închisesem uşa de la dulap. Probabil că ea şi mama erau în sufragerie. Dar nu conta unde se aflau. Le ştiam repertoriul pe dinafară. De fapt, eram singura care ştia *de ce* se certau – nici măcar ele n-aveau idee.

În esenţă, mama şi Courtney se certau întotdeauna din acelaşi motiv. Mama şi sora mea erau parcă aceeaşi persoană aflată în perioade de timp diferite. Ca în *Înapoi în viitor*, când călătoreai înainte în timp, dar trebuia să ai grijă să nu te întâlneşti la Piggly Wiggly cu persoana ta din viitor, fiindcă atunci continuumul spaţiu-timp ar fi fost distrus. Acea coliziune spaţiu-timp avea loc în casa mea cam în fiecare zi.

Deşi Courtney se purta groaznic cu mine, mi-era milă de ea, pentru că mama ştia toate greşelile pe care avea să le facă sora mea chiar înainte ca ea să se gândească să le facă – de parcă ar fi fost în pielea ei. Cred că de-asta Courtney împingea lucrurile până la limită.

Apoi era şi surprinzătorul meu frate mai mic, Ryan, care părea destinat să devină o unealtă totală de subminare. Tata a plecat înainte cu câteva luni ca Ryan să se nască. Ciudat, nu?

Când Ryan era mic, schimba baby-sitter-ele ca hârtia igienică. Nu conta dacă erau nişte bătrâne simpatice, nişte adolescente obraznice, un soldat din trupele navale SEAL sau Motanul cu Joben[5]. Nici una nu reuşea să facă nimic cu el şi nici una nu rezista. Mama obişnuia să glumească zicând că se simțea ca diavolul în persoană, recrutând suflete noi pentru schimbul doi din iad. Când Ryan a împlinit doisprezece ani, mama, pur şi simplu, a cedat.

Sună bizar, dar eu am început să stau în dulap de când aveam cinci ani. Prima dată a fost atunci când tata, lovind cu pumnul peretele de la bucătărie, i-a ieşit pe partea cealaltă, gest care a fost urmat de un atac cu farfurii, pe care mama le-a aruncat în el. După mai mulți ani, meciurile cu urlete dintre mama şi sora mea m-au trimis din nou în ascunzătoarea din dulap.

Am închis uşa bine. Când eram mică, locul era foarte confortabil, aproape ca o cameră în sine, deci nu mă înscriam în categoria ciudaților, cărora le place să se închidă în sicrie. Deşi, în cele din urmă, fusesem nevoită să mă cam strâng. Cu toate că nu aveam aer condiționat, atmosfera din dulap era destul de răcoroasă. Turtind pernele în jurul meu

[5] *Motanul cu Joben*, în original *The Cat in the Hat*, este o carte pentru copii scrisă şi ilustrată de Theodor Geisel, sub pseudonimul Dr. Seuss; a fost publicată pentru prima dată în America, în 1957.

ca pe un cuib, am împins pilota cea mare şi turcoaz în uşă, oprind astfel lumina şi vocile.

Mi-am luat o cola din minifrigider. Da, aveam un minifrigider în dulap. Îl câştigasem vânzând mai multă hârtie de ambalat şi ciocolată decât oricine altcineva din istoria clasei a X-a, în care eram. Arma mea secretă era s-o înghesui pe bătrâna doamnă Conner, din josul străzii, să-mi ia un pachet. Dânsa fuma multă iarbă şi-mi cumpăra ciocolatele ca să n-o spun nimănui. De parc-aş fi făcut aşa ceva.

Mi-am deschis laptopul şi i-am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a dat Internetul. Întotdeauna exista câte un website nou. Cred că Internetul a fost inventat pentru oameni ca mine, care au nevoie de un loc unde să meargă ca să uite unde se află cu-adevărat.

În decurs de douăsprezece click-uri, puteam să mă pierd în nevoia imperioasă de a afla cele mai importante detalii despre toate chestiile pe care nu le puteam avea, care nu-mi făceau trebuință, dar fără de care nu puteam să trăiesc. Apăruseră informații actualizate despre figurile regale, tinere şi sexy, de la Jezabel, despre coafura de seară ultraşic a lui Kate Bosworth şi despre pantofii cu tocuri îmbrăcate în piele cu imprimeu de piton roşu de la FabSugar, apoi, pe TMZ, o listă cu cine îmbătrâneşte prematur, pentru rubrica lor

„Vedete fără machiaj” şi o previzionare a noilor şi incredibilelor creații ale lui Jason Wu de la Fashion Week. Am aruncat o privire şi pe Pagina Şase, vechea mea sursă, unde am văzut cele mai noi ştiri despre Taylor Swift. Uff! Oare se dăduse vreo lege prin care orice website despre vedete să fie obligat să prezinte un material de fond cu buclele lui Taylor Swift şi cea mai recentă rochie a ei din seria „sclipeşti-ca-o-prințesă”?

Odată ce-am scăpat de problemele astea, am dat click pe DVD-ul din calculator – *Mic dejun la Tiffany*.

Când acele prime acorduri triste au început să curgă peste imaginea logoului Paramount, am şi intrat în transă. Eram acolo, pe stradă, când taxiul solitar a prins să înainteze încet pe Fifth Avenue, notele melancolice ale melodiei „Moon River” strecurându-se prin căşti adânc, în cortexul cerebral, şi în tot corpul, ca anestezicul care-ți este administrat în cabinetul dentistului când ți se scot măselele de minte.

Cufundându-mă în perne, m-am topit ca să fiu cu Audrey când a păşit afară din taxi – un Ford Galaxie galben, din 1960 – îmbrăcată în acea sublimă rochie Givenchy, cu acele mănuşi extravagante şi cele patru şiraguri uriaşe de perle. Stând în dulap, am ridicat împreună ochii la firma dăltuită – Tiffany&Co. – de deasupra intrării de pe Fifth

Avenue, am privit împreună în vitrina magazinului de bijuterii la candelabrele în miniatură şi la brăţările plutitoare.

Deşi eram complet dependentă de toate filmele lui Audrey Hepburn, *Mic dejun la Tiffany* era doza perfectă.

Era drogul meu.

3

Iată marele secret – Audrey Hepburn e leacul pentru orice.

Te-a părăsit marea iubire? *Sabrina*. Vrei să scapi de viaţa pe care o duci şi să fugi incognito? *Vacanţă la Roma.* Te-ai săturat să fii un şoarece de bibliotecă? *Funny Face*. O criză de conştiinţă? *Povestea unei călugăriţe*. Secrete de familie care trebuie ţinute ascunse? *Cum să furi un milion.* Eşti gata pentru o escapadă pigmentată cu o mică intrigă în Paris? *Şarada*.

Un remediu cinematografic universal.

Şi deasupra tuturor e *Mic dejun la Tiffany.*

Adoram eleganţa desăvârşită din *Mic dejun la Tiffany*, genele false, petrecerile zgomotoase, diademele şi perlele şi „scumpii”. Adoram faptul că Holly Golightly dormea cu o mască de satin şi dopuri de urechi turcoaz, cu ciucurei. Mi-aş fi dorit să pot arăta şi eu aşa.

Edda van Heemstra, Audrey Kathleen Ruston, Audrey Hepburn-Ruston – erau câteva dintre numele ei şi fiecare reprezenta încă un pas spre acea Audrey de care cu toții ne-am îndrăgostit. Datorită orelor de documentare obsesivă pe Internet, petrecute în spațiul restrâns al dulapului, ştiam că Audrey era o copilă în perioada Holocaustului şi a celui de-al Doilea Război Mondial şi că, la un moment dat, a fost nevoită să mănânce bulbi de lalele şi să facă pâine din iarbă. Dacă Audrey putuse să facă toate astea în timpul unui război mondial, atunci mă gândesc că şi eu, Lisbeth Anne Wachowicz, care am crescut în South End Montclair, New Jersey, puteam să realizez ceva în viață. Deşi chestia cu pâinea din iarbă ieşea pur şi simplu din discuție.

Mic dejun la Tiffany era versiunea de o oră şi cincizeci şi cinci de minute a tuturor speranțelor şi viselor mele şi a tuturor potențialelor pericole de pe parcurs. N-o să uit niciodată prima oară când am auzit-o pe Holly Golightly vorbind despre agitația până la roşu. Am realizat imediat că agitația până la roşu era în jurul meu tot timpul.

Toată lumea ştia că sentimentele de inimă albastră te apucă fiindcă te simți blocat sau eşti deprimat sau ai fost tratat într-un mod injust. Dar agitația până la roşu e mult mai tulburătoare, pentru că, atunci când te apucă, nu ştii

de ce ți-e frică. Ştii doar că o să se întâmple ceva rău şi habar n-ai cui să-i spui şi ce să faci.

Nu-mi amintesc vreo secundă când să nu mă fi simțit exact aşa. Tot timpul urma să se întâmple ceva rău. Mama şi tata se ațâțau pentru o ceartă. Pe tata îl mânca să plece. Mama se îmbăta şi Courtney nu era de găsit pe nicăieri. Ryan... ei, cine ştia ce zăcea în sufletul lui amărât? Şi eu? Ce puteam eu să fac în toate situațiile astea?

Când becul de alarmă al agitației până la roşu se aprindea în interiorul meu, mă trezeam din ce în ce mai departe de ceea ce eram sau de ceea ce aş fi putut spera să fiu. Nu-mi mai doream decât să opresc totul, să bag capul la cutie şi să fiu tăcută ca peştele.

Îmi plăcea terapia lui Holly Golightly: magazinul Tiffany. Nu era vorba despre marfa de-acolo. Şi Holly spunea asta – nu-i păsa nici cât negru sub unghie de acele bijuterii. „Diamantele sunt pentru doamne bătrâne, elegante, cu părul alb”, e celebra ei replică.

Ați fost vreodată la Tiffany? Nu mă refer la magazinele din mall-uri, ca acelea din Short Hills sau Hackensack. Doar magazinul de pe Fifth Avenue contează. Intrați o dată ca să trăiți experiența liniştii, armoniei şi a splendorii. Nu trebuie să cumpărați nimic. Diamantele nu sunt doar cele mai bune prietene ale unei femei, sunt şi un tonic sclipitor pentru

suflet. La fel ca o ploaie de vară, ca atunci când priveşti Calea Lactee sau ca fulgii de zăpadă care-ți aterizează pe limbă.

Tiffany reprezintă o stare de spirit, delicios de îndepărtată de starea de frică şi de panică. De aici şi caracterul curativ. Când Holly Golightly m-a condus pentru prima dată prin magazin, mi-am dat seama că, în sfârşit, găsisem pe cineva care simțea la fel ca mine.

De când am împlinit nouă ani, am început să mă uit la *Mic dejun la Tiffany* fără încetare. Atunci am primit de la Buni prima mea casetă VHS cu filmul.

M-am uitat la caseta aia încontinuu, până când banda s-a încurcat în player-ul nostru la mâna a doua, fără speranța de a mai putea fi recuperată. Caseta înlocuitoare a ținut ceva mai mult, dar asta pentru că vizionările îmi erau limitate de cele ale familiei, adică nu puteam să văd filmul când Ryan se hrănea cu *SpongeBob* şi *Fairly Odd Parents*. Slavă Domnului c-au apărut laptopurile cu DVD player încorporat! Dulapul mi s-a transformat într-un multiplex personal, în biletul către o lume în care trăiam mai mult decât în cea reală. Şi, în fond, totul i se datora lui Buni.

Buni era bunica mea, mama mamei mele. Era atât de diferită de mama. Era greu de crezut că împărțeau acelaşi ADN.

Buni râdea tot timpul şi avea un simț al umorului foarte dezvoltat. Micuță şi elegantă, tot ceea ce purta era din anii 1960. Niciodată nu ieşea din casă fără fard în obraji, fără ruj pe buze sau clasicul şirag dublu de perle – un look pe care-l adoptase încă de la prima ieşire în lume –, deşi se temea ca nu cumva golanii de pe stradă să încerce să i-l smulgă.

Ah, rahat! Buni!

Am înşfăcat telefonul şi m-am uitat la ceas – 5:04. Rahat, rahat, rahat. Ar fi trebuit să fiu la Buni la ora cinci. Smulgându-mi căştile de pe urechi, m-am prăbuşit în genunchi afară din dulap şi am început să sap prin mormanele de haine din cameră în căutarea perechii mele preferate de jeanşi, a unei bluze şi a unei perechi de încălțări. Mi-am vârât laptopul în geantă, mi-am aruncat geanta pe umăr şi am coborât în goană scările spre bucătărie. Cum să ies din casă fără să nu fiu oprită?

Intrând în vârful picioarelor în bucătărie, am văzut-o pe mama la masă, stând pe colțar. Avea fața roşie şi umflată din cauza plânsului. Nici urmă de Courtney. Nu puteam s-o ignor pur şi simplu, nu-i aşa?

— Mamă, ăăă, eşti bine? am întrebat-o.

Mare greşeală. Mama şi-a concentrat toată furia asupra mea.

— Să faci bine să nu ajungi ca soră-ta.

Eu am dat din cap că nu.

— Bine. A rămas nişte lasagna. Pregăteşte ceva de mâncare, mi-a spus ea şi s-a dus spre rola cu prosoape de hârtie ca să-şi şteargă nasul. Eu sunt prea supărată.

Rahat.

M-am forțat să îngaim ceva.

— Trebuie să plec.

— Cum?

Mama mă studia, în felul ăla al ei, de parc-aş fi fost sub un microscop. Mama avea un talent deosebit de a identifica punctele sensibile ale oamenilor. Ca atunci când eram în clasa a doua şi-o invitam la mine pe Sarah Policki, vecina de alături, ca să ne jucăm împreună. Când ceream ceva de mâncare, mama râdea şi zicea că, după cum arăta, Sarah mâncase deja destul. Aşa cum mama râdea şi pe seama genunchilor mei osoşi. Până la urmă, Sarah a încetat să mai vină pe la mine. Mama mea nu-ți prea făcea bine la moral, mai ales atunci când bea.

Am văzut cum i se învârteau rotițele în creier. Încă nu o terminase cu cearta.

— Mamă, deja am întârziat la Buni.

Nu-mi plăcea deloc faptul că glasul meu suna de parcă m-aş fi milogit. Mama a tăcut o secundă, probabil gândindu-se dacă să mă atace şi să-mi sară la carotidă.

— Mamă, Buni mă aşteaptă. Trebuie să plec, am insistat.

Profitând de moment, am deschis uşa bucătăriei.

— Trebuie să avem discuția aia, a strigat mama în urma mea.

Nu ştiam şi nici nu *voiam* să ştiu ce însemna „discuția aia”.

Dar ceea ce ştiam era că mama încă nu aflase.

Ştiți „planul” meu? Toată chestia aia despre care v-am povestit, aia pe care se baza mama? Şi Courtney aproape la fel de mult? Planul cu „fata cea bună a mamei, care o să meargă la şcoală, la colegiul Essex, şi-o să devină asistentă-şefă”?

Nu aveam de gând să merg la colegiul Essex.

Încă nu le spusesem nici mamei, nici lui Courtney. În mare parte, fiindcă mi-era frică. Dar şi pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee ce altceva să fac.

Ştiam doar că voiam să scap. Să scap din casa aia, din viața aia, din New Jersey.

Deşi îmi plăcea dulapul meu, nu puteam să mai rezist încă patru ani închisă în el.

— Ştiu, mamă. Promit c-o să discutăm mai târziu, i-am strigat înapoi, deja afară din casă.

— Vorbesc serios, Lisbeth, a zis ea. Nu poți să eviți discuția asta la infinit!

Poate că nu.

Dar puteam să încerc.

Am fugit pe uşă şi m-am îndreptat spre maşină cât am putut de repede.

4

Bestia Mov nu voia să pornească.

Apăsând în mod repetat pe pedala de accelerație, am răsucit cheia – de data asta ținând contactul mai lung. Trebuia să-i arăt Cadillacu-ului meu Coupe de Ville, din 1965, cine e şeful. Butonul de demarare a gemut chinuitor. A mai gemut încă o dată şi apoi, în sfârşit, a luat-o. Maşina a mugit pornind. Caddy-ul era al lui Buni, dar nuanța de lavandă fusese numai ideea mea. Fiind de două ori mai mare decât un automobil normal, ştiam că maşina asta era nepotrivită, din punctul de vedere al protecției mediului, era urâtă şi-mi făcea şi-o gaură în buzunar, pentru că, în fiecare săptămână, îmi trebuiau bacşişurile de pe două zile ca să fac plinul Bestiei Mov. Dar, după părerea mea, merita. Era probabil singurul meu lucru cool. Aş fi înnebunit fără ea.

De-a lungul anilor, bunicul o păstrase în stare perfectă, aşa că, de obicei, Bestia Mov funcționa fără cusur, chiar şi atunci când uitam să-i schimb uleiul. Doar plafonul rabatabil şi semnalizatorul de pe stânga nu funcționau. Hei,

oricum, nimeni din New Jersey nu foloseşte semnalizatoarele.

Am băgat în marşarier. Maşina s-a zdruncinat când am ieşit cu spatele din parcare, evitând la mustaţă Corolla veche a mamei şi frecându-se de pubelele din capătul dinspre stradă al aleii. La naiba! Maşina asta făcea numai ce voia ea! Băgând în viteză, am început să urc strada, îndreptându-mă spre oraş.

Buni locuia într-un cămin pentru bătrâni numit Montclair Manor. În copilărie, îmi închipuiam că era vorba despre un domeniu elegant, cu servitori în uniforme negre şi şorţuri albe, apretate, unde, la ora 3:00 după-amiaza, se serveau ceai şi sendvişuri cu castraveţi – dar nu era aşa.

Adevăratul Montclair Manor era o aglomerare tristă de căsuţe minuscule, dărăpănate şi cenuşii, amplasate în jurul unei parcări de mari dimensiuni şi a clădirii administrative. Avea o privelişte încântătoare asupra fabricii Barclay’s Vinyl Window, de pe Route 495, la care se adăuga mireasma toxică a uzinei.

Dac-o ascultai pe Buni, ai fi zis că locuieşte la Waldorf, dar locul era, de fapt, îngrozitor de deprimant. Şi totuşi nu cred că s-a plâns vreodată. Nu se plângea nici măcar de faptul că sala de mese de la Montclair Manor mirosea a picioare de om bătrân. Nu se plângea nici din cauza

durerilor şi a tuturor acelor boli înfiorătoare despre care majoritatea bătrânilor voiau să discute. Şi nu s-a plâns nici măcar o dată despre faptul că eu eram singura persoană care o vizita. Mama şi sora mea nu mai trecuseră pe la ea de ani de zile. Ryan abia dacă ştia de existența ei.

Mama şi Buni nu se înțelegeau. Asta ca să mă exprim delicat. Mă întrebam dacă era o trăsătură de familie, ca şi sânii inexistenți. La noi în neam exista o lungă tradiție de mame care nu se înțelegeau cu fiicele lor.

Montclair Manor era un cămin social, ceea ce însemna că, în principiu, bătrânii locuiau singuri, dar exista o asistentă, pe nume Betty, şi alți câțiva angajați, care îi verificau zilnic, pentru a se asigura că nici unul nu căzuse pe jos sau, mă rog, nu se sufocase în somn. N-aş fi pomenit chestia asta dacă nu s-ar fi întâmplat şi aşa ceva – de două ori, cu un an în urmă, şi de trei ori, cu doi ani înainte. Uneori exista câte-o perioadă în care bătrânii cădeau ca muştele.

Un tip în vârstă şi supărăcios, care locuia la două uşi de Buni, a murit în fotoliul jerpelit, cu imprimeu tartan, citind un roman de dragoste – *Moştenitoarea şantajată.* Îl chema Sergent, Militar în Rezervă. De fapt, numele lui nu era „Sergent Militar în Rezervă”. Numai că aşa se prezenta el întotdeauna şi aşa îl identificam noi, eu şi Buni. Avea

optzeci şi trei de ani şi continua să-şi tundă cele câteva fire de păr în stil cazon. În fiecare dimineață făcea cincizeci de flotări.

Bietul Sergent probabil că se răsucea în mormânt pentru că toate bătrânicile pe care se chinuise atât să le impresioneze cu flotările lui de macho aflaseră, în detaliu, de obiceiul lui muieresc de a citi romane de dragoste din colecția Harlequin. Mie, una, chestia asta mi se părea drăguță. Când angajații au intrat să-i curețe camera, au descoperit, răspândite pretutindeni, tone de astfel de romane: ascunse sub pat, în vechea lui valiză de campanie şi în dulapul din bucătărie. Era asemenea mamei, cu sticlele ei de băutură. În orice caz, bănuiesc că Sergent nu vrusese să se afle că, sub masca de soldat dur, se ascundea un visător romantic.

Buni ştia însă că era un om blând. Sergentul făcuse o pasiune pentru ea; încercase să flirteze cu ea în stilul lui aspru. Toți bătrâneii din cămin încercaseră asta. O invitau pe Buni la cină, la Mama Luigi's, sau făceau coadă să danseze cu ea în serile Copacabana. Ochii lui Buni încă mai aveau un soi de sclipire fermecătoare. Nu ştiu cum de rezista în locul ăla înfiorător.

Când am păşit pe poteca plină de gropi din fața casei lui Buni, Betty, asistenta, tocmai pleca. Am încercat să nu

izbucnesc în râs când am văzut-o. Cred că şi ea se apropia de şaptezeci de ani. Purta un sutien push-up, o găleată de fond de ten şi fard de obraz şi-şi vopsea părul într-o nuanţă nefirească de negru-intens. Cosiţele lui Betty străluceau precum coama lui Black Beauty, calul. În plus, probabil că, pe sub uniformă, avea un model de serie de lenjerie Spanx. Cine ştie cum reuşea să respire în chestia aia şi cum de lucra acolo când ea însăşi ar fi trebuit să fie un locatar al căminului. Era destul de haios când o vedeai plimbându-se toată ziua prin incintă, verificându-i pe „moşnegi”, cum le spunea ea, adresându-li-se cu „bătrânel scump” şi „madam”, vorbind foarte tare şi accentuând fiecare silabă în parte: „CUM STAI CU DI-GES-TI-A? AI E-LI-MI-NAT CE-VA AZI?”. Vă rog, cineva să mă împuşte când voi ajunge atât de bătrână încât oamenii să mă întrebe când m-am căcat ultima dată.

— Buni, am sosit! am strigat.

Am intrat în sufragerie şi-am tras adânc aer în piept, inhalând aroma de ulei de trandafir şi de parfum Joy, pe care o adoram – antidotul patentat al lui Buni pentru cufundarea în propriile temeri.

— Vin imediat, Lisbeth, mi-a răspuns Buni.

Aducea din bucătărie un tort cu brânză uriaş pe care îl menţinea într-un echilibru precar pe un platou de argint.

— Draga mea, vrei tu să iei furculiţele şi farfuriile?

Mi-a bâzâit telefonul. Era mama. I-am respins apelul şi mi-am vârât telefonul la loc în buzunar.

Mi-am aruncat rucsacul pe fotoliul din catifea aurie uzată, aflat lângă uşa de la intrare. Locuinţa lui Buni era la fel ca întotdeauna – ordonată şi ca prinsă într-o capsulă temporală. În mare parte mobila era de pe la 1960 – un amestec de piese eclectic şi elegant, din timpul vieţii trăite împreună cu bunicul, şi mobile graţioase din casa din Park Avenue, pe care le moştenise la moartea străbunicilor, cu mult înainte ca eu să mă nasc. Broderia de un vişiniu-intens era acum îngălbenită şi draperiile din mătase erau probabil chiar mai vechi, poate din anii patruzeci – şi excesiv de mari pentru ferestrele miniaturale pe care le încadrau acum. Dar Buni reuşea să facă astfel încât totul să arate bine.

— Ce-i asta? am întrebat.

Ochii lui Buni au sclipit şugubăţ în timp ce aşeza tortul uriaş de brânză pe măsuţă, în faţa mea.

— M-am gândit ca, dacă nu te deranjează, în seara asta să sărim peste cină şi să trecem direct la desert.

Buni era genul meu de femeie.

Am încuviinţat din cap admirând tortul, care era înecat în ciocolată, caramel şi nuci pecan.

— Are nuci... am spus.

— Da, şi nucile pecan sunt o sursă bună de proteine, a adăugat Buni.

— Absolut! Iar ciocolata nu poate fi bătută la capitolul antioxidanți! am zis eu.

— Exact aşa mă gândeam şi eu! a exclamat Buni încântată. Practic, vorbim de o mâncare sănătoasă.

Am îmbrățişat-o pe Buni, iar ea m-a strâns la piept cu putere.

Trebuie să înțelegeți cum era să fii strâns în brațe de Buni. Pe Buni nu doar c-o îmbrățişai, te contopeai cu ea. Simțeai că inima ta şi inima ei se găseau una pe cealaltă, ambele perfect aliniate şi ambele începând să bată la unison. Când Buni te îmbrățişa, remarcai că firavele bătăi ale inimii ei deveneau din ce în ce mai puternice. Era o fericire totală.

Cum spunea chiar ea, Buni era minionă – avea probabil un metru şaizeci şi şapte sau chiar mai puțin. Făcea yoga şi exerciții fizice în apă şi step, plus că, în fiecare joi, mergea la dansuri de societate. Era cât se poate de în formă. O dată a stat şi în mâini, în mijlocul sufrageriei. Nu mi-a venit să cred. Nu în fiecare zi ți-e dat să vezi o octogenară cu capul în jos.

Dar, în ultima vreme, de fiecare dată când o vedeam, mi se părea că parcă intrase la apă. Cred că treaba asta chiar se întâmplă – oamenii în vârstă devin mai mici din cauză că sunt aşa de ridaţi. Ştiţi cum arată o cămaşă când o scoţi după mai multe zile din uscător?

— Îmi dai voie? am zis, tăind pentru fiecare câte o felie de tort şi aşezându-le cu delicateţe pe două farfuriuţe de porţelan.

Felia cea mai mare i-am dat-o lui Buni. Ea nu mânca niciodată decât din farfurii de porţelan, chiar dacă era vorba doar de nişte moo goo gai pan de la restaurantul chinezesc Ping Chong's. După Buni, fiecare zi pe care o mai avea de trăit reprezenta o ocazie specială. Şi, cu siguranţă, aşa făcea să şi pară fiecare zi. Prin testament, toate porţelanurile mi le lăsase mie. Probabil pentru că eram preferata ei şi singura persoană din familie care nu le-ar fi vândut pe eBay.

— Draga mea, ce preferi la tortul de brânză? Ceai sau şampanie? m-a întrebat Buni îndreptându-se către bucătărie.

Am început să râd.

— Tu ce bei? am întrebat-o, luând două şerveţele de pe comoda de lac antică.

— Personal, consider că puţină şampanie roze n-ar putea să ne facă rău, mi-a răspuns ea.

Şi a adus două pahare cu şampanie.

— Toată lumea spune că vinul are calități curative, iar să bei şampanie e ca şi cum ai sorbi lumină de stele.

Apoi zâmbetul şugubăț i s-a lărgit pe buze şi mi-a şoptit:

— Vreau să bei ceva de calitate.

Am ciocnit paharele, iar bulele şampaniei mi-au urcat până în nas. Tocmai atunci mi-a bâzâit telefonul.

Primisem un SMS: „SOS @ Met Scrie-mi înapoi ☺"

Era Jess. În săptămâna aceea lucra până târziu la Muzeul Metropolitan de Artă. Mereu primea proiecte imposibile pe care să le ducă la bun sfârşit până în zori – să catalogheze diorame murdare şi prăfuite sau să producă sute de etichete pentru fiecare borcan, capac, castron sau guler înflorat care a existat vreodată în mormântul faraonului. Jess îi impresiona mereu, dar uneori avea nevoie disperată de ajutor, altfel n-ar mai fi ieşit vreodată de-acolo. Nu ştiu cum se descurca – era ceva de genul cel mai groaznic proiect şcolar din mijlocul semestrului înmulțit cu o mie. Deci o chestie la care eu nu m-aş fi băgat. În ultima vreme, Jess începuse să mă mituiască ca să mă facă s-o ajut.

I-am scris repede înapoi că eram cu Buni.

„Îmbrățişeaz-o pe Buni din partea mea!! Dar trebuie să vezi asta!!"

— S-a întâmplat ceva? s-a interesat Buni.

— Te salută Jess, i-am răspuns, iar ea i-a trimis o sărutare. Ăă, Buni..., am început.

— Du-te! Distrează-te cu prietena ta în oraş, m-a îndemnat Buni.

Îmi zâmbea şi-mi făcea semn cu mâna să plec. Înainte s-apuc să mai scot vreun cuvânt, a şi început să strângă farfuriile.

— Încă o îmbrățişare?

— Sigur, scumpa mea.

Nu ştiu care dintre noi o strângea mai tare pe cealaltă: Buni sau eu.

Când să ies pe uşă, Jess mi-a trimis un nou mesaj ca să mă grăbesc.

„Ce-i?”, i-am scris, în vreme ce o amețeală plăcută de la şampanie îşi făcea simțită prezența.

„N-o să-ți vină să crezi!! ☺”

5

Călătoria de patruzeci şi cinci de minute cu trenul era plictisitoare. Am căutat prin telefon SMS-uri la care nu răspunsesem. Am scris fiecărei persoane, chiar şi câinelui, dar nimeni nu mi-a trimis vreun mesaj.

M-a sunat mama, dar n-am răspuns. Pur şi simplu, în seara aia, nu puteam să mă ocup de ea. Am încercat să

citesc pe furiş articolul de pe coperta revistei *People*, pe care doamna din fața mea o ținea ridicată. Era ceva despre Kim Kardashian, aflată la shopping în Beijing. Dar doamna se tot foia, deci îmi era destul de greu să nu pierd rândul.

Când a întors pagina, m-a surprins aplecată şi s-a uitat urât la mine, de parcă i-aş fi furat ştirile cu bârfe mondene. În tăcere, toată lumea din jur s-a întors şi s-a încruntat spre mine. Eu am ridicat din umeri scuzându-mă şi cu toții s-au reîntors la ale lor.

Am început să privesc pe fereastră, cu mintea aiurea, către panorama dinspre sud a autostrăzilor şi cablurilor. Trenul gonea către oraş. Am remarcat că doamna cu revista *People* s-a uitat din nou urât la mine, dar am lăsat-o în plata Domnului. De ce era aşa de morocănoasă?

Am deschis ochii, surprinsă că eram în Penn Station. Nu-mi plăcea deloc să adorm în tren şi să mă trezesc numai ca să descopăr că toată lumea dispăruse, iar eu rămăsesem singură pe loc. Rahat.

Strecurându-mă printre uşile care se închideau, am luat-o la goană pe scări, în sus, ca să prind autobuzul către Met. M-am uitat la ceasul de pe telefon. Puteam încă să ajung acolo până în ora opt.

Am coborât din autobuz şi mi-am croit drum către intrarea angajaților de la Met, prin partea stângă a clădirii.

„Sunt aici!!”, i-am scris lui Jess, dar, dând colțul în fugă, m-am lovit de un zid de oameni care stăteau înghesuiți pe trotuar, în fața mea. Aşa că am făcut un pas pe carosabil. Am auzit un scrâşnet şi m-am întors. Am văzut o limuzină frânând brusc, ca să oprească în spatele meu. Am sărit imediat.

— Scuze, am spus.

Şoferul limuzinei a trecut pe lângă mine urlând. Un newyorkez adevărat i-ar fi arătat semnul cu degetul mijlociu ridicat. A urmat un fulger de lumină, iar eu am tresărit: aparate de fotografiat fleşuiau de jur-împrejurul meu. Eram îmbrăcată cu jeanşii mei preferați şi o cămaşă bărbătească cu imprimeu tartan de la American Eagle – asta pentru că eu nu aveam un bărbat al meu. Deci ştiam că nu puteam să fiu ținta atenției fotografilor.

Printre blițurile orbitoare, în fața mea s-a conturat imaginea incredibilă a şicului şi bogăției. O blondă-Bergdorf perfectă, o copilă de magnat finanțist, îmbrăcată cu o rochie scurtă, aurie, cu un decolteu adânc şi mâneci înfoiate, poza pentru fotografi. Oare rochia era semnată Roberto Cavalli sau chiar Christian Siriano? Nu conta. Met-ul era gazda unei mari gale, iar eu picasem fix în mijlocul unei şedințe

foto. După blonda perfectă urma o rochie tunică cu paiete, marca Tory Burch, purtată de o fată cu cele mai subțiri picioare din lume şi o tunsoare de şase sute de dolari. În dreapta mea, dintr-o limuzină aflată în apropiere a coborât un tip frumos de pica.

Individul ne-a aruncat un zâmbet sclipitor cu o mimică amuzată, de parcă ar fi râs de toți cei care-l admirau. S-a răsucit pe călcâie ca să caute pe cineva şi astfel privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Iar eu rămăsesem înțepenită. Inima îmi exploda, auzindu-se din ce în ce mai tare. Mi se părea că timpul se scurgea cu încetinitorul. Tipul arăta straniu de singur. Eram aşa de aproape de el, încât puteam să văd că ochii verzi-căprui aveau reflexe aurii. Avea cel puțin un metru optzeci, iar sacoul de seară îi venea ca turnat, de parcă ar fi fost un manechin Emporio Armani sau, chiar mai bine, un model pentru chiloții Abercrombie. Am închis ochii şi mi l-am închipuit în chiloți. Când am deschis ochii din nou, jur că frumosul continua să se uite țintă la mine.

Un picior lung şi palid încălțat într-un pantof stiletto spectaculos (Louboutin, judecând după roşul de pe talpă) a ieşit afară din limuzină, urmat de o rochie de seară scurtă, tăiată în V, care lăsa la vedere aproape toate formele unui trup tânăr, suplu şi bronzat. Oare tipa era îmbrăcată în Versace? Domnul Chiloți s-a aplecat şi a ajutat-o să coboare

din maşină. Era Dahlia Rothenberg, prinţesa tuturor tinerelor vedete, o figură foarte cunoscută, în principal fiindcă era slăbănoagă, blondă, de o promiscuitate notorie şi urma să moştenească jumătate din proprietăţile imobiliare din Manhattan.

Aparatele de fotografiat au luat foc când Dahlia a început să pozeze – mai întâi împreună cu Domnul Chiloţi, apoi singură. Dumnezeule, nu mă puteam abţine să mă holbez la trupul ei. Pun pariu că nu mânca niciodată. Şi-a trecut braţul pe sub al lui, apoi cei doi au păşit relaxaţi pe covorul roşu, zâmbind şi discutând în timp ce se îndreptau către muzeu alături de celelalte tinere manechine. Dahlia a urcat treptele clădirii cu paşi mici şi eleganţi, cocoţată pe tocurile înalte până la cer. Dacă aş fi fost în locul ei, deja m-aş fi împiedicat şi aş fi căzut.

Am făcut o scurtă rugăciune ca Domnul Chiloţi să se uite înapoi, la mine. Fireşte că n-a făcut-o, ci a dispărut în spatele uşilor muzeului. Întorcându-mă să plec, m-am trezit orbită de o lumină puternică care-mi era proiectată direct în ochi. Era reflectorul unei echipe de filmare. Un tip banal şi dezlânat ţinea camera, în vreme ce un altul, gen Ryan Seacrest, îmbrăcat în smoching şi echipat cu un microfon, căuta oameni pe care să-i intervieveze. Cameramanul m-a văzut ferindu-mi privirea de lumină şi a mutat reflectorul,

astfel am putut să văd din nou. Individul a ridicat din umeri scuzându-se, iar eu am înclinat din cap mulțumindu-i.

DoamneDumnezeule – Tabitha Eden coborâse dintr-o altă maşină! Da, Prințesa Pop, preferata adolescenților de pretutindeni. Şi, în ciuda faptului că eram cu mult mai în vârstă decât publicul ei, ŞI EU O ADORAM! Era îmbrăcată cu o rochie argintie superscurtă. Şi – apropo – absolut superbă. Cu siguranță că avea să intre pe lista FabSugar a celor mai bine îmbrăcate vedete. În plus, Tabitha izbutise să iasă din maşină ca un star, fără să-şi arate zona inghinală, ca Britney Spears.

Cu fiecare minut în care o priveam, mă simțeam din ce în ce mai tare ca un turist aflat în Țara Splendorii, dar nu mă puteam dezlipi din loc. Femeile erau sublime, iar bărbații erau cu toții manierați şi chipeşi. Nu-mi puteam închipui cum era să fii alături de asemenea persoane. Eu, una, nu cunoşteam nici un băiat care să nu râgâie alfabetul. Poate aş fi reuşit să dau de urma tatei şi să-i cer să-mi pună la dispoziție un cont de un milion de dolari – o manevră potrivită având în vedere că niciodată nu-mi plătise pensie alimentară. Oricum, banii nu ajungeau ca să faci parte din gaşca aia.

Limuzine, personal shopper şi weekenduri în Hamptons – puştii ăştia *nu* semănau deloc cu mine: aveau genți de mii

de dolari, droguri de fițe şi oportunități. Era revoltător – un alt club în care n-aveam să pătrund niciodată, fiindcă, la fel ca întotdeauna, eram complet neajutorată. Ei aveau toată bogăția şi strălucirea într-o lume în care mulți dintre cei pe care îi cunoşteam eu erau obligați să aleagă între a cumpăra mâncare sau a-şi plăti chiria, o lume în care copiii terminau facultatea cu împrumuturi studențeşti paralizante şi fără nici o posibilitate de angajare, o lume în care cea mai grozavă şansă a vieții mele era să devin asistentă-şefă. Mă simțeam ca un trol. Privindu-le pe acele creaturi superbe şi lipsite de griji, nici nu ți-ai fi putut închipui că lumea mea exista în realitate.

M-am uitat la ceas şi am realizat că stăteam acolo de mai bine de zece minute. Jess probabil că deja se enervase aşteptându-mă la intrarea din spate, dar eu eram oarecum blocată. Nu exista nici o rută directă către cealaltă parte a clădirii, ceea ce însemna că trebuia fie să trec peste covorul roşu (îmm, da, asta sigur ar fi dat bine), fie să traversez la loc strada ca să ajung în partea cealaltă.

Fiind o fată bună, am optat pentru varianta cu strada şi mi-am croit drum pe Fifth Avenue. O altă limuzină (sau era acelaşi tip, doar ca să-mi facă în ciudă?) aproape că m-a acroşat când am coborât de pe trotuar. După ce am parcurs jumătate de stradă, am traversat la loc pe partea cu muzeul.

„Unde eşti?!”, mi-a scris Jess.

Alergând în susul străzii, nu puteam să-mi iau gândul de la rochii, de la pantofi şi de la ochii verzi-aurii ai Domnului Chiloți. De parc-aş fi putut să merg vreodată la o astfel de petrecere.

La uşă, Jess m-a îmbrățişat grăbită. Arăta cool, ca de obicei – părul tuns scurt, în stil Halle Berry, vopsit într-o nuanță închisă de albastru şi împins după o ureche cu ajutorul unui pix. De gât îi atârna cardul de acces în muzeu. Plus cinci sau şase coliere zdravene, dintre care unul făcut din zeci de nasturi vechi şi ciudați. Mai purta un tricou negru Ramones, peste o rochie în straturi, cu un soi de dublură de un albastru iridescent. Probabil că era una dintre creațiile ei – era mult prea cool pentru magazinele în care aveam noi bani să intrăm.

— Ce-a durat atât? m-a întrebat ea.

— Ei, ştii, ca de obicei, paparazzi mi-au blocat accesul, i-am răspuns.

Jess a izbucnit în râs.

— Şi mie mi se întâmplă tot timpul, scumpa mea.

— Ce se întâmplă aici în seara asta? am chestionat-o, în timp ce în minte îmi reveneau, cu tristețe, imagini cu Domnul Chiloți pe treptele muzeului.

— Are loc Gala Millennial Social Register, un fel de bal pentru Prințesele de pe Park Avenue şi viitorii Moguli, la care au adăugat câteva vedete pop aşa, ca să fie totul mai interesant, m-a lămurit Jess. Trebuie să recunosc că e un spectacol de modă *al dracului* de tare.

Intrând în clădire prin spate, Joe, paznicul, a apăsat pe buton şi ne-a dat drumul înăuntru. Jess l-a salutat din cap, iar eu i-am făcut cu mâna. Am urmat-o pe prietena mea în lungul mai multor coridoare şi apoi pe scări, în sus, până în încăperea uriaşă şi foarte rece în care lucra. M-am gândit c-ar fi fost bine să-mi fi luat hanoracul. Deşi afară era vară, eu tremuram de frig. Jess mi-a spus că acolo era întotdeauna al naibii de ger fiindcă temperatura scăzută ajuta la prezervarea artefactelor. După zece sau douăzeci de minute, mă simțeam ca un curcan congelat – deci presupun că schema funcționa.

Mesele lungi, din metal, erau întotdeauna acoperite cu diversele proiecte cu care Jess fusese însărcinată. În seara aceea, peste tot erau fragmente dintr-o sculptură egipteană – sute, poate chiar mii de bucățele de nasuri, urechi şi fețe. Jess avea nişte mănuşi albastre din cauciuc nitrilic şi mi-a aruncat şi mie o pereche.

— Dumnezeule, vreun turist a luat-o razna şi a spart vreo statuie de faraon? am exclamat, trăgându-mi mănuşile.

— Da, n-ai auzit? mi-a răspuns Jess. A fost scandal mare – acum trei mii de ani, a chicotit ea.

— Ha, scuze, sunt aşa de tâmpită.

— Asta e ce-a mai rămas din Regina Hatşepsut, marele faraon de sex feminin, care a condus Egiptul în timpul Dinastiei a XVIII-a, aproximativ între 1473 şi 1458 î.e.n. Fiul ei a hăcuit-o. Tutmes al III-lea. Cred că era un mare căcănar. Când a murit maică-sa, Tutmes i-a distrus toate reprezentările. Din fericire, a ratat vreo câteva. Astea sunt cioburile care-au rămas din templul funerar.

— Poate că era ofticat din cauza numelui... Tutmes – cred că trebuie să se fi simțit foarte nasol în şcoala generală.

— Cu certitudine. Dar, norocoasa de mine, trebuie să lipesc coduri de bare şi să înregistrez fiecare ciobuleț în parte în sistemul de management al colecției. Foarte distractiv, aşa-i? Iar tu ai onoarea să mă ajuți.

— Ce noapte palpitantă! De ce te las oare să mă atragi în plicticoşenia asta epuizantă?

— Presupun că-ți sunt simpatică, mi-a răspuns Jess cu un rânjet caraghios.

— Hei! Da' n-ai zis că ai ceva ce trebuie *neapărat* să văd?

— A, da, am o mică surpriză pentru tine.

Cu o privire pişicheră, prietena mea a scos de sub masă o cutie de mari dimensiuni.

— Se pare că a fost înregistrată de curând. E împrumutată, nici mai mult, nici mai puțin, decât din arhiva privată a lui Hubert de Givenchy, mi-a explicat Jess. Am dat peste ea la cea mai recentă incursiune prin profunzimile glaciale în care sunt adăpostite arhivele Institutului de Costume al Met-ului. Trebuie s-o pun la loc imediat.

Şi prietena mea a ridicat cu grijă capacul şi a dat la o parte hârtia. În clipa în care am realizat ce era înăuntru, am simțit că mi s-a oprit respirația.

Nici nu-mi venea să cred.

6

— O să fie în regulă, am zis, strecurându-mi brațele prin găurile de deasupra capului.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât mi se părea c-avea să-mi sară din piept.

— De ce n-am ştiut până acum că sufăr de astm? a întrebat Jess, prăbuşindu-se pe unul dintre scaunele rotative. Sunt aşa de stresată, că nu pot să respir.

— N-o să mori, i-am spus, având grijă să nu-mi vâr mâinile prin deschizătura de la gât.

Fiind o admiratoare fanatică a lui Audrey, ştiam din nesfârşitele cercetări de pe Internet că aceasta era rochia pe care aproape nimeni din istoria lumii n-o văzuse, cu excepția lui Hubert de Givenchy, şi pe care o singură

persoană o probase – Audrey Hepburn. Asta pentru că rochia pe care Audrey o purtase în *Mic dejun la Tiffany* nu exista. Respectiva piesă – cel puţin aşa pretindeau toate fan cluburile de pe Internet – fusese distrusă în secret, chiar în prezenţa lui Audrey şi sub supravegherea Reginei Costumelor şi a Garderobelor de la Hollywood, Edith Head, personaj recunoscut pentru obsesia controlului. Când venea vorba de garderoba lui Audrey, Edith Head era un fel de Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

Dar, oricum, rochia din *Mic dejun la Tiffany* nu era rochia pe care Givenchy o crease pentru ea. Originalul lui Givenchy, care avea un şliţ pe piciorul stâng şi era ceva mai scurt, era încă şi mai rafinat şi mai splendid decât varianta din film. Givenchy concepuse întregul ansamblu, adăugând accesoriile perfecte, care să se asorteze cu rochia: un mănunchi de perle, un porttţigaret de treizeci de centimetri şi mănuşi de operă. Deşi e greu de crezut, în epoca aceea Hollywood-ul se jena să arate picioarele femeilor – asta cu mult înainte ca pulpele Angelinei Jolie să se iţească din rochiile de la Oscaruri. Deşi se presupunea că Holly era un fel de prostituată, studioul nu voia ca ea să şi arate astfel.

Trăgându-mi rochia peste şolduri, pentru prima dată în viaţă, am fost recunoscătoare că, de fapt, nu aveam şolduri.

Când te gândeşti... Probabil că eram singura persoană care proba rochia aceea de când fusese îmbrăcată de Audrey.

E un oarecare mister, dar cei mai mulți oameni cred că rochia purtată de Audrey în scenele de început ale filmului a fost făcută de Givenchy. În realitate, rochia aceea a fost un fals, reconceput de Edith Head. Cea pe care eu o trăgeam pe mine, cu tivul îngreunat şi şlițul pe picior, era una dintre cele trei exemplare originale Givenchy care există. Cel mai probabil, la probele cu Givenchy, Audrey a purtat versiunea cusută de mână, dar niciodată nu s-a găsit vreo fotografie care să o arate îmbrăcată în ea.

Pentru versiunea lui Edith Head s-a renunțat la şliț, iar rochia a fost lungită şi strâmtată în partea de jos, astfel încât să nu mai pară atât de „revelatorie". Ăsta e motivul pentru care Audrey a fost obligată să facă paşi minusculi, de gheişă, aproape să se legene până să ajungă la vitrina magazinului Tiffany.

Se pare că a existat un soi de înțelegere între Paramount şi Audrey ca, după filmări, Edith să distrugă cele două rochii false pe care le făcuse. Poate pentru a-l scuti pe Givenchy de ruşinea de a vedea respectivele falsuri făcând înconjurul lumii, mai ales că acestea erau mai cuminți şi convenționale decât modelul original. Se pare că ele au fost

descusute şi arse în depozitele cavernoase din Hollywood ale Western Costume Company.

Rochia frumoasă de să leşini îmi aluneca în jos, pe spate, iar dublura neagră se simţea pe piele incredibil de catifelată, mai curând ca o îmbrăţişare de mătase decât ca o rochie.

Dintre cele trei piese create de Givenchy, care încă mai existau – toate cu şliţul descheiat până la şold –, una, o versiune cusută la maşină, fusese donată Muzeului Costumelor din Madrid unde se afla expusă în permanenţă. O alta fusese vândută la o licitaţie Christie's unui cumpărător anonim, prin telefon. Se presupunea că acel cumpărător anonim ar fi fost nimeni alta decât Posh Spice, care, ca şi mine, este o admiratoare fanatică a lui Audrey, dar cu bani. Se spune că are o cameră dedicată lui Audrey în „Beckingham Palace”, pe care o împarte cu soţul ei, jucător de fotbal. Mi se făcea părul măciucă gândindu-mă ce părere ar fi avut Audrey ştiind că rochia ei stă într-o vilă Spice Girls.

Ultima rochie era cea cusută de mână, pe care o probase Audrey. Adică aceeaşi pe care o trăgeam eu pe mine.

— Ei, în loc să stai acolo – nu vrei să mă ajuţi? am zis, chinuindu-mă să-mi aranjez umerii.

— Sigur, de ce să nu-ţi uşurez demersul de a mă da afară?

Jess şi-a scos mănuşile albastre, s-a ridicat şi m-a ajutat să-mi trag rochia pe mine. Întorcând tivul, pe chip i-a apărut o expresie de surprindere.

— Frate, cusătura asta de mână e fantastică!

Când a tras cu grijă fermoarul, un icnet scurt i-a scăpat de pe buze.

— Vai, Doamne, Lisbeth, rochia asta îți vine de parc-ar fi fost făcută pentru tine!

Rochia mi se aşeza perfect pe şolduri. Avea o tensiune şi un efect de ridicare pe care nu le mai simțisem niciodată.

Cu obrajii îmbujorați de emoție, am dat să caut o oglindă. Ochind una într-un colț, am ridicat rochia, simțind astfel greutățile pe care Givenchy le plasase strategic în tiv, ca să se asigure că materialul avea să cadă perfect pe trupul lui Audrey.

— Ai nevoie de pantofi, a spus Jess.

În timp ce prietena mea cotrobăia prin geanta-i uriaşă, eu am luat mănuşile acelea lungi şi negre.

— Ce zici de ăştia? m-a întrebat ea, ridicând o pereche de stiletto negri, ca şi când ar fi prins o minge de baseball lovită cu boltă, care amenința să treacă peste gardul din stânga terenului.

— Oooh! Dă-mi-i! am sărit, întrebându-mă de ce avea Jess o pereche de pantofi scumpi în geantă.

Prietena mea m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul când mi-am strecurat picioarele în încălțări. Nu voiam să mă aşez pe scaun de teamă ca nu cumva să şifonez rochia. Mi-o închipuiam pe Jess încercând să-i explice curatorului cum de cea mai faimoasă rochie din istoria tuturor rochiilor ajunsese să aibă nişte cute de la fundul meu.

Pantofii lui Jess erau prea mari (eu port măsura 39,5, Jess poartă 41), dar oricum erau numai pentru aspect, n-aveam de gând să dansez cu ei, deci nici că-mi păsa. M-am târşâit până la oglindă, ca o puştoaică de grădiniță încălțată cu pantofii mamei. Emoția îmi făcea inima să-mi plutească.

Începusem deja să mă hiperventilez când m-am văzut prima dată în oglindă. Păream înaltă, suplă şi elegantă şi, cu pantofii lui Jess, până şi lungimea rochiei era perfectă. Abia mângâia încălțările – ajungea cam la doi centimetri şi jumătate deasupra podelei, astfel că materialul lăsa să se vadă foarte puțin din gleznă. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Rochia neagră era perfecțiunea întruchipată.

— Cred că eşti cea mai bună prietenă din lume, am spus, uitându-mă în spate la Jess.

Nu mai văzusem niciodată pe cineva cu ochii atât de holbați.

— Nu-mi vine să cred cât de perfect arăți!

Peste privirea lui Jess se coborâse un văl, ca şi când ar fi fost vrăjită de o iluzie hipnotică.

— Stai! Încă un detaliu! a exclamat ea şi a fugit din cameră.

A dispărut preț de treizeci de secunde, dar, din punctul meu de vedere, ar fi putut să stea plecată şi o oră. Eram ocupată să mă țintuiesc cu privirea în oglindă. O persoană complet diferită se uita înapoi la mine.

— Îmi pare rău că nu avem diadema lui Audrey, mi-a spus Jess când a reapărut. Trebuie să te mulțumeşti cu cea a lui Jackie Kennedy.

— Se întâmplă aşa, să ai diadema lui Jackie printr-un sertar?

Eram şocată.

— Nu, e o reproducere. Avem, în spate, vreo şase. Le folosim la evenimente private, când sunt expuse rochiile.

Jess a înşfăcat din geantă un pieptăn şi câteva agrafe.

— Nu te mai foi şi stai liniştită. Măcar să facem treaba ca lumea.

A târât din debara până aproape de mine o scăriță şi apoi, cu grijă, mi-a pus pe umeri o folie de polietilenă ca să protejeze rochia. Şi-a început să tundă. Cu toate că n-o arăta, ştiam că lui Jess îi plăcea la nebunie să-mi umble cu mâinile prin păr, să-l tragă şi să-l fixeze într-un coc înalt.

— Auuu! am chițăit când prietena mea a tras de o şuviță rebelă pentru a o aranja.

— Şişşşş!

Voiam să-i spun că mi-era destul că probasem rochia, că nu mai trebuia să facă şi asta, dar oricum nu credeam că s-ar fi oprit.

Jess este regina cocurilor, în primul rând pentru că mama ei era proprietara unui salon de înfrumusețare. De când avea opt ani, în fiecare sâmbătă dimineață, mama o târa la salon ca să încropească coifuri din păr, cocuri chignon elaborate şi tapaje pentru procesiunea nesfârşită de mirese, domnişoare de onoare, mame ale miresei şi diverse fane ale coafurilor umflate din Garden State. Dar nu ştiusem cât de torturant poate fi acest proces.

— Chiar trebuie să doară aşa de tare? am implorat-o.

Jess mi-a prins ultimele şuvițe, după care mi-a fixat diadema – direct în scalp, judecând după ce am simțit. Apoi a scos o pereche de foarfece şi a prins să-mi reteze bretonul!

— Haide, Jess, de-acum chiar că te-ai lăsat purtată de val.

Rahat. Ultimul dezastru din zona bretonului a implicat şapte luni de aşteptare pentru ca părul să-mi crească până la un oarecare nivel de normalitate. Timp de trei luni

stătusem înțepenită în faza beretă. Iar acum prietena mea tăia şi tot tăia.

— Ha! De ani de zile tânjesc să fac chestia asta, a exclamat ea tăind ca o nebună.

Complet neajutorată, am văzut plutindu-mi prin fața ochilor şi aterizând pe podea şuvițe de câte doisprezece centimetri din părul care-mi creştea agonizant de încet.

Jess s-a oprit şi a început să caute prin geanta aia uriaşă. Mi-am aruncat o privire scurtă în oglindă – coafura era fără cusur.

— Închide ochii. Mai am de făcut un singur lucru – să nu te uiți.

Am făcut cum mi-a cerut, deşi faptul că nu vedeam rochia secundă de secundă mă scotea din minți. Chiar trebuia ca Jess să stea tot timpul în fața oglinzii? Am simțit cum îmi pulveriza ceva pe păr – probabil aceeaşi chestie pe care o folosea şi ea ca să-şi păstreze cosițele, preț de paisprezece ore pe zi, într-o poziție care sfida gravitația. Mirosea a citrice, a mandarine. Am încercat să trag cu ochiul pe lângă ea, dar Jess m-a plesnit peste cap, de parcă aş fi fost un copilaş.

— Ochii închişi, n-am terminat încă.

Am simțit-o aplicându-mi tuş pe pleoape, pudră pe obraji şi gloss pe buze.

— OK, acum poți să te uiți, m-a anunțat şi am simțit pelerina de plastic alunecându-mi de pe umeri.

Am deschis ochii şi o necunoscută superbă îmi zâmbea înapoi din oglindă. O femeie frumoasă şi elegantă. Genul de femeie care mi-aş fi dorit să pot să fiu. Jess izbutise un miracol. Părul meu şaten, în mod normal lins, se transformase; diadema micuță conferea sclipirea potrivită cocului simplu, deşi înalt până la cer. Ochii îmi fuseseră subliniați cu un tuş de un negru intens, dobândind o alură dramatică, dar delicată; obrajii îmi căpătaseră doar o umbră pală de fard, iar buzele o strălucire grațioasă.

Încântată, nu-mi puteam lua ochii de la ființa aceea incredibilă. Ce bine-ar fi fost dacă într-adevăr femeia aceea aş fi fost eu! Rochia îmi îmbrățişa corpul, dar, mai mult decât atât, îmi crease rotunjimi în locuri în care ştiam cu certitudine că nu aveam. O simțeam de parcă ar fi fost făcută pentru mine, deşi ideea asta era de-a dreptul ridicolă. Oare mai aveam nevoie de vreo dovadă în plus că eu şi Audrey Hepburn eram legate într-un fel mult mai profund, cosmic chiar, decât îmi închipuisem vreodată?

M-am întrebat ce a simțit Audrey prima dată când a îmbrăcat rochia. Oare a ştiut că piesa aceea avea să-i schimbe viața pentru totdeauna? Pentru o fracțiune de secundă, îmbrăcată în originalul Givenchy, m-am simțit de

parcă eu şi Audrey am fi existat împreună, în clipa aceea, în rochia aceea, ca două stele care se intersectează.

M-am răsucit ca o balerină, fără să mă pot opri să mă minunez de cum mă prezentam în oglindă. Linia din faţă a decolteului era înşelător de simplă, dar izbutea să-mi facă gâtul şi umerii să arate minunat. Fireşte, partea din spate a rochiei era zona în care lucrurile deveneau cu-adevărat interesante, căci linia dindărăt a decolteului cobora ca să se ataşeze de partea din spate – umerii şi o parte a omoplaţilor îmi rămâneau goi şi pielea palidă făcea un contrast evident cu satinul negru şi catifelat.

— Absolut fantastic, Lisbeth! Arăţi fenomenal, a şoptit Jess.

Givenchy ăla chiar că ştia ce făcea când venea vorba de trupul unei femei şi, în special, de trupul unei femei ca Audrey Hepburn. Am citit povestea online de sute de ori... cum Audrey, o actriţă de douăzeci şi patru de ani, cu doar câteva filme în portofoliu, a apărut la studioul lui Givenchy îmbrăcată cu un tricou simplu, pantaloni trei sferturi şi o pălărie turistică de gondolier... ştiţi, pălăriile alea cu panglică albastru cu roşu care atârnă pe o parte. Givenchy, care avea doar douăzeci şi şase de ani, dar era deja celebru, crezuse că avea s-o întâlnească pe Katherine Hepburn, nu pe Audrey Hepburn. Nu auzise niciodată de ea. A fost

complet neimpresionat şi abia dac-a băgat-o în seamă. Dar micuța Audrey a intrat direct în atelierul lui şi l-a cucerit cu gustul ei rafinat şi cu caracterul ei curajos şi hotărât, marcând astfel începutul unei foarte lungi şi de succes colaborări între artist şi muză.

Givenchy a pornit de la ideea lui Audrey, şi anume aceea de a-i pune în evidență acele trăsături pe care oamenii nu le considerau a fi principalele ei atuuri. I-a pus în lumină trupul silfid şi gâtul lung, transformând aceste caracteristici în baza unui nou stil şi a unei noi mode. Numai Dumnezeu ştia cum, dar magia lui Givenchy funcționa şi în cazul meu.

Dacă n-aş fi fost atât de conştientă de felul în care rochia îmi mângâia şoldurile şi umerii, aş fi zis că treceam printr-o experiență de decorporalizare. Vedeam rezultatul pe chipul prietenei mele.

Cu tot dramatismul de care am fost capabilă, am pus un braț pe umărul ei, am privit-o adânc în ochi şi, imitând cât puteam de bine vocea lui Audrey Hepburn, am zis:

— Ei, îți spun un lucru, Fred, scumpule... M-aş mărita cu tine, pentru banii tăi, cât ai clipi. Tu te-ai mărita cu mine pentru banii mei?

Mi-am dus mănuşa la bărbie şi m-am uitat la Jess cu privirea aceea de căprioară rănită.

Jess a scăpat din mâini geanta şi pieptănul, care au căzut pe jos.

— Cine eşti tu?! m-a întrebat ea.

— Golightly, i-am răspuns. Holly Golightly. Locuiesc dedesubt. Ne-am întâlnit azi-dimineață. Nu-ți aminteşti?

Am adoptat o poză clasică, cu unul din brațe ridicat cu o fluturare, aşa cum face Audrey în *Mic dejun la Tiffany.* Tot ce-mi mai lipsea era portțigaretul acela lung şi negru.

— Accentul e perfect, s-a minunat Jess. Ai exact aceeaşi voce cu a ei. *Exact*. Ai luat lecții sau ceva de genu' ăsta?

— Toată viața. În fiecare zi, de când aveam nouă ani, draga mea.

Şi-am chicotit scurt, la fel ca Audrey.

— Extraordinar! Nu mai ai nici urmă de accent de Jersey. Haide, chiar n-ai luat lecții de dicție?

— În Spania ploaia cade în principal la câmpie, am spus. Ah, Freddy, nu crezi că sunt o haimana fără inimă, nu-i aşa?

Jess a început să râdă aşa de tare, că s-a prăbuşit la loc în scaunul care a pornit să se rotească de jur-împrejur. Nu s-a oprit din râs decât atunci când a sunat telefonul şi a ridicat receptorul.

— Hei, Joe, ce s-a întâmplat? a zis ea.

Într-o fracțiune de secundă s-a albit la față.

— Rahat!

Şi a trântit receptorul.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întors şefu'. Urcă încoace chiar acum.

Lui Jess îi tremurau mâinile – n-o văzusem niciodată aşa de panicată.

— Sunt ca şi dată afară.

7

— Trebuie să scoatem rochia aia de pe tine! a urlat Jess.

Mi-am dat jos mănuşile şi m-am descălțat de pantofii prea mari, după care, în acelaşi timp, amândouă am întins mâinile către fermoarul rochiei.

— Repede, repede! a şuierat Jess. Myers poate să sosească în orice secundă.

Degetele ei le-au împins pe-ale mele într-o parte. Mă întrebam ce era mai rău – ca Myers, şeful lui Jess, să intre în cameră şi să mă vadă îmbrăcată în rochia de un milion de dolari din *Mic dejun la Tiffany* sau să intre în cameră şi să mă găsească dezbrăcată.

Cu siguranță că era mai bine să mă găsească dezbrăcată.

— S-a înțepenit fermoarul! m-a anunțat Jess, albă la față.

— Lasă-mă să încerc şi eu.

Am împins în jos – nimic. Am împins în jos şi, simultan, am sărit în sus. Fermoarul nici nu s-a clintit.

— Lisbeth, pur şi simplu am încurcat-o dacă pierd serviciul ăsta, a zis Jess şi a smucit fermoarul cu atâta putere, că practic m-a săltat de la pământ.

Nu-mi venea să cred că prietena mea era dispusă să-şi asume riscul de a rupe o rochie de un milion de dolari, dar presupun că în joc era serviciul ei. Jess a mai tras o dată cu forță de fermoar, mai-mai să-l smulgă, dar acesta tot nu a cedat.

— Fir-ar a dracului de rochie veche de cincizeci de ani! a exclamat ea.

Am încercat amândouă să împingem fermoarul în sus şi-n jos, dar mecanismul nu s-a mişcat. Nu aveam timp să-l ungem cu săpun sau cu ceară şi-mi era imposibil să-mi trag rochia de pe mine peste cap.

— DoamneDumnezeule, dacă trebuie să tai rochia ca să pot ieşi din ea? am întrebat.

Jess s-a uitat la mine urât, spunându-mi parcă „nu mă ajuți deloc".

— Trebuie să pleci de-aici.

Cunoşteam tonul ăsta al lui Jess. Era tonul de „am preluat conducerea". Şi nu aveai de ales – trebuia să i te supui.

— Bine. Dar unde să mă duc? În dulap? În biroul tău? Sub masă? Să ies pe hol, să trec, pur şi simplu, pe lângă Myers şi să-i zic „bună, scumpule”?

Privirea prietenei mele a început să se plimbe prin încăpere, până când s-a oprit asupra uşii care ducea către galeria principală.

— Acolo?! În nici un caz!

Cum de-şi închipuia că o asemenea variantă ar fi fost posibilă?

— Petrecerea din galeria principală! mi-a ordonat ea. O să te integrezi perfect.

A cules perechea de stiletto de pe podea şi mi i-a pus în braţe.

— Pune-ţi-i la loc.

— Nu pot să fac asta. Nu ştiu cum..., am zis, lăsând pantofii să cadă pe jos şi încălţându-i fără nici un pic de tragere de inimă.

— Tu fă-o totuşi. *Trebuie* să-mi salvez serviciul ăsta.

Auzind paşi pe hol, Jess m-a înşfăcat de braţ şi m-a târât până la uşă. Am avut noroc că nu mi-am rupt gâtul din cauza pantofilor ei mult prea mari – în clipa aceea, Jess probabil c-ar fi considerat scenariul ăsta ca un plan B acceptabil.

— Nu pot să merg cu pantofii ăştia!

— Mişcă-te!

Şi m-a îmbrâncit pe uşă afară.

— Să nu te duci *nicăieri*, mi-a mai ordonat ea. Vin şi te iau după ce pleacă Myers.

Uşa s-a închis cu fermitate în urma mea. După toată panica şi gâfâiturile de până atunci, acum peste tot era linişte.

M-am uitat împrejur.

Eram îmbrăcată cu o rochie Givenchy şi n-aveam unde să mă duc.

8

Am auzit freamătul râsetelor alimentate cu martini, clinchetul paharelor şi dopurile de şampanie bubuind. M-am uitat la uşa de care nu ar fi trebuit să mă dezlipesc şi mi-am închipuit galeria de la parter şi pe toţi acei tineri bogaţi şi manieraţi de dedesubt.

Ce mama naibii!

Târşâindu-mă în pantofii mei cei mari, m-am aplecat peste balustradă şi-am început să studiez petrecerea de la nivelul inferior.

Un batalion de chelneri şi chelneriţe în uniformă, înarmaţi cu pahare cu şampanie şi *hors d'oeuvres* se foia printre puii de magnaţi. Erau atât de multe feţe „familiare" care se întreţineau la parter – toţi oamenii pe care îi ştiam,

dar pe care nu aveam să-i cunosc niciodată – glitterati, dive, celebrităţi şi alte figuri adorabile. Fete purtând măsura 00, cu bronz perfect şi cele mai noi piese Gucci, Louis Vuitton şi Dolce&Gabbana. Noi, cei din Jerze, crescuserăm citind despre ele, urmărindu-le la TV şi auzind despre nesfârşitele lor petreceri. Jess glumea tot timpul zicând că puştii ăştia sufereau de gripeală, o maladie de invidiat, care presupunea simptome precum plictiseală, alcoolism, apatie, comportament deviant şi un sentiment neclintit de „totul mi se cuvine”.

Observându-i, lângă bar, pe Dahlia şi Domnul Chiloţi, m-am lămurit de ce tipul mi se părea atât de familiar. Domnul Chiloţi era ZK Northcott, moştenitor de petrol şi gaze, colecţionar de motociclete vintage şi aspirante la titlul de actriţă. Celebru pentru faptul că nu ieşea cu femeile decât la o singură întâlnire, Domnul Chiloţi fusese cu toate moştenitoarele, sexoasele, petrecăreţele şi paraşutele în ascensiune de pe o coastă pe cealaltă a Americii. Fusese fotografiat pe covorul roşu de mii de ori. Dar nu stătea niciodată cu nici una dintre tipe suficient de mult ca să devină un cuplu, aşa că, în principiu, despre el nu se scrisese prea mult. Din pricina asta nu reuşisem să-l identific. Dahlia aproape că părea a nu fi de nasul lui, ceva mult prea serios pentru acest aventurier de-o noapte.

— Scuzați-mă, domnişoară...

Vocea iritată a unui paznic m-a scos brusc din transă. Era Joe, de la Securitate.

Rahat. Mare rahat. Prinsă cu mâța-n sac, lacrimile mi-au inundat privirea. *Îmi pare rău că sunt îmbrăcată cu o rochie de un milion de dolari pe care am furat-o*, aş fi vrut să spun, ca o şcolăriță prinsă furând ceva dintr-un magazin. Voiam să mărturisesc toate lucrurile rele pe care le făcusem vreodată. Am trecut în revistă sute de scuze menite să salveze slujba lui Jess şi fundul meu, dar nici una dintre ele nu era bună de nimic.

— Domnişoară, în zona aceasta e interzis accesul publicului, mi-a spus Joe.

Nu mă recunoscuse. Cum de era posibil aşa ceva? Deşi eu şi Joe ne salutaserăm de zeci de ori, paznicul habar nu avea cine eram.

— Trebuie să coborâți la loc, la parter, la petrecere, a continuat el scurt.

M-am simțit inundată de un sentiment de uşurare. Jess avusese dreptate. Chiar că mă integram perfect.

— Ah, îmi pare extrem de rău... domnule, am zis, imitând-o cât puteam mai bine pe Audrey. Căutam doar toaleta. V-ar deranja foarte tare...

— Nici o problemă, domnişoară. Pe scări, în jos, prima uşă pe dreapta, mi-a răspuns Joe.

Iritarea îi dispăruse din voce, ba chiar îmi zâmbea. Instantaneu m-am lămurit de ce Audrey avea atât de mult succes la oameni. Felul de a vorbi presupunea că persoana căreia i se adresa era... mă rog, amabilă şi săritoare.

Joe m-a urmărit protector cum am păşit delicat pe treptele scării grandioase. Făceam fiecare pas metodic, astfel încât pantofii uriaşi să nu-mi clămpăne pe treptele de marmură. Cu fiecare mişcare, încălțările îmi alunecau din ce în ce mai mult de pe picioare. M-am rugat să nu mă prăbuşesc cu capul înainte.

— Pantofi noi, am spus peste umăr, zâmbindu-i lui Joe, ca să-l cuceresc.

El mi-a răspuns tot cu un zâmbet, a aşteptat să ajung jos în siguranță şi abia apoi şi-a continuat patrularea. I-am făcut cu mâna în stil Audrey, împiedicându-mă preț de-o secundă, după care mi-am regăsit echilibrul şi mi-am văzut de drum.

Scăpasem ca prin minune. Probabil că arătasem ca o proastă. Ştiam că Jess mă instruise să rămân pe loc, dar nu putusem să-l ignor pe Joe, iar ea nu putea să mă certe fiindcă trăsesem cu ochiul, nu-i aşa? Când aş mai fi avut o asemenea şansă? Acum aveam să văd cu-adevărat dacă mă

integram perfect. Dar, mai întâi, trebuia să fac ceva cu pantofii ăia de clovn, care-mi ucideau picioarele. După care aveam să mă grăbesc înapoi, pe scări, în sus – fireşte, după ce voi fi pândit puţin lumea. Abia aşteptam să le povestesc ce văzusem tuturor celor de la The Hole!

La parter, în faţa toaletei pentru femei era o coadă lungă (aşa e peste tot, nu?). Toate domnişoarele care aşteptau erau aranjate şi splendide. Prea mulţi oameni însemna prea multe întrebări, aşa că am tropăit prin partea din spate a galeriei principale, acolo unde se desfăşura toată acţiunea, şi-am luat-o pe un alt coridor, pustiu şi întunecat, în căutarea unei toalete mai puţin solicitate.

Înaintând pe hol, am văzut un bărbat arătos, într-un smoching Armani, care, singur fiind, se plimba încolo şi-ncoace şi vorbea la telefon. Avea părul încărunţit la tâmple. Considerabil mai în vârstă decât restul găştii, individul era extrem de sofisticat şi distins. Avea un bronz din ăla care provine de la St. Tropez sau Martha's Vineyard, nu de la Sizzletan din Parsippany, unde găseşti sprayuri cu acţiune rapidă şi efect evident şi paturi de solar asudate, unde se înmulţesc bacteriile.

Omul mi-a zâmbit condescendent în timp ce eu mărşăluiam înainte, încercând să-mi maschez mersul şi sperând ca necunoscutul să nu mă examineze prea în

detaliu. Am luat un cot scurt şi fericire! O altă toaletă de femei. Am împins uşa şi înăuntru nu era nimeni. Slavă Domnului!

Am băgat mâna în cel mai apropiat dintre separeuri şi-am înşfăcat un metru de hârtie igienică, pe care am făcut-o ghem şi am îndesat-o în vârfurile pantofilor. Ahh, o evidentă îmbunătățire. Admirându-mă în oglindă, nu-mi venea să cred că trecuseră zece minute de când îmi privisem rochia. Când să mai iau un şomoiog de hârtie igienică, am auzit un geamăt înfundat.

Era cineva acolo.

Trebuia să-mi îndes hârtia în pantoful drept şi să plec. Alt geamăt. Se auzea din ultimul separeu de pe partea dreaptă. OK, trebuia neapărat să părăsesc baia şi să urc din nou scările. Mi-am vârât piciorul în pantoful care acum îmi venea bine şi am pornit-o spre uşă.

— Ah, rahat, a zis o voce.

Apoi tăcere. După o clipă, cineva a început să vomite... să icnească, de fapt. Câh. Am aşteptat până când tipa s-a oprit. Fir-ar al naibii, nu puteam s-o las acolo, pur şi simplu.

— Eşti bine? am zis, ciocănind încetişor în uşa separeului.

Aceasta nu era însă încuiată, aşa că s-a deschis imediat. Prăbuşită pe gresie, cu capul sprijinit pe vasul de WC din

porțelan şi cu rochia argintie ridicată în jurul şoldurilor, era însăşi Prințesa Pop, Tabitha Eden. N-am putut să nu-i remarc chilotul tanga, marca La Perla, în valoare de 175 de dolari – materialul de fond al numărului din săptămâna următoare al revistei *Us Weekly* într-o singură imagine.

— Cine eşti tu? m-a întrebat ea.

Era complet intimidantă, deşi era pur şi simplu varză. Pentru prima dată în viața mea, nu ştiam dacă-mi puteam rosti propriul nume. Rămăsesem fără grai. Nu-mi puteam lua ochii de la cercul pal de pudră fină care-i păta chipul fără cusur şi care era concentrat într-un inel aflat pe partea dreaptă a nasului.

— Lisbeth, am răspuns într-un final, cu accentul lui Audrey Hepburn.

Nu realizasem ce nume drăgălaş aveam până în clipa în care l-am rostit în felul acela. Parcă era numele unei alte persoane. Imediat, mi s-a făcut pielea de găină la gândul că-i spusesem numele meu adevărat. Nu fusese o idee prea bună, deşi probabil că oricum tipa avea să-mi ceară să mă car de-acolo. În mod surprinzător însă, Tabitha s-a chinuit să-mi zâmbească – lucru deloc uşor în starea ei. Nu-mi venea să cred că vorbeam cu o vedetă pop de Pagina Şase!

— Bună.

Tabitha s-a întins să dea mâna cu mine, dar s-a oprit.

— Mi-e... mi-e... mi-e rău.

S-a întors ca să vomite iar în WC. M-am aplecat şi-n timp ce Tabitha vomita i-am tras de pe faţă părul într-o nuanţă perfectă de blond-roşcat. Eram oare capabilă să mă plimb în public îmbrăcată într-o rochie Givenchy (*adevăratul* Givenchy) şi cu pantofi stiletto? Nu eram foarte sigură. Eram oare capabilă să ajut o prietenă să-şi vomite maţele? Cu siguranţă.

Cât Tabitha a vomitat, am numărat de câte ori ţinusem părul prietenelor care vărsaseră hălci de mâncare. S-ar fi acoperit cu vomă un teren întreg de fotbal. Câte fete, într-un moment sau altul al vieţii, nu se treziseră scuipând, în toalete publice, câte paisprezece pahare de mango daiquiri?

Tabitha s-a şters la gură. Uitându-se la mine, în sus, ca un căţeluş abandonat, a vrut să-mi spună ceva, însă i-a venit din nou să vomite şi-abia a apucat să-ntoarcă la timp capul înapoi, în vasul de WC. Stând cât mai departe, i-am ţinut din nou părul. *Te rog, te rog, te rog – fără stropeli –, te rog nu vomita pe mine.* Eram dureros de conştientă de faptul că mă aflam periculos de aproape de vedeta pop complet dusă din cauza drogurilor şi că eram îmbrăcată cu o rochie de un milion de dolari, care nu putea fi înlocuită şi pe care o furasem. Mi-ar fi fost imposibil să-i returnez lui Jess rochia lui Audrey Hepburn cu urme de vomă pe ea.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să-mi faci dracului vreo poză, a bolborosit ea.

— N-aş putea să fac aşa ceva, i-am răspuns, surprinsă de cât de jignită mă simţeam.

Cum de putuse să gândească aşa ceva?

— Nici măcar n-am aparat de fotografiat.

— Da, sigur, da' cu telefonul cum rămâne?

Am ridicat din umeri, realizând instantaneu că n-aveam nici telefonul la mine, nici carnetul de conducere, nici cheile de la maşină, nimic altceva care m-ar fi putut identifica. N-aveam decât rochia aceea magică, iar ea nu-mi aparţinea.

— Am oameni care te-ar da în judecată.

Tabitha m-a privit cu suspiciune, chinuindu-se să-şi şteargă voma de pe buze. Cu un gest delicat, i-am mai întins o bucată de hârtie igienică.

— N-am telefon mobil.

— N-ai telefon mobil?

Prinţesa părea nedumerită.

— Cine nu are telefon mobil?

— Ei, adică am telefon mobil, doar că nu-l am la mine, i-am răspuns pe cât de politicos îmi închipuiam că ar fi sunat explicaţia lui Audrey.

M-am gândit de asemenea că acela nu era deloc momentul să-i urlu Tabithei că eram un mare fan al muzicii şi al stilului ei vestimentar.

Prinţesa a mai vomitat o dată – cam de pe fundul sacului –, dar n-a mai scos mare lucru şi, epuizată, s-a lipit din nou de peretele lateral al separeului ca să se odihnească. M-am dus la chiuvetă şi am umezit câteva şerveţele de hârtie. M-am întors apoi şi i-am dat unul pentru gură, iar pe restul i le-am pus pe ceafă.

Ea a gemut încet şi m-a privit.

— Porţi o diademă.

— Da. Ai un spirit de observaţie foarte bun pentru cineva aflat în situaţia ta, i-am răspuns.

Replica a făcut-o să râdă şi a spart definitiv gheaţa dintre noi.

— Ce bine mă simt cu prosoapele astea de hârtie!

— Da, puse pe ceafă te răcoresc şi, în plus, nici nu-ţi strică machiajul.

Uşa toaletei a fost dată de perete, iar intimitatea ne-a fost invadată de chicotelile ascuţite ale unor fete. Eu am închis discret uşa separeului, am încuiat-o şi, împreună cu Tabitha, am intrat mai mult, în vreme ce fetele umpleau toaleta.

Am ridicat un deget în dreptul buzelor, iar Tabitha şi-a tras genunchii la piept, făcându-se ghem. Ne-am străduit să nu izbucnim în râs auzind-o pe una dintre fete cum făcea pipi în separeul alăturat. Niciodată nu mi se mai păruse aşa de haios să aud pe cineva făcând pipi. Ne-am ținut răsuflarea şi-am izbutit să fim serioase încă trei minute, trăgând cu urechea la diversele domnişoare din lumea bună, cocoțate pe tocuri, care urinau şi trăgeau apa. Am auzit nişte discuții superficiale, dar nici urmă de vreo bârfă ca lumea. Curând, toate intrusele s-au strâns în fața oglinzii, ca să-şi verifice gloss-ul. Apoi am auzit cum uşa s-a deschis din nou, iar fetele au plecat. Am izbucnit în râs. Situația era atât de ridicolă, încât abia am fost în stare să ne tragem sufletul şi să ne liniştim.

— Dumnezeule, ce mă fac? a spus Tabitha, continuând să râdă aproape cu lacrimi. Nu pot să ies de aici şi să dau ochii cu toată lumea în halul ăsta.

Chiar că era în ultimul hal. Şi nu puteam s-o las aşa.

— Hai să te vedem cum arăți în picioare, i-am zis şi-am ajutat-o să se ridice.

Picioarele îi tremurau. Am ajutat-o să se îndrepte spre chiuvetă, timp în care m-am studiat repede, sperând că nu deteriorasem rochia lui Audrey.

— Vrei să-ți chem pe cineva din galeria principală? am întrebat-o.

— Am venit singură.

Tabitha a evitat să se uite în ochii mei. Părea atât de abandonată, încât mi s-a făcut milă de ea. Era greu de crezut că o persoană atât de grozavă ca Tabitha Eden putea să se simtă vreodată singură.

— Dacă ies, mi-a şoptit ea, paparazzi o să-mi pună poza pe coperta TMZ în mai puțin de-o oră. Şi dacă nu fac ei asta, atunci o să-i anunțe unul dintre „prietenii" mei.

— Draga mea, nu te-ai murdărit pe rochie, iar machiajul îți este în regulă.

Am mai luat un prosop de hârtie umed şi am mai răcorit-o puțin. Între timp, mă chinuiam să găsesc o cale prin care s-o scot din muzeu în mod discret.

Pe de altă parte, eram foarte mândră de mine pentru acel „draga mea" atât de credibil. În mod clar, auzisem cuvântul ăsta toată viața mea. Nimeni nu mai rostise vreodată „draga mea" la fel ca Audrey. Avea un fel de a-l spune care nu era nici fals, nici pretențios. Pe buzele ei, „draga mea" suna, pur şi simplu, ca un termen de afecțiune prietenească.

— *Ai* şofer, nu-i aşa? am întrebat, încercând să nu chicotesc gândindu-mă că exista cineva care privea cu seriozitate felul în care o imitam pe Audrey Hepburn.

— Da, dar n-o să reuşesc niciodată să ies pe unde am intrat, mi-a răspuns Tabitha, aproape paralizată de frică.

— Ei bine, din fericire cunosc o ieşire, în partea din spate a clădirii, pe care nimeni n-o foloseşte. Poţi să-i ceri şoferului să ne aştepte acolo?

Prinţesa s-a arătat surprinsă. Şi-a înşfăcat telefonul bătut cu diamante şi mi l-a întins.

— Sună-l pe Mocha, mi-a zis ea.

— Mocha?

— Şoferul meu, a bolborosit Tabitha. Sună-l tu.

Am luat telefonul şi am căutat în agendă până am dat de Mocha. Omul a răspuns imediat.

— Alo, Mocha? Ăăă, sunt aici cu invitata ta. Se simte foarte obosită şi ar dori să nu atragă atenţia asupra ei. Vrei, te rog, să ne aştepţi la ieşirea din spate, de pe Eighty-Second Street?

Omul a fost de acord şi atunci i-am explicat cum să ajungă la uşa de marfă. Fusesem acolo de vreo câteva ori cu Jess.

— Gata atunci, am spus, totul e aranjat.

Am mai luat un prosop umed de pe chiuvetă şi i-am atins cu delicateţe faţa frumoasă, până când am şters toate urmele misterioasei pudre albe. Prinţesa a închis ochii. Părea să nu mai ştie de nimic.

— Ai cumva nişte gloss? am întrebat-o.

Ea a dat din cap şi mi-a arătat cu mâna gentuța din mărgeluțe care zăcea pe podea, lângă vasul de WC. Poşeta aia probabil costa mai mult decât câştiga mama mea într-un an de zile şi iată cum stătea acolo, pe podeaua unei toalete publice.

Pescuind gloss-ul dintre celelalte farduri şi nişte sticluțe cu pastile, am realizat brusc cât de frumoasă era Tabitha, chiar şi în starea aceea. Când i-am aplicat gloss-ul pe buze, în ochii de un albastru-electric nu se mai putea citi nimic.

— Eşti ca nouă, am spus.

Prințesa s-a clătinat pe picioare şi s-a sprijinit de mine şi-atunci mi-am dat seama că probabil fusesem exagerat de optimistă.

— Nu înțelegi. Va trebui să traversăm galeria principală... cu toți ăia de față. Nu cred că sunt în stare. Dacă vomit în fața tuturor?

Începuse să se panicheze şi s-a înverzit din nou la față.

— Draga mea, ba *eşti în stare*. O să te cuprind cu brațul, o să te sprijini de mine şi-o să râdem de parc-aş fi cea mai amuzantă persoană de pe fața pământului.

Ideea a făcut-o să zâmbească. Intrasem complet în pielea lui Audrey!

Existau nişte abilităţi de bază pe care o fată le învăţa în orice liceu din New Jersey. Să cari afară dintr-o toaletă o prietenă făcută varză se întâmpla să fie în capul listei. Făcusem chestia asta chiar şi în toaleta din liceu. Şi, pentru că întotdeauna în viaţă fusesem un jucător de echipă, mă pricepeam foarte bine la operaţiunea asta.

— Ai un accent foarte interesant, a remarcat Tabitha. De unde eşti?

Din *Oraşul lui Audrey*?, mi-a venit să-i răspund. Dar, pur şi simplu, am ignorat întrebarea.

— Haide, am vorbit destul despre mine. Mocha probabil că ne aşteaptă deja la intrarea de marfă.

Am condus-o spre uşă, sperând că aveam să fiu capabilă să-mi joc rolul în continuare.

Tabitha s-a lăsat cu toată greutatea pe mine. Picioarele îi erau moi şi se împleticeau înfricoşător în vârful tocurilor stiletto. Ne-am îndreptat în felul ăsta către galeria principală. Slavă Domnului că încălţările mele erau îndesate cu hârtie igienică, altfel amândouă ne-am fi întins pe jos după primii doi paşi.

— O să reuşim, i-am şoptit.

Braţ la braţ, am părăsit toaleta, am parcurs coridorul pustiu şi-am început să ne croim drum prin mulţime chicotind zgomotos. Absolut toată lumea era cu ochii pe noi.

Ne prefăceam că eram atât de absorbite una de cealaltă, încât nu puteam să ne uităm la nimeni altcineva. De fapt, *chiar* râdeam de râsul nostru fals.

Eu? A trebuit să mă controlez până la ultima fibră ca să nu mă opresc în mijlocul galeriei, să casc gura la băieții şi fetele cu miliarde în buzunare şi să nu urlu! Dar aveam o misiune de dus la bun sfârşit. Iar gândurile îmi zburau deja către Jess, întrebându-mă dacă prietena mea nu încerca să mă găsească.

Am avut grijă să nu ne uităm în ochii nimănui, indiferent cine făcea cu mâna în direcția noastră, să nu ne oprim pentru nimeni până când n-am ajuns la holul care ne ducea la intrarea de marfă şi la salvarea Tabithei. Eram perfect conştientă de prezența bărbatului distins, cu tâmple grizonante, pe care-l văzusem mai devreme vorbind la telefon. Omul s-a străduit să ne urmărească de la cea mai mare distanță posibilă, dar a fost distras de o tânără şi atrăgătoare ingenuă, care l-a tras de mânecă şi i-a solicitat atenția.

Am împins uşa laterală, din metal greu şi neprevăzută cu alarmă, fiind foarte atentă la rochia mea Givenchy. Apoi am tras cu dificultate de bara verticală care avea rolul s-o țină deschisă şi am ajutat-o pe Tabitha să coboare treptele din beton şi să ajungă la maşină. Am ridicat privirea pentru o

secundă – din păcate, m-am uitat fix în camera de luat vederi a celor de la securitate. M-am întors rapid, rugându-mă ca Joe să nu-şi fi încheiat patrularea.

După cum promisese, şoferul ne aştepta deja. Când l-am văzut, mi-a fost foarte greu să nu ies din pielea personajului lui Audrey şi să nu vorbesc ca de obicei. Mocha era primul om pe care îl văzusem în seara respectivă care era asemenea tuturor tipilor pe care-i cunoşteam – un băiat din Jersey City, un italian de şcoală veche, băutor înrăit. Ba chiar îmi părea cunoscut – semăna cu un bodyguard cu care obişnuia să-şi piardă timpul sora mea, într-unul dintre cluburile din Jersey City pe care eu şi Jess le evitam. În mod miraculos, nici un fotograf nu se vedea pe nicăieri.

— Nu-mi vine să cred c-a funcționat, a spus Tabitha.

De fapt, nici mie nu-mi venea să cred.

— Cum de ai ştiut de poarta asta?

— Ei, o fată trebuie să ştie întotdeauna cum să-şi facă ieşirea.

Asta era cumva o replică pe care o prinsesem din zbor din *Sabrina* sau dintr-un alt film?

Împreună cu Mocha, am ajutat-o pe Tabitha să urce în maşină. Când tocmai eram pe punctul să închid portiera, Prințesa mi-a prins mâna şi mi-a tras-o spre ea.

— Ai fost incredibil de drăguță cu mine în seara asta. Cei mai mulți oameni mi-ar mai fi dat să beau şi m-ar fi împins în fața aparatelor de fotografiat. Oamenii ăia de-acolo, dinăuntru, sunt cei mai mari mincinoşi.

— Sunt convinsă că nu-i adevărat, i-am spus, deşi mă simțeam cea mai mincinoasă dintre toți.

Mă întrebam dacă Tabitha avea dreptate în privința persoanelor din muzeu. Eram sigură că, din postura ei, era dificil să-ți dai seama în cine puteai să ai încredere. Erau atât de mulți paraziți, încât niciodată nu puteai să ştii care-ți erau adevărații prieteni. În tăcere, am adresat cerului mulțumiri – eram norocoasă că aveam o prietenă ca Jess.

Rahat! Jess! Probabil că prietena mea era turbată.

— Ba *e* adevărat, m-a contrazis Tabitha. Nu mai pot să am încredere în nimeni.

Părea tristă şi introspectivă.

— Hei, weekendul viitor e o petrecere Island Records. Vii? m-a întrebat înseninată.

Ah, da, sigur. Tot timpul mă duceam la petreceri cu staruri rock. Iartă-mă o secundă să-mi verific agenda.

— Nu, nu cred.

— Trebuie să vii! E pentru lansarea mea. O să te trec pe listă. Care-i numărul tău? Îți trimit imediat un SMS.

Vă închipuiți?

În timp ce-i dictam numărul, am tresărit. Tabitha m-a privit întrebătoare. Am fost sigură că acela e sfârşitul şaradei.

— Ăsta-i un număr de Manhattan? m-a chestionat ea.

Până şi în starea aia, ştia.

— Nu. E un număr secret, doar între noi. Nu-mi place să ies în evidență.

— Ce fată deşteaptă!

Tabitha m-a tras spre ea cu stângăcie, pentru o îmbrățişare bahică – o manevră dificilă nu doar pentru că Prințesa stătea în spate, în limuzină, ci şi pentru că eu eram îmbrăcată cu o rochie strâmtă şi lungă până la pământ, ceea ce însemna că-mi era imposibil să mă las pe genunchi, să mă răsucesc sau să mă aplec din talie. M-am sucit într-o parte cât de grațios am putut, ceea ce mi-a cam strivit un rinichi – speram să nu ies din rochie.

Ne-am îmbrățişat atât de lung, încât m-am temut ca Prințesa să nu cumva să-mi leşine în poziția aia. În cele din urmă însă mi-a dat drumul. Ce bine era să pot respira din nou!

— Trebuie neapărat să mă întorc înăuntru, am spus.

Jess ar fi luat foc dac-ar fi ştiut că purtasem rochia Givenchy *în afara* muzeului, alături de fenomenul

adolescentin, care era urmărit neîncetat de paparazzi. Era o nebunie totală, completă şi splendidă.

— Ne vedem weekendul viitor! mi-a spus Tabitha.

Apoi mi-a zâmbit larg, ca un copilaş care şi-a făcut un nou prieten. Mocha mi-a făcut cu ochiul şi a închis uşor portiera Tabithei. Eu m-am retras înapoi pe scări şi am mutat bara de metal, sperând să nu-mi crape vreo cusătură. În timp ce uşa se închidea, limuzina a demarat şi, luând colțul, a dispărut.

Audrey ar fi fost mândră.

9

Acum însă eram cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Ajutasem o cântăreață pop, dependentă de droguri şi care avea totul, în loc să fac ce-mi ceruse prietena mea cea mai bună, aflată la ananghie. Am luat-o pe drumul cel mai scurt şi mai sigur ca să ajung înapoi la scară. Plănuiam să stau lângă uşă şi s-o aştept cuminte pe Jess. Care nu trebuia să ştie ce se întâmplase. Dacă, traversând galeria principală, îmi țineam capul la cutie şi nu căscam gura la toate celebritățile, aşa cum tânjisem de-o viață, manevra putea să-mi reuşească.

Am păşit cât de grațios am putut, dar hârtia igienică se compactase într-atât încât de-acum pantofii lui Jess începuseră să-mi alunece iar din picioare. Un grup de fete în

jur de douăzeci de ani a trecut pe lângă mine – printre ele erau două actrițe pe care jur că le ştiam din *CSI: NY*. Tipele s-au uitat la mine, m-au salutat din cap şi mi-au zâmbit de parcă m-ar fi cunoscut.

— Ce rochie superbă! am auzit-o pe una remarcând.

— O cunoşti? a întrebat o alta.

Fiecare pas pe care îl făceam era ca un tur detaliat prin viața celor bogați şi celebri. Chinuindu-mă să-mi păstrez sângele rece şi să merg înainte, mi-am numărat fiecare răsuflare până când am simțit o mână prinzându-mă cu fermitate de partea din spate a brațului. Am încercat să mă eliberez, dar strânsoarea a devenit şi mai fermă. Am inspirat adânc ca să mă îmbib cu cât mai mult din spiritul lui Audrey şi m-am răsucit pe picioare.

Era tipul dichisit şi mai în vârstă de pe coridor, cel care vorbise la telefon. De ce-mi tot apărea în cale?

— Presupun deci că Tabitha a ajuns la maşină? m-a întrebat el.

L-am privit suspicioasă. Doar tonul întrebării şi-mi fusese de-ajuns ca să mă surprindă. Cine era individul ăsta? Era suficient de bătrân ca să fie tatăl Tabithei. Omul s-a apropiat mai mult, şi-a strecurat brațul în jurul taliei mele şi mi-a şoptit la ureche:

— Tabby are nevoie de prieteni buni ca tine.

OK, de-acum mă băgase de tot în sperieți.

— Era pur şi simplu dusă. Cred însă că, spre norocul ei, nimeni n-a sesizat.

Tipul era atât de mieros, încât mă simțeam complet prinsă în capcană. Mă cuprinsese cu brațul şi nu se aştepta nici la cea mai mică opoziție. Am încercat să mă eliberez, dar el mi-a prins talia cu străşnicie – avea brațul în jurul meu *şi* al rochiei. Aşa că i-am zâmbit politicos, dar n-am scos nici un cuvânt.

— Biata fată a trecut prin destule, a adăugat el, dându-mi, în sfârşit, drumul şi aprinzându-şi o țigară.

Părea să se gândească la ceva.

— Ce ți-a spus? Şi-a schimbat planurile? m-a întrebat.

N-am răspuns nimic.

— Tipic pentru Tabitha! Pluteşte printre nori când vine vorba de realitate. Te rog să-i reaminteşti. Un astfel de lucru are un preț. Eu nu vreau *decât* s-o ajut, la modul sincer.

Ce mama naibii? Ce însemna *asta*? Mi-era greu să-mi închipui că Tabitha avea vreo relație cu individul ăsta. Poate că era unul dintre super-şobolanii despre care vorbea Holly.

— Problema e că asta afectează totul. Pentru binele tuturor, ar fi de preferat ca lucrurile să rămână aşa cum sunt.

M-am întrebat scurt de ce tipul alesese să-mi împărtăşească informaţia respectivă, dar apoi am realizat că, după cum râseserăm şi stătuserăm atârnate una de cealaltă, cât străbătuserăm mulţimea de la petrecere, eu şi Tabitha păruserăm probabil cele mai bune prietene. El stătuse în faţa toaletei şi ne văzuse când am plecat. Poate credea că Prinţesa mă chemase s-o ajut. Era incredibil cum bărbatul ăsta îşi aprinsese ţigara în mijlocul galeriei principale, ca şi cum nimeni n-ar fi putut să-l oprească. Şi nimeni nu l-a oprit.

— Dacă îmi permiteţi să vă întreb, domnule...? am început.

Individul s-a uitat la mine suspicios, surprins că nu ştiam cine era. Mai bine nu l-aş fi întrebat.

— Francis. Robert Francis.

— Ei bine, domnule Francis, de ce nu aţi întrebat-o *pe ea*? i-am spus, sperând cu disperare să-i mut atenţia de la mine.

— Încă nu ne vorbim, m-a lămurit el.

Părea uşor şocat şi se comporta de parcă ar fi trebuit să ştiu asta.

— Ei, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine... Nu ţi-am reţinut numele?

— O prietenă, a fost tot ce i-am răspuns.

— Sunt convins că o să mai discutăm, a mai zis el şi apoi a dispărut în mulțime, lăsându-mă acolo, complet uluită.

Începuse să-mi fie chiar milă de splendida Tabitha Eden. Ce treabă avea Prințesa cu individul ăsta înfricoşător? Poate că era prea ocupată să vomite prin toaletele muzeelor ca să discute despre „planurile” ei, oricare ar fi fost alea. Un chelner cu o tavă de argint plină cu pahare cu şampanie s-a apropiat de mine.

— Domnişoară? Doriți – am înşfăcat un pahar şi l-am dat peste cap, astfel că bulele de şampanie mi-au ajuns direct în creier – nişte şampanie? a isprăvit el de spus în clipa în care am pus paharul la loc pe tavă şi-am mai luat încă unul.

Din fericire, în seara aia nimeni nu-ți cerea buletinul.

10

— Mamă Doamne, ce bună e! i-am zis chelnerului.

Omul s-a uitat la mine ciudat, iar eu am realizat că abandonasem accentul lui Audrey. Am evitat să-l mai privesc în ochi. OK, venise vremea să plec de la taraba cu acadele, cum obişnuia să spună bunicul. Nu puteam să continui cu şarada.

— Drăguță rochie, a spus o voce mieroasă şi profundă din spatele meu.

Oare fusesem descoperită? M-am răsucit pe călcâie descumpănită.

Cel care-mi zâmbea, cu nişte gropițe atât de sexy că erau de-a dreptul imorale, era nimeni altul decât ZK Northcott. Cum de două adâncituri drăgălaşe în fața unui tip, chiar şi o față atât de frumoasă ca a lui, puteau să-l facă şi mai atrăgător? Jur că inima a încetat să-mi mai bată. Northcott avea părul – negru şi ondulat – lins peste cap. Eram în stare să pun pariu că se dăduse jos din pat arătând splendid. Nu ca gorilele pe care le cunoşteam eu, care alocau aranjării părului la fel de mult timp (şi produse) ca fetele. Privindu-l aşa, de-aproape, am văzut nişte ochi şi mai încântători: erau căprui, în nuanța caramelului, cu pete verzi şi aurii. Şi ce gene, Dumnezeule! Domnul Chiloți a înhățat o sticlă de şampanie de pe tava unuia dintre chelneri şi mi-a umplut paharul pentru a treia oară.

M-am uitat la umeri, la linia sacoului şi aproape că am leşinat. Unii tipi sunt, pur şi simplu, născuți să poarte smochinguri de două mii de dolari. Giorgio Armani ar fi fost mulțumit. Mă întrebam unde-i era partenera. Speram că se pierduse pe undeva.

— Toată lumea vrea să ştie cum se simte Tabitha, a spus el.

Ce zisese? Cine era Tabitha? Nu-mi venea să cred că Northcott vorbea cu mine. Creierul mi se blocase complet. ZK era superb. Pentru o secundă, mi-a fost teamă ca

Domnul Chiloți să nu-şi aducă aminte de mine de-afară, de pe stradă, de când ni se intersectaseră privirile. Dar fireşte că nu era cazul. Nici măcar nu mă observase când rămăsesem ca o proastă, cu ochii ațintiți într-ai lui. Se lăsase o tăcere stânjenitoare, fiindcă n-aveam nici cea mai vagă idee cum să-i răspund.

Am mai luat o gură de şampanie, trăgând de timp ca să mă gândesc, dar bulele din băutură au îngreunat procesul. În cele din urmă, am bolborosit:

— Păi, Tabitha era, mă rog...

— Iată-te!

ZK s-a răsucit şi Dahlia Rothenberg s-a vârât între noi doi înainte ca eu să apuc să mai scot vreun cuvânt. Dahlia Rothenberg. Sfinte Sisoe! Văzută de-aproape, era chiar mai perfectă decât în reviste.

— Da, cum se simte draga noastră Tabby? a întrebat ea. Toți murim să aflăm.

Dahlia privea direct prin mine, ca şi când aş fi fost făcută din şervețele. Eram aşa de depăşită de situație, încât mă simțeam de parcă m-aş fi scufundat printre piranha, uitând cum să înot. Timpul se oprise în loc. De câtă vreme stăteam oare acolo, cu gura ferecată? În minte nu-mi venea nici o replică – nici din *Sabrina*, nici din *Tiffany*, nici din *Vacanță la Roma.* Nici un răspuns isteț. Aveam creierul complet gol.

Singurul meu gând era că ZK începea să dea semne de plictiseală, ceea ce mi se părea a fi cel mai groaznic lucru din lume. Secundele se târau într-un ritm infernal.

— Ei, presupun că, la fel ca întotdeauna, draga Tabitha este centrul atenției, am zis în sfârşit zâmbind, sperând că răspunsul acesta avea să treacă drept conversație.

Era cel mai evident lucru la care mă putusem gândi, însă Dahlia şi ZK au râs de parcă aş fi fost genială. Doamne Dumnezeule!

— O cunoşti foarte bine! a spus ZK, privindu-mă amuzat.

Mi s-a părut că îşi dăduse seama că mințeam şi mă felicita pentru felul în care îmi revenisem, însă, în fond, nu conta ce credea ZK. Ochii lui cu pete aurii mă reduseseră la tăcere.

— Ei, nici tu nu te-ai descurcat foarte rău, a adăugat Dahlia privindu-l pe ZK care mă privea pe mine.

El însă nu părea conştient de privirea partenerei sale. În timp ce căutam o replică isteață, am observat că Joe, omul de la pază, se aplecase peste balustrada de sus a galeriei. Arăta cu mâna spre mine şi se uita la... Jess! Prietena mea tocmai coborâse scara.

Intrasem într-un *mare* bucluc. Jess mi-a făcut semn să vin la ea imediat. Am ridicat din umeri neajutorată – nu ştiam cum să scap.

— Se întâmplă ceva acolo? a întrebat Dahlia.

N-o vedea clar pe Jess şi, chiar dacă ar fi văzut-o, tot nu ar fi băgat în seamă prezența unui simplu angajat al muzeului.

— Nu. Se pare doar că unul dintre invitați s-a distrat prea mult şi-acum a venit momentul să plece acasă, am răspuns cu tristețe.

Jess a chemat un chelner, i-a dat un bilețel şi a arătat cu mâna înspre mine.

— Şi mă tem că şi eu ar trebui să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, am spus şi le-am întors spatele noilor mei „prieteni”.

Însă ZK m-a prins de braț. Întâi tipul ăla înfricoşător, acum Domnul Chiloți... bogătaşii ăştia sunt foarte obişnuiți să înhațe.

— Sunt curios. Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Dragul meu, te asigur, pe mine nimeni nu mă cunoaşte. În realitate, sunt o fată căreia nu-i place în public, am şoptit cu vocea lui Audrey.

— Scuzați-mă, ne-a întrerupt chelnerul. Cred că acesta este pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, dragule.

Dar, înainte de a deschide bilețelul, am fost întrerupți de o tânără fâşneață, cu o coadă de cal blondă şi un aparat de fotografiat costisitor.

— Pagina Şase? a întrebat ea.

— Aş prefera să nu, a început Dahlia.

— Ei, haide! Fă o poză cu toți trei, a intervenit ZK.

Şi-a petrecut un braț în jurul Dahliei şi pe celălalt împrejurul meu, înainte s-apuc să zic ceva. Doamne, ce bine mirosea! A citrice, a mosc şi a piele – era tot numai sex-appeal. ZK m-a tras mai aproape, de parcă am fi fost prieteni vechi. Totul era atât de absurd, încât, atunci când aparatul foto a scăpărat, practic chicoteam.

I-am surprins apoi privirea lui Jess. Era şocată. Am avut nevoie de o secundă ca să înregistrez ce făcusem. Acum existau dovezi foto, marca Pagina Şase, cu mine purtând rochia lui Audrey. Vai, Doamne, eram distrusă.

— Mulțumesc, a spus fotografa, coborând privirea spre aparat. Vreți, vă rog, să-mi spuneți cum se scrie numele dumneavoastră pe litere?

Înainte s-apuce să ridice ochii, m-am strecurat în mulțime fără să-i răspund.

ZK, Dahlia şi Pagina Şase se întrebau probabil cine eram şi de unde apărusem.

Am mers hotărâtă în direcția lui Jess, savurând ultimele secunde din toate lucrurile astea – şampanie, rochie, prințesa pop cea tristă şi pantofii mei prea mari – şi lăsând lumea viselor să-nceapă inevitabila coborâre către viața mea amărâtă, în care nu se întâmpla nimic.

11

The Hole.

Dacă voiați să vizitați propriul meu iad, el se găseşte dincolo de Jersey Turnpike, pe ieşirea 14C.

Toată lumea îi spunea The Hole, cu excepția turiştilor. Mottoul nostru semi-oficial era „Trebuie să aibă un gust mai bun decât arată”.

Nu era cea mai groaznică slujbă din lume, dar nici departe nu era.

La 11:08, întârziasem deja. Dormisem mai mult decât trebuia – asta dacă un leşin de două ore şi jumătate după o noapte nedormită se poate numi somn. Mie mi se părea că însemna mai curând a dormi „mai puțin decât trebuie”. Dar cum aş fi putut să nu mă mai gândesc la noaptea precedentă? La rochia strălucitoare, la staruri pop care vomitau şi mogulaşi splendizi.

Şi la Pagina Şase. Vai, Doamne, Pagina Şase!

Mă comportam de parcă aş fi fost complet îngrozită de faptul că reporterița de la Pagina Şase îmi făcuse o poză,

dar, în realitate, eram extaziată. Noaptea o petrecusem acasă la Jess; ca de obicei, mama ei nu avusese nimic împotrivă. După ce prietena mea a adormit, am intrat pe calculatorul ei şi-am căutat pe Google Pagina Şase, după care am dat refresh la infinit până când, la 5:43 a.m., revista a făcut o nouă postare.

ZK Northcott, Dahlia Rothenberg şi micuța de mine. *Eu*.

Imaginea îmi era atât de vie în minte, ba chiar în Tehnicolor, încât deja nu mi se mai părea reală. Aducea, mai degrabă, cu un film pe care îl văzusem, cu un vis pe care-l avusesem sau cu o scenă pierdută din *Mic dejun la Tiffany* şi, tocmai din acest motiv, în dimineața aia, abia aşteptam s-o văd pe Jess la The Hole: ca să derulez din nou fiecare secundă glorioasă a filmului. Totuşi, îmi promisesem să mă gândesc la cât de speriată era prietena mea.

Pe la 10:30 a.m., îmi lăsasem acasă o parte din lucruri, intrând şi ieşind în vârful picioarelor, căci mama se pregătea să plece la serviciu. Părea încă mahmură, aşa că abia dacă ne-am salutat. Nici un cuvânt în legătură cu apelurile telefonice.

Puteam să văd de la o stradă distanță firma DINER, făcută din neoane roz, cocoțată pe vagonul de tren art deco dărăpănat. Însoțită de mugetul maşinii, am intrat în parcare, depăşind cu puțin spațiul alocat. Frânele au

scrâşnit, după care am tăiat motorul Bestiei Mov. Unul dintre cauciucuri era suit pe bordură, dar mi-am înhățat lucrurile de pe banchetă şi m-am strecurat pe uşa locantei, încercând să mă pierd cât mai rapid în decor.

Lucram la The Hole de doi ani şi jumătate. Mirosurile de cafea şi slănină izvorau fără încetare din crăpăturile pielii artificiale cu care erau tapițate banchetele. În toate colțurile podelei, vedeai o mâzgă neagră şi lipicioasă, din cauza atâtor spălări cu mopul făcute în dorul lelii de-a lungul vremii. Cea mai scumpă chestie din meniu era friptura de vacă Jersey, care costa 13,85 de dolari. Văzusem bucățile de carne în frigider, înainte să fie fripte. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să mă apropii de ele.

Clienții de la The Hole erau deseori beți şi întotdeauna zgârciți. Deşi aveam un număr de muşterii destul de constant pe tot parcursul zilei, cea mai aglomerată perioadă pentru noi era în jurul orei 2:30 a.m. Aia era tura-zombi, imediat după închiderea barurilor şi schimbul de ture de la fabrica de ferestre. Atunci ne ieşeau bacşişuri mai bune. După două dimineața, oamenii păreau să uite cum trebuie să numere banii.

The Hole era un local comod pentru cei care preferau să-şi asume riscul unei infecții gastrointestinale decât pe cel al traficului din tunel. Iar asta însemna că aveam mulți clienți

morocănoşi şi supăraţi. Din fericire, oamenii care lucrau la The Hole erau, în majoritate, de treabă.

— Ai întârziat, m-a dojenit Buela, şefa mea.

Trupul ei, de femeie matură, era înghesuit în uniforma de chelneriţă, roz şi străveche, iar părul nefiresc de roşu era strâns şi înţepenit cu fixativ într-o claie, împodobită cu o agrafă argintie. Tatăl Buelei, Milton, era patronul locantei, iar ea lucra acolo încă de la doisprezece ani.

— Într-o zi, ne spunea ea mereu, cârciuma asta o să fie a mea.

Noi întotdeauna dădeam din cap entuziaşti, întrebându-ne de ce-şi dorea asta.

— Scuze, Buela, i-am răspuns spăsită peste umăr, fără să încetinesc pasul.

Mă îndreptam spre dulapurile angajaţilor, din spatele restaurantului.

Jess era acolo. Glumea cu Jake, care stătea sprijinit de dulapul meu. Jeanşii decoloraţi îi atârnau pe şolduri foarte jos, într-un fel care... felul ăla de la care-ţi vine să-ţi vâri degetul printr-o gaică a beteliei şi să-l tragi pe individ în braţele tale. Jake avea nişte ochi de un albastru-fumuriu, umeri laţi şi braţe superbe, pe care nu puteam să nu le observ de vreme ce era îmbrăcat cu tricoul lui BLUE NOTE

RECORDS, ăla azuriu, care părea vintage şi i se mula perfect pe trup.

Când l-am văzut, inima mi-a tresărit puțin. Eu şi Jake aveam o legătură... mă rog, oarecum o legătură. Presupun că era aproape o legătură, ca o dorință foarte puternică de a avea o relație. Nu prea ştiu cum să descriu exact situația.

Lucra la The Hole de trei luni. Flirtul relaxat de la început se transformase, în ultima vreme, în ceva mai serios. Ieşisem împreună de vreo câteva ori, dar întotdeauna însoțiți de alți colegi de serviciu. Apoi, cu o săptămână în urmă, şocându-mă complet, Jake mă sărutase până-mi luase răsuflarea în camera frigorifică, lipindu-mă cu spatele de pungile uriaşe cu cartofi pai congelați.

Jake Berns era mai mare decât mine, avea douăzeci şi trei de ani, era un muzician care absolvise, cu câțiva ani înainte, Paterson-ul şi locuia în Hoboken, împreună cu şase băieți, care făceau cu toții parte din trupa lui, Rocket Berns, deşi toată lumea le spunea, simplu, The Rockets. Jake era liderul, cânta la chitară, era vocalistul principal şi scria majoritatea pieselor. Era hotărât să-şi facă un nume în lumea muzicală. Trupa avea cinci sau şase cântări pe săptămână, dar, în principiu, banii pe care-i câştigau erau doar de bere. Jake servea la mese la The Hole ca să se mai descurce. Banii erau puțini căci, în mod straniu, scena

muzicală din Jersey era uluitor de bună, ceea ce însemna că, pe lângă talentele de sorginte locală, existau şi alte trupe, venite acolo de pretutindeni, ca să fie auzite de producători. Aceştia se plimbau tot timpul prin cluburi, în căutarea următorului Bon Jovi sau Springsteen. Concertele ofereau expunere maximă, astfel că patronii cluburilor plăteau trupele cu sume infime.

Chestia grozavă la Jake era că ştia exact ce voia, fără să aibă vreun plan de rezervă. Ceea ce era al naibii de sexy – cel puțin, în opinia mea. Şi era în totalitate dedicat țelului său. Nu ca alții – vreau să spun, ca mine. Sincer, Jake nu era de nasul meu, dar, din motive pe care nu le pricepeam, mă plăcea. Poate pentru că mă luam de el pe ideea că era un rupe-inimi rock'n'roll. Dar făceam asta tocmai pentru că mă gândeam că nu era de nasul meu. Sinceră să fiu, Jake mă speria puțin.

Era unul dintre puținii oameni pur şi simplu cool pe care îi cunoşteam. O mai ştiam, desigur, şi pe Jess. Ținând cont de faptul că stăteam să adorm pe mine, m-am bucurat că, în ziua aia, eram toți trei în aceeaşi tură. Speram să găsesc timp ca să rulez din nou, împreună cu Jess, detaliile filmului din noaptea precedentă.

— Salut, mi-a spus Jake şi mi-a zâmbit şmechereşte.

— Salut!

— Arăți ca un animal călcat de maşină, a intervenit Jess.

Apoi şi-a legat şorțul roz şi a luat un carnet de comenzi.

— Ai dormit vreun pic?

— Două ore.

Jake s-a dezlipit puțin de dulapul meu, atât cât să-mi pot îndesa lucrurile în el.

— Cât de tare s-a crizat maică-ta? a continuat prietena mea.

— Nu ştiu. N-am stat în casă decât o secundă.

— Probabil că doar îşi face griji pentru tine, a spus Jake şi s-a uitat la mine cu ochii ăia ai lui de cățeluş.

— Ce-a vrut? m-a ațâțat Jess.

— Ceva incredibil de important, doar că nu-şi mai aducea aminte ce, i-am răspuns, legându-mi şi eu şorțul cel roz cu sigla Finer Diner. Obişnuita ei amnezie indusă de votcă. Probabil că nici nu ştie că m-a sunat de un miliard de ori. Poate că a apăsat pe buton cu fundul.

Jess mi-a aruncat o privire îndurerată. Ştia cum se comporta mama. Ceea ce nu ştia însă era că eu o evitam pe mama mai mult ca de obicei. Avea să facă o criză când va afla că, din toamnă, nu aveam de gând să merg la facultate. Nu-i spusesem asta nici lui Jess. La un moment dat, cu siguranță, aveam să intru într-o completă şi totală răhățenie.

— Deci Lizzy e o petrecăreață în toată regula? a zis Jake.

Am schițat un zâmbet, văzându-i ochii de băiat rău cu privire blândă. Ca toți ceilalți oameni pe care-i cunoşteam, Jake avea un accent în stil *Clanul Soprano*, accent de care cei din jur râdeau – când zicea „petrecere” se înțelegea „pepene”.

— Da, dar nici nu pot să mă compar cu tine şi cu adoratoarele tale, i-am răspuns.

Jake a râs.

În ultimul an de liceu, eu şi Jess făcuserăm eforturi să scăpăm de accentul acela, eliminând sunetele *w* şi *u*, pe care ne obişnuiserăm să le adăugăm la orice cuvânt. De asemenea pronunțam mai apăsat *r*-urile. Însă, chiar şi aşa, din când în când, mie tot îmi mai scăpa câte un „al tiăuu”. Mai ales dacă băusem câteva beri. Iar Jess, de fiecare dată când se înțepa cu vreun ac, emitea un lung „ahuuuuhuuuuuhuuuuuahu” – un „au” din cinci silabe. Dar cred că făcea asta intenționat.

După părerea noastră, newyorkezii aveau accent. Deşi, cântând cu trupa, nu auzeai nici urmă de accent, Jake vorbea pur şi simplu ca-n Jersey. Era la fel ca mine şi Audrey. Asta era una dintre cele mai ciudate şi mai incontestabile chestii legate de seara petrecută la Met: nici unul dintre invitați nu vorbea ca mine şi ca prietenii mei.

Era ca atunci când americanii vizitează Londra: toată lumea vorbeşte în engleză, dar nimeni nu vorbeşte în limba ta.

Nu mă puteam abţine să mă raportez mereu la noaptea precedentă. Doamne, simţeam c-aveam să plesnesc dacă nu mai vorbeam despre asta. M-am întors către Jess. Prietena mea şi-a dat seama că eram pe punctul să-mi dau drumul la gură şi s-a uitat la mine avertizându-mă să tac.

— Voi trei aţi pus bazele unui club sau ceva de genu' ăsta? a strigat Buela. Avem clienţi. Şi tu, iubăreţule!

Grăbindu-ne să ajungem în partea din faţă a restaurantului, am văzut că nu era decât un singur client, un individ care stătea la masa cea mai îndepărtată, aceea de lângă fereastră – tipic pentru Buela. Am schimbat între noi nişte priviri iritate, dar m-am gândit că eu fusesem cea care întârziase, deci ar fi fost cazul să iau comanda. M-am îndreptat politicos către individ, să văd dacă dorea ceva.

— Salut! Vrei o cafea?

Tipul a dat din cap că nu vrea. Mie nici că-mi păsa. Nici o problemă. Şi cu asta se părea că aglomeraţia de la prânz se încheiase. Avea să fie o zi foarte lungă.

Dar m-am înşelat. În următoarele cinci ore, am fost asaltaţi de atât de mulţi clienţi, încât am simţit că mă prăbuşesc de epuizare. Din cauza asta am şi sfârşit turnându-mi pe mine o porţie întreagă de chili con carne

deluxe, cu ouă, împreună cu o turtă de porumb şi salsa. Încercasem să-l servesc pe un camionagiu bătrân, pe nume Buddy, care aştepta la masa 6. Omul era un client fidel, aşa că Buela s-a înfuriat peste măsură. Într-o clipită, Jake a sărit peste tejghea, ca să strângă mizeria.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Grozav, i-am răspuns, scuturându-mi gălbenuş de ou şi bucăţele de chili din păr. Sunt bine. Jake, nu trebuie să faci asta.

— Nu-ţi face griji. Mă ocup eu. Fă o pauză.

Buela numai de acord cu ideea asta nu părea.

— Eşti cel mai tare, am spus.

Sincer, simţeam că voi leşina dacă nu stăteam jos. Târşâindu-mă spre baie ca să mă curăţ, m-am străduit să nu mă uit în ochii Buelei, care scotea fum în spatele casei de marcat. Abia dacă-mi mai puteam ţine ochii deschişi.

În spate, am luat o cola, pentru cafeină, şi m-am aşezat pe scaun în biroul Buelei, singurul loc unde puteai să stai jos. Am luat o înghiţitură şi m-am gândit să-mi odihnesc ochii o secundă. Aş fi vrut să mă târăsc în dulapul meu şi să mă visez la Met, în pielea lui Audrey.

— Hei, nu cred că vrei să dormi aici o veşnicie, s-a auzit o voce. Buela ar putea să-nceapă să-ți oprească bani de chirie din salariu.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Jake, care mă scutura uşor de umeri. Stăteam cu capul pe biroul Buelei, iar din gură îmi cursese salivă, care se adunase într-o mică baltă în formă de balenă. Deci nu arătam deloc sexy. M-am şters la gură cu dosul palmei şi-apoi, discret, am şters biroul cu cealaltă mânecă, sperând ca Jake să nu mă vadă. Eram plină de stil, ştiu. Jake zâmbea. Era îmbrăcat cu cămaşa lui „elegantă”, cea din flanel albastru. Probabil că ni se încheiase tura. Rahat.

— Doamne, ți-ai schimbat cămaşa! Cât am dormit?

Eram aşa de dusă.

— Trebuie să fi fost o noapte de pomină, mi-a spus el.

Apoi a râs, mi-a dat două aspirine şi un pahar cu apă.

— Da, de mare pomină, am zis amețită şi-am înghițit aspirina.

Pe Jake nu-l deranja că era din Jersey. Discutaserăm despre asta. N-avea de gând să plece vreodată. Şi eu? Nu ştiu de ce, dar, după noaptea precedentă, mi se părea, mai mult ca niciodată, că-mi doream cu ardoare să plec din Jersey pentru totdeauna. Cum era vorba aia – „cum să-i mai

ții pe loc, după ce-au văzut Parisul?”. Cam așa mă simțeam și eu.

Jake a tras un scaun și a încălecat pe el.

— Deci, Lizzy, e o trupă care se numește Dalton și despre care se spune că e foarte mișto. Cântă la Hiram’s Junction. Eu vreau să-l văd pe toboșar. Pentru trupa mea. E la câteva mile distanță. Vrei să mergi?

M-am uitat în ochii lui fumurii de drăcușor și am dat din cap că nu vreau. Nici măcar nu știam de ce.

— Pernă, pat, am bolborosit.

Jake s-a aplecat spre mine. Cămașa lui curată și proaspătă mirosea așa de bine!

— Ești sigură?

Am simțit un freamăt în tot trupul. Știam unde bătea. Jake s-a apropiat și mai mult și m-a sărutat pe obraz, buzele mișcându-i-se ușor către gura mea. Nu l-am oprit. L-am sărutat la rândul meu, închizând ochii și simțindu-i răsuflarea. Căldura pe care o radiau buzele lui îmi cuprindea întregul corp. Am uitat unde ne aflam până când s-a auzit o bubuitură în ușa care dădea spre bucătărie.

— Număr singură toate bacșișurile astea? a strigat Jess. Fiindcă dacă le număr singură, atunci le și iau pe toate. De bani am cu siguranță nevoie.

O ultimă sărutare cu răsuflarea tăiată şi m-am desprins de lângă Jake.

— Vin, vin!

Şi m-am târât în restaurant. Jake s-a ţinut după mine, trăgând uşor de băierile şorţului, până când acesta a căzut de pe mine. Mi l-am tras înapoi.

— Fii cuminte, i-am şoptit.

Am împărţit banii cu Jess, iar eu le-am oferit partea mea. Fireşte că Jake a refuzat să ia ceva. Mi-am aruncat şorţul cel roz în dulap, după care m-am gândit că era mai bine să fac eu prima mişcare, ca să nu dau prost.

— Noapte bună! Nu sunt nici pe departe destul de cool ca să ies cu voi. Şi oricum nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi.

— Nu renunţi la placa asta? m-a întrebat Jake cu o faţă dulce, de căţeluş amărât.

— Trebuie să verific dacă nu cumva m-a sunat mama de o sută de ori.

Amândoi au izbucnit în râs.

— Bine, atunci fii atentă! Avem o cântare poimâine şi-apoi încă una weekendul viitor – vor fi nişte spectacole ca lumea, la Reilly's, pentru mulţi producători. Trebuie să vii şi tu. De acord? a zis Jake.

A ezitat o secundă, după care m-a împins uşor în umăr. Eu voiam încă un sărut. După cum m-a privit, şi el voia acelaşi lucru.

— Bine, Romeo rock'n'roll! De acord.

L-am împins şi eu în umăr – umărul lui era ferm şi puternic, tare ca piatra. Târându-mă spre locul unde-mi parcasem anapoda Bestia Mov, am regretat decizia luată.

În timp ce Jess şi Jake se îndepărtau, am auzit-o pe prietena mea consolându-l.

— Haide, sexosule! Poți să mă iei pe mine. Poate avem amândoi noroc şi agățăm nişte gagici.

Auzindu-i cum râdeau, m-am simțit ca o idioată. Şi nici nu mai aveam cum să depăn amintiri despre noaptea mea cea glorioasă cu Jess. Am ezitat o secundă, dar mintea începuse să mi se împâclească din cauza lipsei de somn. Mi-am verificat telefonul, doar ca să văd într-adevăr dacă mama mă mai sunase.

Rahat.

„Mi-e dor de tine, prietenă din baie! Hai să vb înainte de petrecr!;) Tabby"

Doamne Dumnezeule – aveam un SMS de la Tabitha Eden, *Prințesa* Pop. Fusese atât de varză; crezusem c-avea să uite.

Mi-am închipuit cât de incredibil ar fi fost să merg la o petrecere de lansare a Island Records – o întreagă industrie a starurilor rock, fashioniste, moguli şi eu, distrându-mă împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Tabitha Eden, pe teritoriul ei. Dar nu aveam nici o şansă să mă apropii suficient de mult ca să trec de cordoanele de securitate.

Şi dacă am fi fost prinse la Met? Jess ar fi fost concediată. Şi eu şi ea am fi fost acuzate de furtul unei rochii de-un milion de dolari. Umilinţă. Ruşine. Fotografiile de la poliţie postate pe Internet. Şi, cu toate că aceea fusese, cinstit vorbind, cea mai grozavă noapte din toată viaţa mea, ar fi trebuit să fiu incredibil de cretină şi de tâmpită să mai încerc vreodată gluma aia cu Audrey. Nu-i aşa?

12

Rahat, rahat, rahat.

Pe drumul spre casă de la serviciu, după ce am luat colţul cu Bestia, iată – lumini albastre şi roşii, sclipind intermitent, o maşină de poliţie a statului New Jersey parcată pe aleea din faţa casei.

Vaidoamne, vaidoamne, vaidoamne.

Inima a început să mi se izbească de cutia toracică. Asta era. Veniseră să mă aresteze. Aflaseră de rochie. Am încercat să respir, dar îmi simţeam plămânii striviţi. *Stai calmă, stai calmă*.

OK, totuşi n-am furat rochia, nu? N-am părăsit clădirea. Deci nu putea fi vorba de furt. O împrumutasem. Nici măcar asta. La drept vorbind, nu făcusem decât *să-i schimb locul*, s-o mut din arhivă în galeria principală şi înapoi. Ca un curator. Doar că eu nu eram curator.

Doar nu eram o cleptomană, nu furasem dintr-un magazin de bijuterii. Vedetele nu fură chestii tot timpul? Nu, nu se putea vorbi de furt. Nu furasem rochia.

Era vorba de ceva şi mai grav. De fraudă.

Mă prefăcusem că eram altcineva decât eram în realitate. Îi mințisem pe toți şi-i făcusem să creadă că eram *cineva.* Toată viața îmi închipuisem cum ar fi fost: o viață plină de magie şi strălucire, cu smochinguri şi sclipiri. În seara aceea, văzusem cum era „să sorbi lumină de stele” – după cum se exprima Buni –, deşi doar pentru o oră. Şi era absolut minunat, iar acum, în mod inevitabil, trebuia să plătesc pentru asta.

Maşina polițiştilor stătea pe loc, cu luminile licărind, dar fără să scoată nici un sunet. Am presupus că ofițerii erau în continuare în casă. Jess avea dreptate. Să probezi o rochie unică, în valoare de un milion de dolari, era o mare prostie.

Ah, rahat. O scosesem pe Tabitha Eden pe intrarea secundară, din spatele clădirii. Deci *părăsisem* Met-ul îmbrăcată în rochie. Aveau să mă condamne cât ai clipi... ca

şi când aş fi furat bijuterii. Odată ce părăseşti magazinul, eşti vinovat.

Un milion de detalii ale infracţiunii mele mi-au năvălit în minte. Desigur, Met-ul avea peste tot zeci de camere de filmat. Pentru numele lui Dumnezeu, era un muzeu plin cu lucruri de valoare. Adică era OK să înhaţi un colier de faraon, vechi de şase mii de ani, făcut din aur şi turcoaze, şi să te bâţâi pe-acolo cu el atârnat de gât? Bineînţeles că nu.

Cu siguranţă că fiecare mişcare a mea fusese înregistrată, fusesem surprinsă asupra faptului, adică părăsind clădirea într-o rochie sexy Givenchy.

Cam şase sute de oameni, inclusiv cele mai celebre persoane din New York City, mă văzuseră în rochia respectivă, vânturându-mă de colo-colo, râzând şi bând şampanie. Cât de greu putea să fie să identifici *acea* rochie pe o cameră de filmare, când pe cap aveam, nici mai mult, nici mai puţin, decât o diademă? Joe, tipul de la securitate, el trebuia să le fi spus.

Era straniu cum stătea maşina de poliţie acolo, cu luminile licărind şi fără nici un sunet. Crema New Jersey-ului. Am apăsat acceleraţia şi-am trecut pe lângă casă.

Printre gândurile disperate, mi-a răsărit Jess. Ea era mai compromisă decât mine. Îmi târâsem prietena în mijlocul acelui dezastru din cauza obsesiei mele, complete şi totale,

pentru Audrey Hepburn. Vina avea să cadă pe Jess, cu toate că greşeala îmi aparţinea. Am apăsat pe frână şi am tras Bestia lângă trotuar.

Ah, rahat! Eram cea mai groaznică prietenă.

Probabil, chiar în clipa aia, poliţia îmi purica dormitorul în căutare de dovezi.

Pagina Şase. Ah, rahat. Cum rămânea cu Pagina Şase?

Eram sigură că fotografia din Pagina Şase era pe monitorul laptopului. Probabil c-o văzuseră mama sau Courtney sau nebunul de frate-miu. Pagina Şase reprezenta o dovadă fotografică, iar aceasta era acum postată pe Internet, acolo unde putea fi văzută de toţi procurorii. Practic, îmi pusesem singură laţul de gât.

În oglinda retrovizoare, am văzut-o scurt pe mama, când a ieşit pe verandă, îmbrăcată în treningul ei galben, uzat. Avea faţa boţită de griji şi se sprijinea de balustrada şubredă. Apoi, înfrântă, s-a aşezat pe prima treaptă a scării. Trăgea dintr-o ţigară şi arăta de parcă ar fi avut dureri.

Sorbea din obişnuita ei cană de picnic albastră. După cum părea, o casă plină cu poliţişti nu era de-ajuns ca s-o ţină departe de băutură. Apoi şi-a scos din buzunar mobilul.

Şi-atunci a început să-mi bâzâie telefonul. Eram îngrozită ca nu cumva să fie chiar ea.

Primisem însă un nou SMS de la Tabitha.

„Petrecere la High Line!! Foloseşte Tabbycat ca să intri;) XOXOXOXO."

Doamne, viața unei petrecărețe nu mi se păruse niciodată mai îndepărtată.

Am apăsat pe accelerație şi-am pornit-o spre singurul loc care-mi venise în minte.

13

În secunda în care a deschis uşa, plângeam într-un asemenea hal încât credeam c-o să fac implozie.

— Ei, asta nu e bine, nu-i aşa, draga mea? mi-a spus Buni ca să mă liniştească.

M-a strâns în brațe cu putere şi apoi m-a băgat în casă. În timp ce Buni închidea uşa de la intrare, m-am îndreptat, cu picioare tremurânde, spre canapea.

Vai, Doamne, Buni ştia. Probabil că poliția trecuse deja pe la ea. Speram că se simțea bine. Oare ar fi trebuit să mă duc în altă parte? Eram atât de îngrijorată, încât nici nu mai puteam să gândesc limpede. Cufundându-mă în pernele de pe canapeaua uzată, am inspirat aroma liniştitoare a lui Buni – ulei de trandafir şi vanilie. Ea s-a aşezat lângă mine, strângându-mă cu brațul pe după umeri.

— Scumpa mea, probabil că situația nu e chiar atât de înfiorătoare pe cât pare acum.

Am izbucnit şi mai tare în plâns. Buni s-a întins după o cutie cu batiste, iar eu mi-am simțit telefonul vibrând. Nu voiam să mă uit la el, dar mă temeam să nu fie Jess. Oare poliția ajunsese şi la ea acasă?

Era din nou Tabitha Eden.

„Vii?!”

Dumnezeule!

„SUNĂ-MĂ!!”

Eram destul de sigură că Prințesa Pop a Americii n-avea să mă mai vrea la respectiva petrecere după ce avea să se afle că eram o infractoare, o condamnată pe motive de modă. Nici nu-mi puteam închipui ce-avea să spună.

Fireşte că fusesem prinsă. În toată viața mea, nu scăpasem niciodată cu fața curată dintr-un necaz. Niciodată. Spre deosebire de majoritatea prietenilor mei, niciodată nu furasem din magazine, nu copiasem la vreun examen, nu mă furişasem în vreun cinematograf, nu şterpelisem băutură, bani sau țigări de la mama, aşa cum făcuse Courtney.

Presupun că vestea bună era aceea că, dacă aveam să fiu încarcerată pentru furtul rochiei Givenchy, nu mai trebuia să-i mărturisesc mamei că refuzam să merg la facultate şi astfel să-i ucid visul legat de „fiica mea, asistenta-şefă”.

Trupul mi-a fost zguduit de un val nou de bocete. Nu găseam nici măcar un singur lucru în viața mea care să nu fie un dezastru. Buni m-a mângâiat pe spate, vorbindu-mi pe un ton scăzut şi liniştitor.

— Lasă, lasă, chestiile astea se rezolvă, de obicei, de la sine, mi-a spus ea.

Trăgând adânc aer în piept, am încercat să-i răspund. Buni s-a uitat la mine cu ochii ei albaştri şi blânzi şi şi-a lipit palma răcoroasă şi mătăsoasă de obrazul meu. Ah, cât mi-aş fi dorit să fiu Buni! Cu toți cei optzeci şi unu de ani ai ei. Amintirile ei ar fi fost de preferat vieții mele.

— Draga mea, nu vreau să-ți rănesc sentimentele, dar sunt un pic surprinsă de faptul că eşti atât de îngrijorată din cauza acestei situații, mi-a zis Buni.

— E un dezastru, am urlat.

Normal că eram îngrijorată!

— Eu n-aş spune că e un dezastru, m-a alinat Buni. Probabil că Ryan n-o să primească decât un avertisment.

Stai nițel! Cum?

— Aşa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

În mod evident, discutam despre două lanțuri infracționale diferite. Un hohot de râs involuntar mi-a urcat în gâtlej înainte s-apuc să-l reprim, la fel ca un sughiț. Am înghițit, încercând să schimb macazul.

— *Ryan* are probleme? Ce-a mai făcut de data asta?

— Nu din cauza asta erai supărată? m-a întrebat Buni.

Nu voiam s-o mint. Pe Buni *nu puteam* s-o mint.

— M-am întors acasă de la serviciu şi, pe alee, era parcată o maşină de poliție, i-am spus cu prudență. M-am speriat şi-am venit direct aici.

O scăldasem. Jess m-ar fi strâns de gât dacă i-aş fi spus lui Buni. Ceea ce era foarte nasol, pentru că eu nu îi ascundeam nimic lui Buni.

— Fratele tău a declanşat alarma de incendiu de la şcoală. După care a glumit cu nişte copii şi le-a zis că are o armă. Ceea ce fireşte că nu avea, a oftat Buni. Astăzi, doar faptul de a spune aşa ceva reprezintă practic o infracțiune. Nu ştiu ce-i în capul băiatului ăsta. Aspersoarele s-au pornit şi au inundat sala de sport. Accesul la şcoală a fost interzis. Informația s-a difuzat şi la ştirile locale. A fost mare agitație.

— Ce-o fi fost în capul lui?

Ghemul din stomac a început să mi se micşoreze; aproape că puteam să respir din nou. Se părea că Ryan avea să ajungă la închisoarea din Rahway înainte s-apuce să-şi ia permisul de conducere.

— Mama ta a sunat aici acum cincisprezece minute. Încerca să te găsească, a continuat Buni. I s-a părut că ți-a văzut maşina.

Ah, minunat! Dacă mama sunase la Buni însemna că era foarte supărată. Ele două nu vorbeau *niciodată*.

— Cum ți s-a părut?

— Nu prea bine. Nu reuşea s-o găsească nici pe Courtney. Mi-a zis că se simte abandonată.

Am gemut.

— Scumpo, nu e treaba ta să ai grijă de mama ta, mi-a spus Buni. Poate să-şi poarte de grijă şi singură.

— Nu vreau să mă duc acasă. O să fie tare rău, m-am lamentat, îngropându-mi fața în umărul ei.

Mă simțeam ca un bebeluş mare şi plângăcios, speriat şi neajutorat.

— Da, păi, cred că e o idee bună să aştepți cât e în... starea aceea.

Amândouă ştiam exact la ce se referea.

— Întotdeauna poți să stai la mine oricât vrei, m-a asigurat Buni, strângându-mă cu căldură în brațe. Ce zici de nişte fursecuri cu lapte şi poate o vizionare terapeutică a lui *Tiffany*?

Am încuviințat din cap recunoscătoare, iar Buni m-a mai strâns o dată în brațe, pentru ca apoi să se ridice de pe canapea şi să se îndrepte spre bucătărie. Evitasem ştreangul. OK, poate că polițiştii voiau să pună mâna pe Ryan, fratele meu delicvent, o amenințare la adresa

societății. Dar ar fi putut să fie pe urmele mele. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu la fel de norocoasă.

Am tras draperiile, am scos DVD-ul cu *Tiffany* din carcasă şi l-am vârât în player. O porție sănătoasă de Audrey. Sau... poate nu. Oare cât de vinovată aveam să mă simt văzând din nou rochia aia?

Luând un şal de mohair din coşul aflat în spatele canapelei, am rulat rapid DVD-ul, trecând peste reclamele învechite, până când am ajuns la meniul principal, astfel încât filmul să fie pregătit pentru când bunica avea să revină de la bucătărie.

Buni şi-a deschis uşa cu cotul, echilibrând pe brațe o farfurie uriaşă cu fursecuri, şervete şi două pahare mari cu lapte. Ar fi putut să lucreze la restaurant.

— Dă-mi voie să te ajut, i-am spus şi i-am luat farfuria, aşezând-o cu grijă pe măsuța de cafea.

Apoi Buni mi-a oferit un şervet şi un pahar cu lapte.

— Şi ce-o să se întâmple cu Ryan? am întrebat-o.

— Cam acelaşi lucru ca data trecută. Mama ta mi-a spus că a fost suspendat. Există şi o amendă obligatorie pentru alarma falsă – până la o mie de dolari. Probabil că va fi nevoit să lucreze un număr semnificativ de ore în folosul comunității şi să meargă din nou la psiholog. Ceea ce, la drept vorbind, i-ar cam prinde bine. Îmi iubesc nepotul, dar

trebuie să-şi bage minţile-n cap. Aşa că, dacă te gândeşti bine, poate că incidentul ăsta nu e, de fapt, ceva atât de rău.

— Mama o să-şi iasă din minţi din cauza miei de dolari.

Buni s-a mulţumit să clatine din cap.

— Şi drama familială continuă, am adăugat.

— Ştii, Lisbeth, uneori, lucrurile bune nu sunt tocmai grozave, iar lucrurile rele se dovedesc a fi, de fapt, bune, mi-a zis ea.

Am dat din cap, încercând să pricep ce vrusese să spună, dar, cinstită să fiu, niciodată nu înţelesesem la ce se refereau oamenii atunci când se exprimau în felul ăsta. Mie mi se părea că viaţa era cam în alb şi negru.

Ne-am cuibărit amândouă pe canapea şi am strâns şalul de mohair în jurul nostru. Am apăsat butonul PLAY de pe telecomandă şi, doar câteva secunde mai târziu, am început să mă liniştesc la auzul primelor note ale melodiei „Moon River”.

Audrey a apărut pe ecran în rochia Givenchy. În seara precedentă, originalul acelei piese mă transformase într-o creatură cu mult mai glamouroasă şi mai elegantă decât aş fi putut să visez vreodată să fiu prin forţe proprii.

Mi s-a oprit respiraţia.

Audrey stătea acolo, cu punguţa ei albă, de la cafenea... deschiderea aceea serioasă şi placidă întotdeauna mi se

părea a fi sfârşitul unui film şi nu începutul. Pentru prima dată însă nu puteam să mă uit la *Tiffany*. Am întors capul, simţindu-mă oribil.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Chipul lui Buni exprima numai îngrijorare.

— Mai e şi altceva, nu?

Am încuviinţat din cap, îngrozită şi disperată să-i spun. Jess avea să mă omoare.

— Ştii că indiferent ce necazuri ai avea, de orice fel ar fi, mie poţi întotdeauna să-mi spui.

— Sunt aici, nu? i-am răspuns cu duritate.

Nu ştiu de ce am vorbit aşa, dar mă simţeam de parcă m-aş fi înecat.

— Şi asta e bine, a zis Buni perplexă.

Apoi a aşteptat răbdătoare să continui. Am închis ochii şi mi-am muşcat buza, încercând să-mi reprim lacrimile.

— Buni, am spus, dacă, de fapt, poliţiştii m-ar căuta *pe mine* şi nu pe Ryan? Dacă mâine sau săptămâna viitoare sau luna viitoare ar veni după mine? Ce m-aş face?

— Lisbeth, acum chiar că sunt îngrijorată.

Întinzându-mă după telecomandă, ca să pun filmul pe pauză, am simţit ca şi când mâna mi s-ar fi mişcat cu încetinitorul. Audrey a rămas îngheţată pe ecran, uriaşă,

strălucitoare cu perlele şi cu eleganța ei atemporală, privind în vitrina de la Tiffany.

— Buni, am şoptit, cu voce tremurândă, trebuie să-ți spun ceva.

14

Buni râdea aşa de tare, c-am început să mă tem să nu leşine din cauza lipsei de oxigen. Vorbesc serios: era practic vânătă.

— Sunt foarte sigură că n-o să ajungi la închisoare pentru că ai probat o rochie! a râs Buni. Chiar şi o rochie superbă, minunată, faimoasă.

Şi a făcut o mică piruetă, de parcă ea însăşi ar fi purtat rochia.

— Serios? Cum adică?

Voiam cu disperare s-o cred.

— Păi, în primul rând, sunt convinsă că Met-ul are tot interesul să păstreze secretul. Multe dintre exponatele lor sunt primite cu împrumut sau donate şi ultimul lucru de care un muzeu are nevoie este ca oamenii să creadă că sistemul de securitate al instituției e slab.

Eram uluită. Ideea asta nici măcar nu-mi trecuse prin minte.

— Tu şi Jess nu ați stricat rochia, nu ați vărsat nimic pe ea. Iar acum piesa e în siguranță, încuiată în seiful de la Met, nu-i aşa?

Am dat din cap că da.

— Atunci totul e în regulă, m-a asigurat Buni, cu ochi scăpărători.

Am ridicat din umeri.

— Aşa e. Dar dacă vreuna dintre camerele de filmat sau unul dintre invitați...?

— Personalul muzeului e conştient că, atunci când deschid clădirea pentru petreceri, tot felul de lucruri se pot întâmpla. Din când în când, chiar şi câte-o boroboață.

Ochii lui Buni sclipeau cu şiretenie. Nu m-am putut abține să zâmbesc. Presimțeam că aveam să ascult o poveste.

— De fapt, a continuat ea, îmi amintesc o mică serată, de la începutul ieşirii mele în lume, la care un anume frate Kennedy şi-a petrecut o mare parte din timp bând whisky şi purtând o inestimabilă mască a fertilității din New Borneo.

— Scandalos! am exclamat.

— Din câte îmi aduc aminte, a executat şi un soi de dans tribal, care să fie în ton cu masca. Ce noapte!

Ochii îi scăpărau zburdalnici datorită amintirilor.

— Era un bun dansator acel Kennedy. Te făcea să-ți pierzi capul.

— Tu?... Pe bune?

N-am putut să nu mi-o imaginez pe Buni dansând un tangou ştrengăresc sau cuibărită într-un colț al Met-ului împreună cu un Kennedy. Mă întrebam cu care dintre ei.

— Cât de mult crezi că te vor urmări autoritățile pentru că ai probat o rochiță? Nu vor să ştie de asta! Eşti aşa de isteață! I-ai dus pur şi simplu de nas. De fapt, dacă ar fi deştepți, ar trebui să te angajeze să organizezi o expoziție despre Audrey.

— Dar, Buni, dacă *totuşi* vor veni după mine? Ce să fac?

— Cere-ți scuze cu frenezie. Promite-le că n-o să mai faci asta absolut niciodată.

Am râs.

— Am vorbit destul pe tema asta, a zis Buni şi s-a dus în bucătărie, de unde a revenit cu o sticlă de şampanie. Acum, draga mea, hai să discutăm despre ceva mult mai serios.

Şi, foarte atentă, a turnat pentru fiecare câte un pahar.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat la petrecere.

Am aşezat farfuria cu fursecuri între noi, iar eu i-am povestit totul, până la ultimul detaliu: cum m-am simțit purtând acea rochie minunată Givenchy, şampania, Tabitha răsturnată pe podea cu desuurile la vedere, strălucirea şi

glamourul din galeria principală, flirtul cu ZK Northcott, fotografia mea în Pagina Şase.

— *Pagina Şase!* a exclamat Buni. Ah, ce mi-ar plăcea s-o văd!

Am condus-o la micul birou din colțul sufrageriei, am pornit calculatorul vechi pe care nu-l folosea niciodată şi am căutat rapid imaginea cu pricina. Deja mă simțeam mai uşurată.

— Ah, Doamne! Iată-te! a strigat Buni. Arăți splendid! Şi pari fericită!

A ridicat sprânceana stângă spre mine.

— Eşti făcută să străluceşti.

— Serios? Să strălucesc? Aş fi fericită dacă eu şi strălucirea ne-am întâlni măcar din când în când. Eşti sigură?

Am mai privit încă o dată cu melancolie, pe ecranul calculatorului, la imaginea mea, în rochia Givenchy. Încercam să procesez cuvintele lui Buni. N-ar fi fost extraordinar să pot să arăt aşa şi în realitate? Să pot să fiu fata din fotografie? Nu ştiu de ce – poate din cauza sentimentului de uşurare sau poate pentru că Buni văzuse fotografia din Pagina Şase şi era atât de mândră de mine –, dar iar mi-a venit să plâng. Am încercat să mă țin tare şi amândouă ne-am întors pe canapea.

Buni mi-a luat mâinile într-ale ei şi a chicotit.

— Fireşte, sfatul meu e că... dacă ai ocazia să probezi... să zicem, rochia din *Pe aripile vântului* sau pe cea a lui Marilyn Monroe din *Domnii preferă blondele*, probabil că ar trebui să refuzi.

— Mulţumesc pentru pont.

Am râs amândouă, deşi eu mă simţeam puţin sufocată. Buni mi-a strâns mâinile cu putere. Groaza iscată de maşina de poliţie aproape că mi se evaporase.

— Buni, pot să te întreb ceva?

— Orice, iubito.

— Când te aud povestind despre viaţa ta din New York, de dinainte să-l cunoşti pe bunicu', totul sună aşa de strălucitor şi de palpitant. Mă refer la petreceri, la dansuri, la întâlnirile cu diverşi Kennedy şi cu Jackie Bouvier şi cu Frank Sinatra şi aşa mai departe. Nu ţi-e dor de vremurile alea? Eu numai la asta visez: să duc o viaţă aşa cum ai avut tu. Vreau să spun: ce s-a întâmplat? Familia ta a pierdut toţi banii? A existat vreun scandal? Cum ar fi, ceva care să implice o anume mască a fertilităţii?

— Nu, nu, în nici un caz, a râs Buni.

— Mi se pare de necrezut. Cum de ai putut să renunţi la tot?

Buni a ridicat din umerii ei micuţi.

— M-am îndrăgostit.

— Serios? Şi tipul era un ticălos? Un nemernic? Ți-a luat toți banii? Sau părinții tăi te-au izgonit?

— Nu, am plecat din proprie inițiativă. Cu bucurie. Şi niciodată n-am mai privit în urmă.

— Dar cum? Tot New York-ul îți ciugulea din palmă. Ai fi putut să fii sau să faci orice. Îi cunoşteai pe cei din familia Vanderbilt. Şi pe cei din familia Rockefeller şi pe tipul ăla din Mafie.

— Îi cunoşteam pe toți, a râs ea. Şi toți sunt doar oameni, draga mea.

— Dar nişte oameni foarte bogați şi celebri. Nu a încercat Peter Lawford să iasă cu tine? Şi Ducele de Liechtenstein sau ceva în genul ăsta? Vreau să spun că l-am iubit pe bunicu', a fost cel mai extraordinar om, dar cum ai putut să renunți la viața pe care o aveai ca să te măriți cu un muncitor în construcții?

Buni a zâmbit cu o expresie visătoare şi s-a uitat la fotografia aceea veche, alb-negru, cu ea şi cu bunicul Frank – stăteau amândoi cuibăriți într-o pătură, pe malul oceanului; asta cu mult înainte ca eu să mă nasc, ba chiar cu mult înainte ca mama să se nască. Arătau atât de fericiți împreună. Atât de relaxați unul în brațele celuilalt. Ştiam că eu nu mă simțisem niciodată aşa.

Buni m-a privit cu ochi albaştri înlăcrimați şi mi-a spus:

— Lisbeth, scumpa mea, atunci când o să te îndrăgosteşti cu-adevărat, o să înțelegi.

Şi şi-a înăbuşit un mic oftat.

— Iartă-mă, i-am spus, strângând-o tare în brațe. Ți-e dor de el, nu-i aşa?

— În fiecare zi.

O expresie dulce-amăruie i-a inundat chipul.

— Ai spus-o chiar tu: bunicul a fost cel mai extraordinar om. Avea ceva special. Era o persoană pentru care merita să-ți schimbi viața.

— Putem să ne mai uităm prin album? am întrebat-o, scoțând albumul din dulăpiorul alăturat, înainte ca Buni s-apuce să-mi răspundă.

Răsfoirea albumului era una dintre ocupațiile mele preferate. Fotografiile bunicii erau, pentru mine, ca un drog, risipeau întunericul – toate ingenuele şi tinerii arătoşi, chipurile lor aurite de speranță şi posibilități. Nimeni din familia mea, în afară de Buni, nu credea în speranță.

„Speranța e ca un pumn în gură”, obişnuia să spună mama. Poate că ăsta era motivul pentru care nu o vizita pe bunica. Era straniu cât de tulburată era mama, când părinții ei păreau atât de perfecți şi de iubitori.

— Lisbeth, cred că, într-o zi, amintirile tale vor fi la fel de încântătoare pentru tine aşa cum sunt acum ale mele, mi-a zis Buni.

— Măcar de-ar fi aşa, am spus, dând pagina. Şi-acum mai povesteşte-mi o dată cum a fost când te-ai îndrăgostit de toboşarul de jazz, la primul bal al debutantelor...

Şi ne-am pornit. Primele pagini erau cu fotografii şi tăieturi din ziare din perioada de dinainte ca Buni să-l întâlnească pe bunicul. Adoram pozele alea. Buni împodobită cu perle şi şifon alb pentru balul debutantelor sau semeaţă şi elegantă la braţul unui tânăr chipeş ori pozând, plină de graţie, împreună cu străbunicii mei, într-o sală plină cu cristale.

Şi atât de multe rochii!

— Trebuia să ai cinci rochii de bal, cel puţin patru rochii de cocktail şi toate accesoriile necesare pentru ospeţe sau ceaiuri, pălării drăgălaşe şi mai multe perechi de mănuşi asortate, mi-a explicat Buni. Era ceva foarte elaborat.

— Ce-aş vrea să te văd îmbrăcată măcar într-una din rochiile astea, i-am spus. Erai aşa de frumoasă!

— Să ştii că-mi vin încă. Absolut toate.

— Doar nu le mai ai şi acum?

Fusesem în micul apartament al lui Buni de milioane de ori şi niciodată nu văzusem nici măcar *una* din rochiile alea.

— Sunt aici?

— Nu, n-am destul loc. Ştiu că e o extravaganță, dar nu m-am îndurat să le dau pe toate. Întotdeauna m-am gândit că, pe cele pe care le-am păstrat, o să i le fac cadou mamei tale, dar pe ea n-au interesat-o.

— Şi unde sunt?

Am realizat ce ton disperat avusesem. Buni a izbucnit în râs şi eu după ea.

— N-am mai fost acolo de ani de zile. Sunt împachetate şi stau într-un depozit din ăla mare, de ciment, de lângă intrarea în Holland Tunnel. Plătesc factura lunar.

Imposibil. Inima mi-o luase la trap.

— Vai, Buni! Pot să le văd? am implorat-o. Te rog, te rog?

— Fireşte! Poți să le şi *iei*, a râs ea. Sau ce-a mai rămas din ele. Toate sunt ale tale, dacă nu le-o fi năpădit moliile. Eu n-am mai fost acolo de aproape douăzeci de ani. Draga mea, vrei, te rog, să-mi aduci cutiuța muzicală de-acolo?

Am traversat încăperea şi am adus o cutiuță muzicală în formă de inimă, cu capac de cristal, pe care i-am pus-o lui Buni în poală. Când a deschis-o, cutiuța a început să cânte „Moon River". Ne-am uitat una la alta şi-am zâmbit.

— Vezi, o iubesc pe Audrey *aproape* la fel de mult ca tine.

A scos din cutiuță o cheiță legată cu o panglică roz şi, cu delicatețe, a lăsat-o să-mi cadă în palmă.

— Clădirea Alpha, unitatea 504.

— Dumnezeule! Adică uau! Mulțumesc! am exclamat, urmărind conturul cheii din palmă cu degetul.

— Deci? Ne mai uităm la filmul ăsta sau nu? m-a întrebat Buni.

— Ne uităm!

Am început să râd şi am întins mâna după telecomandă.

Am apăsat pe butonul PLAY, iar Audrey a prins din nou viață. Eu şi Buni ne-am cuibărit una lângă cealaltă, ținându-ne de mâini şi ne-am uitat la *Tiffany.* Când filmul s-a terminat, am mai strâns-o o dată în brațe pe bunica, i-am mulțumit pentru tot şi mi-am luat la revedere.

Când mă îndreptam spre Bestie, telefonul a început să-mi bâzâie: era un nou SMS de la Tabitha Eden.

„Chiar exişti cu-adevărat?”

Nu-mi venea să cred câte SMS-uri îmi trimisese Tabitha. Sincer, crezusem că, în lipsa vreunui răspuns, avea să se plictisească şi să uite bizara noastră întâlnire nocturnă din toaleta muzeului.

„Sper ca în wkend să fii partenera mea!!;) să nu mă faci să merg singură!! >.<„

Singură? Cum de putea să fie atât de singură tot timpul? La propria ei petrecere, în onoarea noului album? Era atât de ciudat, că mi s-a făcut milă de ea. Muream să merg, dar

trebuia să fiu realistă. Mi-era imposibil să-mi fac apariția la petrecerea ei. Inevitabil, Tabitha şi prietenii ei din înalta societate aveau să realizeze că nu eram cu-adevărat reîncarnarea lui Audrey Hepburn.

Şi-apoi nici n-aveam cu ce să mă îmbrac, nu?

M-am uitat la cheița cu panglică roz şi-am început să mă gândesc.

15

În secunda în care am plecat de la Buni, am şi sunat-o pe Jess, implorând-o şi milogindu-mă de ea să ne întâlnim la depozitul Room-2-Spare.

— De ce să ne întâlnim la unsprezece noaptea, la un depozit umed şi greţos, lângă Holland Tunnel? m-a întrebat Jess.

— Nu vreau să-ți stric surpriza, i-am răspuns.

O jumătate de oră mai târziu, eram deja pe coridorul principal de dincolo de intrare. Depozitul se afla atât de aproape de gura tunelului, încât auzeai măcinarea constantă a maşinilor şi camioanelor care schimbau viteza într-una inferioară.

— OK, spune-mi doar că maică-ta l-a omorât până la urmă pe frate-tu, iar noi îi ascundem acum cadavrul într-un container pe care apoi o să-l expediezi în Brazilia.

— Cum de ți-ai dat seama? am râs, continuând să merg pe coridorul slab luminat de un neon pâlpâitor.

Căutam liftul.

— Vorbesc serios, Lisbeth! Oprește-te, mi-a cerut Jess și m-a prins de braț. De ce suntem aici?

— Fiindcă ești prietena mea *și* un geniu într-ale modei.

— Și?

I-am agitat cheia prin fața ochilor.

— Ce-ai spune de niște rochii haute couture din anii cincizeci, șaizeci?

— Ăăăă... bine...?

— Am fost pe la Buni și mi-a zis că și-a păstrat până acum toate rochiile alea elegante, de debutantă. Firește, m-am gândit că fashionista mea preferată își va dori să arunce un ochi peste ele.

— Incredibil! a exclamat Jess cu o lumină nouă în ochi. Și? Ce mai așteptăm?

O luase la goană pe coridor.

— Haide, haide!

Am urmat-o, uitându-mă cu prudență în cadrul fiecărei uși pe lângă care treceam. Depozitele astea erau înfricoșătoare, vreau să zic criminal-în-serie-înfricoșătoare, erau chiar genul de clădire unde puteai să dai nas în nas cu niște asasini cu topoare.

— Uite-l! a strigat Jess.

Ținea cu mâna uşa liftului, tropăind pe loc de parcă picioarele i-ar fi luat foc.

— Repede, repede!

Am intrat după ea în lift şi am apăsat butonul pentru etajul patru, dar nu s-a întâmplat nimic. Ascensorul mirosea a urină. În cele din urmă, cuşca s-a pornit brusc în sus, hârşâind din cauza metalului care se freca de metal.

Când am ajuns la etajul patru, a sunat soneria, dar liftul a rămas neclintit. Abia după încă douăzeci de secunde ni s-a deschis şi uşa. Uram când se întâmpla asta; ca şi când, în loc să se deschidă, liftul avea s-o pornească în jos, prăbuşindu-se prin puț, într-un hău fără sfârşit, de unde nimeni nu putea să-ți audă urletele.

Uşa a scârțâit şi s-a deschis.

Jess a sărit pe hol încrezătoare. Boxa lui Buni se afla doar la câteva uşi distanță. Băgând cheia în broască, am constatat că nu puteam să o mişc în nici o direcție. Era înțepenită.

— Hai, mi-a zis Jess, lasă-mă şi pe mine să încerc.

— O rezolv eu, am insistat, zgâlțâind cheia în sus şi-n jos.

— Mor de curiozitate! Nu mai pot, m-a anunțat prietena mea, țopăind.

Am tras cheia afară, am vârât-o la loc în broască şi am început s-o tot glisez înainte şi-napoi, până când am simțit că încuietoarea a cedat.

— Poftim! am exclamat şi-am dat uşa de perete.

Înăuntru era întuneric beznă.

— Trebuie să fie şi-un bec, a spus Jess.

Deşi mă treceau fiorii, am pipăit prin întuneric vreo câteva secunde. Comutatorul m-a înțepat în palmă şi-atunci l-am apăsat.

În lumina de neon pâlpâitoare, am văzut câteva scaune vechi şi un şifonier din mahon învelit în plastic. Am recunoscut câteva piese din vechea casă a bunicilor, de dinainte ca Buni să se mute la azil. Mai era acolo şi o oglindă de perete aurită, care cobora până la podea, o comodă veche cu foiță de aur şi, rezemate de zid, nişte portrete înrămate ale unor persoane pe care nu le cunoşteam.

— Aia seamănă cu tine! a spus Jess, arătându-mi portretul unei tinere.

— Presupun că sunt nişte rude moarte.

— Sau poate că e Buni când era mică? m-a întrebat Jess.

Era greu de spus.

— Uită-te aici, am zis, cotrobăind mai în adâncul încăperii slab luminate.

Un candelabru de cristal, care sclipea blând, s-a ițit din lateralul unei cutii de mari dimensiuni aflate într-un colț al camerei. În apropiere, învelit în plastic, se afla un fotoliu negru, luxos, care arăta de parcă ar fi trebuit să vină la pachet cu propriul star de cinema, aşezat pe el într-o poziție relaxată.

— De ce Dumnezeu ține Buni toate astea într-un depozit?

— Ai văzut ce căsuță are la azil. Numai greutatea candelabrului ăluia şi i-ar dărâma tavanul.

— Atunci de ce nu vinde totul?

— E sentimentală, ca mine. Probabil că nu vrea să se despartă de nici unul dintre obiectele astea.

— Sper doar ca Buni să nu se dovedească a fi o bătrână din aia care mănâncă mâncare de pisici şi supă cu tăieței şi, după ce moare, descoperi că a avut opt milioane de dolari îndesate în saltea.

— Sunt destul de sigură că mâncarea de bază e tortul cu brânză. Dar, data viitoare când mă duc pe la ea, o să-i verific salteaua.

Eram agitată din cauza emoțiilor.

— Deci unde sunt rochiile?

Jess a tras într-o parte o masă rabatabilă cu incrustații, acoperită cu plastic, şi s-a apucat să cotrobăie prin spate.

— Doamne... Dumnezeule! a sărit prietena mea.

Am ocolit în grabă masa şi câteva cutii, ca să văd ce găsise. Chiar în fundul încăperii, într-o stivă lipită de perete, se aflau mai mult de douăsprezece cutii cu AMINTIRI DE FAMILIE, plus alte două cutii mari, din plastic, pe care era scris PANTOFI şi GENȚI.

Jess a extras o cutie din stivă şi mi-a aruncat-o. Am ridicat cu grijă capacul. În interior, învelită într-o husă transparentă de plastic, era o rochie superbă, din tafta azurie. Jess a tras fermoarul husei şi a scos rochia din cutie. Culorile erau atât de vii şi țesătura atât de curată, de parcă ar fi fost nou-nouță. Am dat s-o ating, dar prietena mea m-a oprit.

— Eşti curată pe mâini? m-a întrebat ea.

Vorbise ca un adevărat muzeograf.

— Da, mami, i-am răspuns, ridicând palmele ca să mă verifice.

Apoi am săltat tivul rochiei şi, pe măsură ce piesa aceea magnifică ni se dezvăluia în fața ochilor, amândouă am prins să-i examinăm țesătura.

— Asta e o rochie couture, a şoptit Jess, cu respirația tăiată. *Vintage* couture. Cred că valorează mii de dolari.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept, când am mai coborât o cutie din stivă. Înăuntru era un costum Chez Ninon, din tweed gri-argintiu, cu guler roz.

— N-am mai auzit niciodată de ăştia, am constatat şi i-am dat compleul lui Jess, care avea o privire de nebună fericire.

— Uau! Ăsta e exact genul de costum pe care-l purta Jackie Kennedy. Ştii, toată lumea crede că Jackie a fost îmbrăcată cu un compleu Chanel, în ziua când JFK a fost împuşcat. Dar, de fapt, era o copie Chez Ninon, făcută cu aprobarea lui Coco Chanel, fiindcă tatăl lui Kennedy nu voia ca Jackie să pară că îmbracă haine snoabe, franțuzeşti. Deşi oricum toată lumea credea că Chez Ninon era o firmă franțuzească. Sigur, jacheta e puțin cam dreaptă, iar fusta atinge genunchiul, dar aşa era moda pe vremea aia.

Am continuat să dăm iama prin cutii, ca nişte copii în dimineața de Crăciun. Am mai găsit costume Lilli Ann, Chanel, Nina Ricci, ba chiar şi Irene. Apoi am dat peste o gentuță de seară, art deco, din mărgele negru-intens, şi rochii elegante, semnate de toți designerii cunoscuți, dar şi de unii despre care numai Jess mai auzise. În timp ce prietena mea inspecta o piesă roşie, din şifon, eu am scos la lumină o rochie de cocktail neagră, splendidă, din organza.

— Doamne-Dumnezeule, a chițăit Jess. Asta e o rochie roşie Valentino! Roşie! Ştii ce chestie extraordinară e asta? Şi mai e acolo una verde.

— Hei, ia uită-te la decolteul ăla!

Draga de Buni! Era cea mai tare dacă reuşise să poarte o asemenea rochie.

— Ia uite ce schelet de întărire are asta!

Şi Jess mi-a arătat o rochie din brocard auriu.

— Cine mai are nevoie să şi respire?

Latura de designer a lui Jess nu putea fi suprimată. Cu fiecare rochie pe care o atingea, nu se putea abține să comenteze despre evoluția modei de-a lungul anilor.

— Îți prinde bine acum cursul ăla de la FIT despre istoria modei în secolul XX, am glumit.

Dar ea abia dacă m-a auzit.

— Ştii, am un morman de nasturi Chanel pe care i-am găsit într-o zi, după muncă, în gunoi, pe Fifth Avenue. Ar fi perfecți pentru asta, mi-a zis Jess, ridicând o rochie Chanel într-o nuanță de roşu-închis.

Nu mai suportam. M-am dezbrăcat până la desuuri şi mi-am tras pe mine o rochie de cocktail verde-smarald, care avea corsetul strâns pe trup şi fusta cloş.

— Ce faci? a sărit Jess. Fii atentă!

Prietena mea m-a ajutat să mă strecor în minunăția verde. Când mi-a tras fermoarul, ochii i s-au luminat.

— Arăți fantastic! Corpul tău e făcut pentru genul ăsta de rochii.

Mi-a inspectat rochia din toate unghiurile, întorcând tivul şi mânecile.

— Buni e mai scundă cu câțiva centimetri decât tine, dar tu ai talia înaltă, aşa că toată lungimea o ai în picioare.

— Poftim?

— Înseamnă că rochiile o să fie puțin mai scurte pe tine decât au fost pe ea, dar la corset şi la şolduri aveți cam aceleaşi dimensiuni. Sigur, ea are sânii mai mari decât ai tăi.

— Toată lumea are sânii mai mari decât ai mei, dar îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, i-am spus.

— De-asta şi sunt aici, a râs ea.

— Scurt e de bine, nu?

— Da, e mai modern, m-a liniştit Jess.

Am început să fac piruete în fața oglinzii, îmbrăcată în rochia aceea splendidă, verde-smarald, şi, cu toate că ne aflam într-o debara din ciment, arătam de parcă aş fi fost în sala de bal de la Waldorf Astoria. Mă simțeam de parcă aş fi călătorit în timp, până într-o lume în care toate regulile erau

diferite, în care nu mai eram constrânsă de mama, de oraşul meu natal şi de posibilităţile mele limitate.

Abia aşteptam să văd şi restul, aşa că m-am întins după cutiile cu pantofi şi bijuterii, scoţând afară tot ce apucam. Pantofii, mărturisesc, m-au cam dezamăgit. Erau vreo două perechi drăgălaşe de balerini, dar majoritatea încălţărilor cu toc erau cam banale şi foarte prăfuite.

Mai rămăsese o singură cutie mai micuţă.

Înăuntru – bijuteriile, ah, bijuteriile – un colier Juliana verde, din diamante artificiale, cercei lungi cu pietre, brăţări emailate şi broşe strălucitoare în formă de floare. M-a luat cu ameţeală când am observat ultimul obiect, aflat pe fundul cutiei – un săculeţ din catifea legat cu şnur. L-am deschis şi am scos la iveală o diademă minusculă din diamante sintetice. Ceva atât de în stilul lui Audrey!

Parcă aş fi descoperit o comoară îngropată.

Mintea a început să-mi zburde, gândindu-mă cum ar fi fost să port astfel de rochii; gândindu-mă la oamenii pe care i-aş fi cunoscut, la petrecerile la care aş fi mers, la o viaţă plină cu elegante posibilităţi.

Aş fi dat orice să am abilităţile sociale ale lui Buni, inteligenţa ei şireată şi umorul ei. Felul în care fusesem eu crescută nu lăsa loc de speranţe. Ar fi fost mai bine să fi fost crescută de lupi decât de mama şi de Courtney. Aş fi dat

orice să pot să trăiesc aşa cum trăise Buni, cu destulă eleganță şi demnitate încât să-mi permit să mă preumblu prin societatea newyorkeză ca „una de-a lor”.

Jess mi-a aşezat în jurul gâtului colierul verde Juliana şi l-a închis la spate – uimitoarele lui nestemate, în formă de lacrimă, sclipeau până şi în lumina aceea obscură. Şi-atunci mi-a venit ideea.

— Crezi că ai putea, mă rog, să *modernizezi* rochiile astea? am întrebat-o.

— Cum? În nici un caz! Astea sunt nişte piese de artă! a sărit Jess, punând la loc capacul cutiei cu bijuterii. Nu trebuie modificate; trebuie păstrate exact aşa cum sunt. Buni ar trebui să le doneze unui muzeu. Poate Met-ului, poate Smithsonian-ului. Cele mai multe dintre ele sunt intacte. Ar fi un act criminal să le modifici.

— Dar sunt nişte rochii. Scopul lor e să fie purtate, am spus cu fermitate. *Destinul* lor e să fie purtate. De preferat, undeva, într-un loc fabulos. Cum ar fi, de pildă, o petrecere a cuiva din industria muzicală.

Jess a rămas mută; maxilarul i s-a încleştat, şi avea o căutătură aspră.

— Frate, ai înnebunit? Avem noroc, NOROC, că am scăpat din toată afacerea aia cu Audrey fără să fim prinse. Ştii ce se întâmplă dacă se găseşte vreunul să-i pice fisa? Eu

încă aştept să văd dacă Joe trece prin înregistrările de pe camerele de securitate. Sper că se înregistrează peste, după o noapte, altfel o să fiu concediată. Concediată! Şi amândouă o să fim târâte în închisoare. Şi cu asta basta!

— Buni nu crede că am face într-adevăr închisoare, am anunțat-o.

— Doamne, Dumnezeule!!! Pe bune? I-ai zis lu' Buni? Ce anume n-ai înțeles din „*niciodată* nu putem să spunem nimănui nimic despre asta”?

— Linişteşte-te ! Poliția a fost la mine acasă – nu după mine – pentru Ryan şi am intrat în panică. Buni m-a întrebat ce s-a întâmplat şi ştii că pe Buni nu pot s-o mint. Iar ea n-o să spună nimănui. I s-a părut amuzant.

Jess a clătinat din cap şi-a expirat zgomotos, dezamăgită.

— Probabil că glumeşti. Nu pot să cred că ai de gând să-mi rişti slujba doar ca să mai tragi un rând de cocktail-uri cu gaşca de moguli. Ca să fii *fana* Tabithei Eden.

— Nu e vorba de Tabitha. Şi nici de rochia lui Audrey. N-o să aibă nimic de-a face cu muzeul.

— Nu fi proastă! Nu crezi că, atunci când toată şarada asta o să se întoarcă împotriva ta şi lumea o să-nceapă să pună întrebări, n-o să se întoarcă pe fir, până la Pagina Şase, la Met şi la gala aia?

Nu mă gândisem la asta.

— Nu fi supărată pe mine, am spus. Tu eşti cea care-mi spune tot timpul că ar trebui să găsesc ceva care să mă încânte.

— Mă refeream la o carieră! Rahat, chiar şi la un hobby. Nu să rişti umilințe publice, concedieri şi închisoare ca să joci o farsă, sub masca lui Audrey Hepburn, unei găşti de puşti din protipendadă şi micuței şi tristei tale vedete pop.

Iritată, Jess s-a aşezat pe şezlong.

— Şi ce-ai câştiga dacă ai merge până la capăt cu chestia asta?

Câteva clipe, am tăcut.

— Nu ştiu.

— Frate, cred că e cool şi-aşa mai departe, dar unde vrei să ajungi? Vrei să faci o carieră din a poza pe la petreceri?

Prietena mea avea dreptate. N-aveam nici un plan şi nici un țel – altul decât acela de a merge la petrecere, ca să văd cum ar fi fost să mai stau o noapte în compania Tabithei Eden. Tânjeam să mai sorb o dată din lumina de stele. Dar, pe de altă parte, Cenuşăreasa avusese un plan bine stabilit când s-a dus la balul de la castelul prințului?

— Îmi pare rău, Jess. Pur şi simplu, sunt amărâtă, am zis. Mă simt de parcă viața mea ar coborî un munte, cu o mie şase sute de kilometri pe oră, iar destinația ar fi total greşită. Aseară, la Met, în rochia lui Audrey, mi s-a

întâmplat ceva. Ştiu că totul era fals, dar în mine s-a aprins o scânteie pe care nu o pot stinge. A fost mai mult decât faptul că rochia îmi venea perfect; a fost sentimentul că în mine exista o altă persoană. Pentru tine e altfel. Tu ai ştiut întotdeauna ce trebuie să fii. Dar eu, până acum, habar n-am avut. Abia aseară am simțit care mi-e destinul. Am gustat din el. Însă, dacă tu nu mă ajuți, n-o să izbutesc niciodată să-l împlinesc. Nu ştiu cum, dar simt că treaba asta ar putea să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

În ochii lui Jess a apărut o expresie tristă şi nedumerită.

— Ştii că nu e suficient să-ți pui pe tine o rochie, ca să intri într-o lume din care nu faci parte, mi-a spus ea. Nu crezi c-o să te verifice, c-o să se întrebe cine eşti? De unde ai venit? Ce cauți acolo? Ăştia sunt oameni cu sânge albastru. Care-şi petrec timpul tot cu oameni cu sânge albastru.

Nu ştiam ce să-i răspund. Era prea dureros să mă gândesc că rămăsesem înțepenită acolo unde mă aflam. Am închis ochii. Nu voiam să plâng. Când i-am redeschis, Jess luase rochia Dior, şi-o lipise de trup şi o studia în oglindă. Apoi a inspectat o bucată de tiv care se sfâşiase.

— Cred că am găsit rochiile astea fix la momentul oportun, a zis ea.

— Da, nimic nu durează o veşnicie, am spus eu melancolică, privind-o cum întorsese rochia pe dos, iar acum îi pipăia cusăturile.

— Profesorii mei ar considera sugestia ta o blasfemie, a continuat Jess. Să bagi foarfeca într-o piesă Dior vintage sau să modifici o Cassini e o nebunie.

— Ei, hai, nu trebuie să tratăm rochiile astea ca pe nişte fărâme de istorie. Asta e combinația perfectă dintre tot ceea ce ştii şi ceea ce vrei să faci. Şi, oricum, rochiile sunt ale mele. Buni mi le-a dat mie.

Uram faptul că, rostind cuvintele alea, păream un copil, dar îmi dădeam seama că mintea lui Jess lucra febril.

— Asta înseamnă să încalc multe reguli, a zis ea.

— Da, nu vrem să încălcăm nici o regulă.

În colțul gurii, prietena mea avea un zâmbet, care abia aştepta să înflorească, şi-atunci mi-am dat seama că aveam şanse de izbândă.

— Ei, presupun că toată lumea are dreptul să facă o idioțenie înainte să meargă la facultate.

— Eşti cea mai bună prietenă, am exclamat, luând-o în brațe, strângând-o tare şi încercând să ignor faptul că tocmai spusese cuvântul „facultate”.

— Să nu uiți asta, mi-a spus ea.

— Ăsta o să fie micul nostru proiect. O să-l numim „Cum am devenit Audrey Hepburn”.

Jess ar fi trebuit să mă refuze, dar n-a făcut-o.

16

Aveam nevoie de o identitate secretă. „Lisbeth Dulac”. M-am gândit că numele ăsta mergea. Era numele de fată al lui Buni, aşa că mi se părea o minciună mai mică, nu era ca şi când aş fi ales un nume la întâmplare, din cartea de telefon.

Închizând uşa şifonierului, m-am retras în intimitatea micului meu refugiu din copilărie. Petrecerea de lansare a albumului Tabithei era peste trei zile şi aveam nevoie de mai mult decât de noroc şi de vechile rochii ale lui Buni.

Împreună cu Jess, căzusem de acord că Pasul 1 era să-mi creez o pagină de Facebook. Asta era cea mai rapidă cale ca să-mi inventez un prezent şi un trecut, ceva care să poată fi găsit pe Google, ceva care să demonstreze că noua „eu” exista. Nu eram vreun geniu în materie de tehnică, dar, ca toată lumea, crescusem cu Facebook-ul şi mai ştiam şi eu câteva chestii.

Am ales data de 4 mai, ziua de naştere a lui Audrey, şi un an de naştere cu trei ani înaintea celui real, după care mi-am deschis un cont nou, cu o adresă de e-mail falsă, însă degetele mi-au înghețat pe tastatură când a venit momentul să introduc amănuntele. Nu aveam nici cea mai

vagă idee câte limbi vorbea Lisbeth Dulac, care era muzica ei preferată sau ce liceu absolvise.

Cufundându-mă în perne, am încercat să dau de cap acestei probleme. Oricare dintre informațiile pe care le furnizam, putea să mă deconspire, să scoată la lumină impostura. Mă durea capul numai gândindu-mă la asta. Bâzâitul lin al minifrigiderului mă moleşea – îmi era imposibil să-mi mai țin ochii deschişi.

În minte mi-a tot răsunat melodia „Moon River”, care se revărsa din cutia muzicală a lui Buni. Asta până când m-am trezit, realizând că, de fapt, sunetul acela înăbuşit provenea de la telefonul îngropat sub perne. Amețită, am răspuns, gândind că la telefon era Jess. Ea putea să mă ajute să rezolv problema.

— Hei, ce mai faci?

— ...Lisbeth?

Am înghețat. A cui era vocea aia? Rahat.

— Lisbeth? Tu eşti?

Dumnezeule, Tabitha!

Mi-am închis telefonul şi l-am aruncat pe podea de parc-ar fi fost încins în foc. Am intrat în panică. Rahat.

Apoi m-am gândit: *mesageria vocală*.

Rahat. Dacă Tabitha mă suna iar şi-mi auzea mesajul normal, haios, de fată de cartier, tot planul meu se ducea pe

apa sâmbetei. Trebuia să mă mişc mai rapid decât putea să-şi plimbe Tabitha degețelele manichiurate pe telefonul ei încrustat cu pietre.

Mi-am repornit telefonul, am intrat pe Setări, Mesaj pentru Căsuța Vocală şi-am reintrodus Setări din Fabrică – după care m-am prăbuşit la loc în perne, uitându-mă la telefon şi aşteptând, cu inima zbătându-mi-se în piept. Gândurile îmi goneau prin minte. Poate că totuşi nu fusese ea.

În mod evident, faptul de a trăi o viață fantasmagorică prezenta cel puțin o problemă – îmi inducea o stare groaznică de paranoia.

Ecranul telefonului s-a luminat şi a început să-mi cânte „Moon River” în palme. L-am lăsat să sune, ca să-mi îngădui timpul necesar să respir.

Pentru o secundă, am luat în considerare chiar şi posibilitatea de a lăsa baltă tot planul. Nu eram genul de fată care să mintă – începeam să simt în stomac o senzație ca o bătaie de aripi, care-mi făcea greață, de parcă înăuntrul meu ar fi fost prinsă o creatură care nu putea să se elibereze.

Chiar şi atunci când fiara cea mică se calma, în secunda în care mă gândeam din nou la minciuna respectivă, făptura începea iar să țopăie. Aşa că eu nu prea mințeam – doar față

de mama, în legătură cu facultatea. Iar aia nu era atât o minciună, cât o omisiune.

Verificându-mi telefonul, am constatat că Tabitha nu se obosise să-mi lase vreun mesaj. Oare începea să-şi piardă interesul?

Îmi făceam griji din cauza celor de la Pagina Şase – cât aveau să-mi țină fotografia pe site? Aşa că am copiat-o de pe pagina web pe desktop. I-am tăiat pe ZK şi pe Dahlia şi astfel am obținut o poză perfectă pentru FB. Dar cum rămânea cu celelalte amănunte?

În mod sigur, toată lumea mințea pe FB. Sora mea, Courtney, avea o prietenă, Stephanie, care susținea că un tip de la un website de bârfe o plătea ca să meargă la petrecerile lui – sticle de tequila gratis, plimbări cu limuzina, mese cu trei feluri de mâncare, punguțe cu cadouri şi nici o persoană căreia să-i pese dacă avea sau nu vreun act de identitate. Tot ce trebuia să facă era să posteze mesaje pe Twitter în care să spună cât de grozave erau petrecerile respective. S-a dovedit însă că povestea asta era doar o scuză inventată, care să-i justifice comportamentul iresponsabil şi îmbibat în alcool. Înfloriturile ostentative reprezentau o normă când venea vorba despre cât de bine îți merge, cât de extraordinară a fost petrecerea sau cât de tare s-a îmbătat toată lumea.

Telefonul a început să-mi bâzâie şi m-am uitat la ecran.

„Hei, salut!;)"

Rahat. Trebuia să dau un semn. Oare ce-ar fi făcut Audrey? m-am întrebat. Cum ar fi fost dacă Audrey ar fi crescut în plină eră a distracţiilor digitale?

Audrey îşi cunoştea toate defectele şi descoperise cum să le transforme în avantaje. Avea un întreg inventar de lucruri care nu-i plăceau la ea – nasul neregulat, ochii prea depărtaţi, pieptul prea plat – detaliu cu care, pe lângă multe altele, puteam să empatizez. Dar îşi dezvoltase propriul stil şi propriul look – cocul, ochelarii de soare uriaşi, o garderobă simplă şi elegantă, alcătuită din piese clasice.

Audrey Hepburn o crease pe Audrey – asemenea Cenuşăresei, dar fără ajutorul unei zâne bune. De vreme ce, în toată viaţa mea, nu văzusem pe nimeni cu o baghetă de aur, voiam, la rândul meu, să fiu propria mea zână bună.

„SUNĂ-MĂ!! DĂ-MI SMS!!"

Mi-am imaginat-o pe Audrey pe Facebook. Nu, Audrey n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dar poate un blog? Un blog putea să fie bagheta mea magică, putea să mă ajute să creez ceva din nimic.

Mi-am închipuit opinii complicate despre modă şi viaţă. Mi-am închipuit postări din timpul călătoriilor cu mult-

iubita mea Buni. Puteam să postez lucruri pe blog, de oriunde din lume, fără să ies vreodată din casă.

„Tocmai te-am sunat... Tu ai fost??”

De data asta, Tabitha nu voia să se lase.

Fie că-mi plăcea sau nu, acesta era momentul adevărului. Ori îi dădeam înainte şi reluam contactul cu ea, ori renunțam la tot. Făcându-mi curaj, i-am răspuns la SMS.

„Am fost plecată într-o călătorie. Tocmai mă îmbarc în avion. Mă întorc la timp ca să ne vedem la petrecerea ta.”

„Abia aştept!!;)”, am adăugat.

Acum nu mai puteam să dau înapoi. Trebuia să-mi aduc aminte să respir.

OK, m-am gândit, *hotărăşte-te şi termină treaba.*

Am descoperit că existau zeci de modalități de a posta pe un blog ca anonim, aşa că am creat o pagină pe care am urcat link-urile către câteva cauze nobile, pe care Audrey le-ar fi sprijinit, un calendar de petreceri de la Invitatul unui Invitat şi câteva dintre magazinele mele preferate din New York, de unde niciodată nu fusesem în stare să cumpăr ceva.

Fotografia furată de pe Pagina Şase era perfectă pentru „despre mine”, dar blogul avea nevoie de un nume şi de un soi de imagine. M-am gândit la noaptea în care eu şi Jess

descuiaserăm boxa lui Buni, mi-am amintit toate rochiile pe care le văzuserăm, tablourile şi bijuteriile. Am cotrobăit în geantă, am găsit diadema minusculă cu pietre a lui Buni şi m-am minunat de ea.

Obiectul ăsta spunea totul. I-am făcut o poză cu telefonul şi am postat-o în capul paginii.

Am scris cu Bodoni Seventy-Two, fontul pe care-l folosiseră pentru titlurile din *Mic dejun la Tiffany*, numele blogului deasupra diademei: Luminile Reflectoarelor – mi-a venit chiar atunci. Făcea parte dintr-un citat favorit din Audrey.

Pentru prima dată, mă aşezam în lumina reflectoarelor, mă dezvăluiam interesului public... doar că, speram, nu prea mult.

„OK, pe curând;)” mi-a scris Tabitha.

Am dat să-i răspund la mesaj, dar m-am gândit că, la clasa I, începuseră deja să-mi ofere cocktailuri.

Deci aveam o identitate nouă şi un blog – dar oare aveam şi ceva de spus? Opiniile ferme fuseseră cheia succesului lui Audrey Hepburn.

Acum mai trebuia doar să văd dacă şi eu aveam aşa ceva.

Mă simţeam ca un ofiţer CIA care se pregătea să plece într-o misiune sub acoperire.

Următoarea fază a proiectului „Cum am devenit Audrey Hepburn” era să-mi construiesc o istorie în imagini, fotografii în care să apar la evenimente superşic, purtând rochiile splendide ale lui Buni reinterpretate de Jess. Existau însă două probleme. Prima era aceea că statutul meu de chelneriţă la o cârciumă din New Jersey nu mă aşeza pe lista de invitaţi de la petrecerile cele mai cool din oraş. Soluţia? Trebuia să merg acolo neinvitată.

A doua problemă era aceea că presa nu avea absolut nici un motiv să-mi facă poze. Pentru că – înţelegeţi – eram un nimeni. Deci, în principiu, aveam să fiu nevoită să dau buzna în pozele unor moguli şi ale unor celebrităţi. Ceea ce aveam sentimentul că nu era la fel de simplu pe cât suna.

OK, trei probleme. Dacă eram prinsă? Aveam să fiu târâtă afară de la petrecere şi umilită exact în faţa persoanelor pe care încercam să le impresionez. Cel mai groaznic lucru, acela de care mă temeam cel mai mult, era că întreaga mea aventură ar fi putut eşua chiar înainte de a debuta. Soluţia? Nici una.

Jess aranjase cu o colegă de la unul dintre cursurile ei, care lucra ca asistentă la o firmă de PR, să ne înlesnească intrarea la o petrecere Bar3, ca bloggeriţe mondene. Pentru

asta, am lăsat baltă tura de la The Hole, ceea ce nu era puțin lucru, dat fiind că amândouă aveam nevoie de banii din bacşişuri.

Primul eveniment a fost o petrecere din aceea sponsorizată, pentru o nouă marcă de votcă făcută în Hamptons, din cartofi foarte scumpi, modificați genetic. Nu glumesc. Era genul de reuniune pentru care plăteau un intermediar celebru, ca să populeze sala cu tinere stele de cinema, substitute de vedete avide de expunere în presă şi câteva „casnice adevărate", plus toți bloggerii mondeni şi reporterii de care puteau să se milogească, pe care puteau să-i împrumute sau să-i mituiască. Participarea la o astfel de petrecere ar fi însemnat o înjosire pentru Tabitha şi gaşca ei, aşa că nu-mi făceam griji că m-aş fi putut întâlni cu ea.

Odată ajunse înăuntru, ne-am arătat ecusoanele de presă, pe care le confecționaserăm folosind, pur şi simplu, imprimanta lui Jess şi le laminaserăm cu o oră înainte. Prietena mea era îmbrăcată cu una dintre ținutele ei mini, cu un lejer iz punk, iar eu abordasem cel mai banal şi şters ansamblu pe care reuşisem să-l găsesc în şifonier. Fusta mea neagră, balerinii negri şi cămaşa albă cu nasturi îmi garantau, practic, invizibilitatea în marea de newyorkezi. Nimeni nu avea să mă remarce până nu mă schimbam în rochia splendidă a serii.

Ne-am ascuns în toaletă şi Jess a scos Dior-ul refăcut din geanta uriaşă pe care o purta tot timpul cu ea. Rochia era criminală. Cu un corset strâns pe trup şi o fustă cloş din tul, era absolut ameţitoare. Eram atât de agitată, că nu puteam să stau locului. Jess nu-i făcuse prea multe, dar modificările erau foarte moderne. Era ca atunci când rapperii iau riff-ul dintr-o melodie clasică, pe care o ştii pe dinafară, şi-l transformă în ceva atât de cool şi de original încât abia aştepţi să ieşi pe ringul de dans. Jess făcuse acelaşi lucru, doar că folosindu-se de o rochie couture atemporală.

Nu fusese uşor s-o determin să se apuce de treabă. Puteam să jur că va izbucni în lacrimi când va face prima tăietură. Eu îi tot spuneam că nu făcea nimic altceva decât s-o scurteze puţin şi să scoată o parte din armătura corsetului, ca să nu mă înţep – efect secundar dureros al faptului că aveam talia atât de înaltă. Dar Jess era complet îngrozită chiar şi de asta. Dacă tivul n-ar fi fost deja puţin vătămat, probabil că n-aş fi trecut de acest hop. Normal că, după prima modificare, a cuprins-o frenezia.

Am intrat într-unul dintre separeurile toaletei şi am îmbrăcat rochia, în vreme ce prietena mea stătea de pază. A insistat asupra unor retuşuri finale, adăugându-mi puţină culoare la ochi şi pe buze. Aproape că mă aşteptam s-o văd

scuipând pe deget şi curăţându-mi faţa aşa cum făcea mama când eram mică.

Odată îmbrăcată, ne-am urat una alteia noroc şi ne-am despărţit, în mod discret. Ajungând în mijlocul petrecerii, am încercat să-mi fac curaj ca să mă bag în seamă cu câteva personaje bine alese. Ca plan de rezervă, Jess s-a pregătit să facă şi ea poze de pe margine. Dacă poliţia mă târa afară, prietena mea putea să ia fotografiile alea şi să le vândă celor de la *The Post* ca să facă rost de banii pentru cauţiune.

Vreun sfert de oră m-am învârtit pe la petrecere, ochind diverşi fotografi, observând pe cine pozau şi chinuindu-mă să-mi iau inima-n dinţi şi să fac ceva.

Bingo! Un fotograf aliniase doi tipi cu faţă de cal, genul de bancheri, şi m-am gândit că mi-ar fi fost simplu să pornesc de-acolo. Bărbaţii în vârstă nu refuză niciodată o femeie tânără. M-am băgat între ei, luându-i de braţ, tocmai când fotograful a făcut poza. Din cauza gestului de flagrantă înşelătorie, inima îmi bătea la fel de repede ca aripile unei păsări colibri, dar măcar mai aveam încă o imagine cu alter ego-ul meu. Şi, apropo, unul dintre boşorogi m-a ciupit de fund.

Jess m-a îndreptat către o înşiruire de şase debutante, care – am presupus – nimeriseră acolo de la hotelul de

alături. Păreau atât de nelalocul lor – cum ciripeau de zor cu accentul lor sudist şi din cauza look-ului aceluia demodat al debutantelor, cu mănuşi lungi şi albe şi tot tacâmul. Am intrat în cadrul lui Jess şi am pozat chiar când s-a declanşat bliţul, purtându-mă de parcă eu şi debutantele am fi fost surori de club care s-au regăsit după multă vreme sau ceva de genu'. Dior-ul meu modificat într-o mare de ţărăncuţe debutante.

Îndepărtându-mă pe nesimţite, am dat peste cap un pahar cu şampanie luat de la un chelner şi am mai dat buzna scurt în alte patru fotografii, stând, mai curând, în fundal, ca şi când aş fi râs sau aş fi discutat cu cineva. Apoi m-am îndreptat către Jess, care aştepta lângă bar ca să-şi tragă sufletul. Prietena mea mi-a făcut semnul cu degetul mare ridicat în sus.

— Dior-ul chiar a ieşit în evidenţă printre toate ţinutele alea în stil tradiţional. O să fie o fotografie cool pentru portofoliul meu, a zis ea.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos, draga mea, dar poate că ar fi mai bine să plecăm înainte ca vreunul de-aici să realizeze că sunt o mare impostoare.

— Cred că ai dreptate, dar, înainte să plecăm, nu vrei să-mi iei ceva de băut? Trebuie să fac pipi.

— Sigur, şi mulțumesc că mi-ai împărtăşit această informație.

I-am făcut semn barmanului că mai vreau şampanie, în timp ce, în minte, îmi analizam reprezentația. Mă simțeam destul de mulțumită de mine însămi când un tânăr arătos, îmbrăcat cu un costum negru şi o cămaşă lavandă, s-a apropiat şi el de bar.

— Vai, ce groaznic, a spus tipul, ca pentru sine.

Studia acelaşi grup de debutante chicotitoare în poza căruia mă vârâsem şi eu mai devreme.

— Un tsunami, nu crezi?

Şi, spre oroarea mea, individul s-a întors ca şi când ar fi vorbit cu mine.

— Mă scuzi? i-am zis.

Dar, de fapt, mă gândeam: *Vai, Doamne, ăsta e Isak Guerrere.*

Isak Guerrere, designerul chipeş şi ultrafaimos, care avusese şi pierduse, de mai multe ori, propria linie vestimentară şi care devenise celebru prin însuşi numele lui mai mult decât pentru oricare alt motiv. Mă rog, şi pentru propriul reality show de modă, pe care eu îl urmăream cu religiozitate. Frumusețea lui aspră te făcea să-ți doreşti ca Isak Guerrere să nu fi fost homosexual. Dar machiajul care-i

sublinia pomeții şi părul aranjat cu gel confirmau, fără nici un dubiu, această informație.

— Am zis că debutantele alea sunt un adevărat *dezastru*, un tsunami de modă. Nu crezi?

Privirea lui pătrunzătoare mă studia, fără jenă, centimetru cu centimetru: părul, rochia, pantofii. Nici un detaliu nu putea să-i scape. Era prea puțin să spun că mă simțeam ca o căprioară captivă în lumina farurilor unei maşini. Temându-mă să nu intru în panică, mi-am forțat mintea ca să spun ceva, orice.

— Poate că e o reconstituire a unui moment decisiv din istoria modei? am zis, mimând nonşalanța şi împreunându-mi degetele pe sub bar, în speranța că răspunsul acela îi era de-ajuns.

— Ah, da, însă istoria modei e mereu supusă revizuirii, mi-a spus el zâmbind.

Întorcându-se de la baie, Jess a înghețat când a văzut cu cine stăteam de vorbă. Arăta de parcă ochii stăteau să-i iasă afară din orbite.

— Apropo: tu cu ce eşti îmbrăcată, dacă nu te deranjează că te întreb?

Aproape că m-am înecat cu şampania.

— Unde-mi sunt manierele?! Îmi cer scuze. Eu sunt Isak Guerrere.

— Desigur, am spus, revenindu-mi. Sunt un mare fan al ținutei pe care i-ai creat-o lui Natalie Portman pentru Globurile de Aur. Pur şi simplu genială!

Vedeți? Cei şase ani în care urmărisem obsesiv blogurile cu celebrități nu fuseseră irosiți.

— Chiar aşa? Ei, îți mulțumesc. Aceea a fost una dintre creațiile mele preferate, mi-a răspuns Isak cu un aer blazat. Şi tu cine eşti?

— Lisbeth Dulac. Sunt încântată să te cunosc.

Aveam impresia nu atât că mințeam, ci, mai curând, că jucam un rol într-o piesă. *Gândeşte ca Audrey. Gândeşte ca Audrey.*

— Dulac, a zis designerul, de parcă ar fi încercat să-şi amintească unde-mi mai auzise numele. Lisbeth Dulac, a repetat, pentru ca apoi să-mi ia mâinile într-ale lui. Dă-mi voie să mă uit la ținuta ta.

Mie-mi venea s-o rup la fugă, dar felul în care îmi ținea mâinile mă făcea să mă simt prinsă în capcană.

— Vintage, Dior. Sau nu?

Expresia lui Isak era serioasă, privirea îi era sălbatică.

Văzut de-aproape, părul dat cu gel îl făcea să pară nebun, ca un om de ştiință dement. M-am străduit din răsputeri să fiu veselă şi drăgălaşă în ciuda felului în care eram studiată.

— Rochia asta a ta îmi induce un orgasm de modă, mi-a declarat designerul.

Replica lui mi s-a părut atât de haioasă încât nu m-am putut abține să chicotesc. Isak a părut uşor ofensat.

— Râzi dacă vrei, dar rochia ta e incredibil de curajoasă, lejer blasfematoare, însă uluitoare. Şi designerul ei este...? m-a chestionat el.

Apropiindu-mă, i-am şoptit:

— Sper că o să înțelegi că nu pot să-i dezvălui numele.

Omul m-a privit suspicios.

— E secretul tău?

A vrut să pară şocat, dar era mai degrabă intrigat şi satisfăcut – pentru moment.

— Da, şi apreciez discreția ta.

— Absolut unică şi perfect croită, a murmurat el, excepțională asemenea celei care o poartă.

Isak i-a făcut semn unui chelner cu o tavă cu pahare de şampanie.

— Un toast, a zis el, în onoarea noii mele prietene, care dă dovadă de foarte mult stil.

Am zâmbit încântată. Jess avea să *moară* auzind ce avusese de spus Isak despre rochia ei.

— Mulțumesc, am spus, uşurată că evitasem pericolul.

Şampania a curs şi, curând, temerile mele s-au evaporat şi ele. Râdeam cu Isak de parcă am fi fost cei mai buni prieteni.

— Şi-acum, Lisbeth, spune-mi două lucruri pe care le-ai făcut în ultima vreme şi pe care nu le-ai mai făcut niciodată până acum, mi-a cerut el.

Părea atât de cucerit de mine! Discret, Jess ne-a făcut câteva fotografii de la distanță.

— Păi, am cunoscut un designer de modă minunat, pe care-l cheamă Isak, am răspuns.

— Mulțumesc pentru reclamă. Ăsta e unu, şi doi...?

— Păi, să vedem... Ah, am inaugurat un blog.

Imediat am regretat că spusesem asta.

— Extraordinar! Cum se numeşte?

— Ah, sunt jenată. Nu e mare lucru, am zis, convinsă de fiecare cuvânt pe care îl rostisem.

— Ei, haide!

— Luminile Reflectoarelor, dar abia ce l-am pornit, am spus, uşor încurcată.

— Sunt convins că e minunat. Ador numele ăsta. E cu două tăişuri. Ce fată isteață eşti, a spus Isak, cu un zâmbet uşor, schițat în colțul gurii.

Mie mi s-a strâns inima. Mă temeam că mă expusesem mai mult decât ar fi trebuit.

Jess mi-a făcut semn că era cazul să plecăm. Probabil îşi dăduse seama că eram îngrijorată.

— Ei, dragă Isak, cu siguranţă am putea să stăm de vorbă la nesfârşit, am zis, ridicându-mă de pe scaunul de la bar, dar a venit vremea să plec. Sper că nu te superi.

Abia când m-am ridicat am realizat cât de mult băusem.

— Ba mă supăr foarte tare, dar a fost o întâlnire încântătoare, mi-a răspuns el, ridicându-se şi luându-mi mâna. Ne vom revedea curând?

— Sper, am spus şi m-am străduit să-mi fac o ieşire graţioasă, fără să mă împiedic în tocuri.

În noaptea aia, eu şi Jess am râs până când, practic, am făcut pe noi. Am trecut prin toate pozele din aparatul foto, retrăind fiecare glorioasă secundă a aventurii noastre. Oare chiar izbutisem să scăpăm cu faţa curată atât de uşor? Prima modificare a lui Jess era atât de spectaculoasă, încât numai Isak Guerrere o sesizase. Dar nu i-am pomenit nimic prietenei mele despre blog. Nu voiam să-şi facă griji.

În seara următoare, aveam de gând să revenim la locul crimei – la Met.

O parte din mine, una foarte sâcâitoare, se temea că împingeam gluma prea departe.

Nu m-am putut abține să reanalizez în minte conversația purtată cu Isak. Fiecare secundă a întâlnirii noastre fusese delicioasă. Deşi întregul meu *savoir-faire* fusese complet fals, mă descurcasem de minune. Realizarea aceasta părea să aibă o anume valoare, ca şi cum, vorbind cu el, îmi încropisem, în timp real, o viață şi o personalitate. Mă comportasem de parcă aş fi fost *cineva*, o persoană cu un punct de vedere şi cu o personalitate. Isak păruse sincer interesat de ceea ce avusesem de spus.

Şi eu eram un om cu opinii, însă opiniile mele erau adânc îngropate, acolo unde nimeni nu putea să le audă sau să le vadă. Acum însă aveam un motiv pentru care să le extrag din cele mai întunecate colțuri ale minții şi să le scot la lumină. Mai exact, în „lumina reflectoarelor".

Faptul că mă dădusem în vileag, şi tocmai în fața lui Isak Guerrere, însemna că acum eram obligată să postez câte ceva pe abia înmuguritul meu blog. Asta dacă voiam ca planul meu să funcționeze.

Ca să mă mângâi şi să mă pun pe treabă, m-am imaginat discutând, plină de curaj, cu Isak. Ca şi când opinia mea ar fi contat. Am deschis pagina blogului şi am început să scriu primul meu text.

„Să stai, într-o rochie nouă, cu vârfurile pantofilor aduse unul către celălalt, pozând cu capul înclinat într-un unghi

de 45 de grade, nu mai este ceva acceptabil”, am scris. „Dacă vrei să găseşti miezul modei, atunci trebuie să porneşti de la scară mică – detaliu după detaliu, cusătură după cusătură. Să elimini ceea ce e inutil are la fel de multă importanță ca descoperirea următorului mare designer de modă.”

Am tras adânc aer în piept ca să citesc şi să recitesc ceea ce scrisesem. Mulțumită, am continuat.

„Regizorul de film Steven Soderbergh a spus odată că «Realizarea oricărei forme de artă înseamnă, pur şi simplu, rezolvarea unei probleme. Trebuie să elimini versiunile care nu sunt bune de nimic. După care vezi ce ți-a rămas.»„ Nu eram sigură unde auzisem citatul ăsta, dar, cel puțin, nu o citam pe Chanel, asemenea tuturor celorlalți bloggeri de modă.

„Moda înseamnă cu siguranță mai mult decât să-ți îmbraci păpuşa Barbie. Moda înseamnă alegere după alegere, paşi făcuți unul după celălalt.” M-am gândit câteva secunde şi apoi am continuat.

„Un nasture, un pantof, o mănuşă care ți se potriveşte perfect – despre asta va fi blogul acesta. Va avea drept subiect studiul modei, începând de la bază, detaliu cu detaliu, dar şi aprecierea artei şi măiestriei de care este nevoie pentru ca fiecare piesă să devină perfectă. Pornind

din acest punct, încetul cu încetul, îți voi arăta, dragă cititorule, că oricine poate ajunge de la nimeni la cineva şi că sufletul poate fi hrănit cu toate nuanțele luminii reflectoarelor.”

Pfiuuu, era aproape plin de miez.

Am întins rochia Dior modificată de Jess şi alte câteva piese din comoara lui Buni şi, folosind micul meu aparat foto digital, am pozat o parte dintre nasturii superbi adăugați de prietena mea, tivul modificat, colțul gulerului şi minunata cusătură interioară realizată manual.

Toate fotografiile le-am făcut pe fond alb, astfel încât cadrul să nu se vadă pe blog. Voiam să prezint, cât se poate de simplu, doar ceea ce era esențial. Am încheiat cu un alt citat pe care mi l-am adus aminte, un citat din acel neofit fashion, Winnie the Pooh.

„Uneori, lucrurile cele mai mici ocupă locul cel mai mare în inima noastră.”

Am tras adânc aer în piept şi am verificat din nou tot ce scrisesem. Am completat şi link-ul „despre mine”, unde am scris:

Salut. A începe un blog este comparabil cu a începe o relație. Inițial, totul e proaspăt, promițător şi nou. Sper, pentru binele meu şi al vostru, ca lucrurile să rămână aşa. Mă leg să

fiu un bun camarad, să postez des şi să vă arăt câteva creații ale prietenului meu, Designerul X, un secret bine păstrat al cărui destin este să strălucească.

Acesta era începutul. Următoarea oprire – Met.

19

Participarea, fără invitație, la un alt eveniment găzduit de Met nu a fost prima noastră opțiune. Am decis să mergem acolo pentru că n-am găsit nimic altceva în calendarul monden la care să avem vreo şansă să intrăm. Jess era încă îngrijorată din cauza domnului Myers. În muzeu nu se mai întâmpla nimic în seara aia, deci era puțin probabil ca Myers să-şi facă apariția la o astfel de reuniune. Omul nu era tocmai un petrecăreț.

Evenimentul se numea „Salvați gheparzii". Nu văzusem prea mulți gheparzi în ultima vreme, deci cu siguranță nu se găseau pe toate drumurile. Deşi sărăcia părea şi ea a fi o cauză demnă, citisem că stresul traumatic secundar apăruse şi în zona celor care se confruntau cu problema „ce bijuterii să port în seara asta?", deci bănuiam că totuşi gheparzii erau ceva de care putea să-ți fie milă un pic mai uşor.

Eu eram îmbrăcată cu rochia din tafta de mătase azurie, prima rochie pe care o găsisem în boxa lui Buni. Pe lângă

alte modificări, Jess înlocuise o panglică de satin fără viață cu una funky, cu aplicații manuale de mărgele, şi mai rărise straturile de tul de sub fustă. Piesa arăta acum absolut splendid.

Strecurându-mă pe o intrare de serviciu, de lângă bufet, i-am ocolit pe zdrahonii de la securitate, un soi de *Bărbați în negru*, şi m-am furişat până în sala unde se ținea petrecerea, fără să fiu observată.

Micuța creatură agitată din stomac îmi țopăia de colo-colo ca nebuna. Peste tot nu vedeam decât camere de securitate şi agenți de pază. Dacă prezența mea îi resuscita memoria vreunuia dintre agenți sau îi oferea vreunui detectiv ultimul indiciu de care el sau ea avea nevoie ca să aibă tabloul complet al escapadei? Am început să respir adânc.

Adam Levine, de la Maroon 5, pe care îl consider un mega-zeu al sexului, stătea împreună cu un reporter şi un fotograf de la *Us Weekly*. Reporterul îi aştepta, de fapt, pe Adam şi pe încă vreo doi tipi pentru o fotografie, aşa că m-am apropiat de ei cu paşi măsurați.

Pe bune, cred că rochia de tafta a lui Buni mi-a conferit superputeri sau ceva de genul ăsta. Chiar înainte ca fotograful să apese declanşatorul, am sărit între băieți, de parcă eu aş fi fost fondatoarea trupei. Adam a pufnit în râs,

pozând cu un rânjet amuzant pe faţă şi un braţ petrecut în jurul taliei mele, chiar când fotograful a făcut instantaneul.

— Minunat, dragul meu, am zis, imitând cât puteam mai bine vocea lui Audrey.

În acelaşi timp, m-am întors cu faţa spre Adam şi cu spatele către reporter, pentru ca acesta din urmă să nu apuce să mă întrebe cum mă cheamă. Tremuram, dar m-am gândit la Holly Golightly şi la atitudinea ei „viaţa e o petrecere continuă”.

— Şi cum merge lucrul la albumul secret? i-am şoptit muzicianului.

Acesta a părut surprins, întrebându-se, în mod clar, cine naiba eram şi cum de ştiam că lucra la un album nou – ceea ce fusese doar o jalnică presupunere – nu toţi muzicienii lucrează la un album nou?

— E o nebunie. De fapt, tocmai l-am terminat.

— Splendid! Abia aştept să-l ascult, am spus, zâmbindu-le celorlalţi membri ai trupei, pentru ca apoi să mă îndepărtez relaxată.

Simţeam fiori în tot trupul, din vârful picioarelor până în cocul de pe cap – eram inundată de un soi de încredere în mine de-a dreptul sfidătoare, ceva ce nu mai simţisem niciodată până atunci.

Nu-mi venea să cred: amărâta de mine, un nimeni din South End, socializând cu tot felul de mahări şi de simandicoşi. Cine s-ar fi gândit? Am tras cu ochiul şi am văzut-o pe Jess sus, la balcon, cu aparatul foto – prietena mea mi-a făcut semnul cu degetul mare ridicat.

Ai, trebuie să fiu încrezătoare... pot să fac asta, m-am gândit, până când cineva m-a bătut pe umăr.

— Ştiu ce pui la cale, mi-a comunicat individul şi mie mi-a venit să mor.

M-am răsucit încet pe călcâie, ca să-mi acord câteva milisecunde în plus, să pot să formulez o scuză sau să găsesc o portiță de scăpare.

Tipul era îmbrăcat într-o haină din piele neagră excelent croită. Fața lui îmi era oarecum familiară, dar nu ştiam de ce. Privirile ni s-au întâlnit. Zâmbetul lui uşor amuzat dădea impresia că omul mă cunoştea. Oare ăla era un zâmbet bun sau malefic? Nu reuşeam să-mi dau seama. Ochii lui căprui şi vii erau întrebători şi se distingeau perfect pe fundalul părului roşcat şi ciufulit. Şi tipul avea în mână o cameră de filmat.

— Scuză-mă, nu cred că ne-am cunoscut, i-am spus cu un curaj falsificat.

— Nu în mod formal, dar eu te-am mai văzut. Unde? Ştii cumva?

Panicată, i-am scrutat ochii, ca să-mi dau seama ce intenții avea. Oare ăsta era cameramanul din fața Met-ului, cel care, în prima seară, îmi luase lumina din ochi? Îşi dăduse deja seama că eram aceeaşi cu fata schiloadă, îmbrăcată cu jeanşi, care căsca gura la celebritățile de pe covorul roşu din fața clădirii?

Ca să-l distrag, am adoptat în totalitate masca lui Audrey. Era singura mea opțiune.

— Scumpule, nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaştem, ceea ce e păcat...

Ochii lui căprui cu nuanțe aurii s-au uitat direct în ochii mei şi-atunci am înghețat. Tipul m-a studiat atât de intens, că am clipit.

— Păcat? m-a întrebat el.

Ah, Doamne, cum să termin fraza? Măcar ce vrusesem să spun? Era doar un cameraman băgăreț... Trebuia să scap de-acolo.

— E păcat pentru că am întârziat la o întâlnire, am spus, scanând încăperea în căutarea unei căi de salvare. Te rog să mă scuzi.

Şi m-am întors să plec.

— Stai, a zis el, întinzând mâna spre mine. Chase Raynold, Lux TV.

Acum era rândul lui să fie fâstâcit.

— De fapt, e doar casa mea de producție. Trebuia să scriu ceva pe cameră. Sunt cameraman de modă. Colaborez cu site-uri web, lucrez pentru Fashion Week, la petreceri, chestii din astea. Uite cartea mea de vizită în caz că ai nevoie de, ăăă, mai multă expunere.

Şi a aruncat o privire scurtă spre balcon, acolo unde stătea Jess. Prietena mea s-a uitat la mine întrebătoare – nu ştia ce se întâmplă.

— Ei, asta e foarte interesant, dar chiar trebuie să plec.

Tipul a râs.

— Am mai văzut mişcarea asta, a continuat el. Îți faci intrarea, după care dispari pe neştiute. Încerci să-ți controlezi imaginea.

— Ăăă, da, ai perfectă dreptate, am spus. O fată trebuie să-şi păstreze intimitatea, nu crezi? Apreciez discreția ta. Şi acum, dacă nu te deranjează...

Când am pornit-o către bar, inima îmi bătea în piept cu sălbăticie. Am cerut un pahar cu şampanie şi l-am băut rapid. Am tras puțin de timp, după care m-am prefăcut că fac cuiva cu mâna şi m-am îndreptat către ieşire. Totul era atât de jalnic şi de fals. În mod clar nu duceam pe nimeni de nas, decât pe mine. Am scrutat balconul, căutând-o pe Jess, dar prietena mea dispăruse. Tipul de la Lux îmi dădea fiori. Trebuia să plecăm de-acolo rapid.

— Domnişoară Dulac, ce minunat să te revăd!

Am tresărit, surprinsă să-mi aud numele cel fals rostit de cineva. Întorcându-mă, am dat peste noul meu amic, Isak Guerrere.

— Ce fată umblăreaţă eşti! Dar n-ar trebui să te ascunzi prin colţuri, scumpete, mai ales când eşti îmbrăcată cu altă rochie de petrecere absolut uluitoare! Presupun că-ncerci să-l eviţi pe unul dintre numeroşii tăi admiratori?

— Ce plăcere să te văd! am spus.

Deja mă îndrăgostisem de Isak. Reuşea să mă facă să mă simt frumoasă-foc, într-un fel în care numai un designer gay ar fi putut să o facă.

După ce m-a cântărit din cap până-n picioare, Isak m-a pus să fac o piruetă şi mi-a pipăit rochia în zona taliei.

— Cu certitudine, materialul e original, dar în stare perfectă. O altă reinterpretare inedită realizată de... cum ai spus că se numeşte designerul?

Am chicotit.

— Dragul meu, ştii că am jurat să păstrez secretul.

Am mai luat o gură de şampanie, am văzut că tipul de la Lux TV se îndepărtase şi m-am simţit din nou confortabil.

Telefonul a început să-mi sune. L-am scos din gentuţa-plic fără să gândesc.

— Bună, scumpete.

— Lizzy, tu eşti?

Rahat. Era Jake.

— Vorbeşti cam ciudat.

Mi-a sărit inima din piept. Nu mai vorbisem cu Jake de trei zile. Cu o noapte înainte, îl ratasem la cârciumă, fiindcă eu şi Jess renunţaserăm la tura noastră, iar în seara următoare Jake avea încă o cântare.

— Lizzy, după ce ni se termină tura, vrei să...

M-am panicat şi i-am închis.

— Bietul băiat! a spus Isak.

De unde-şi dăduse seama, habar nu aveam. Am zâmbit stânjenită, deşi mă simţeam înfiorător. Nu voiam să-l tratez pe Jake aşa, dar, în ultima oră, mă chinuisem să livrez cea mai convingătoare imitaţie a lui Audrey în faţa unui public de reporteri, celebrităţi, fashioniste şi unul dintre cei mai cunoscuţi designeri din ţară, iar asta însemna că, dacă mai rosteam un singur cuvânt în faţa lui Isak, m-aş fi deconspirat.

— Ei, mă bucur să te văd aici în seara asta, a continuat Isak, risipind tăcerea aceea jenantă. Evenimentele astea pot fi atât de plicticoase.

Designerul părea ciudat de blazat, de parcă un asemenea eveniment l-ar fi plictisit. Presupun deci că o prospătură ca mine era binevenită.

— Doreşti poate încă un pahar?

Jess a apărut din nou la balcon – era îngrijorată şi-mi făcea semne să plecăm.

— Isak, scumpule, eşti atât de minunat, dar nu ne-am sincronizat deloc. Tocmai plecam, i-am spus cât de calm am putut.

— Atât de curând? Ce păcat, a zis el clătinând din cap. Ce-o să mă fac fără tine? Sper că o să te regăsesc la petrecerea organizată în cinstea prietenei...

Înainte s-apuce să-şi termine fraza, lumina unei camere de filmat a fost proiectată pe noi.

— Domnule Guerrere, pot să iau un cadru scurt cu amândoi?

Chase Nu-ştiu-cum se întorsese, cu o expresie satisfăcută pe chip şi ţintuindu-mă cu privirea.

Primul meu instinct a fost s-o rup la fugă. Dar gestul ar fi părut suspect. Aşa că m-am lipit de Isak şi am pozat. Cât putea să dureze să ni se facă o fotografie?

Chase a râs.

Ce făcusem?

Cameramanul s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit.

— Ăăă, asta e o filmare. Ai voie să te mişti.

Zisese „un cadru” – asta nu însemna poză? Am simţit cum m-am înroşit.

— Îmi cer scuze, am spus.

— De fapt, mişcarea e de preferat, m-a sfătuit Chase.

Isak şi-a dat ochii peste cap. Mie au început să-mi transpire palmele, iar pulsul îmi bubuia în urechi. Unde era Jess? Cum puteam să scap din chestia asta? Ştiam că puteam să pozez – dar să fiu filmată? Nu folosisem nici măcar YouTube-ul. Treaba asta mă depăşea complet.

— Îmi pare rău, nu pot, i-am şoptit lui Isak. A fost o încântare să te revăd, dar chiar trebuie să plec.

Bestia cea mică şi tristă din interiorul meu plângea după ajutor. Isak m-a prins însă cu fermitate de braț, neluându-şi ochii de la cameră.

— Nu aşa de repede, dulceață, mi-a zis el. Rămâi, zâmbeşte şi fii superbă cât eu mitraliez ceva pe tema demnei cauze din seara asta. Totul o să fie în regulă.

Aveam două posibilități: să cedez sub imperiul groazei şi să fug sau să rămân, cu riscul de a leşina. Am decis că, de fapt, nu aveam de ales. M-am rugat ca Jess să poată să mă mai aştepte.

— Desigur, am zis, trăgând aer în piept ca să mă calmez şi străduindu-mă din răsputeri să nu mă mai gândesc la aparatul de filmat.

Văzusem destule vedete care aveau un aer relaxat şi calm, în timp ce erau filmate, aşa că m-am hotărât să stau

şi eu dreaptă şi să zâmbesc ca şi cum aş fi aparținut acelei lumi, ci nu realității obişnuite – o impostoare, care juca rolul lui Holly Golightly, îmbrăcată într-o rochie veche de cincizeci de ani.

— Deci, domnule Guerrere, ne aflăm aici, la gala pentru Salvarea Gheparzilor. Ştiu că sunteți un mare apărător al animalelor sălbatice. Ce ar trebui să ştim despre evenimentul din această seară? a întrebat Chase.

Omul ăsta părea să ştie că, dacă îi servea lui Isak o întrebare de bun simț, designerul avea să-şi facă numărul. Isak, logoreic cum era, s-a lansat într-un discurs care suna de parcă l-ar fi citit dintr-o broşură. Toți termenii potriviți erau prezenți: „patrimoniu natural”, „abordare holistică”, „apel” şi „cursa pentru supraviețuire”. Avea pregătită chiar şi o anecdotă despre Jane Goodall.

Vederea nu îmi mai era clară şi am realizat că începusem să mă hiperventilez. Dar undeva, între chinul de a mă forța să zâmbesc şi dorința de a nu leşina, ceva magic s-a întâmplat. M-am trezit cu ochii ațintiți în obiectivul camerei şi, în mod uluitor, mă simțeam bine. Chiar îmi plăcea să stau acolo.

După care, la fel de repede pe cât începuse, totul s-a terminat. Căldura proiectorului a dispărut, iar magia momentului s-a disipat.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Jess, sus, la balcon. Prietena mea era întoarsă cu spatele şi vorbea cu cineva. Când s-a mişcat puţin, am înțeles de ce era panicată. Şeful ei, domnul Myers, stătea la câțiva centimetri distanță de ea şi urla. Rahat.

— Mulţumesc, Isak, a zis Chase.

Instinctiv, m-am uitat în jos, la încheietura mâinii, ca să-mi verific ceasul imaginar.

— Am întârziat... foarte... mult. Îmi pare foarte rău, Isak, scumpule.

Eu şi designerul am simulat un sărut – ceea ce, pentru mine, reprezenta o premieră. Gestul era la fel de caraghios ca în filme şi m-am simțit ridicol făcându-l.

— Chase, dragul meu, mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut, am zis.

— O să ne revedem curând. Sunt convins, mi-a răspuns el.

Am încercat să nu-mi fac griji în legătură cu ceea ce vrusese să spună cameramanul când a rostit acele cuvinte.

Am ridicat privirea şi-am văzut-o pe Jess cu coada ochiului. Myers se evaporase, iar prietena mea îşi agita disperată brațele către mine, ca un controlor psihopat de trafic aerian. Părea gata să izbucnească în lacrimi în orice secundă.

Venise momentul să plec.

20

Jess s-a aruncat în patul meu, cu brațele răsfirate de parcă ar fi vrut să fie crucificată.

— Sunt aşa de idioată! a exclamat ea.

— Haide, Jess! Chiar aşa de nasol a fost?

Stătuserăm în dormitorul meu toată după-amiaza. Îmi epuizasem argumentele menite s-o facă să se simtă mai bine. Deşi avusesem un succes nebun în debutul proiectului cu rochiile lui Buni, Jess decisese să renunțe. Gata cu dorința de a deveni Audrey Hepburn.

— Aşa m-a luat valul cu proiectul ăsta al tău nebunesc, c-am uitat ce trebuia să fac, mi-a spus ea, îngropându-şi capul în perne.

Nu ştiam ce să-i răspund, aşa că m-am aşezat pe marginea patului îngrijorată.

Se pare că domnul Myers o surprinsese pe Jess făcându-mi poze în muzeu. În mod normal, chestia asta n-ar fi reprezentat mare lucru – vizitatorii muzeului aveau voie să facă poze oricând, atâta vreme cât nu foloseau blițul sau vreun trepied – *mai puțin în anumite zone*. Petrecerea avusese loc într-una din galeriile contemporane, adică într-o *anumită zonă* unde nu ți se permitea să faci fotografii. Fireşte, nu toată lumea ştia că fotografiatul era complet

interzis în galeriile contemporane, aşa că, de obicei, venea un paznic care-ți cerea să te abții. Dar Jess ştia, fiindcă lucra acolo. Numai că uitase, pentru că-mi făcea poze mie.

Myers n-o concediase, dar fusese pe-aproape. Mai rău, urlase la ea în fața tuturor.

La plecarea de la Met, prietena mea era atât de roşie la față şi de jenată, încât crezusem c-avea să cedeze şi să plângă în fața tuturor. Iar Jess nu plângea niciodată. Şi niciodată nu făcea greşeli la serviciu – se simțea complet expusă – şi înțelegeam de ce. Probabil că n-o ajutase nici faptul că eu stătusem, la parter, şi jucasem rolul ingenuei cu Isak şi Chase.

— Myers mă urăşte! a zis ea.

Abia dacă-i auzeam vocea, înfundată în pernă. Ce stranie schimbare de situație! Întotdeauna Jess fusese mult mai îndrăzneață decât mine. Dar acum, în mod neaşteptat, eu mă aflam pe un drum nou – eram dispusă să risc totul. Spre deosebire de Jess, nu voiam să păstrez lucrurile pe care le puneam în joc. Putea să se aleagă praful de viața mea, dar oricum era o viață pe care nu mi-o doream.

Muncind pentru o carieră care, în ochii tuturor, era cât se poate de logică, Jess era sprijinită la fiecare pas de familia ei, în vreme ce eu eram blestemată să devin

asistentă-şefă – o profesie perfect valabilă, dar nu şi pentru mine.

Prietena mea s-a ridicat, a traversat camera şi s-a apucat să cotrobăie în geanta aia uriaşă a ei – a scos şi-a aruncat o pereche de ciorapi cu portjartier texturați, un kit profesional de croitorie, o întreagă bibliotecă de cărți ferfenițite, cleşti, bancnote de un dolar făcute ghem şi un set complet de chei fixe Allen. Ar fi putut să scoată şi un iepure viu, că tot n-aş fi fost surprinsă. Şi continua să cotrobăie în geantă.

— Ce cauți?

— Şşşş, a făcut ea, scotocind plină de frenezie prin buzunarele secrete ale giganticei genți. Ahhhhh!

A răsturnat geanta, astfel că tot ce mai avea înăuntru s-a împrăştiat prin pat – monedele s-au rostogolit pe podea şi toate celelalte obiecte s-au răspândit peste tot.

— Uite-l, a gemut Jess, de parcă, în sfârşit, îşi găsise copilul pierdut.

A înşfăcat de pe pat batonul Hershey’s Cookies’n’Creme, a rupt ambalajul şi a muşcat cu poftă din ciocolată. Un tablou nu tocmai plăcut, mai ales când ştiai că Jess făcea mari eforturi de voință ca să nu mănânce dulciuri. În trupul miniatural şi slăbuț al lui Jess se ascundea o italiancă grăsuță şi cu obraji rotunzi, care abia aştepta să pună mâna pe un sendviş cu chiftele.

Prietena mea s-a şters la gură.

— Doamne, am nevoie de nişte cannoli!

Jessica Giovanna Pagliazzi era numele complet de botez al lui Jess. În vechea tradiție italiană, bunica lui Jess locuia cu ea – împreună cu o colecție asortată, mereu reînnoită, de veri şi rude îndepărtate, care veneau deseori în vizită din patria de origine.

Tatăl ei era patronul unei pizzerii cu livrare la domiciliu şi al unei băcănii. Toți membrii familiei lucrau acolo la un moment dat în viață. Fiecare masă luată acasă era un festin şi întotdeauna se mai găsea un scaun în plus pentru câte cineva. Jess îşi iubea bunica, dar aceasta încerca mereu s-o îndoape cu tot ce se găsea în bucătăria napolitană – pui cacciatore, friptură cu sos pizzaiola, manicotti, lasagna şi salata ei de şapte mii de calorii cu macaroane şi maioneză.

„Arăți obosită. Mănâncă un pic! îi zicea bunica nepoatei. Bella, eşti prea schiloadă, *mangia*! Azi pari tristă. *Mangia, mangia!*"

Cu toată mâncarea aia delicioasă şi cu acea presiune constantă de a mânca, Jess ajunsese să aibă o problemă de greutate. Practic, era ceva inevitabil.

Dacă aş fi locuit cu familia lui Jess, probabil că şi eu aş fi fost grăsuță – mama mea nu avea în casă decât votcă, supă cu tăiței şi țigări, deci eu nu avusesem niciodată grija asta.

Jess a fost nevoită să îndure ani întregi în care, în şcoala elementară, a fost ridiculizată în modul cel mai idiot. Şi, în ciuda celor patru veri petrecute în tabăra pentru graşi (pe care Jess şi-o plătea singură, din banii câştigaţi ca bonă, pentru că familia ei considera că avea o greutate normală), toată lumea continua să-i zică Bucălata.

Nimic nu a funcționat până în clasa a X-a, când prietena mea s-a decis să-şi schimbe viața radical. Şi a schimbat totul doar prin forța ambiției: a început să facă sport ca o nebună şi nu s-a mai atins de paste. Apoi, la o masă de duminică, şi-a anunțat întreaga familie că e lesbiană, şi-a făcut un piercing în buric şi primul tatuaj.

Obsesia mea cretină o împinsese dincolo de limită.

— Jess, nu trebuie să facem asta.

Nu-mi venea să cred că rostisem cuvintele astea. Oare puteam să mă descurc singură? Nu. Oare vorbisem serios? Nu prea. Dar Jess era prietena mea cea mai bună şi în nici un caz nu aveam de gând să continui s-o presez să-şi rişte viitorul ei real pentru viața mea fantasmagorică.

— Pe bune. Dacă asta o să...

— Şşşş, a bolborosit ea, cu gura plină de ciocolată.

M-am aşezat la loc pe pat şi am aşteptat, întrebându-mă dacă avea să se oprească din îndopat măcar cât să respire.

— O, Doamne, acu’ e mai bine, a oftat ea, ştergându-se la gură cu mâneca de la hanorac.

— Îmi pare foarte rău, i-am spus. Am fost egoistă.

Un zâmbet ciudat a apărut pe faţa prietenei mele.

— Myers nu m-a plăcut niciodată. Ştii că nu el m-a angajat. Stagiara care a lucrat în locul lui m-a angajat şi ea acum nu mai e acolo. De când tipa a plecat, Myers a tot încercat să găsească un motiv ca să mă dea afară.

— De ce?

Jess s-a uitat la mine de parcă răspunsul ar fi fost evident, iar eu aş fi fost complet naivă. A înghiţit şi apoi a făcut o pauză, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce voia să spună.

— Lizzy, a început ea, îmi pare foarte rău…

Dintr-odată, am realizat că nu voiam să mai aud şi restul, dar eram hotărâtă să nu mă bosumflu sau să plâng. Cel puţin, nu până când Jess avea să plece acasă.

— Nu pot să mai fac chestia asta. Trebuie să mă gândesc la viitorul meu.

Dar cu viitorul meu cum rămâne? m-am gândit eu.

— Înţeleg, am zis, în ciuda a ceea ce aveam în minte.

Şi chiar înţelegeam. Serios. Dar eram dărâmată. Oricum nu ştiam de ce crezusem că planul mea avea să funcţioneze. Pentru mine, nimic nu funcţiona niciodată.

Nu puteam să mai stau acolo, în loc, aşa că m-am dus la calculator şi-am început să clicăi cu mouse-ul. Jess ştia că eram distrusă. S-a cufundat în scaunul de la birou, lângă mine – amândouă ne simțeam oribil. O parte din mine voia ca prietena mea să se grăbească şi să plece, ca să mă pot târî înapoi în dulap şi să plâng.

Simțindu-mă complet anesteziată, am trecut în revistă, la întâmplare, site-urile pe care le foloseam de obicei: bloguri şi ceva site-uri de bârfe mondene.

— Ar cam trebui să plec, a zis Jess după câteva minute.

— Bine, i-am răspuns.

— Mamă, Doamne! Uită-te acolo – TMZ a postat o fotografie cu tine, în rochia albastră, şi cu Adam Levine. Probabil c-au luat-o de la *Us Weekly*!

Jess şi-a trecut degetele peste trackpad.

— Bănuiesc că da.

— Rochia asta e chiar grozavă, iar tu arăți incredibil.

Prietena mea a dat dublu-click pe rochie, ca să vadă mai bine modificările şi să verifice detaliile.

Mie mi-a tresărit inima, apoi mi s-a prăbuşit. Se terminase cu rochiile. Se terminase cu petrecerile. Se terminase cu Adam Levine. Mi-am ridicat privirea. Jess avea dreptate în privința rochiei, dar acum mi se părea mai puțin

spectaculoasă decât cu zece minute înainte, când avea încă un rost.

Jess a dat click pe pagina următoare:

— Ia uite! Mai apari într-o fotografie – tu şi cu distrusa aia de „regină pop”.

Apoi a mărit poza şi iată-mă: braţ la braţ cu Tabitha Eden, amândouă cu capetele pe spate, în ceea ce părea a fi un hohot de râs zgomotos.

Mi s-a oprit inima când am realizat cât de limpede se distingea în poză rochia Givenchy din *Mic dejun la Tiffany.* Cineva ne surprinsese în seara aia pe mine şi pe prinţesa pop, când ne strecuram către ieşirea din spate. Îmi dădeam seama că şi Jess era preocupată de fotografia cu pricina. După recenta întâlnire cu domnul Myers, bănuiam că amintirile ei din acea noapte nu erau chiar atât de splendide ca ale mele.

— La ce vă uitaţi, ratatelor?

Eu şi Jess ne-am întors în acelaşi timp.

Courtney, sora mea, stătea în spatele nostru, purtând nişte cizme albe până la genunchi, jeanşi cu aspect uzat, o bluză până deasupra buricului, accesorii de un roz intens şi având un rânjet răutăcios pe faţă.

Mi-am închis laptopul cu o mişcare bruscă.

— La pornoşaguri? a întrebat Courtney râzând.

S-a aşezat pe patul meu şi şi-a aprins o ţigară. De parcă ziua n-ar fi fost şi-aşa destul de mizerabilă.

21

— Ce faci aici, Court? Am crezut că tu şi mama aţi căzut de acord să vă ţineţi departe una de alta pentru o vreme.

Courtney şi-a dat părul pe spate şi a râs. Îi cunoşteam întreg repertoriul de mişcări – datul părului pe spate, balansul şoldurilor, atunci când se aşeza undeva, buzele ca de peşte pe care le ţuguia în mod exagerat, chestiile pe care le făcea ţigara – toate calculate ca să-i facă pe bărbaţi să se uite la ea. Mişcările astea îi erau atât de adânc fixate în subconştient, încât nu se putea abţine să le execute nici măcar atunci când prin preajmă nu era nici un bărbat.

— Da, mama s-a tot luat de mine în ultima vreme, mi-a răspuns ea.

— În ultima vreme e puţin spus, am zis.

Sora mea şi-a examinat ţigara şi a scuipat o bucăţică de ceva. Dezgustător! Totuşi, era mai bine să aştept să plece, aşa cum aştepţi să treacă o furtună, decât să o confrunt.

— Da, e o mare vacă.

Îmi dădeam seama că Jess abia aştepta să plece, dar stătea cu mine din loialitate. O ura pe Courtney mai mult decât mine. Dar Courtney era sora mea mai mare. Putea să fie rea, dar eu nu eram în stare s-o urăsc până la capăt.

— Şi ce faceți voi, fetelor, aici? Vă urmăriți pe Internet prietenii din liceu?

— Am terminat deja liceul, ai uitat? i-am zis. Nu ți-e teamă să stai pe-aici? Mama şi Ryan trebuie să apară din secundă-n secundă.

Habar n-aveam dacă aşa era sau nu, dar aş fi spus orice numai să scap de Courtney.

— Ar trebui să te duci să-i vezi pe asistenții aia sexy de la Essex County. Pentru la anul, a continuat sora mea. Sigur, *tu* nu e nevoie să te duci, Jess.

Glumă cu lesbiene. Câtă originalitate!

Nu reuşeam să-mi dau seama de ce mai întârzia Courtney. Din felul în care era îmbrăcată, mi-era limpede că avea de gând s-o facă lată în oraş. N-am mai zis nimic, sperând că sora mea avea să plece dacă în cameră se lăsa o tăcere lungă şi inconfortabilă.

— Ascultă, zgâtie, mi s-a adresat ea, după câteva clipe absolut chinuitoare. Am nevoie de nişte bani.

Deci asta era problema. Probabil că deja cotrobăise prin toate ascunzătorile mamei şi întorsese cu susul în jos pernele de pe canapeaua din sufragerie, dar nu se alesese cu nimic. Din geantă i se vedeau ieşite câteva pachete de țigări, marca pe care o fuma mama. Probabil asta fusese tot ce găsise. Aş fi plătit-o să dispară cât ai clipi, dar nu aveam

la dispoziție nimic altceva decât cardul PATH SmartLink, cel de metrou şi poate vreo treizeci şi cinci de cenți.

— Uite douăzeci de dolari. Asta-i tot ce am, a zis Jess, scotocind printre lucrurile ei şi scoțând o bancnotă boțită.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Ia-i şi nu ne mai sâcâi, a spus prietena mea şi i-a aruncat bancnota lui Courtney.

Sora mea era la fel de surprinsă ca şi mine, dar a luat banii. Apoi s-a ridicat să plece.

— Să-ți ții gura, să nu-i zici lu' mama c-am fost pe-aici. Ai priceput?

M-am urât pentru c-am încuviințat din cap.

Eu şi Jess am aşteptat până când am auzit rabla lui Courtney plecând.

— Nu trebuia să faci asta. O să-ți dau banii înapoi, am spus.

Dar Jess nici măcar nu mă asculta. Îmi deschisese laptopul şi dădea click după click, trecând prin toate fotografiile de pe TMZ.

— Ar trebui s-o omor pe scârba aia.

— Nu merită soră-mea...

— Nu, mă refer la Tabitha Eden.

— Cum?

— Uită-te – arată de parcă stă să vomite pe pantofii mei.

Jess a râs şi atunci am început să râd şi eu. Apoi Jess a trecut la blogul „Invitatul unui invitat” şi instantaneu a şi găsit o fotografie cu mine, în rochia Dior, braț la braț cu Isak Guerrere. A început să citească foarte atentă.

— Uau, ți se spune „partenera stilată a lui Isak Guerrere”. Ştii, cred c-ar fi trebuit să fac mai multe cu Dior-ul. Aş fi putut să merg mai departe. M-am intimidat.

Dacă nu ne-am fi dus la Met, prietena mea n-ar fi avut nici o problemă să lucreze în continuare la proiectul nostru. Met-ul fusese o mare greşeală.

Apoi Jess a început să treacă şi prin alte site-uri, căutând fotografii cu mine. Nu ştiu de ce, dar mi-am adus aminte de o povestioară pe care o citisem despre Audrey, din perioada când juca în *Sabrina*. Regina costumelor, Edith Head, îi îmbrăca pe toți cei care erau cineva: Elizabeth Taylor, Grace Kelly, Marilyn. Controla ținutele şi aparițiile acestor actrițe de la Hollywood chiar şi atunci când mergeau la Oscaruri. Dar, pentru *Sabrina*, regizorul Billy Wilder voia ca Audrey să poarte ceva diferit, ceva franțuzesc. Aşa că, fără ştirea lui Edith Head, s-a dus şi i-a cerut ajutorul soției directorului de la Paramount Pictures din Paris. Aceasta i-a făcut cunoştință lui Audrey cu Hubert de Givenchy.

Audrey a cerut o rochie de seară fără bretele, modificată astfel încât să-i ascundă golurile de sub claviculă. Rochia

încântătoare pe care Givenchy a creat-o pentru ea – un corset fără bretele, cu o fustă brodată voluminoasă – a transformat-o pe Sabrina în frumoasa balului şi a inaugurat look-ul Audrey, pe care actriţa l-a păstrat până la sfârşitul carierei.

Se ştie că Edith Head a primit Oscar-ul pentru rochia lui Audrey din *Sabrina*, fără să pomenească numele lui Hubert de Givenchy, designerul acelei piese cruciale din garderoba filmului. Mulţi ani mai târziu, când un biograf a dat-o de gol, Edith s-a răstit la el, zicându-i „Am minţit. Şi ce-i cu asta? Dacă-mi cumpăr un pulover de la Bullock's Wilshire, trebuie să-i pomenesc şi pe ei?".

Dar Givenchy nu era un simplu designer de magazin, iar Audrey i-a rămas fidelă până la moarte. „Dintr-un anume punct de vedere, se poate spune că Hubert de Givenchy m-a creat de-a lungul anilor", a spus Audrey într-o declaraţie celebră.

— Doamne, Dumnezeule! Priveşte-te! Mergi şi vorbeşti! a râs Jess, dând click pe o înregistrare video – şi iată-mă cu Isak, în seara precedentă.

Cine era fata aia? Adică eram *eu* – o eu strălucitoare şi graţioasă în Tehnicolor. Păream atât de relaxată, de parcă a sta la braţ cu un designer celebru, în faţa unei camere de filmat, era ceva ce făceam tot timpul.

Jess se uita la mine, iar eu mă uitam la filmuleț.

— Mai închide gura să nu intre musca, m-a sfătuit ea, ridicându-mi maxilarul.

— Sunt şocată.

Lumini intense, rochie uluitoare, designer celebru, zâmbet seducător... pentru o secundă, m-am simțit din nou bine, aşa cum mă simțisem în fața camerei de filmat.

Jess a trecut de la înregistrarea respectivă la un website dedicat petrecerilor.

— Heeei! Ce-i asta?

Şi acolo erau fotografii cu mine. Fără nici un nume. Doar fotografia şi un semn de întrebare.

— Eşti un mister ambalat într-o rochie Dior, a glumit prietena mea.

— Câte poze sunt în total? am întrebat-o.

— Sunt opt cu tine, inclusiv cu rochia Givenchy a lui Audrey, m-a lămurit ea. Dar nu cred c-ar trebui s-o folosim pe aia pentru blogul tău.

— Ştii de blogul meu? Voiam să-ți spun, am sărit jenată.

— Un blog pe marginea căruia Isak Guerrere comentează, încă de la prima postare, e greu de evitat. Cred că toți tinerii designeri din țară au setat un Google Alert pentru blogul tău.

— Cum?

— N-ai văzut? a zis Jess şi a dat click pe Luminile Reflectoarelor. Omul te adoră.

Într-adevăr: aveam în faţă răsunătorul gir acordat de Isak pentru tot ceea ce scrisesem şi deja peste o mie de vizionări şi followers.

— Şi mie mi s-a părut foarte bună postarea. Mi-a plăcut în mod deosebit partea cu Designerul X. Hmmm, mă întreb cine ar putea să fie...? a adăugat Jess zâmbind. Fii atentă! Pe la Met nu mai călcăm, a continuat ea. Nu-mi permit să-i dau vreo şansă lui Myers să mă concedieze. Vreau să-mi păstrez slujba asta, toate slujbele, până când îmi scot pe piaţă linia vestimentară sau, măcar, îmi termin şcoala. Dar o să te ajut şi de-acum încolo. Dacă e să devii celebră, atunci cineva trebuie să te îmbrace. Şi nu vreau să ratez ocazia.

— Tu o să fii Givenchy a mea! i-am spus.

— Ceea ce înseamnă că tu eşti Audrey, mi-a zis Jess.

Nu chiar, dar mă aflam pe drumul cel bun.

22

N-am nici cea mai vagă idee ce-am visat în noaptea aia, dar, întreţesută în coloana sonoră a visului meu, era o versiune a melodiei „Moon River”, ceva care suna ca şi când ar fi fost mixată cu tema din *Hellraiser II*. M-am speriat aşa

de tare, că m-am trezit din somn brusc şi imediat m-am ridicat în capul oaselor, cu ochii larg deschişi.

Îmi suna telefonul mobil. Cine să mă caute la... cât era ceasul? Pe ecran scria 5:49 a.m. Rahat. Am apăsat pe butonul de preluare a apelului, mi-am lipit telefonul de ureche şi m-am prăbuşit la loc în pernă.

— Eşti trează?

— Jake?! am murmurat.

— Salut, Lizzy. Bună dimineața!

— Ăăă, bună dimineața...?

Am încercat să-mi repun creierul în funcțiune.

— Da, nu crezi?

Jake vorbea un pic cam împleticit.

— Ce să cred? Abia ce m-am trezit, Jake. De gândit nu încep să gândesc decât mult, mult mai târziu.

Jake a râs.

— Eşti aşa de haioasă, Lizzy. Uită-te pe fereastră. E un răsărit fantastic, aşa-i?

M-am uitat la ceasul de lângă pat.

— E ora cinci şi patruzeci şi nouă de minute. Nu, acum e cinci şi cincizeci de minute.

— Haide, Lizzy, doar uită-te pe fereastră!

— OK, bine... dacă chiar ții să fac asta.

M-am urnit cu greu din pat, m-am împleticit până la fereastră şi m-am uitat pe geam. Soarele abia începuse să se ițească, iar noaptea violet lăsa locul, deasupra cartierului nostru trist şi adormit, unui cer în nuanțe de roz şi galben.

— Da, răsare soarele. Pot să-ți confirm această informație, Jake.

M-am uitat în jos şi acolo, în lumina răsăritului, era Jake, cu telefonul mobil, țopăind în sus şi-n jos şi agitându-şi brațele ca un țicnit. Nu-l mai văzusem niciodată comportându-se atât de nebuneşte şi nu m-am putut abține să râd.

— Salut, nebunule!

Jake stătea pe iarba de lângă casă şi l-am salutat cu o fluturare uşoară din mână.

— Am vrut să arunc cu câteva pietre în geamul tău, dar am un braț foarte puternic, ştii. Ți-am spus că am jucat ca aruncător în echipa de baseball a liceului?

— Cred că am ratat acest detaliu în pagina Wikipedia dedicată trupei Rocket Berns, dar mulțumesc că m-ai pus la curent.

— Ei, n-am vrut să-ți sparg fereastra.

— Biiii... ne. Păi, mulțumesc că nu mi-ai spart fereastra.

Era destul de comic cum stăteam amândoi, mai ales că încă vorbeam la mobil.

— Deci vrei să ieşim la o cafea? m-a întrebat Jake.

— Glumeşti? E ora cinci dimineața.

M-am uitat din nou la ceasul deşteptător.

— De fapt, tocmai s-a făcut cinci şi cincizeci şi două, dar cine ține cont de asta?

— Dacă stai şi te gândeşti bine, de fapt, asta e cea mai potrivită oră să bei cafea, m-a contracarat Jake. Şi oricum, Lizzy, trebuie să-ți spun că n-am dormit toată noaptea gândindu-mă la tine.

Am clipit de câteva ori, pentru că nu eram sigură dacă îl auzisem bine, şi am tras adânc aer în piept.

— Sunt convinsă că ai lucruri mai bune la care să te gândeşti... eşti drogat?

— Haide, Lizzy, crede-mă. Uite, stau în cap!

— Da, bine.

Însă – iată! – chiar acolo, pe gazonul minuscul din fața casei, nimeni altul decât rockerul sexy Jake Berns stătea destul de corect în mâini, în vreme ce toate obiectele din buzunare îi cădeau pe jos. După o vreme, Jake s-a prăbuşit şi el şi apoi s-a ridicat din nou în picioare.

Eu am lăsat telefonul şi am deschis fereastra.

— OK. Încetează, i-am şoptit. Să nu te vadă cineva. Cobor într-o secundă.

Mi-am tras o pereche de jeanşi pe sub cămaşa supradimensionată în care dormeam, apoi am pornit să vânez prin cameră un sutien şi m-am schimbat într-un tricou alb, curat, luat din şifonier. Însă, când m-am privit în oglindă, m-am speriat singură.

Cocul din noaptea precedentă se transformase într-un cuib de păsări, iar în colțurile ochilor aveam urme de fard strălucitor. M-am gândit dacă să-mi forțez cosițele într-o coadă de cal sau să adopt atitudinea fetelor *Cosmo* şi să mă prezint cu părul aşa, ca sculată din somn. Am optat pentru cea de-a doua variantă. Mi-am şters cât am putut din sclipiciul de la ochi, m-am clătit cu nişte apă de gură şi-am pornit-o furiş pe scări, strecurându-mă afară pe uşa de la intrare, pe care apoi am închis-o fără zgomot.

Am demarat în BMW-ul 2000, cam rablagit, al lui Jake – o maşină din 1976 şi nu era deloc ceva obişnuit pentru un rocker. Jake era înnebunit după maşini; întotdeauna avea parcate în fața casei câte cinci autovehicule, în diverse stadii de reparație. Avea dubița trupei – pictată ca un steag american, desigur; un jeep militar vechi, care întotdeauna era ridicat pe butuci; un Impala din ’61, cu găuri în podea, acolo unde ar fi trebuit să-ți stea picioarele – o maşină gen Fred Flinstone; şi Saturn-ul fratelui său, care se strica tot timpul.

BMW-ul, o maşină de hipster, era singurul lucru pe care Jake îl iubea la fel de mult ca muzica. Îl reconstruise de la zero şi, ştiam cu certitudine, nu-l scotea decât atunci când voia să impresioneze. Iar eu eram impresionată şi emoționată.

Lămpile de pe stradă erau încă aprinse, deşi soarele răsărise, iar Jake conducea maşina pe străzile deocamdată pustii din South End Montclair.

— OK. Deci n-ai dormit toată noaptea. Dar ce-ai făcut? Sau să nu te întreb? am zis.

— Ți-am spus, mi-a răspuns Jake cu zâmbetul lui strâmb. M-am gândit la tine.

Era îmbrăcat cu una dintre cămăşile lui vintage din flanel. Părea mulțumit de sine, dar un pic obosit. Şi-a coborât mâna dreaptă de pe volan şi şi-a apropiat-o de a mea.

— Bine. Şi ce *altceva* ai mai făcut? l-am întrebat, încercând să continui conversația şi mutându-mi, brusc, mâna în poală.

După câteva secunde, Jake a pus din nou mâna pe volan. Era foarte ciudat ceea ce se întâmpla. Nu eram obişnuită să mi se acorde atât de multă atenție de către oameni şi cu atât mai puțin de către un frânge-inimi ca Jake.

Întotdeauna avusesem probleme chiar şi cu simplul fapt de a sta lângă un tip care mă plăcea. De obicei, mă simțeam de parcă aş fi avut vreo şase ani şi aş fi fost gata să vomit sau să spun o prostie, pe care apoi s-o regret. Sunt jalnică din punctul ăsta de vedere, ceea ce însă nu însemna că nu eram interesată. Doar că niciodată nu izbuteam să depăşesc sentimentul acela insuportabil de groază pe care îl simțeam atunci când băieții flirtau cu mine. Asta dacă nu-l luam în considerare pe ciudatul ăla de Maxwell Duryea, care era, mai curând, un hărțuitor, deşi adevărul era că ieşisem cu el o dată.

— Am avut o cântare cu The Rockets în Tuxedo Park până la trei dimineața şi a fost fantastic. A fost supertare – ar fi trebuit să fi fost şi tu acolo. O mulțime de manageri, celebrități, oameni din lumea muzicii. Abia ce ne-am întors, cam acum o oră. Poți să crezi că afurisita aia de dubiță s-a stricat de două ori?!

Jake a mers până la Cupcakes Galore and More, cofetăria din cartier. Am comandat două cafele şi un covrig, după care Jake a insistat să luăm şi o brioşă, de parcă ar fi fost ziua lui de naştere sau ceva de genul ăsta, ceea ce era cam ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l văd atât de cu zori. Însă rockerul părea destul de înfometat.

— N-ai prea mâncat? Sau Romeo cel rock'n'roll e nițel mahmur? l-am întrebat.

Jake a început să clatine încet din cap, în vreme ce un zâmbet larg i-a înflorit pe față. O şuviță groasă de păr negru, pe care eu o adoram, îi cădea peste ochi.

— Nuuu, doar mi-e foame.

Am luat un şervețel şi i-am şters de pe obraz pata de glazură.

— Bine. Sunt şi un pic mahmur, a recunoscut el râzând. Deci ce-ați mai făcut tu şi Jess? Nu v-am mai văzut la muncă de zile întregi. Complotați să cuceriți lumea?

Aşa speram, dar mi-era imposibil să discut cu Jake despre asta.

— Nu, ni s-a schimbat tura.

— Adevărat?

Nu, dar voiam să schimb subiectul.

— Şi care-a fost treaba, de aseară mi-ai închis telefonul în nas? a insistat el.

— Ah! Tu ai fost? am întrebat, ştiind foarte bine care era răspunsul.

Mă temeam că se supărase.

— Şi cum de nu m-ai sunat?

— Îmi pare rău. Dar aseară n-ai cântat?

— Ba da, exact...

Rahat. Ar fi trebuit să mă duc şi eu, nu? Jake a făcut o scurtă pauză. Avea o expresie serioasă şi am început să mă îngrijorez în legătură cu ce avea să urmeze.

— Ascultă, Lisbeth! Asta e cam a cincea oară de când am început, mă rog, să ieşim împreună... când te-am rugat să vii să-mi vezi trupa, dar tu întotdeauna pari să fii ocupată. Şi, vezi, eu am crezut că, mă rog, între noi doi se întâmpla ceva frumos. Dar presupun... mă înşel?

Probabil că nu mai exista nici o altă femeie în întregul Garden State[6], care să nu fi sărit să prindă ocazia de a ieşi cu Jake Berns şi să-i vadă trupa. Recunosc că la început habar n-aveam – nu mă prefăcusem că sunt greu de prins. Pur şi simplu, nu-mi venise să cred că era adevărat şi ştiam că riscam să mă fac de râs. Nici un bărbat ca Jake Berns nu mă mai remarcase vreodată.

— E vorba doar... am fost foarte prinsă în proiectul ăsta de modă la care lucrez cu Jess.

Doamne, dacă această conversație ar fi avut loc înaintea săptămânii cu Dior şi Givenchy şi Pagina Şase, probabil că mi-aş fi luat inima-n dinți şi aş fi târât-o pe Jess până în primul rând de lângă scenă pentru fiecare dintre cântările lui Jake. Acum însă trebuia, mai întâi, să văd cum avea să decurgă proiectul Audrey Hepburn.

---

[6] Garden State este porecla oficială a statului american New Jersey.

— Ştii, am vrut să bem o cafea pentru că n-am vrut să crezi că sunt doar un tip de la cârciumă, care te-a sărutat lângă mazărea congelată.

— Erau cartofi franţuzeşti, am zis.

— Deci îţi aminteşti?

— De cartofii franţuzeşti? Da, mi-a îngheţat fundul din cauza lor.

Jake a zâmbit, iar mie mi-a venit să-l sărut chiar atunci şi acolo, în cofetărie, în mijlocul tuturor somnoroşilor care beau cafea. Rockerul m-a fixat cu privirea şi-atunci m-am întrebat dacă nu cumva se gândea la acelaşi lucru ca şi mine.

— Deci...

A întins mâna peste masă şi mi-a cuprins-o pe a mea. Şi-a împletit degetele cu ale mele. Eu am tras aer în piept, chinuindu-mă să fac faţă acelei demonstraţii de atenţie şi să n-o rup la fugă. Mâna lui Jake era puternică şi puţin bătucită, probabil din cauza cântatului la chitară. Am strâns degetele în jurul degetelor lui. Ar fi fost atât de uşor să mă las purtată de val.

— Lizzy, sunt convins că se întâmplă multe cu tine. Sunt convins că toată lumea te consideră o tipă cool. Vreau să spun că eşti una dintre acele fete care, în secret, menţin echilibrul lumii. Toată lumea ştie asta.

— Chiar aşa..., am spus, dând ochii peste cap, dar gândind *Cine naiba spune chestii din astea?*

Ştiam că Jake era şi compozitor şi textier, dar chiar aşa? Spusese cuvintele alea atât de natural, atât de *à la* Jake.

— Acum stai cu capul la cutie, dar, la un moment dat, o să ieşi la lumină şi-o să fii fantastică. Îmi dau seama de asta, a continuat el. Aşa am fost şi eu cândva. Mă pricep la lucrurile astea. Şi vreau să fiu acolo, alături de tine.

— Da, de parcă ai fi fost vreodată genul timid şi retras?!

— Exact.

— Nu te cred.

Nu m-am putut abține să râd. M-am întrebat dacă nu păream caraghioasă.

— Ştiu că nu mă crezi, dar în liceu eram un timid. Cântam la tubă în orchestra liceului Paterson. Eram un mare prostălău. Puştii cool *nu* cântă la tubă. Cel mai mult m-am apropiat de rock'n'roll imitându-l pe Elvis pentru mama şi tata – mişcam din şolduri la petrecerile lor. Complet jenant.

Asta puteam să-mi închipui – trebuia să fi fost aşa de drăgălaş.

— Am încercat să intru în cor, i-a dat înainte Jake. Dar mi-au zis că sunt prea introvertit şi afon.

— Şi-atunci când ai devenit Jake Berns, zeul rock'n'roll? l-am întrebat.

— Fratele meu mai mare era băiatul cool. Toată lumea venea la el acasă şi era un chitarist destul de bun. Fetele dădeau buzna peste el. Lucra la un service auto şi mă lăsa şi pe mine să-l ajut, deşi era cam ilegal. Însă, atunci când repari o maşină, mâinile mici pot să intre în tot felul de locşoare. Lucram la o maşină, căreia trebuia să i se înlocuiască frânele pe față, când Zeke, un bețiv bătrân, angajat acolo, s-a împiedicat de cric şi tot SUV-ul s-a prăbuşit peste mine. Mi-a făcut praf piciorul. Am avut noroc c-am scăpat cu viață. Dar asta a fost scânteia.

— Piciorul rupt?

— Da, rupt, adică îndoit la patruzeci şi cinci de grade față de restul corpului.

— Ah!

— N-am putut să fac nimic altceva decât să zac, pus în ghips cu totul, Dumnezeu ştie cât şi să învăț singur să cânt la chitara lui frate-miu. Gândindu-mă la trecut, îmi dau seama c-am avut nevoie de ieşirea aia din ritmul meu normal. Când e momentul potrivit, ceva ce poate să pară a fi un accident urât se dovedeşte a avea rezultate destul de bune. Asta ți se întâmplă şi ție, Lizzy. O simt.

— Vrei să spui că eşti clarvăzător şi că în viitorul meu se arată un picior rupt?

Jake şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, încerc să-ți spun să fii pregătită. O să realizezi ceva extraordinar. Sunt convins de asta. Am un simț deosebit pentru chestii din astea.

— Lisbeth Anne Wachowicz salvează lumea!

— Hai, isteațo, hai să plecăm de-aici!

Când ne-am ridicat, Jake m-a luat de mână, după care a plătit nota la casă. Apoi, mergând spre maşină, aşa, ținându-ne de mână, am simțit că inima îmi bătea din ce în ce mai repede.

— Nu recrutezi fane, nu? am glumit eu agitată, sprijinindu-mă de maşină şi aşteptând ca el să descuie portiera.

Se întâmpla că ştiam foarte bine că trupa lui Jake avea deja câte fane poftea. Ce are, oare, chitara de instantaneu îl face pe un tip de cinci ori mai sexy?

— Fane? Nu mă preocupă subiectul, mi-a răspuns el, deschizându-mi portiera.

Am încercat să intru în maşină, dar trupul lui Jake mă bloca. Rockerul s-a aplecat să mă sărute. Şi a strecurat o mână în spatele meu şi m-a tras aproape de el. Apoi şi-a lipit buzele de ale mele, încet şi delicat. Am închis ochii şi

m-am abandonat: l-am sărutat şi eu. Jake şi-a răsucit şoldurile spre mine. Stăteam cu spatele lipit de maşina cea dură. Mă simţeam de parcă m-aş fi topit din interior spre exterior.

M-am retras ca să respir.

— Suntem în public, Jake Berns, am zis, răsuflând încă greu.

Rockerul a lăsat capul în piept, cu ochii aţintiţi în pământ. Era puţin jenat şi totuşi incredibil de sexy.

Ne-am urcat în maşină. Eu am respirat de câteva ori profund şi mi-am dat seama că poate mă temeam să-i văd trupa fiindcă, dacă făceam asta, puteam să mă pierd pur şi simplu, să mă îndrăgostesc nebuneşte de Jake Berns.

— Deci, l-am furat pe toboşarul celor de la Dalton şi tipul o să cânte cu noi în seara asta.Vin o grămadă de tipi de la diverse case de discuri. O să fie o chestie uriaşă. Nu-mi pasă de ultima cântare, aia pe care ai ratat-o, dar la asta *trebuie* să vii.

OK, uitaţi la ce mă gândeam. În primul rând, Tabitha Eden nu-mi mai trimisese nici un SMS de două zile. Poate că era o nebună sau poate credea că voiajam cu Buni. N-aveam nici cea mai vagă idee unde avea loc petrecerea ei şi nici dacă eu eram cu adevărat invitată. Iar petrecerea se presupunea că era în seara aia. Îmi promisesem c-aveam să

merg înainte cu planul ăsta, „Cum am devenit Audrey Hepburn”, dar, în clipa respectivă, stând aşa, cu Jake, proiectul mi se părea destul de ridicol. Mă tot gândeam la ceea ce-mi spusese Jess: cât de nebunească era toată ideea asta. Şi cu siguranţă că ar fi fost o tâmpenie să-l amân pe Jake pentru ceva care putea să nici nu se întâmple. Mi-am zis că poate era cazul să-ncerc să nu mai fiu agitată şi timidă în prezenţa lui. Nu voiam să sfârşesc stând acasă, cu mama şi Ryan. De ce trebuia ca marea cântare a lui Jake şi petrecerea Tabithei să aibă loc în aceeaşi seară?

— Deci? Diseară... vii? m-a întrebat el, uitându-se la mine jucăuş, cu ochii ăia ai lui gri-albaştri. Am ceva special, la care am tot lucrat – vreau s-o asculţi. Asta o să fie prima dată când trupa o s-o cânte. Cred că o să fie primul nostru single.

Cum aş fi putut să-l refuz?

23

Primisem SMS-ul cu trei ore înainte şi o sunasem pe Jess imediat – doar că SMS-ul nu era de la Tabitha. Era de la ZK Northcott, Domnul Chiloţi însuşi.

„Să fie o surpriză!” îmi scrisese ZK. Ăsta era singurul rând asupra căruia mă puteam concentra.

Mă rog, ăsta şi „eveniment de lansare a albumului”.

Care era marele secret? O surpriză pentru Tabitha? Nu-mi puteam imagina de ce voia ZK Northcott să bea ceva cu mine. Ştiam, în schimb, că practic eram ameţită de ideea de a merge la petrecerea Tabithei Eden la braţul lui ZK. Şi Domnul Chiloţi avea numărul meu de telefon. Interesant.

M-am întrebat dacă ZK avea să se îmbrace în smoching. Mintea mi-o luase razna: mi-l închipuiam salutându-mă, oferindu-mi un corsaj. O prostie – fireşte că n-ar fi făcut aşa ceva. Doar nu mergeam la balul şcolii.

„Mi-ar face plăcere;)" i-am răspuns.

Dumnezeule! Oare chestia asta chiar avea să se întâmple? Înşfăcându-mi geanta din Bestie, m-am îndreptat către The Hole, cel mai ne-Audrey loc pe care-l ştiam, ca să-mi încep tura.

În secunda în care am intrat pe uşă, m-am lovit de un zid de mirosuri – grăsime arsă, Pine-Sol şi sos de brânză. M-am gândit atunci că localurile preferate de bogătaşii şi seducătorii New York-ului erau întotdeauna uşor parfumate cu ruj de buze şi orhidee. Sau poate cu bancnote de o sută de dolari.

Cu siguranţă, nu cu sos de brânză.

După cele două fabuloase apariţii fashion, când mă introdusesem în fotografiile altor persoane, cârciuma mi se părea mai searbădă ca oricând. Fiecare secundă petrecută

acolo îmi mai fura un pic din lumina din suflet. Ca paietele aspirate într-un DustBuster.

Îndesându-mi lucrurile în dulap, mi-am luat şorţul cel roz şi mi l-am legat la spate. Pentru prima dată, Jess era cea care întârzia, şi nu eu. La zece minute de la începerea turei, prietena mea a dat buzna pe uşă, târând în urma ei o husă de haine supradimensionată.

— Ai terminat-o! am exclamat, lăsând la fereastră comanda celor de la masa 14.

Jess mi-a făcut semn să-mi ţin gura.

— Rochia asta e al dracului de spectaculoasă, mi-a şoptit ea. Cea mai bună de până acum.

Pe mine mă furnica pielea când am urmat-o în bucătărie; muream să văd rochia.

— Ar trebui să fie colosală, scum-pa mea, mi-a spus Jess, îndoindu-şi încheietura mâinii. Baronul junior al transportului feroviar o să te *adore* în rochia asta.

— Baronul junior al petrolului, am corectat-o.

— Ai citit mult pe Wikipedia? a râs ea.

— Ştiam deja asta, dar i-am căutat, într-adevăr, pe câţiva dintre oamenii cu care s-ar putea să mă întâlnesc la petrecerile astea. Ştii, ca să am o oarecare idee cu cine am de-a face. Nu vreau să par o tâmpită.

— Bine gândit.

Jess a agățat husa în cuierul de lângă dulapurile angajaților, şi-a luat şorțul şi şi l-a legat la spate. Eu am tras fermoarul ca să arunc o privire.

— Avem clienți! a urlat Buela de la casă.

— Haide, să n-o enervăm, m-a îndemnat Jess.

Am tras fermoarul la loc şi am plecat în restaurant, uitându-mă înapoi la husă cu jind.

În timp ce luam comanda de la masa 12, mi-a picat fisa. Jake nu era acolo. Fir-ar al dracului. Nu ştiam ce să-i spun când avea să-şi facă apariția. Ar fi trebuit să-i explic totul în dimineața aia, la cafea. Oare ar fi râs de mine? De ce mă ascundeam de el?

Eu şi Jess am fost supereficiente în restaurant. Speram să câştigăm timp şi să ne ducem în spate, să ne uităm la rochie. Dar nu prea aveam dever, iar nopțile fără dever erau de rahat, fiindcă sfârşeai urmărind fiecare secundă care se scurgea pe ceas şi trăncănind cu Buela. Am întrebat-o pe viitoarea patroană aşa, în treacăt, de Jake, iar ea mi-a răspuns că rockerul ceruse să lucreze într-o tură mai târzie, fiindcă avea chestii de făcut pentru cântarea din seara aia.

Poate că nu va trebui să-i spun nimic înainte să plec, m-am gândit. *Sunt o mare fricoasă.* După ce am încasat banii de la ultima masă, m-am dus cu Jess în spatele restaurantului.

Am luat husa de haine şi-am urmat-o pe Jess la toaleta femeilor, unde am agăţat husa de unul dintre separeuri. Am deschis fermoarul, am scos rochia şi-am început să chiţăi de încântare.

Jess avusese dreptate. Rochia aia era cea mai grozavă de până atunci, un omagiu verde-jad adus lui Valentino. Prietena mea luase tot ce rămăsese de la modificările celorlalte rochii ale lui Buni şi le adunase într-un model în formă de diamant, o combinaţie de texturi şi culori care amintea nu doar nuanţele, ci şi opulenţa penelor de păun. Jess aşezase inserţia în mijlocului corsetului, ca pe o bavetă, astfel încât privirile erau atrase către inima rochiei. Ca să dea impresia de mişcare, prietena mea tăiase în bie o bucată de mătase naturală, în aceeaşi nuanţă de verde-jad, şi o cususe peste fusta scurtată. Rezultatul îţi tăia respiraţia – reprezenta echilibrul perfect dintre delicateţe şi forţă.

— E... uluitoare, am murmurat, smulgându-mi hainele de pe mine şi îmbrăcând fusta.

Jess m-a aprobat dând din cap şi mi-a tras fermoarul.

— Slavă Domnului că n-ai deloc ţâţe! Corsetul ăsta e şi-aşa destul de strâns, a rânjit ea, către imaginea mea reflectată în oglindă.

— O să ignor acest comentariu, i-am spus.

Când Jess a tras fermoarul, m-am simțit inundată de un val de entuziasm. Apoi, prietena mea a scos din partea de jos a husei o geantă-plic micuță, decorată cu pene.

— Ți-am făcut şi o geantă cu pene de păun. N-am putut să rezist, m-a anunțat ea.

Vă jur că mi se părea că venise Crăciunul.

— Vai, Jess, e perfectă!

— Are un buzunar secret în căptuşeală, unde să-ți pui buletinul, mi-a explicat ea. În felul ăsta, lui ZK poți să-i spui că l-ai uitat, ca să-ți păstrezi identitatea secretă, dar dacă ai nevoie de el când te întorci acasă sau cine ştie, îl ai la tine.

— Mi-ai luat-o cu mult înainte!

Deschizând gentuța, mi s-a tăiat respirația în secunda în care am realizat cu surprindere că Jess o căptuşise cu satinul verde rămas de la rochia Valentino.

— Nimic nu se pierde, totul se transformă, a spus ea. Sau se zice „nimic nu se pierde, deci n-ai nevoie să scoți bani în plus ca să cumperi material de căptuşeală”? Cam aşa ceva.

Am aşezat plicul la loc, în husă. Nu voiam să-l stropesc, din greşeală, cu apă, cu farduri sau cu orice altceva. Era aproape prea perfect ca să-l ating. Jess mă urmărea în oglindă.

— Arăți bine când vrei, a zis ea. Ah, rahat, m-am grăbit aşa de tare să dau gata rochia, că am uitat cu totul de bijuterii.

— Stai liniştită, i-am spus şi am băgat mâna în propria geantă. Am adus eu pandantivul ăsta ciudat, din jad, care stă pe un lănțişor de aur. Am luat una din piesele alea desperecheate, din cufărul cu comori al lui Buni, şi am pus-o pe singurul meu lănțişor de aur.

Când mi-am prins colierul la gât, Jess s-a tras în spate ca să mă măsoare din cap până-n picioare.

— Îți vine perfect, a decis ea. E aşa de delicat, că nu m-aş fi gândit să-l asortez la rochia asta, dar se completează de minune cu tot ansamblul.

— Mulțumesc.

— Chiar ai ochi pentru modă.

Am îmbrățişat-o. Nu ştiam de ce, dar lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji. Aşa cum nu ştiam de ce mi se părea că ăsta fusese cel mai frumos lucru pe care cineva îl spusese despre mine. Nu voiam să plâng, dar cuvintele alea însemnau mult venind din partea lui Jess. Toată scena căpătase un aer atât de crucial, de parcă aş fi fost pe punctul să fac ceva extrem de important, de parcă aş fi avut într-adevăr o şansă să-mi împlinesc ideea aceea vagă pe care o aveam cu privire la viața pe care mi-o doream, deşi

nu puteam nici măcar să încep să explic cum arăta ea. Dacă n-ar fi fost Jess şi Buni, *niciodată* nu m-aş fi apropiat atât de mult de ea.

Jess s-a tras din brațele mele, a luat un şervet de hârtie şi mi-a tamponat ochii.

— Haide, nu vrei să ai fața roşie şi umflată.

— Mulțam, Jess, am zis, încercând să mă opresc din plâns. Îți mulțumesc pentru tot.

Prietena mea a zâmbit şi a ciocănit cu degetul în ceasul de la mână.

— Avem un program de urmat – mişcă-te.

Mi-am întins produsele de machiaj pe blat, după care m-am spălat puțin, ca o păsăruică, în chiuvetă, ca să scap de mirosul de prăjeală. Trebuia să plec în zece minute, altfel nu puteam să ajung în centru la timp.

O altă problemă o reprezenta părul. Era mult prea scârbos ca să-l port lăsat pe spate. Jur că dacă ZK se apropia prea mult avea să miroasă sendvişurile cu brânză la grătar. Ridicatul părului într-un coc şi spray-atul în draci era singura soluție, aşa că Jess mi-a răsucit părul spre vârful capului, iar eu mi-am aplicat fardul de ochi.

Genele false – petrecusem o bună parte din zi învățând cum să le lipesc – erau a opta minune a lumii! Tot ce puteam să spun era „Slavă Domnului că există YouTube!”.

În numai două minute eram strălucitoare. Audrey mi-ar fi dat cu siguranță binecuvântarea. Obraji abia îmbujorați, buze de un roşu-pal şi eram gata să pornesc la drum.

— Rahat. Pantofi?

Uitasem complet. Tenişii Converse nu puteau să mă salveze.

— Ăştia sunt acceptabili? m-a întrebat Jess, agitând, pe un deget, o pereche de pantofi cu toc, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Louboutin! am țipat.

Nu m-am putut abține.

— I-am luat de pe eBay. A trebuit să le repar tocurile. N-or să țină decât o noapte sau două.

— Sunt aproape la fel de buni ca un pantof de cristal, am spus, aplecându-mă să-i încalț.

Pantofii începuseră să reprezinte o problemă. Mersesem, împreună cu Jess, la magazinul ei preferat de second-hand-uri, de la Biserica St. Luke, din Hell's Kitchen, şi găsisem o pereche foarte cool de stiletto, din piele de şarpe şi cu nişte cristale funky, şi o pereche de sandale cu barete subțiri, pe care prietena mea le decorase cu şiraguri minuscule de perle şi o pereche de broşe care nu făceau parte din acelaşi set, dar se potriveau împreună. Însă nu găsiserăm nimic elegant.

Chestia grozavă la perechea de Louboutin era că pantofii ăştia erau invizibili. Erau stilaţi şi suficient de moderni ca să nu mă dea de gol în rolul meu de poseur, dar atât de neutri, atât de „merg-cu-orice”, încât nimeni n-avea să şi-i amintească de la un eveniment la altul.

M-am îndepărtat cât am putut de mult de oglinda veche şi pătată din toaleta de la The Hole, până când spatele mi-era aproape lipit de peretele roz, coşcovit. Verdele uluitor al rochiei arăta fantastic, până şi în lumina pâlpâitoare a neoanelor.

— Eşti gata? m-a întrebat Jess.

Am strâns împreună lucrurile şi le-am îndesat la loc în geanta ei. Am îmbrăţişat-o scurt pe Jess şi apoi ne-am îndreptat spre uşă.

— Eşti cea mai tare, i-am zis, sărutând-o pe obraz.

— Nu-i aşa? a râs ea, aproape roşind. Sună-mă mai târziu. Vreau toate detaliile.

M-am strecurat afară pe uşa din spate şi am traversat parcarea către Bestia Mov care mă aştepta.

— Heeei! Lizzy, tu eşti?

Jake Berns, în glorioasa lui cămaşă de flanel, stătea lipit de propria-i maşină, aşteptându-mă.

— M-am gândit să ajung devreme, ca să fiu sigur că ştii drumul către Reilly’s, pentru diseară. Uită-te la tine – toate astea numai ca să-mi vezi trupa? Arăți de vis!

Ochii îi sclipeau în lumina lunii.

— Rahat! Am vrut să-ți spun.

Realizând situația, expresia rockerului s-a întunecat.

— Ah, a spus el, coborând privirea, nu te-ai gătit aşa pentru mine.

— Îmi pare aşa de rău, dar am o altă... e o chestie... am promis că mă duc şi...

Cuvintele îmi tot ieşeau din gură, dar nici unul dintre ele nu suna bine.

— Cui? Cui i-ai promis?

— Unui... prieten. Nu, nu e genul de prieten la care te gândeşti tu. Vreau să-ți văd trupa, jur că...

— Te-ai îmbrăcat aşa pentru un prieten? m-a întrerupt Jake. Dar mie nu mi-ai promis?

Habar n-aveam ce să spun.

— Fir-ar al dracului.

Jake şi-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă trup şi a coborât capul în piept.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău. O să plec de-acolo cât de repede pot. N-o să stau mult. E doar ceva ce trebuie să văd cu ochii mei şi după aceea o să plec. Îți promit.

Ultimele cuvinte au răsunat într-o tăcere deplină.

Jake a lovit cu piciorul pietrişul şi praful de sub tălpi, dar n-a spus nimic.

Am luat-o la goană. Am traversat în fugă parcarea, până am ajuns la maşină, şi n-am mai privit în urmă, pentru că nu voiam să văd expresia de pe chipul lui.

24

Am lăsat Bestia Mov în parcarea de lângă râu şi-am mers pe jos patru străzi, până la Soho House. Cu cât mă apropiam de destinație, cu atât în mulțime apăreau din ce în ce mai mulți paparazzi, vânători de staruri şi alți gură-cască. Mă întrebam cum aveam să reuşesc să intru. Făcându-mi curaj, m-am avântat spre uşă.

Zdrahonul de portar mi s-a pus în față şi m-a informat că acesta era un stabiliment „doar pentru membri". Ceea ce însemna că ştia că eu nu eram membră. Cum de-şi dăduse seama? Sau spuneau chestia asta tuturor? Ori poate mă citise fiindcă mă învârteam pe-acolo, cu o expresie complet habarnamistică? Rahat! Speram că ZK mă trecuse şi pe mine pe undeva, pe o listă de invitați. Apoi am realizat că Domnul Chiloți nici măcar nu-mi ştia numele de familie.

— Sunt invitata lui ZK Northcott, am spus cuprinsă de panică.

Mă temeam că se putea să fi bătut atâta drum şi nici măcar să nu reuşesc să intru.

— Aşteptaţi aici, mi-a zis portarul şi s-a tras în spate, vorbind în walkie-talkie.

Localul se numea Soho House, dar nu se afla în Soho, care era acea parte din Manhattan ce părea a fi cel mai mare şi mai costisitor mall pe care ţi l-ai fi putut imagina şi se întindea pe douăzeci şi şase de străzi ale oraşului. O cafea şi un sendviş costau în Soho mai mult decât o friptură în Jersey. Soho House se afla, de fapt, în Meatpacking District, acolo unde înainte se ambala carnea crudă pentru sus-menţionata friptură. Lucru care acum nu se mai întâmpla. Acum se „ambalau" mai mult cetăţeni ai Manhattan-ului, personaje trendy, în jur de douăzeci-treizeci şi ceva de ani, cu salarii cu şase cifre – în fond, şi ei reprezentau tot un soi de carne. Aceşti trendsetteri şi trendette aveau tendinţa să se întâlnească în restaurante, pe la ora 10 seara, pentru cină şi ajungeau la barurile de pe acoperişurile hotelurilor exclusiviste, unde petreceau până la orele mici ale dimineţii.

O fată superbă, cu un bob blond, cu tăietură severă, o rochie roşie petrecută şi tocuri stiletto se îndrepta spre mine. Avea în mână un iPad, ceea ce mi s-a părut ciudat, dat fiind felul în care era îmbrăcată. Asta până când am realizat că era o nazistă cu clipboard high-tech, Stăpâna

Porții și Păzitoarea Sfintei Liste cu Invitați. Am intrat cât am putut mai bine în rolul lui Audrey și am făcut eu prima mișcare.

— Scuzați-mă. Trebuie să mă întâlnesc cu ZK Northcott. A sosit?

— Și dumneavoastră sunteți?

— Lisbeth. Sunt invitata lui ZK.

Îi pomenisem deja o dată numele de familie și nu voiam să par unul dintre acei oameni care, ca să dea bine, „scapă" nume sonore în conversație. Ceva de genul *„Ah, da, eu și ZK ne cunoaștem de multă vreme"*. Oricum mă simțeam destul de falsă pentru că-i folosisem prenumele, adică inițialele. Speram că Păzitoarea nu-mi auzea genunchii ciocnindu-se unul de celălalt.

Tipa a început să-și gliseze degetele peste paginile de pe iPad. Îi vedeam deja în ochi soneria de „Respins", care stătea să se pornească în orice secundă – acel tic-tic-tic, care avea să rezulte în cele mai înfiorătoare patru cuvinte: *Nu vă găsesc numele.*

— Lisbeth Dulac?

Mi-a luat o fracțiune de secundă să-mi amintesc noul meu nume de familie.

— Îmm, da, am bolborosit.

Nazista s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Rochia dumneavoastră este absolut admirabilă.

— Pe bune?

Munca de designer a lui Jess mai câştigase încă o victorie.

— Adică mulțumesc... draga mea, m-am corectat.

Trebuia să mă controlez să nu mai vorbesc ca de obicei.

Repetasem „dragule/draga mea” exact pentru această ocazie – urmărisem toate filmele lui Audrey, ca să-i imit, cât mai bine cu putință, cadența rostirii. Rulasem *Mic dejun la Tiffany* cadru cu cadru, tocmai ca să ascult fiecare scenă în care Audrey spunea „dragule/draga mea” – apropo, sunt exact patruzeci şi patru de astfel de scene. Deja mă trezeam mitraliind cuvintele astea fără să mă mai gândesc.

Cu o seară înainte, din greşeală, îi spusesem „dragă” lui Courtney, sora mea. Se uitase la mine de parc-aş fi fost posedată. Şi când îl tratasem cu un „scumpule” pe Buddy, unul dintre clienții fideli de la The Hole, omul râsese şi-mi răspunsese „Cum să nu, dulceațo!”.

— Domnişoară Dulac, dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă întreb...

Ah-ah. Asta să fie partea unde o să mă întrebe: *Nu sunteți o chelneriță de doi bani din South End Montclair, care se pretinde a fi fetița înstărită a unui mogul?*

— Nu dumneavoastră sunteți...

Vocea îi devenea din ce în ce mai pițigăiată, ca de școlăriță – ceea ce era absolut straniu văzându-i tocurile stiletto și rujul roșu, strălucitor, de pe buze.

— Nu dumneavoastră țineți blogul Luminile Reflectoarelor?

Dumnezeule! Un fan! Nu-mi venea să cred.

— Oh, da, vai... *c'est moi*, am răspuns, găsind, în sfârșit, o utilitate notelor bune primite în liceu la franceză.

— Dumnezeule! Pur și simplu vă ador blogul, a exclamat tipa. Vă citesc de-o veșnicie.

Chestia asta mi s-a părut absolut hilară, de vreme ce nu începusem să scriu pe blog decât de vreo săptămână și jumătate.

— Am fost atât de impresionată de comentariile lui Isak Guerrere. E topit după dumneavoastră!

— Da, desigur, Isak e un drăguț, am zis, încercând să par indiferentă.

— Aveți un look extraordinar, a continuat ea.

— Vă mulțumesc.

Nu mă puteam abține să zâmbesc de fericire. Aveam *un look*! Tipa nu se mai oprea din turuit și-am început să sesizez că oamenii se holbau la noi. Presupun că, până la urmă, a observat și ea, pentru că s-a mai domolit puțin.

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Ar fi trebuit să ştiu că dumneavoastră sunteți de când v-am văzut rochia.

— Draga mea, eşti mult prea amabilă.

Îmi venea s-o iau în brațe şi să țopăi de bucurie. Dar m-am gândit că totuşi nu era locul potrivit.

— Ei, domnişoară Dulac, sunt convinsă că aveți lucruri mai interesante de făcut în seara asta.

Tipa mi-a făcut cu ochiul. Mi-a luat câteva clipe să realizez că probabil se referea la ZK Northcott, a cărui frumusețe era celebră.

M-am panicat pentru o secundă, când m-am gândit că putea să-mi ceară buletinul sau ceva de genul ăsta. În căptuşeala gentuței cu pene de păun aveam îndesat carnetul de conducere – unul obişnuit, emis de statul New Jersey – şi un alt act de identitate fals, nici acela mai bun – fiindcă era vechiul carnet de conducere al lui Courtney. Ambele documente mă etichetau ca o fată deloc-fabuloasă din South End Montclair.

— Domnul Northcott vă aşteaptă în Salonul de Biliard. Vă rog să mă urmați.

Individa s-a răsucit pe călcâie, iar eu am urmat-o. Evitasem episodul umilitor. Presupuneam că verificarea actelor de identitate era ceva ce se practica numai pe partea cealaltă a râului, acolo unde locuiam eu. Probabil că

restricțiile la alcool erau opționale într-un loc precum Soho House.

Am luat liftul până la etajul cinci. Soho House, cu nenumăratele ei nivele, era ca un tort cu mai multe etaje, unul mai splendid decât altul. Citisem despre localul ăsta în TMZ, ba chiar făcusem un tur virtual pe site-ul lor: existau saloane de zi, săli de biliard, saloane-restaurant private, ba – se pare – şi un întreg spa, totul încununat de o piscină aflată pe acoperiş, care-ți tăia răsuflarea. Despre piscina asta, blogurile mondene scriau că era locul cel mai la modă din oraş. Cireaşa de pe tort – fireşte, numai pentru membri – o reprezentau camerele de hotel superb concepute, cu căzi de baie în formă de ou, acolo unde membrii puteau să se cazeze împreună cu invitații lor. Ceea ce, presupuneam, le era de ajutor celor care erau prea beți ca să mai conducă sau care aveau alte planuri.

Am pătruns într-o încăpere uluitor decorată, inundată de o lumină caldă, cu pereți căptuşiți cu un lemn de culoare închisă. Decorurile din alamă, mesele cu blat de marmură, draperiile din catifea şi candelabrele particularizau camera.

În jurul barului se adunaseră o mulțime de costume şi tocuri. Evenimentul era restrâns şi, în acelaşi timp, de mare clasă. Când am intrat pe uşă, am văzut-o pe Alicia Keyes – râdea, bea un mojito şi juca biliard – şi mi-am reprimat

dorința de a-i face o poză Instagram cu telefonul. Eram foarte surprinsă de glamourul din jur – fiecare fată din salon era frumoasă-foc, până şi chelnerii şi chelnerițele arătau bine.

— În sfârşit, misterioasa Lisbeth Dulac a sosit!

ZK s-a ridicat din fotoliul de piele cu spătar înalt. M-a sărutat pe ambii obraji. Când buzele i-au întârziat pe fața mea, aproape am simțit cum pielea îmi ia foc. Pe bune, aş fi putut să mă obişnuiesc cu toată chestia asta cu pupăturile.

— Arăți uluitor în seara asta, mi-a spus ZK, coborându-şi privirea.

M-am gândit cât de bine suna asta în comparație cu „Hei, Lizzie, ce bună eşti!", cum spuneau băieții din partea cealaltă a podului. Nu-mi venea să cred că într-adevăr stăteam de vorbă cu ZK Northcott, cunoscut şi sub numele de Domnul Chiloți.

Un chelner a venit imediat.

— În seara asta eu beau Greyhound-uri. Pot să-ți ofer şi ție unul? m-a întrebat ZK.

Habar n-aveam ce era acela un Greyhound[7], dar m-am gândit imediat că nu putea fi vorba nici despre un câine,

---

[7] Greyhound este denumirea unei rase de câini, dar şi a unei firme celebre de transport de persoane, ale cărei autocare operează curse regulate interorăşeneşti sau interstatale pe teritoriul SUA; în cazul de

nici despre un autocar. Am zâmbit şi i-am spus că vreau. Trebuia să fie o băutură alcoolică, iar eu chiar aveam nevoie de aşa ceva ca să mă calmez.

Privirea mi-a fugit de la ochii lui în nuanța caramelului, la buzele pline, la linia puternică a maxilarului şi apoi la cămaşa descheiată la piept exact atât cât trebuia, pe sub sacoul albastru-marin, perfect croit. M-am forțat să mă opresc acolo. Uff!

ZK m-a privit cu ochii ăia ai lui captivanți, iar eu i-am zâmbit. Dacă n-aş fi fost acolo, la doar câțiva centimetri distanță, atunci aş fi jurat că era imposibil ca un tip atât de fără cusur să existe altundeva decât într-un catalog Abercrombie. Şi totuşi iată-l în fața mea. Nu-i trebuiau nici reflectoare, nici farduri cu pulverizator, nici ventilatoare care să-i sufle părul.

— Mi se pare că ne întâlnim peste tot, dar niciodată nu apucăm să vorbim, a zis el, apropiindu-se puțin, cu capul aplecat într-o parte şi fără să mă slăbească din ochi.

Mi s-a părut ciudat că mi-a spus asta, de vreme ce ne întâlniserăm doar o dată, cu o săptămână şi mai bine înainte. Dar, cu toate astea, inima mi s-a zbătut nebuneşte în piept.

---

față însă este vorba despre denumirea unui cocktail din suc de grepfrut şi votcă sau gin.

— Cine ştie? am râs. Poate că n-am avea nimic să ne spunem.

— Asta nu poate să fie adevărat, m-a contrazis el. Tabitha vorbeşte despre tine nonstop. Ai impresionat-o profund, iar eu mor de curiozitate să aflu mai multe despre tine.

— Dar, scumpule, nu e nimic de spus despre mine. Sunt doar un spirit liber.

— Chiar şi un spirit liber trebuie să vină de undeva.

ZK a zâmbit. Îmi dădeam seama că n-avea să se lase uşor.

— Aş prefera să te ascult pe tine, am insistat, straniu de relaxată.

Când intram în pielea lui Audrey mi-era mai uşor să discut cu cineva ca ZK, în vreme ce, în preajma lui Jake, îmi făceam griji şi mă străduiam să fiu eu însămi.

— Ce a mai rămas de spus? Ce n-a fost spus deja? Sunt un Northcott, mi-a răspuns el râzând. Cred că nu există nici măcar o persoană, în tot salonul ăsta, care să nu cunoască istoria familiei mele, cu bune, cu rele şi cu toate nefericirile.

— Şi istoria ta *personală* e tot nefericită? l-am întrebat.

ZK a râs.

— Ei, hai să spunem doar că este bine cunoscut faptul că am fost dat afară dintr-o serie întreagă de licee de elită şi

de facultăți Ivy League. De fiecare dată, pentru diverse gesturi nepotrivite şi indecente – o tradiție proprie, pe care sper s-o continui în viitor şi s-o transmit şi copiilor mei.

— Impresionant, am spus. Şi asta este tot ce reprezintă ZK Northcott?

— În esență, da. Se poate spune că sunt un snob înnăscut şi nu am reuşit să trec niciodată peste asta.

— Asta trebuie să fie o povară foarte grea, am spus, cât am putut de serioasă.

— Da, foarte.

— Ei, mi se pare că te descurci foarte bine, am spus şi amândoi am izbucnit în râs.

Chelnerul a sosit cu cocktailurile noastre, care aveau gust de „Şurubelniță"[8], doar că sucul Tropicana, cu care eram obişnuită, fusese înlocuit cu unul de grepfrut, superamar. Proaspăt stors, îmi închipuiam.

— Acum e rândul tău, a spus ZK, ridicând o sprânceană.

— Un subiect foarte plicticos, dragul meu.

— Plictiseşte-mă.

Mă gândisem că, stând cât mai aproape de adevăr era cea mai simplă metodă de a nu intra în vreun bucluc. Şi aşa îmi era destul de greu să-mi țin minte numele fals. Nu mai

---

[8] „Şurubelniță", în engleză „Screwdriver", este denumirea unui cocktail din suc de portocale amestecat cu votcă.

aveam nevoie să amestec şi rude sau animale de companie false.

— Ei bine, am o mamă suferindă, care călătoreşte mult şi nu e niciodată acasă, o soră complet iresponsabilă, pe care nu o văd niciodată, şi un frate care intră *mereu* în belele.

— Ah, fratele tău pare a fi un om pe sufletul meu.

— Da, sunt convinsă că i-ai putea da nişte lecții. Şi-apoi mai e şi draga mea Buni, care bea şampanie şi toată ziua mănâncă tort cu brânză. Vezi? Viața mea nu e nici pe departe atât de incitantă ca a ta.

— Trebuie să fie ceva mai mult decât atât. Asta-i tot ce-mi spui? m-a zgândărit el.

— Pentru moment.

— Mă... intrigi foarte tare, a zis el, punându-şi un braț pe spătarul fotoliului meu şi aplecându-se spre mine.

Alte pahare cu suc de grepfrut şi votcă apăreau şi dispăreau rapid şi jur că părea că eu şi Domnul Chiloți flirtam unul cu celălalt. Eram uluită de faptul că stăteam la taifas cu unul dintre cei mai chipeşi burlaci din New York City. Dar eram hotărâtă să nu-mi pierd mințile.

— Sunt încântată că ai vrut să ne întâlnim, să bem ceva împreună, ZK, am spus, dar sunt puțin curioasă în privința motivului. La drept vorbind, abia ce ne-am cunoscut.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să distrug atmosfera aia romantică, însă Domnul Chiloți se mişca prea repede. Trebuia să pricep ce era în mintea lui şi de ce-mi trimisese SMS-ul.

ZK s-a lăsat pe spate, în fotoliu, s-a descheiat la sacou şi a rămas câteva clipe pe gânduri.

— În afară de faptul că eşti absolut minunată? m-a întrebat el.

Am zâmbit, uitându-mă în ochii lui amuzați. Uneori arăta ca un puştan.

— Am tot încercat s-o ajut pe Tabitha. Fata asta se află într-o stare dezastruoasă, iar în industria muzicală sunt atât de mulți poseuri şi profitori.

Mie-mi povestea?! Ştiam câte ceva despre asta.

— Vreau să mă asigur că nu o să sufere, a adăugat el.

— E frumos din partea ta, am spus.

— Tabby a trecut printr-o perioadă foarte grea. Sunt convins că ştii de mama ei...? O femeie îngrozitoare, de fapt, incapabilă să se ocupe de propriile interese sau de cele ale Tabithei. Şi asta de pe vremea când Tabby încă mergea de-a buşilea. Mă tem că fata asta n-a prea avut parte de stabilitate în viață. Cineva a trebuit să intervină. Erau mulți bărbați care veneau şi plecau – mulți tați vitregi. Mama ei a fost internată în clinici de dezintoxicare atât de des, încât

acolo şi-a cunoscut ultimii doi soţi. Unul era managerul celor de la Blondie, The Cars şi toate celelalte trupe din anii şaptezeci. După care a urmat un duce italian, care chiar avea un domeniu într-un colţ îndepărtat al Italiei – în Bormarzo, mi se pare. Iar anul trecut, mama lui Tabby s-a măritat cu un alt tip, foarte bogat, dar grav bolnav. Cine ştie cât o să dureze şi mariajul ăsta. Întâmplarea face ca tipul să fi fondat Soho House. Ori So-So House, cum îi zicem noi. Locul ăsta e atât de depăşit, nu-i aşa?

Serios? Abia ce ajunsesem şi deja nu mai era la modă?

— Eu şi Tabby am crescut împreună, am mers la aceleaşi şcoli, am avut aceiaşi prieteni. Ne ştim cu toţii de atât de multă vreme, încât parcă am fi un club – ceea ce, apropo, înseamnă că toţi sunt extrem de plictisitori. Mă simt de parcă aş juca tenis cu aceiaşi oameni la nesfârşit.

ZK a râs şi am râs şi eu, cu toate că nu aveam nici cea mai vagă idee cum era să joci tenis cu cineva, cu oricine.

— Dar, în mod curios, nici unul dintre noi nu te cunoaşte.

Am încuviinţat din cap, ca şi când aş fi înţeles perfect.

— Eşti un mister.

— Nu aşa sunt toate fetele?

— Nu şi în faţa mea, mi-a răspuns el, fără să-şi ia ochii de la mine. New York-ul e un balon micuţ, pe unde mergi,

dai peste aceeaşi oameni. Tu, Lisbeth Dulac, eşti rochia roşie de la balul în alb şi negru.

Mi se părea că, în mod imperceptibil, ne apropiaserăm şi mai mult unul de celălalt, ajungând la o distanță propice sărutului. Când ZK s-a uitat în ochii mei, am simțit că dintre noi au început să zboare scânteiuțe. M-am întrebat dacă sentimentul era evident şi pentru el sau dacă nu cumva, pur şi simplu, mă îndrăgostisem de el. Aş fi putut să stau acolo, să-l privesc, o veşnicie.

— Care bal în alb şi negru? ne-a întrerupt o blondă suplă, care se apropia de noi.

Am recunoscut-o imediat pe Dahlia Rothenberg. Instinctiv, eu şi ZK ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Dahlia era splendidă. Opulentă. Ah, şi desigur partenera lui ZK din acea seară, la Met. De unde venise? Oare ne ascultase glumind şi râzând?

Pe chipul lui ZK, abia se putea citi surprinderea. Calm, s-a ridicat ca s-o sărute pe ambii obraji.

— Dahlia, eşti strălucitoare!

Ceea ce era adevărat. Strălucitoare era cuvântul potrivit. Strălucitoare ca soarele. Bănuiesc că era extraordinar să fii centrul sistemului solar. Dahlia era îmbrăcată cu o rochie elegantă, fără bretele, de culoarea untului. Pielea palidă îi strălucea, translucidă. Nu m-am putut abține să nu mă

întreb cum reuşea să aibă o asemenea piele. Probabil că apela la tratamente faciale cu praf de diamant sau se hrănea cu celule stem de bebeluşi.

— Unde-i Tabitha? Vomită prin vreun colț? a întrebat Dahlia şi l-a luat de braț pe ZK, de parcă şi-ar fi revendicat proprietatea.

— Nu fi aşa de dură, a admonestat-o. Ştii că e supusă unor mari presiuni.

— Da. Trebuie să fie foarte dificil, din punct de vedere emoțional, să fii cântăreață, când tu nu eşti capabilă să cânți.

Brusc, am simțit dorința s-o apăr pe Tabitha, a cărei muzică era demnă de Top 40. Şi-apoi ei, cu toții, nu erau prieteni?

— Eu cred că Tabitha are o voce minunată, am spus.

ZK şi Dahlia au zâmbit conspirativ. Ea părea chiar să-şi reprime un hohot de râs.

— Ei, se poate spune şi aşa, a zis Dahlia.

Din spatele meu s-a auzit un chițăit şi m-am întors.

— Lisbeth, ai ajuns!

Tabitha Eden țopăia încântată pe nişte tocuri stiletto înalte până la cer, ca o fetişcană dintr-un club de fete beată cui de la atâtea Daiquiri-uri de căpşune.

— Ah, a sosit micuța noastră Tabby, a exclamat Dahlia, cu o voce mustind de fals entuziasm.

Tabitha s-a repezit şi m-a îmbrățişat strâns, de parc-ar fi fost cea mai bună şi mai veche prietenă a mea. Şi, într-un fel, chiar era; mă gândeam la ea de o veşnicie.

— Ce mă bucur că eşti aici! a chițăit ea.

Era elegantă şi perfectă, o celebritate până în cel mai mic detaliu, în rochia ei mini, albastru-deschis.

— Scumpa mea, n-aş fi ratat sub nici o formă petrecerea asta! i-am spus.

— Îți ador rochia, mi-a spus ea cu emfază.

— Îți mulțumesc. Şi tu arăți splendid.

— Vino cu mine!

Tabitha m-a luat de braț, trăgându-mă după ea. L-a salutat din cap pe ZK, însă la Dahlia abia dacă s-a uitat.

Mie mi se învârtea capul de-atâtea emoții – strălucirea petrecerii, noua mea prietenă cea mai bună, prințesa pop, fana blogului meu, chicotelile cu ZK, faptul că viața şic la care aspirasem dintotdeauna se petrecea realmente, în jurul meu, în culori vii, panoramice. Dacă Jess ar fi fost acolo, aş fi rugat-o să mă ciupească.

Când Tabitha m-a luat pe sus, am încercat să-i surprind privirea lui ZK, întrebându-mă dacă şi el simțise aceleaşi

scânteiuțe ca şi mine. Dar el era ocupat, absorbit într-o discuție intensă cu Rothenberg.

25

Uşile liftului s-au deschis direct pe celebra terasă a Soho House, iar Tabitha a fost întâmpinată cu un val de urlete de recunoaştere de către petrecăreții veniți acolo să sărbătorească noul ei album.

Ce scenă! Piscina din mijlocul terasei era mică, dar asta părea să nu-i deranjeze pe clubberi – oricum nimeni nu înota lungimi de bazin. Un DJ punea muzică; fum de țigară şi probabil multe alte tipuri de fumuri se învălătuceau împrejurul nostru. Hohotele de râs şi distracția se revărsau de pe acoperiş în noaptea newyorkeză. Ritmul era irezistibil şi neobosit. În mod miraculos, în mâna fiecăreia dintre noi a apărut câte un cocktail cu pepene şi ghimber. DJ-ul, aflat sus, pe o platformă, în capătul cel mai îndepărtat al piscinei, a salutat-o din cap pe Tabitha şi şi-a început numărul de rap cu o voce melodioasă, cu cadență jamaicană.

Un grup de italieni îmbrăcați splendid râdeau atât de tare, încât hohotele lor acopereau până şi muzica.

M-am răsucit la 360 de grade – ascultam ritmul care zguduia trupurile făcând înconjurul piscinei şi lovindu-se de clădirile dimprejur, mă uitam la toți oamenii ăia frumoşi şi inspiram aerul senzual al nopții de vară. Voiam să las

fiecare senzație în parte să-mi pătrundă în piele. Nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată atât de încântată. Îmi era greu să mă abțin să țip şi să urlu de fericire, dar m-am gândit că o asemenea manifestare m-ar fi dat de gol, m-ar fi înfățişat ca o începătoare.

— Single-ul ăsta nou o să rupă tot, Tabby, a zis un englez slăbănog, cu pomeți proeminenți şi ochi albaştri, sclipitori.

Fusese, practic, nevoit să țipe, deşi stăteam unii lângă alții.

— Nu ştiam că eşti aşa o compozitoare genială, a adăugat tipul, cu un zâmbet larg pe buze.

— Ah, Balty! Eşti aşa un idiot!

Tabitha a râs bine-dispusă, dar Balty (ce fel de nume e Balty?) nu mai era atent la ea. De-acum se holba la mine – era cât se poate de limpede cam ce-i trecea prin cap.

— Hei, Balty, fata pe care o dezbraci din priviri e prietena mea şi are un nume – Lisbeth. Lisbeth, acesta e Balty Birkenhead. Nu-l lăsa să pună nici măcar o mână pe tine.

— O să fiu atentă, am răspuns. Mă bucur să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea! a zis englezul. Îți mărturisesc, Lisbeth, că n-am mai putut să-mi iau ochii de la tine din secunda în care ai intrat pe uşă. Ai o rochie fantastică!

Şi Balty a rânjit şmechereşte.

— Uluitoare, a adăugat o femeie minionă şi serioasă, aflată în spatele lui.

Avea părul tuns scurt, într-o nuanță de roşu-întunecat, şi era îmbrăcată cu o simplă rochie-sac, neagră.

— Aaa, îți mulțumesc, am spus eu.

— Numele tău mi-e foarte familiar. Ne-am mai întâlnit? m-a întrebat tipa.

— Ea e fata din spatele blogului Luminile Reflectoarelor, a informat-o Tabitha.

Eram?

— Desigur, a răspuns roşcata. Fetele din staful meu citesc blogul ăsta tot timpul. Deşi a apărut de nicăieri, se pare că are o mulțime de fani.

Şi tipa mi-a întins mâna.

— Florence, dar poți să-mi spui Flo.

Era surprinzător cât de viral devenise blogul meu. Presupuneam însă că, pe Internet, nimeni nu ştie că eşti din Jersey.

— Ia, te rog, cartea mea de vizită, mi-a zis Flo, oferindu-mi un cartonaş pătrat, în roşu şi negru, care se asorta cu părul şi cu rochia ei. Sunt specialistă în fashion şi Internet marketing. Mi-ar face plăcere să lucrez cu tine. Sunt convinsă că am putea să-ți procurăm o serie de susțineri-

cheie şi să solicităm cei mai buni agregatori. Succesul nostru, în plasarea publicității, este de-a dreptul impresionant, dacă-mi pot permite să spun asta chiar eu.

— Vai, îți mulțumesc, am răspuns.

Agregatori? N-aveam habar ce însemna asta, dar i-am păstrat oricum cartea de vizită în gentuță.

— Tabby, e absolut încântătoare, a remarcat Flo, de parcă eu n-aş fi fost acolo.

— Nu-i aşa? a râs Tabitha. Haide, Lisbeth, trebuie să ne mişcăm, altfel ăstora doi o să înceapă să le curgă balele după tine. Pa-pa deocamdată!

Prințesa pop a continuat să mă târască prin mulțime, întorcându-se ca să-mi şoptească la ureche:

— Familia lui Balty este proprietara a jumătate din ziarele din Londra. Sunt rivalii cei mai mari ai lui Murdoch. Roşcata e sora lui; ea se ocupă de operațiunile online, ale căror profituri au depăşit afacerea de bază.

Tabitha m-a tot introdus şi scos din coversații pe toată întinderea terasei, iar eu eram impresionată de cât de bine se pricepea la capitolul socializare. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Era ca un soi de savant social – răspundea la glumițe, bârfea un prieten comun sau dezvăluia care era cel mai bun restaurant din Portofino,

unde se puteau mânca spaghettini alla vongole. Reuşea să râdă chiar şi la glumele jalnice, dusă de valul petrecerii.

— Tabitha, o mică declarație de promovare pentru noul album?

Eu şi prințesa pop ne-am întors şi am dat cu ochii de Chase, tipul cu camera video. Mi-a zâmbit sarcastic spunându-mi parcă „ți-am zis” şi şi-a ridicat camera. Când interviul a început, eu am dat să mă îndepărtez, dar Tabitha m-a prins de mână şi m-a ținut pe loc.

— Sigur! a răspuns ea, toată numai o strălucire şi-o poză.

Apoi a intrat în lumina reflectorului, trăgându-mă şi pe mine după ea.

— Mă aflu aici împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Lisbeth Dulac, celebrul blogger şi critic de modă...

Am încercat să nu par uluită.

În vreme ce camera înregistra, am realizat că nu mă simțeam deloc confortabil în prezența lui Chase. Aveam un presentiment neplăcut în legătură cu el. M-am străduit să nu-l privesc în ochi. Uitându-mă împrejur, printre lumini, am fost surprinsă să descopăr că ZK mă urmărea. Domnul Chiloți a ridicat paharul, într-un toast din partea cealaltă a piscinei, iar eu i-am răspuns cu un surâs. Deci totuşi sesizase şi el scânteile dintre noi?

— ...e adevărat, domnişoară Dulac? m-a întrebat Chase.

Oare câte minute trecuseră?

Am simțit-o pe Tabitha trăgându-mă de mână şi scoțându-mă astfel din amețeala indusă de ZK. Am zărit camera şi chipul lui Chase chiar în fața mea. Cameramanul mi-a urmărit privirea şi l-a văzut pe ZK cum mi-a zâmbit complice.

— Da, am răspuns buimăcită, neavând nici cea mai vagă idee care fusese întrebarea.

Chase a încheiat interviul, iar Tabitha a chicotit.

— Ți-am zis c-o să ne mai vedem, mi-a spus Chase, astfel încât doar eu să-l pot auzi, dar Tabitha începuse deja să mă târască iar după ea.

Eram complet nedumerită.

— Nu-ți face griji, m-a asigurat prințesa pop. Întotdeauna e greu să te concentrezi atunci când ai un admirator care te priveşte.

Apoi Tabby a râs şi, instantaneu, un alt cocktail cu pepene şi ghimbir a apărut în mâna fiecăreia. Băuturile curgeau râu. Tabitha le dădea peste cap de parcă ar fi fost sucuri, în timp ce ne croiam drum prin mulțimea de pe acoperiş.

— Toată lumea te adoră, mi-a declarat ea pe nerăsuflate.

Ochii i se închideau când vorbea. După vreo cinci pahare, dacă numărătoarea mea era corectă, Tabitha arăta periculos de nesigură pe picioare. Dar cine ar fi fost altfel?

Am tras-o într-un colț întunecat. Fata asta pur şi simplu nu ştia cum să-şi „controleze consumul de alcool”, după cum se spunea la mine acasă. Dar de ce prietenele ei n-aveau grijă de ea? Şi apropo: *unde* erau prietenele ei? Acolo de unde proveneam eu, dacă o tipă sexy, ca Tabitha, începea să nu se mai țină bine pe picioare, masculii imediat dădeau să se apropie ca vulturii. O fată se baza pe prietenele ei ca s-o protejeze. M-am gândit că, dacă reuşeam s-o scot pe Tabitha din agitație, măcar pentru o secundă, avea şanse să-şi tragă sufletul.

— Sunt aşa de fericită că ai venit, am fost aşa de amețită, mi-am dat seama că nu ți-am trimis nici măcar un SMS cu detaliile petrecerii, uneori sunt complet aeriană. Mi-a fost teamă că n-o să vii, mi-a zis ea, dându-şi capul pe spate, cu o expresie epuizată. Petrecerea asta ar fi aşa de plictisitoare dacă n-ai fi tu aici!

Tabby vorbea foarte împleticit şi fără noimă, deci n-am priceput exact ce spunea. Nu voiam decât să se simtă mai bine.

— Ai nişte prieteni atât de minunați, Tabitha, şi cu toții te adoră, i-am zis. Sunt sigură că ai fi fost în regulă. În fond, asta e petrecerea ta.

— Nu e *deloc* adevărat; nu înțelegi.

Clătinându-se pe tocurile înalte, prințesa pop s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— Nu mi-am dorit petrecerea asta. N-am vrut nici măcar să înregistrez albumul.

Apoi a alunecat la loc în colț şi s-a făcut parcă şi mai mică. Fata asta, cu certitudine, nu trebuia să bea mai mult de două pahare.

— Şi... tu de ce vorbeai cu ei? m-a întrebat ea, cu o expresie absolut iritată şi paranoică.

Am încercat să mă adaptez stărilor ei fluctuante, induse de margarita.

— Cu cine am vorbit?

— Ştii tu! Cu Dahlia şi cu ZK. El e în regulă, dar ea e un monstru.

M-am uitat la mulțimea de petrecăreți. Ce mă întreba, de fapt, Tabitha? Terasa clădirii se aglomerase aşa de tare, că nu-mi venea să cred cât de mulți hip-hopperi, profesionişti din industria muzicală, amatori şi clubberi se aflau acolo. Am încercat să mă concentrez, dar cocktailurile cu pepene roşu îmi întunecaseră şi mie mintea. ZK şi Dahlia nu erau

prietenii *ei*? Nu ea îl rugase pe ZK să mă verifice? Altfel cum de ştiuse Domnul Chiloți să-mi trimită SMS-ul?

„Biata Tabitha – avem grijă de ea.” Nu aşa spusese ZK? El, Dahlia şi Tabitha păruseră a fi buni prieteni, deşi – eram de acord – Dahlia era destul de înfricoşătoare.

— De unde îi cunoşti? a insistat Tabby, ca o puştoaică răzgâiată, care vrea să-şi ascundă sentimentele rănite.

Poate că era mai beată decât crezusem. Nimic din ceea ce spunea nu prea avea logică.

— Nu-ți face griji, draga mea, i-am răspuns, cu cel mai liniştitor accent *à la* Audrey. M-am întâlnit cu ei la un eveniment, acum o mie de ani, iar acum, absolut întâmplător, erau şi ei aici când am sosit. Nu-i cunosc aproape deloc.

Tabitha şi-a ridicat privirea spre mine, cu aceeaşi expresie dezorientată pe care mi-o aminteam de pe podeaua toaletei de la Met. Fata asta era atât de ciudată! Se transforma dintr-o regină pop supersigură pe ea într-un copil abandonat, în doar câteva secunde.

— Vorbeați despre mine?

Părea sincer îngrijorată.

— Nu, de fapt, vorbeam despre mine!

Am râs pentru că, în mod incredibil, chiar era adevărat.

— De un lucru poți să fii sigură, scumpa mea, i-am zis, luând-o de mână, eu niciodată nu-mi bârfesc prietenii.

Ochii Tabithei s-au înseninat şi-atunci m-am gândit că poate pe ea o rosese grija, în legătură cu ZK şi Dahlia, încă de când ne urcaserăm în lift, dar nu avusese curaj să zică nimic.

— Dumnezeule! Ce face? a urlat cineva din apropiere.

Vizavi de podiumul DJ-ului, în mijlocul piscinei, se întâmplase ceva. Am încercat să vedem ce anume. Un tip splendid sărea jucăuş pe trambulină, scoțându-şi cămaşa de pe el. Avea un corp din ăla ultraperfect, complet lipsit de păr, iar eu nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă se epila cu ceară, îşi smulgea pilozitatea sau îşi distrugea foliculii cu cine ştie ce fel de laser industrial.

— Ăla nu e purtătorul de cuvânt de la Power? a întrebat o femeie care stătea chiar lângă noi.

Tipa avea cizme înalte până la coapse şi, practic, îi curgea balele după individul în cauză.

— Ai dreptate! i-a ținut isonul prietenul ei prea-frumos-ca-să-fie-heterosexual. Apropo, Power e o apă de colonie sau o băutură energizantă? Am uitat.

Noul purtător de cuvânt al nu ştiu cărei companii şi-a aruncat cămaşa în mulțime şi şi-a dat jos şi nădragii. Întreaga asistență a icnit surprinsă. N-avea nici urmă de

chiloți pe el. Nici măcar o pereche de tanga sau *ceva*, în afară de părțile anatomice normale, dacă înțelegeți la ce mă refer. Măcar ştiam acum că nu era purtătorul de cuvânt al vreunei firme de chiloți. Agenții de securitate s-au repezit spre el şi-atunci tipul s-a aruncat în piscină, executând un echer perfect, în aplauzele spectatorilor.

— Haide, mi-a zis Tabitha, reenergizată. Vino după mine.

În timp ce unul dintre agenți îl pescuia pe exhibiționist, noi ne-am strecurat în lungul piscinei, prin spatele unui grup de războinici bățoşi de pe Wall Street, care fumau trabucuri şi urmăreau acțiunea. Tabitha mi-a zâmbit şmechereşte.

— Fii atentă, mi-a spus ea şi s-a lovit cu şoldul de şoldul unui necunoscut.

Care n-a ştiut ce l-a lovit. Telefon mobil, costum Armani, cheile de la Porsche (mi-am închipuit) – toate au aterizat în piscină. Un alt tip a fost pe punctul să cadă şi el, dar şi-a recăpătat echilibrul, până când o altă persoană aflată în dezechilibru l-a lovit cu cotul. Tipul s-a enervat şi l-a împins pe un altul, care s-a prins cu mâna de doamna aflată alături. Aceasta s-a clătinat pe tocurile înalte până când amândoi s-au prăbuşit în apă.

În scurt timp, nebunia se generalizase: toată lumea împingea pe toată lumea în piscină. Tabitha râdea

încântată. M-a prins de mână şi amândouă ne-am strecurat pe scări, coborând în Salonul de Zi. Până acolo însă, auzind țipetele şi râsetele de deasupra, am ținut-o tot într-o chicoteală.

— Hai să ne ascundem puțin aici, mi-a spus ea şi s-a prăvălit pe o canapeluță din catifea roşie. E intim, nu?

Am privit micul nostru refugiu şi restul încăperii. Peretele din boxe de concert părea nelalocul lui prin alăturarea cu canapele luxoase, fotolii şi lumini difuze. Trupa Tabithei, Coma Romance, se afla pe scenă – încheiau probele de sunet. Nu ştiam dacă Tabby era un geniu în materie de promovare sau doar o ciudată, dar festa ei reuşise să aducă înapoi toată gaşca de la piscină. Oamenii s-au înghesuit în spațiul acela mic ca nebunii.

Liderul trupei Coma Romance, chitaristul Max Ferme, care arăta foarte emo, s-a târşâit spre noi.

— Tabby, suntem gata, a anunțat el pe un ton monoton de parcă faptul de a cânta într-o trupă de Top 40 era cel mai plictisitor lucru din lume.

Ştiam pe de rost numele tuturor băieților din trupa Tabithei, căci îi văzusem videoclipurile de-un milion de ori. Max era cel care întotdeauna arăta plictisit, indiferent cât succes aveau. În realitate, părea încă şi mai şters.

— Chiar trebuie? s-a lamentat Tabitha.

Max şi-a dat ochii peste cap.

— Lisbeth, sunt pe cale să fiu înghițită de vie, mi-a şoptit prințesa. Nu vreau să mai aştept atât de mult până să te văd din nou.

Apoi, brusc îngrijorată, Tabby a făcut o pauză. Am crezut c-avea să izbucnească în plâns. După care, la fel de brusc, s-a înseninat.

— Hai cu mine la cumpărături, săptămâna viitoare! OK?

— La cumpărături? Ah, sigur, mi-ar face plăcere, am răspuns.

Da, sigur! Muream de nerăbdare să-mi folosesc cardurile de credit de două sute de dolari, care erau deja goale.

— Pe bune? Ce mişto! a chițăit Tabitha. Ştiu şi unde să mergem – e un magazin nou pe Fifth...

Instantaneu, la jumătatea frazei, Tabitha a înghețat.

— Ce figură ți-a reuşit pe acoperiş, Tabitha! a spus o voce autoritară.

Lângă noi, țintuindu-ne cu privirea, se afla tipul în vârstă, în costum Armani, pe care îl întâlnisem în acea primă seară, la Met: Robert Francis.

— Bună, Robert, i-a răspuns Tabitha, părând să nu se simtă în largul ei.

Bărbatul s-a aplecat s-o sărute. Tabitha a închis ochii şi, într-o manieră formală, a întors obrazul ca să accepte sărutul – parcă ar fi luat un sirop de tuse cu gust amar.

— Mă bucur să te revăd şi pe dumneata, domnişoară Dulac.

Francis s-a aplecat să mă sărute şi pe mine. În liceu, la cursul de sănătate şi Managementul Familiei, săriserăm peste pupăturile de societate şi trecuserăm direct la prezervative şi boli cu transmitere sexuală, aşa că nu aveam habar de ce faptul de a accepta pupătura unei persoane pe care o găseai dezagreabilă reprezenta o manifestare a bunelor maniere. Însă, imitând-o pe Tabitha, am întors şi eu obrazul.

Prințesa s-a uitat la mine ciudat şi-atunci am realizat că nu ştia că-l cunoscusem pe Domnul Armani după ce o ajutasem să fugă pe ieşirea de marfă a muzeului. Şi mai neplăcut era faptul că tipul se comporta de parcă ar fi aşteptat ca eu să spun sau să fac ceva. Ce voia de la mine? Oare ar fi trebuit să-i trăncănesc Tabithei despre acele „planuri”, planuri despre care nu ştiam absolut nimic? Mi-am pus masca fetei fericite şi l-am ignorat, neavând nici cea mai vagă idee despre ce voi face în continuare.

După câteva clipe, chinuitor de lungi, în care şi eu, şi Tabitha ne-am rugat cu înfrigurare ca Robert Francis să

plece, bărbatul, politicos, i-a urat prinţesei pop noroc cu noul album şi s-a îndepărtat. Amândouă am răsuflat uşurate.

— Îl cunoşti şi pe Robert? m-a întrebat Tabitha, privindu-mă cu suspiciune.

— Nu chiar. Ne-am văzut pentru scurt timp, după ce te-am întâlnit pe tine în... mă rog, în toaletă.

M-am gândit că nu aveam ce pierde dacă eram sinceră. Faptul de a-i reaminti că, atunci când o întâlnisem prima dată, ea avea capul vârât într-un vas de WC trebuia să aibă o oarecare valoare.

— Pur şi simplu, m-a întrebat cum te simţi.

— Să mori de râs! Şi asta a fost tot?

— În mare.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost potrivit s-o chestionez asupra „planurilor” ei, indiferent în ce constau ele.

— Tipic.

— Cine e omul ăsta? am întrebat-o.

— E paznicul meu, temnicerul meu. Povestea e lungă, mi-a răspuns ea. Dar nu-mi mai fac griji din cauza lui. Mama se întoarce curând şi o să-l facă să dispară.

— Mama ta? Unde e? am întrebat-o. M-aş bucura s-o cunosc...

— Tab, scumpo, trebuie să începem, ne-a întrerupt Max, întinzându-i Tabithei un microfon cu cască.

Cine ştie de când stătea acolo, cu faţa lui veşnic tristă?! Trupa părea gata să treacă la treabă, iar publicul începea să se agite nefiresc de mult pentru o gaşcă de puşti bogaţi, îmbrăcaţi în haine elegante.

Tabitha a suspinat nemulţumită, a luat microfonul de la Max şi s-a îndreptat spre scenă, strigându-mi peste umăr:

— O să-ţi explic totul când mergem la cumpărături! Abia aştept!

Trupa s-a lansat într-o melodie cu ritm de club şi, după nici un minut, Tabitha a apărut pe scenă, dansând şi cântând.

În mod surprinzător, oamenii care treceau pe lângă mine îmi tot spuneau „Bună” şi mă tot salutau din cap, de parcă aş fi făcut parte din gaşca lor. Poate că mă văzuseră stând cu Tabitha. Sau poate că era din cauza rochiei. În orice caz, misiunea fusese îndeplinită.

Simţeam că păşisem, cu succes, într-o lume care, cu doar o săptămână înainte, mi se părea inaccesibilă. Până în clipa aceea, fiecare secundă fusese mai interesantă şi mai incitantă decât orice moment petrecut în South End Montclair.

M-am uitat prin încăpere, la lumea care dansa. O iubeau pe prietena mea cea mai bună, Tabitha Eden, Prințesa Pop. Apoi am dat peste ZK, care mă urmărea din celălalt capăt al salonului. M-a salutat şi şi-a croit drum prin mulțime spre mine.

Ocolind petrecăreții, s-a strecurat până aproape în spatele meu.

— Cum de reuşeşti să-i faci pe toți să vorbească de tine? mi-a şoptit el la ureche. Eşti cea mai interesantă fată din seara asta.

Vocea lui îmi provoca fiori de încântare pe şira spinării.

— Sunt aici doar ca să susțin noul album al Tabithei, care e extraordinar. Şi tu?

Oare Tabitha era paranoică în privința lui ZK sau eu ar fi trebuit să fiu suspicioasă? Totul era prea mult pentru mine şi, în plus, Domnul Chiloți reprezenta o privelişte atât de delicioasă.

— Şi eu la fel, mi-a răspuns el.

— Slavă Domnului că s-a inventat playback-ul.

Serios? Tabitha nu cânta de-adevăratelea? M-am străduit să mă uit mai bine la ea. Trupa cânta pe bune, dar atât de tare, încât nu-mi dădeam seama. Prințesa Pop dansa pe toată lungimea scenei ca o nebună, nu se oprea deloc ca să apuc să văd dacă mima sau chiar cânta.

— Sâmbăta viitoare e vernisajul Schnabel, mi-a strigat ZK încercând să acopere muzica. Dacă nu ai decis deja să mergi, atunci ai vrea să-mi faci plăcerea de a mă însoți?

Am crezut că mi-a explodat creierul. Doar nu mă invita *pe mine*, nu-i așa? Aș fi mers oriunde cu ZK, la deschiderea unui magazin Costco sau la un raliu de camioane – de parcă el ar fi mers vreodată la așa ceva –, ba chiar și la un vernisaj Schnabel, indiferent ce însemna asta.

Exista o singură problemă.

— Dar cum rămâne cu...?

— Dahlia?

ZK s-a uitat scurt spre Dahlia, care râdea seducător, înconjurată de nu mai puțin de cinci europeni frumoși-foc, francezi sau italieni, toți cu haine perfect croite și cu bărbi nerase, șic. Tânăra gesticula, atingându-l pe fiecare dintre pretendenții care așteptau cu nerăbdare să li se acorde atenție. Bănuiam că ceea ce se spunea despre ea pe site-urile mondene era adevărat.

— Dahlia e o forță a naturii, a spus ZK. Are alte puncte de atracție cu care să-și ocupe timpul.

Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea. Dar tot ceea ce se întâmplase fusese ca o vijelie: ce văzusem, ce auzisem, ce simțisem și ce purtasem. Era real sau doar visasem?

Mi-am îngăduit să mai întârzii o secundă în plus asupra lui ZK, gândindu-mă la felul în care mă urmărise aproape toată seara. Era superb, bogat şi cu relaţii. Eu eram nimeni. Ar fi fost o adevărată nebunie să cred că eu şi el am fi putut ajunge cândva să fim împreună. Era imposibil. Nu puteam să joc rolul lui Audrey suficient de mult ca să izbutesc asta.

Am văzut-o pe Dahlia îndreptându-se către noi şi m-am gândit că era momentul să plec. Era mai bine să nu-mi fac speranţe deşarte şi să rămân prea mult la bal.

— Îţi trimit mâine un SMS cu detaliile, mi-a spus ZK.

Am aprobat dând din cap şi m-am mai uitat o dată în ochii lui amuzaţi, întrebându-mă ce gândea cu-adevărat.

Dacă voiam să-mi păstrez amintirile legate de acest flirt ireal şi încântător, trebuia să dispar imediat. Deja întârziasem mult, mult mai mult decât anticipasem.

Rahat. Rahat. Rahat.

Uitasem de Jake.

26

„Eşti încă la club? XOXO EU.”

Am aşteptat ca Jake să-mi răspundă.

Nimic.

Rahat.

Când am ieşit în faţă la Soho House, şi-am dat de aerul nopţii de vară, m-a luat cu ameţeală. Cocktailurile cu

pepene şi ghimber îmi sunaseră atât de inofensiv la momentul respectiv, plus toate Greyhound-urile pe care le băusem înainte cu ZK. Cu siguranță că îmi luasem doza zilnică de vitamina C... la tequila probabil că depăşisem doza recomandată.

Limuzinele continuau să se înşire în fața localului, căci o tură nouă de petreceri şi scene se punea în mişcare. Oare unde parcasem Bestia Mov? În parcarea de lângă râu. Da, numai că parcarea de lângă râu mi se părea acum ridicol de departe. Şi unde era clubul Reilly's? Nu mai fusesem niciodată acolo, deşi ştiam că era pe şoseaua din apropierea cârciumii. Eram convinsă că puteam cumva să-l găsesc. Să fug după un taxi era poate calea cea mai sigură. Căutând în gentuța mea cu pene de păun, am pescuit cincisprezece dolari şi optzeci şi şase de cenți – abia să-mi ajungă să scot maşina din parcare, în nici un caz să merg cu taxiul tocmai până în Jersey. Şi Jake mai era măcar acolo?

„Te rog, nu fi supărat pe mine :(„, i-am scris.

— Bună seara, parteneră plină de stil, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors şi am dat cu ochii de Isak Guerrere, noul şi cel mai bun prieten al meu.

— Isak, ce mă bucur să te văd, i-am spus, temându-mă că eram puțin cherchelită.

— Şi eu, de asemenea, draga mea. Şi uită-te la tine: porţi o altă rochie minunată a designerului tău preferat, care nu sunt eu!

Am zâmbit.

— Aşa e. Regret s-o spun.

— Ce geniu a creat rochia asta fabuloasă? Valentino, desigur. Dar acum e împrospătată, e aproape obraznică. Extraordinar, a concluzionat Isak.

I-am aruncat o privire dezaprobatoare.

— Ştiu, ştiu. Designerul X e un secret. Dar eu sunt cel căruia ar trebui să-i spui *toate* secretele!

Dac-aş fi putut!

— Cel puţin, trebuie să-mi faci cunoştinţă cu acest Designer X. Insist!

— Îţi promit, i-am spus.

— Ei, poţi să compensezi bând un pahar cu mine la bar. Am auzit că prietena ta, Tabitha Eden, cântă în seara asta în Salonul de Zi... Cum i se spune? Prinţesa Pop? Toată lumea poartă titluri regale în ziua de azi!

— Din păcate, dragă Isak, sunt într-o mare întârziere şi trebuie să plec, i-am răspuns, cu o expresie tristă.

— *Quelle dommage*. Iată un alt tipar deranjant în relaţia noastră. Întotdeauna pari să fii pe picior de plecare când mă

vezi. E din cauza părului dat cu gel? Ştiu. E un gust pe care-l dobândeşti, mi-a spus designerul cu o sclipire în ochi.

Telefonul mi-a bâzâit – Jake? Am aruncat o privire pe ecran. Nu, era Jess.

„Cum merge?! Mor să aflu!! ☺"

Am oftat. Jake mă uitase deja. Probabil sărbătorea cu prietenii lui.

— Presupun că n-ai primit veştile pe care le doreai, a zis Isak.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— Nu, e în regulă, Isak. Îmi cer scuze că sunt o companie atât de neplăcută. Cred că am băut prea multe cocktailuri cu pepene şi ghimber. În locul tău, aş fi atent la ele.

— Am reținut. Îmi permiți să te conduc la maşină?

Am ezitat.

— Ei, atunci un taxi?

— Nu, Isak, îți mulțumesc. Cred... cred că o să merg pe jos.

— Oh, vai, dar cum m-ai putea ierta?

— Poftim?

— Pe aici, mi-a spus el, luându-mă de braț. Te rog să mă ierți că ți-am propus să iei un umil taxi ca să ajungi la ceea ce trebuie să fie un rendez-vous romantic important. Cunosc privirea asta...

Am tresărit când, folosind două degete, Isak a emis un fluierat de să-mi plesnească urechile.

— E-n regulă, Isak, scumpule. Eşti aşa de drăguț, dar eu...

În fața noastră a tras o limuzină, iar designerul mi-a deschis portiera. Am tăcut. Pe scaunul din față stătea un om drăgălaş, cu şapcă de şofer.

— Îngăduie-mi să-ți pun la dispoziție limuzina mea ca să te ducă la rendez-vous, a spus Isak.

Probabil a observat că am rămas cu gura căscată.

— Nu-ți face griji, nu trebuie să vorbeşti cu Rudy. Vorbeşte el şi-aşa prea mult.

Rudy, şoferul, şi-a dat ochii peste cap şi mi-a făcut un semn scurt cu mâna.

— Dar nici nu ştiu sigur unde trebuie să merg..., m-am bâlbâit uimită.

— Ah, o aventură! Oriunde ar trebui să mergi, Rudy va găsi locul. E specialist în folosirea GPS-ului, ar fi putut să fie unul dintre renii lui Moş Crăciun – de fapt, poate că a şi fost.

Rudy a ridicat din umeri fără supărare. Eu am dat să intru în maşină, m-am oprit şi m-am întors să-l pup cu Isak cu foc şi să-l strâng tare în brațe. Designerul a părut complet uluit.

— Adu-mi aminte să-ți ofer limuzina mai des, mi-a zis el. Distracție plăcută, iubire.

După ce Isak a închis portiera, m-am cufundat în canapeaua neagră, luxoasă, închipuindu-mi cum ar fi fost dacă maşina aceea ar fi reprezentat mijlocul meu de transport normal, de fiecare zi. Cum nu participasem la balul din liceu, nu fusesem niciodată într-o limuzină, dar mă bucuram că-mi păstrasem toate emoțiile pentru acest moment.

— Şi unde trebuie să mergem, domnişoară? s-a interesat cu blândețe Rudy, dorind să nu mă scoată din starea de reverie.

— Ah, spune-mi Lisbeth! Păi, e vorba de un bar; un club, de fapt – se numeşte Reilly's? E în Jersey, lângă Montclair. Sper că e în regulă? E cumva prea departe? Ştii cum să-l găseşti? Îmi pare rău – eu nu am idee unde e. Ştiu că asta e ciudat, dar vezi...

Rudy începuse să-şi piardă interesul, în timp ce eu băteam câmpii, iar eu începusem să-mi pierd accentul de Audrey, aşa că am tăcut.

— Ştiu exact unde e Reilly's, mi-a comunicat şoferul după o pauză. Mie şi iubitului meu ne place foarte mult barul ăsta. În fiecare miercuri, la douăsprezece noaptea, au cel mai bun karaoke din Jersey.

— Da?

Staruri rock în devenire şi nopți de karaoke pentru gay! Cine şi-ar fi închipuit?!

— Te rog să stai liniştită şi să te relaxezi. Mă ocup eu de tot, mi-a mai spus Rudy şi maşina a început să accelereze pe autostrada Westside.

— Mulțumesc, Rudy.

Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem.

„Ajung imediat. Nu fi supărat :(Chiar vreau să te văd! XOXO EU."

Dar înainte s-apuc să apăs pe butonul de „trimitere", telefonul a prins să-mi bâzâie ca scos din minți.

„TREBUIE SĂ VORBIM ACUM." Mama? Îmi trimitea SMS-uri?

Am mai primit încă două mesaje, unul după altul.

„UNDE EŞTI?"

„AM NEVOIE DE TINE ACASĂ."

Mamele n-ar trebui să aibă voie să trimită SMS-uri, m-am gândit. *Mai ales mama mea*. Dar m-am întrebat ce era atât de urgent. Poate că era doar ofticată că, în ultima săptămână, abia dacă trecusem pe-acasă, şi atunci doar cât să-mi schimb hainele şi să dorm.

Cealaltă posibilitate era că mama îşi dăduse seama că nu aveam de gând să merg la facultate. În orice caz, era mult

mai bine să nu-i răspund imediat. În copilărie, îmi luase mult timp să învăț că era mai sigur să las furtuna să treacă puțin decât să mă arunc direct în mijlocul ei.

„MIŞCĂ-ȚI FUNDUL ÎNAPOI AICI”, mi-a scris mama.

Of, Doamne! Am închis ochii şi am încercat să nu mă mai gândesc la nimic.

— Lisbeth, am ajuns, mi-a spus Rudy încet.

Am deschis ochii şi am realizat că ne opriserăm. M-am întrebat cât dormisem.

— Abia am ajuns, mi-a zis el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Ah! Mulțumesc, Rudy. E încă...?

— Încă deschis? mi-a răspuns şoferul înainte să-mi termin întrebarea. Da, dar cred că trupa pleacă. E o camionetă trasă cu spatele la intrarea de serviciu.

— Una în roşu, alb şi albastru?

— Da.

— Atunci ar fi cazul să mă mişc, am decis, întrebându-mă dacă Jake plecase deja, înaintea trupei.

— Ai prefera să te aştept?

— Nu, nu. Deja ai fost mult prea amabil. Mă descurc singură de-aici, am spus, când Rudy a sărit afară din maşină şi mi-a deschis portiera.

— Eşti sigură? a insistat el. Cartierul e în regulă, dar...

— Da, îți mulțumesc. Şi, apropo, poți să-i spui lui Isak că n-are dreptate. Nu vorbeşti deloc prea mult. De fapt, eşti perfect.

Rudy mi-a zâmbit, a făcut o mică plecăciune, s-a urcat la loc în maşină şi a plecat.

— Drăguță limuzină. De la „prietenul” tău?

M-am întors ca să-l văd pe Jake, stând la câțiva metri distanță, lângă intrarea de la Reilly’s. Ultimii rătăciți plecau, amețiți de băutură, veseli şi râzând. Jake arăta foarte obosit.

— Da, de la Isak. Dar el doar un...

— E-n regulă. Nu-mi explica.

Jake era nervos, dar îmi dădeam seama că încerca să-şi păstreze calmul. Poate cântarea nu ieşise atât de bine. Poate că se săturase de scuzele mele. Mi-am stors creierul ca să pot spune ceva.

— Sunt aici, nu?

— Da, la fix. Trupa a terminat de cântat acum o oră şi jumătate.

Jake a închis ochii. Părea că încerca să ia o decizie. A coborât privirea către bocancii cu care era încălțat.

— Ei, cum a mers? l-am întrebat, vrând să schimb subiectul.

— Chiar bine, mi-a răspuns el, mai înseninat, deşi fără tragere de inimă. A venit un producător. Ne-a oferit un contract.

— Pe bune? am sărit, apropiindu-mă puțin de el. Este grozav!

Voiam să mă reped la el, să-l sufoc cu îmbrățişări şi sărutări, să-i spun că într-adevăr aş fi vrut să fi îmbrăcat rochia aia pentru el, dar că aveam s-o fac data viitoare, însă din bar a ieşit o femeie care a venit şi s-a oprit chiar în spatele lui.

Tipa nu m-a văzut de la început, aşa cum stătea cu mâna frumos manichiurată pe umărul lui.

— Hei, Jake! Vrei să mai bem un pahar înainte de plecare? l-a întrebat ea.

Eu am remarcat pluralul. Individa nu era o fană banală. De la jeanşii de lux, True Religion, până la cizmele de cowboy roşii, cu toc înalt, şi cosițele blonde, tot ce avea pe ea urla a bani cu nemiluita.

— Sigur, Monica. Vin imediat. Doar lasă-mă un minut, i-a răspuns Jake.

Atunci m-a văzut şi ea. Mi-a aruncat o privire întrebătoare, ca şi când i-ar fi fost milă de mine, şi apoi s-a întors în bar.

Rahat. Probabil că întârziasem mai mult decât crezusem.

— Deci a mers *foarte* bine, am spus, încercând să nu mă las copleşită de emoţie. Eu o să plec. Ne vedem la The Hole.

— Stai.

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Ştiu ce crezi, mi-a zis Jake.

— Da? E OK, Jake. N-am fost aici. Nu pot să te învinovăţesc. Chiar trebuie să plec.

— Lizzy, ascultă-mă, încerc să-ţi spun...

Dar eu am continuat să merg şi el s-a oprit din vorbit.

Mi l-am închipuit alergând după mine.

N-a făcut-o.

27

„Dormi?”, i-am scris lui Jess şi am aşteptat.

Vântul bătea pe North Pine Street. Mă chinuiam să nu plâng şi aş fi vrut să fi făcut ceva altfel. Orice. Aş fi vrut ca Jake să fi înţeles sau ca eu să-i fi spus adevărul de la început. Acum era prea târziu. Nu aveam nici un drept să fiu geloasă. Speram că vântul era de vină pentru lacrimile care-mi apăruseră în colţul ochilor. Nu mă puteam abţine să mă gândesc la el, la felul în care tipa întârziase în spatele lui. La mâhnirea cu care mă privise.

Când am auzit paşi în spatele meu, m-am panicat şi m-am grăbit. Mi-am simţit glezna sucindu-mi-se pe pavajul

denivelat. Rahat! Jess avusese dreptate când îmi zisese că tocurile Louboutin-ilor nu aveau să reziste. Cu toate astea, nu m-am oprit din mers. Nu voiam să mă opresc doar pentru un toc rupt. Am pornit lumina telefonului, pentru ca persoana din urma mea să ştie că eram pregătită.

Paşii s-au apropiat, după care s-au stins în depărtare. Am aruncat o privire înapoi. Nu era nimeni.

Vântul a şuierat împrejurul meu, băgându-mă în sperieți. De ce nu-mi răspunsese Jess la mesaj? În nici un caz *nu* puteam să mă duc acasă îmbrăcată în rochia aia.

„Cioc-cioc ☺”, am scris şi am aşteptat.

Am încercat să mă gândesc la ce făceau în clipa aia ZK şi Tabitha. Cu siguranță că nu mergeau în beznă, pe o stradă care nu ducea nicăieri. La unu dimineața, proiectul meu părea de-a dreptul jalnic. Seara fusese miraculoasă şi aşa mai departe, dar acum... iată-mă! Eram singură şi nu aveam unde să merg.

Telefonul mi-a bâzâit.

„Sigur că sunt trează! E doar 1 dimineața. O.o”, mi-a scris Jess.

„Pot să dorm la tine?! ☺”, am întrebat-o.

„Normal!! Te-am tot aşteptat. Hai la mine să-mi spui tot!! ☺”

Am format numărul firmei de taxi Hometown Call-a-Cab, gândindu-mă că aveam destui bani în gentuța mea cu pene de păun ca să ajung la Jess acasă. Odată instalată în maşină, mi-am scos pantofii din picioare. Cursa m-a costat exact cincisprezece dolari. Speram ca şoferul să nu se aştepte la vreun bacşiş. M-am gândit că optzeci şi şase de cenți nu ar fi fost primiți cu entuziasm.

Am intrat la Jess în casă pe uşa din spate. Aveam o cheie încă din clasa a VII-a, pentru situații de... mă rog, pentru urgențe. Când am urcat scara scârțâitoare către camera prietenei mele, am încercat să nu o trezesc pe mama ei.

Jess stătea turceşte pe pat, cu rochia Cassini portocalie împrăştiată în bucăți pe toată cuvertura. Mi s-a tăiat respirația.

— Nu-ți face griji. Dacă pot s-o desfac, atunci pot s-o şi asamblez, mi-a spus ea zâmbind. Şi acum continui să fiu uluită de dedesubturile rochiilor. Să desfac piesele astea e ceva mai grozav decât toate cursurile de la FIT. Trebuia neapărat să desfac în bucăți una ca să văd cum a fost concepută. Oamenii ăia chiar ştiau să facă o rochie de cocktail!

Apoi prietena mea a lăsat din mână foarfeca de desfăcut cusăturile şi m-a privit expectativ.

— Deci? Varsă tot! De la început!

M-am proptit în nişte perne şi am început să-i relatez totul, în detaliu, de la nazista cu clipboard care era înnebunită după blogul meu până la întâlnirea cu ZK, de la hainele splendide ale tuturor, de la bijuterii, de la piscina de pe terasă până la comportamentul eratic şi nebunesc al Tabithei şi fiecare cuvânt pe care Isak Guerrere îl rostise despre rochia ei. Povestindu-i lui Jess, am realizat cât de ireal şi de uluitor era totul.

— Crezi că lui Isak Guerrere chiar i-a plăcut rochia? Eşti sigură că n-a fost doar amabil? m-a întrebat ea.

— *E* amabil, foarte amabil. Şi da, cred că-i plac la nebunie toate rochiile. Sunt aproape sigură că a folosit cuvântul „genial”. Ba chiar e gelos că nu port creațiile *lui*.

Jess strălucea de satisfacție şi părea pur şi simplu încântată de posibilitățile care se întrevedeau. Era pentru prima dată când prietenei mele îi păsa de ce credea altcineva despre ea sau despre ceea ce făcuse ea.

— Acum lumea te cunoaşte ca Designerul X, de pe blogul meu.

— Ah, îmi place asta, a decis Jess. Lisbeth, trebuie să fii de-a dreptul incredibilă în acțiune!

Cu toate că mă văzuse înainte la evenimente caritabile, prietenei mele i se părea mult mai remarcabil că mă

întreţinusem cu o gaşcă întreagă de persoane celebre la Soho House.

— Oamenii ăştia chiar te cred una de-a lor. E aşa de ciudat!

— Cea mai înfricoşătoare e Dahlia Rothenberg. E foarte rea cu Tabitha şi o vorbeşte pe la spate de parcă ar fi o scursură. Iar la mine se uită de parc-ar vrea să mă sfâşie – asta dacă nu şi-ar strica unghiile perfecte. Nu ştiu dacă s-a prins că mint sau mă urăşte dintr-un alt motiv.

— ZK, ăsta, se uită prea mult la tine?

— Presupun, am răspuns, studiind marginea uneia dintre perne.

— Şi? Ce urmează? m-a chestionat Jess, aranjând cu grijă bucăţile de rochie pe biroul de lângă fereastră.

— Păi, ZK m-a invitat la un vernisaj, săptămâna viitoare. Apropo: ce-i aia Schnabel? E o băutură, ca şnapsul?

— Julian Schnabel – e un artist, m-a lămurit prietena mea.

— Ah, cool, un vernisaj de artă. Şi fii atentă – Tabitha mi-a zis că vrea să mergem la cumpărături. Îţi închipui ce trebuie să cumpere fata asta? Chestii pe bani grei.

— Cum?

— Da, vrea să mergem împreună la cumpărături, pe Fifth Avenue, am spus nedumerită de ce prietena mea răspunsese atât de ciudat.

— Tu te auzi ce spui? Ce naiba tot zici acolo?

Jess părea îngrozită.

— Cum adică? am întrebat-o nelămurită.

— Lisbeth, tu ce o să faci? Eşti lefteră.

— Nu am nevoie de bani. N-o să cumpăr nimic. Hei, aseară am ieşit în oraş, am băut, am mâncat şi apoi am primit şi o limuzină. Am uitat să-ți povestesc despre asta...

Dar Jess reacționa straniu, iar eu nu voiam să vorbesc despre faptul că-l văzusem pe Jake cu tipa aia şic.

— Şcoala o să înceapă peste o lună, mi-a zis Jess. N-ai vorbit despre asta nici măcar o dată, darămite să-ți faci vreun plan, să te pregăteşti.

— Asta pentru că nu mă duc la şcoală.

— Cum?!

Felul în care Jess s-a încruntat... ai fi crezut că-i mărturisisem că jefuisem o bancă sau comisesem vreo crimă.

— Asta ar însemna sfârşitul tuturor posibilităților, pentru mine, i-am explicat. Ar fi sfârşitul vieții mele.

Mă simțeam groaznic rostind cuvintele astea aşa, cu voce tare. Dar şi uşurată, în acelaşi timp.

— Mama ta ştie?

— Glumeşti?

— Dumnezeule!

Jess s-a întors cu spatele la mine. Privea pe fereastră, în bezna de afară. Era aşa de întuneric, că nici luna nu se vedea. M-am simțit prost. Nu doar pentru că, atât de mult timp, o mințisem pe ea şi mințisem pe toată lumea în legătură cu facultatea, dar şi pentru că îmi dădeam seama că Jess era dezamăgită de mine. În ciuda entuziasmului de care dăduse dovadă când îmi modificase rochiile şi a faptului că ne distraserăm furişându-ne la toate acele evenimente, prietena mea fusese foarte clară: le lua pe toate astea ca pe o glumă. Tot timpul ştiusem că Jess considera visul meu legat de Audrey ca fiind o chestie superficială.

— Bine. Şi-atunci *ce* o să faci?

Nu voia să se uite la mine, dar ne vedeam una celeilalte imaginea reflectată în fereastră.

Am ridicat din umeri. Habar nu aveam.

— Ai de gând să arunci la gunoi o viață întreagă de responsabilități, o viață în care ai putea să devii într-adevăr cineva, ca să ajungi *ca ei*? Când tu, oricum, nu faci parte din lumea lor? m-a întrebat Jess. Ştii, oamenii ăştia, când termină cu petrecerile, se duc acasă – la fondurile lor de investiții, la apartamentele lor de pe Park Avenue, la

vacanțele lor din Saint Bart şi la părinții lor bogați şi indulgenți, care le permit să facă orice, chiar şi atunci când o dau cu oiştea-n gard.

— Pentru tine, e altfel – tu ştii cine eşti. Eu n-am ştiut niciodată, i-am răspuns. Vreau şi eu să fiu cineva. Doar că nu ştiu cum.

— Uau! M-am temut c-o să te pierzi în jocul ăsta, c-o să ajungi să crezi că e ceva real.

— Pentru mine chiar *e* real.

Uluită, Jess a clătinat încet din cap.

— Ştiu, i-am spus cu tristețe. Chestia asta nu sună ca Lisbeth pe care toată lumea de-aici crede că o cunoaşte.

— Trebuie să dorm, mi-a comunicat prietena mea abrupt şi a început să-şi pună la loc ustensilele de croitorie.

Apoi s-a oprit şi s-a aşezat lângă mine, pe pat.

— Ei, am şi eu ceva ce nu ți-am spus, mi-a zis ea. Am găsit în Chinatown o garsonieră minusculă, pe care mi-o pot permite, aşa că mi-am dat demisia de la The Hole.

Am rămas împietrită.

— Imposibil!

— Tocmai ce s-a întâmplat! Fără exagerare!

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— N-am avut asta în plan, cel puțin nu imediat. Dar m-am dus să verific anunțul ăsta aşa, la plesneală, şi când am

văzut locul, am ştiut că trebuie s-o fac. Mă mut acolo săptămâna viitoare.

— De ce trebuie să fie atât de brusc?

— Aşa s-a întâmplat, crede-mă. Voiam să te rog să mă ajuți să mă mut.

— Sigur, i-am răspuns mult prea repede.

Voiam să par pozitivă, dar nu mă simțeam deloc aşa. Întotdeauna parcă eram cu un pas în urmă. De fiecare dată când mă apropiam de ceea ce-mi doream, ceva se schimba şi țelurile mele păreau, din nou, imposibil de îndepărtate. Jess m-a privit ca şi când s-ar fi temut c-aveam să izbucnesc în plâns. Şi eu mă temeam de asta.

— Am mai făcut nişte rochii. Asta ca să ştii, m-a anunțat ea. Am avut câteva idei pe care am vrut să le încerc. Poftim, uită-te!

Prietena mea s-a dus la şifonier şi a deschis uşile ca un burduf de acordeon. Înăuntru era un curcubeu alcătuit din patru rochii din comoara ascunsă a lui Buni. Toate erau deja terminate, modificate, unele radical. Am început să le verific.

— Jess, sunt minunate!

Designerul X era într-adevăr extraordinar. Uitându-te la rochiile alea, îți dădeai seama că Jess abia ce începuse să-şi exploateze talentul.

— Da, „exercițiul” ăsta de design mi-a prins bine. N-aş fi avut curaj să-mi dezvolt propria linie vestimentară sau, cel puțin, nu atât de repede, dar acum, lucrând pe rochiile astea, am căpătat multă încredere în mine şi am început să mă gândesc că aş putea să fac mult mai mult de-atât, mi-a spus ea. Şi ăsta a fost cadoul tău, Lisbeth. Ai fost o sursă de inspirație pentru mine.

— Da, sigur... pe bune?

— Da. Hai, putem să mai vorbim mâine-dimineață. Să dormim puțin.

Şi Jess mi-a aruncat unul dintre tricourile ei Sonic Youth.

M-am dus în baie ca să-mi desfac părul şi să mă spăl pe față. Jess păstra o periuță de dinți pentru mine în dulăpiorul de medicamente; am luat-o şi am început să caut pasta de dinți cu aromă de mentă care-mi plăcea. Cea cu aromă de scorțişoară, pe care o prefera familia lui Jess, îmi ardea buzele.

M-am oprit şi mi-am examinat chipul în oglindă. Nu arătam deloc ca Audrey Hepburn. Arătam doar ca o banală şi normală Lisbeth Anne Wachowicz.

— Detest să fiu cea care-ți dă veşti proaste, mi-a zis Jess din camera alăturată. Dar aseară mama ta a sunat-o pe

mama mea. Încerca să te găsească. Mama i-a promis c-o să te trimită acasă imediat după micul-dejun.

Am închis ochii şi am încercat să respir.

— La un moment dat, trebuie totuşi să te duci acasă, a spus Jess.

28

Amânând inevitabilul, am rămas la Jess cât de mult a fost rezonabil posibil.

De când Jess îmi spusese că mama mea o sunase pe mama ei, începusem să-mi imaginez cele mai înfiorătoare scenarii, în încercarea zadarnică de a anticipa ce mă aştepta acasă. Asta e una dintre chestiile ciudate care ți se întâmplă atunci când eşti copilul unei persoane care aruncă farfurii şi sticle prin casă – nu te poți abține să nu-ți închipui ce e mai rău. Pentru că lucrurile aşa se petrec, ai văzut-o.

Am lăsat rochia Valentino verde, fără bretele, din seara precedentă, în şifonierul lui Jess, împreună cu celelalte, am împrumutat de la ea un maiou şi nişte chiloți curați şi mi-am tras pe mine jeanşii pe care-i purtasem cu o zi înainte.

La colțul străzii, îndreptându-mă către casă, m-am gândit: fac un duş, mănânc ceva, încerc să-mi păstrez calmul şi mă pregătesc să stau de vorbă cu mama când o să se întoarcă acasă. Era două după-amiaza şi presupuneam că în casă n-avea să fie nimeni. Până la trei şi jumătate.

Numai că mă înşelam. Maşina mamei era parcată pe aleea din faţă.

Ceea ce era anormal. Mama nu-şi lua niciodată liber de la spital şi nimeni de-acolo nu-i dădea liber. Am tras adânc aer în piept şi am deschis uşa cu plasa de ţânţari.

— Ei, ia uite cine-i aici! Salutare, străine, a zis mama din bucătărie, aprinzându-şi o ţigară.

Pe masa din bucătărie erau câteva sacoşe cu mâncare. Mi-am lăsat rucsacul şi am început s-o ajut să pună cumpărăturile la locul lor.

— Telefonul tău a păţit ceva? m-a întrebat ea, trăgând un fum din ţigară.

— Nu, mamă, am fost doar ocupată. Ştii, cu Jess şi la cârciumă.

Am luat cele patru pachete cu porumb îngheţat, am deschis congelatorul şi m-am trezit holbându-mă la nişte grămezi de cutii cu îngheţată pe jumătate goale şi la hot-dogi congelaţi, vechi de o sută de ani.

— Cum de eşti acasă aşa devreme? m-am interesat.

— Am fost la psiholog, pentru Ryan, aşa cum ne-a cerut judecătorul, mi-a răspuns ea şi mi-a dat laptele să-l pun în frigider.

Am remarcat că-şi tot masa braţul.

— Ştii că toată familia ar fi trebuit să fie acolo. Avocatul şcolii a pus condiția asta ca să-l elibereze pe Ryan. Pe soră-ta n-o aşteptam, a continuat ea, trăgând încă un fum din țigară, dar pe tine, da.

— Îmi pare rău, mamă. N-am ştiut, am zis, întrebându-mă de ce cuvintele ei mă dureau aşa de tare, de ce mă simțeam atât de prost c-o dezamăgisem.

— Păi, *cum* să ştii dacă nu răspunzi la nenorocitul ăla de telefon? Ți-am trimis până şi SMS, a adăugat ea.

O simțeam cum se monta.

— Am sunat peste tot. Buni nu ştia unde eşti.

M-am întrebat dacă Buni era îngrijorată. Rahat.

Mama şi-a luat obişnuita cană de cafea de lângă chiuvetă. Avea să urmeze sticla de Gordon's. Apoi, în casă, a intrat Ryan. Care s-a oprit în pragul uşii de la bucătărie. Nu-l mai văzusem pe fratele meu de ceva vreme. Mi se părea mai înalt şi parcă avea şi părul mai lung, în special la ceafă. Probabil că mama îi tăiase bretonul şi perciunii înaintea întâlnirii cu psihologul. Explozia de pistrui de pe nas i se diminuase, dar zâmbetul strâmb îi rămăsese neschimbat.

— Salut, soră-mea! Ai aflat?

— Ce să aflu, Ry?

— Sufăr de depresie clinică. Cool, aşa-i?

Ryan avea o expresie îngâmfată. În loc să se căiască pentru toate problemele pe care le făcuse, el părea să înflorească datorită atenției care i se acorda.

— Ei, mi se pare că eşti destul de fericit că eşti deprimat.

— Haios, soră-mea, am priceput.

Mama s-a aşezat la masă şi, în mod ciudat, am simțit miros de cafea. Nu se dusese deloc la dulapul cu băuturi. Îşi turnase cafea.

— Mamă, fă-mi nişte Eggo[9], i-a cerut Ryan.

Cum de-şi închipuia c-avea să-i meargă? Dar mama n-a scos nici un cuvânt. În mod normal, s-ar fi răstit deja la el. Ryan părea s-o aibă cu ceva la mână. Poate că psihologul o sfătuise să se poarte frumos cu el.

— Fă-ți singur, Ry. Eu trebuie să discut cu sora ta, a şoptit mama.

— Dar eu întotdeauna le ard, a protestat fratele meu, cu un rânjet răutăcios abia schițat.

— Ți le fac eu, m-am oferit şi am deschis congelatorul.

M-am gândit că nu putea să-mi strice să întind pelteaua aia cât mai mult posibil ca să evit discuția pe care mama voia s-o poarte cu mine despre nu ştiam ce. Punând gofrele în cuptor, am sesizat că mamei îi tremura puțin mâna cu

---

[9] Denumirea unei mărci de gofră.

care ținea țigara. Ceva se întâmpla cu ea, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Deci cine a zis că eşti deprimat, Ry?

— Doctorul de cap. A zis că am nevoie de mai multă stabilitate acasă, mi-a răspuns fratele meu îngâmfat şi mulțumit că acum era în centrul atenției, că toată lumea trebuia să-şi facă griji pentru el. Bănuiam că mama fusese dojenită cu severitate în cabinetul psihologului.

Cronometrul cuptorului a sunat, după care am uns cu unt gofrele şi i le-am dat lui Ryan. El s-a aşezat la masă, în fața mamei.

— Ryan, ți-am spus că trebuie să stau de vorbă cu sora ta, i-a zis mama.

Ryan nici n-a tresărit, ca şi când nu i-ar fi fost frică s-o provoace.

— Dar vreau să aud şi eu, i-a spus el.

Ceea ce însemna că împingea lucrurile mult prea departe. Mama şi-a ridicat privirea din cana cu cafea şi s-a uitat la el. Am crezut c-avea să sară peste masă şi să-l sugrume.

— Ieşi dracului de-aici, a murmurat ea şi şi-a ațintit din nou privirea în cafea.

Ryan s-a ridicat, deci am bănuit că exista totuşi o limită legată de cât era mama de dispusă să-i facă pe plac. Fratele

meu şi-a înşfăcat gofrele şi a plecat, clătinând din cap, cu rânjetul ăla al lui cretin pe față.

— N-ai fost la vizita de orientare de la şcoală, mi-a spus mama. Dă-mi, te rog, bricheta!

— Da?

I-am dat Bic-ul şi mama şi-a aprins o nouă țigară.

— Au trimis scrisoarea asta, a continuat ea, pescuind din mormanul de hârtii de masă una împăturită, pe care mi-a întins-o.

— Mamă, scrisoarea asta îmi e adresată – e corespondența mea, am sărit.

— Nu e, dacă nu ți-o iei.

Am citit scrisoarea pe îndelete. În esență, nu conținea nimic nou. Mai fusesem înainte la o vizită de orientare. Nu se putea spune că n-aş fi ştiut în ce cămin aveam să dorm sau unde se țineau cursurile. Şcoala era la doar opt kilometri distanță. Dar faptul că mama îmi deschisese corespondența însemna că mirorise ceva. Iar asta nu putea să fie bine.

— Nu trebuie neapărat să merg la chestia aia de orientare, i-am spus relaxată. E opțională. Am fost la prima, când m-am înscris.

— Se întâmplă ceva cu tine despre care vrei să-mi spui? m-a întrebat mama, expirând, în acelaşi timp, fumul.

Şi-a masat din nou brațul, ca şi când ar fi durut-o, şi şi-a îndreptat mâneca. Mama pornise să vâneze adevărul. Aşa proceda întotdeauna când bănuia ceva.

— Lisbeth, n-o lua razna, a continuat ea, privindu-mă în ochi. Tu eşti singura din familie pe care mă mai pot baza.

— Ştiu, mamă, am răspuns.

Deşi nu ştiam cum aveam să pot vreodată să-i spun ce se întâmpla cu-adevărat.

— O să am nevoie de tine mai mult pe-acasă, m-a anunțat ea pe un ton sever.

Doamne, sper că nu – nu m-am putut abține să gândesc.

Mama ştia că se întâmpla ceva, dar nu izbutise să-şi dea seama ce anume – încă.

29

Am sosit la Montclair Manor fără să fi telefonat înainte şi, după nişte minute în care Buni nu mi-a deschis uşa, am început să mă panichez. Dacă era prăbuşită pe jos sau avusese un atac de cord?

Zgâindu-mă prin ferestrele laterale, n-am văzut nici urmă de ea pe nicăieri. Şi nici în spate nu era. Am bătut în toate uşile şi-n toate ferestrele. Tocmai când mă decisesem să mă duc la biroul asistentei Betty, uşa lui Buni s-a deschis şi iat-o şi pe ea în prag! Îmbrăcată în halatul de baie pufos,

culoarea lavandei, cu obrajii roz, cu părul argintiu strâns într-un coc şic.

— Buni, eşti în regulă! am exclamat.

— Fireşte, draga mea. Am făcut doar o baie cu spumă.

Şi Buni şi-a întins brațele ca să mă strângă la piept.

— E ca şi cum ai lua Prozac lichid, nu-i aşa?

Am intrat în casă şi m-am întrebat cum naiba putusem să stau departe de apartamentul lui Buni aşa de mult timp.

— E minunat să te văd, mi-a spus ea din dormitor, în vreme ce-şi schimba hainele.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ți întrerup baia.

— Ah, nu-i nici o problemă. Şi-aşa sunt destul de smochinită şi de ridată, mi-a răspuns ea râzând. Deşi sarea de baie e liniştitoare.

Am auzit pocnetul distinctiv al pudrierei Chanel, cea pe care o avea încă din anii şaizeci şi căreia îi schimba singură rezerva. Nu mă întrebați de ce, dar, pentru mine, clicul acela delicat era suprema reprezentare sonoră a luxului. Întotdeauna îmi invoca imaginea zâmbitoare şi elegantă a lui Buni.

Care a intrat în cameră veselă şi strălucitoare, cu puțin fard subliniindu-i obrajii, un minimum absolut de machiaj, pe care îl desăvârşea în doar câteva secunde. Mă minunam cum de izbutea asta.

— Şi cărui fapt datorez această minunată vizită neaşteptată?

— Mi-era dor de prăjitura ta cu brânză, am răspuns spăsită.

— Ei, din nefericire, nu am nici urmă de prăjitură cu brânză în casă, m-a anunțat ea cu o expresie tristă. Dar meniul special al zilei e alcătuit din tort de ciocolată. Sper că e acceptabil, a adăugat ea cu o sclipire în ochi.

— Sună chiar şi mai bine. Şi eu pot să te ajut cu frişca.

— O idee nemaipomenită!

Ne-am strecurat amândouă în bucătăria minusculă, în care abia dacă încăpea o persoană. În timp ce băteam frişca într-un castron de metal, am inhalat parfumul lui Buni şi imediat m-am relaxat.

— Ştii, Buni, în depozit era o pictură în ulei. Cu o fetiță. Tu eşti? am întrebat-o.

— Mă îndoiesc, draga mea. Probabil e mama mea.

— Serios? Dar seamănă aşa de bine cu tine.

— Toată lumea spunea asta şi mie întotdeauna mi s-a părut ciudat fiindcă, după cum am cunoscut-o eu pe mama, a fost o bătrână foarte prăfuită. Nu prea avea treabă cu noi, copiii, şi, cu toate că a fost o sufragetă, şi-a ascuns această opinie foarte bine. Era o doamnă îngâmfată din înalta societate, pasionată, în taină, de fumat.

— Dar tu nu eşti deloc prăfuită.

— Sper din tot sufletul! a exclamat bunica, cărând un număr nesfârşit de linguri cu frişcă pe tortul de ciocolată făcut în casă. Haide să mâncăm! Am ceva să-ți arăt!

Am ieşit din bucătărie înghesuindu-ne şi ne-am aşezat în sufragerie. Acolo, pe masă, era un album pe care nu-l mai văzusem niciodată.

— Am lucrat la un mic proiect, mi-a spus bunica şi mi-a înmânat cuțitul de tăiat prăjituri. Vrei să faci tu onorurile?

Stând lângă mine, a deschis albumul la prima pagină. Şi iată-mă, în rochia Givenchy a lui Audrey, în fotografia din Pagina Şase.

— Ce-i asta? am întrebat-o, lăsând cuțitul şi începând să răsfoiesc albumul.

Pagină după pagină, Buni strânsese tăieturi din ziare şi fotografii, unele de pe Internet, altele din ziare şi reviste, inclusiv din *Us Weekly*.

— Ştii de toate astea? am icnit şocată. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Am presupus că, la un moment dat, o să-mi spui tu totul, mi-a răspuns ea, netezindu-mi o şuviță de păr pe după ureche. Mi s-a părut a fi o aventură grozavă. N-am vrut să-ți stric bucuria. Dar nu m-am putut abține să colecționez fiecare fărâmă de informație.

Buni strălucea de mândrie.

M-a surprins că eram chiar fata din pozele respective. Şarada mea era o totală ficțiune, dar faptul de a avea fotografiile în față, aşezate aşa, la un loc, făcea ca totul să pară atât de real. Eram impresionată de cât de perfect pregătise Buni fiecare poză. Toate aveau calitate de muzeu, cum s-ar fi exprimat Jess.

— Am cumpărat chiar şi o imprimantă şi am început să folosesc calculatorul.

Buni mi-a indicat, cu mândrie, calculatorul antic, alături de care se aflau o imprimantă nouă şi frumoasă şi un mouse pad.

— Vai, Buni...

În timp ce o îmbrățişam, am închis ochii, pe care i-am simțit inundați de lacrimi.

— Inițial, n-am ştiut ce să cred. Am recunoscut rochiile, deşi am fost complet şocată de ceea ce le-ați făcut, mi-a explicat bunica.

— Ştiu. Jess a fost îngrijorată din cauza asta. Dar nu-i aşa că sunt incredibile? am zis, luând un şervețel de hârtie şi ştergându-mi lacrimile de pe obraji.

Buni a încuviințat din cap.

— Cel mai mult m-a surprins că le-ați tăiat şi le-ați modificat atât de dramatic. Dar reinterpretările sunt, într-

adevăr, impresionante. Prietena ta, Jess, e de-a dreptul extraordinară. M-a făcut să realizez că rochiile astea nu erau menite să stea într-un depozit. Erau menite să joace un rol într-o aventură romantică. Erau menite să fie purtate *la dans*.

— Asta i-am zis şi eu lui Jess! am sărit. Ea nu voia să le modifice, dar, după ce prima a avut atât de mult succes, mi-a creat un întreg look.

Am trecut din nou în revistă tăieturile din album, iar eu i-am furnizat lui Buni detalii în legătură cu fiecare rochie: unde o purtasem şi pe cine cunoscusem. I-am povestit totul despre proiectul meu Audrey Hepburn. La început, m-am temut că Buni avea să fie dezamăgită, pentru că mă pretinsesem a fi altceva decât eram, dar expresia ei devenea din ce în ce mai interesată şi mai uluită, cu fiecare detaliu delicios pe care i-l livram.

— Eşti absolut superbă în rochiile astea, a adăugat ea.

— Totul datorită lui Jess. A făcut o treabă incredibilă cu ele.

— Încetează, Lisbeth!

Buni mi-a ridicat bărbia şi m-a privit adânc în ochi.

— Uită-te la mine! Eşti *frumoasă*. Întotdeauna ai fost. Deseori m-am întrebat de ce nu vezi asta. Şi e important să fii conştientă acum. Eşti isteaţă, inteligentă, originală şi

frumoasă. Asta e cea mai minunată combinație şi sunt *mândră* de tine.

Ne-am îmbrățişat, aşa, în felul ăla, de parcă ni s-ar fi contopit inimile. Era aşa o uşurare să fiu cu ea, să ştiu că Buni mă iubea şi mă înțelegea.

— Fireşte, mă tem că ți-am împuiat capul cu prea multe poveşti despre cât de minunate erau vremurile de demult.

— Dar, Buni, sunt cele mai extraordinare poveşti, am exclamat, cu o atitudine puțin defensivă.

— Ei, mă bucur să te văd creându-ți propriile amintiri şi nu doar trăind din amintirile mele. Acum o să ai şi tu la ce să priveşti în urmă şi ce să prețuieşti. De-asta am vrut să-ți dau albumul ăsta.

Eram atât de mişcată, că nu ştiam cum să-i mulțumesc. M-am uitat în ochii ei şi Buni m-a învăluit cu o privire atât de caldă, încât am fost gata şi să izbucnesc din nou în plâns, dar am vrut totuşi să mă țin tare.

— Încă mi-e greu să cred că bogătaşii ăştia m-au acceptat atât de repede printre ei, i-am mărturisit, după ce mi-am revenit.

Apoi am tăiat câte o felie de tort pentru fiecare.

— Mie nu mi-e greu deloc, mi-a spus bunica, luând o gură de ciocolată. Eşti inteligentă şi plină de viață şi asta este pe placul oricărui grup social. În plus, pentru oamenii

ăştia tot ceea ce contează sunt banii şi dacă dai impresia că ai bani sau dacă ei *cred* că ai bani, atunci devin interesați. Altfel cum ai putea să fii *cu ei* dacă n-ai avea bani?

— Nu ți se pare jalnic că doar am jucat rolul lui Audrey?

— Poate că aşa ai început, dar, de-acum, cred că ai ajuns la ceva mai mult. Până şi Audrey Hepburn se prefăcea că era Audrey – asta până când chiar a devenit. La fel ca tine, inițial, Audrey n-a acționat decât bazându-se pe şarmul ei, pe inteligența, pe istețimea şi pe stilul ei personal. Întotdeauna a simțit că nu făcea realmente parte din lumea aia; niciodată n-a fost pregătită pe deplin pentru ceea ce avea să facă. Ea, pur şi simplu, se arunca aşa, cu capul înainte şi spera ca totul să iasă bine. Până la urmă, a devenit femeia despre care noi am presupus că a fost încă de la început.

— Dar Audrey a făcut *ceva*. A dansat, a jucat, am spus. Prietenii mei, Jess, Jake, ei ştiu ce vor să facă în viață. Ştiu cine vor să fie. Eu joc un personaj. Crezi că există vreo cale prin care să-mi transform pasiunea în ceva real?

— Păi, scumpa mea, o să te duci la facultate şi asta o să te ajute, nu-i aşa?

Am lăsat privirea în jos şi am încuviințat din cap, sperând că Buni nu va băga prea mult în seamă răspunsul meu.

Dar ea mi-a luat degetele între palmele ei catifelate şi răcoroase.

— Fii sinceră faţă de tine însăţi, Lisbeth. Nu contează că te-ai folosit de Audrey Hepburn ca punct de plecare. Cel mai important e unde vei ajunge, important e să foloseşti experienţa asta ca să devii cea mai bună variantă a lui *Lisbeth*.

— Oh, Buni, sună atât de realizabil când o spui tu!

Aruncându-mi braţele în jurul gâtului ei, am strâns-o din nou la piept. Aveam nevoie de atât de multe îmbrăţişări.

Simţindu-mă mai bine, am luat cu degetul un moţ de frişcă şi l-am vârât în gură.

— Vreau să-ţi dau ceva, mi-a zis bunica, ridicându-se cu grijă de pe canapea şi ducându-se la dulap.

A deschis unul dintre sertarele de jos.

Buni ţinea în mână o brăţară pe care nu o mai văzusem niciodată – o fâşie simplă, de platină. A ezitat o clipă, privind bijuteria din palmă, apoi s-a întors la canapea.

— Asta e din vremurile de demult. E un cadou de la unul dintre băieţi şi vreau să fie a ta.

— Buni, e superbă, am spus.

— Şi ţine minte, a continuat bunica, împingând maxilarul în faţă şi mângâindu-şi bărbia – varianta ei

asupra unui mafiot din filme –, într-o zi s-ar putea să vin să-ți cer o favoare.

Vocea îi era cu o octavă mai joasă şi hârâită, o imitație aproape perfectă a lui Don Corleone. Nu m-am putut abține să nu râd.

— Ce e, mai exact? am întrebat-o.

— E un talisman, inscripționat de un vechi iubit al meu, a adăugat Buni. O să meargă fantastic cu rochiile alea şi poate că o să te păzească de rele.

Am răsucit brățara între degete. Era elegantă, exact ca bunica. Pe interior avea o inscripție în latină: TUAM TUTAM TENEBO, SAMMY G. M-am minunat cât de stilată şi de misterioasă era.

— Ai grijă, Lisbeth. După cum spunea Sammy, „gura unui mincinos poate să fie plină de adevăr, dar el tot mincinos e". Ai grijă în cine te încrezi.

Când panglica de platină mi-a alunecat fără nici un efort în jurul încheieturii, m-am minunat de frumusețea ei delicată.

— Apropo, draga mea, cred că ar trebui să ştii – mama ta a văzut şi ea fotografiile.

30

— De ce tot ce fac pentru tine implică multă muncă fizică repetitivă? am întrebat-o pe Jess în timp ce-i

împingeam cufărul pe cele cinci rânduri de scări, până la noua ei locuință din Chinatown.

Aromele de fructe putrezite, de castane coapte şi de peşte proaspăt se amestecau cu cele de prăjeală râncedă, de aer încins de la ventilatoarele industriale şi de fum de țigară de la bărbații asiatici care lucrau în piața de la parter: Chinatown era una dintre acele părți ale New York-ului pe care o puteai depista chiar şi legat la ochi, doar luându-te după mirosurile înțepătoare. Toate aceste miasme pluteau prin noul cartier al prietenei mele.

Jess îşi îndesase în maşina break a mamei ei toate bunurile materiale – trei cufere ponosite pline cu desenele ei şi cu țesături şi haine recuperate, care reprezentau ani întregi de vizite prin piețe de vechituri sau prin magazinele de caritate ale bisericilor. Mai avea, de asemenea, şi două maşini de cusut – pe una o cumpărase de la nişte oameni care-şi vindeau lucrurile în curtea casei –, trei manechine de rochii şi o cutie de cusut, veche şi frumoasă, plină cu caietele liniate, cu coperte marmorate, pe care le folosea pe post de jurnale.

Asta era marea mutare a lui Jess. În schimbul talentelor mele de cărăuş, prietena mea îmi promisese c-avea să mă ajute să-mi scot Bestia Mov din parcarea de pe strada Hudson. Trebuia să împrumut nişte bani ca să fac asta. Nu

mai trecusem pe acolo de trei zile şi eram convinsă că Bestiei îi era dor de mine, deşi probabil că băieții de la parcare se întrebau de-acum dacă nu cumva cineva lăsase un cadavru în portbagaj.

În realitate, chiar îmi făcea plăcere ca, o vreme, să car lucruri împreună cu Jess. Părea ceva atât de normal după ultimele zile care fuseseră atât de dramatice. Situația de-acasă, cu Ryan şi cu mama, era posibilă. The Hole nu mai era la fel fără Jess, iar în preajma lui Jake atmosfera era stânjenitoare. Aveam impresia că rockerul mă evita, dar nu puteam să-l blamez pentru asta.

Faptul de a căra, preț de cinci etaje, manechine de rochii şi maşini de cusut îmi abătea gândurile în mod terapeutic, iar apartamentul lui Jess era fantastic.

Bine, nu arăta fantastic; de fapt, arăta chiar foarte rău. În fond, clădirea de la numărul 507, de pe East Broadway, adăpostise înainte un atelier mizerabil. Jess spunea că, doar cu câțiva ani în urmă, în clădirile dimprejur erau câte şaizeci şi trei de persoane pe fiecare etaj. De la fereastra din casa scării puteai să spionezi un astfel de atelier, care era încă funcțional: la etajul şase al clădirii de vizavi, femeile stăteau aplecate peste maşinile de cusut, făcând bluze de poliester ieftine. Până şi în spațiul acela transformat, ocupat de Jess, pe podea se vedeau încă liniile unde cândva

fuseseră zidurile care împărțiseră încăperea în secțiuni minuscule.

Însă, chiar aşa mohorât cum era, spațiul acela brut era fantastic prin prisma a ceea ce reprezenta – centrul oraşului, un loc doar al ei, libertatea. Jess avea să-l transforme în ceva super-cool. Cu multe ziduri din cărămidă nearsă, fără nici o fereastră, cu excepția celei din baie şi a unui luminator uriaş – era o provocare, în sfera designului de interior, perfectă pentru imaginația prietenei mele. Jess spunea că era foarte potrivit ca primul ei apartament să fie un fost atelier unde lucraseră nişte sărmani; se potrivea cu ideea ei de a munci din răsputeri.

Ultimul lucru pe care l-am cărat pe scări a fost salteaua lui Jess, pe care am aruncat-o, lipind-o de peretele din spate, cel de sub luminator.

— Absolvirea liceului n-a însemnat nimic, faptul că tu te-ai dus la facultate înaintea mea n-a însemnat nimic, prima ta iubită n-a însemnat nimic, dar primul apartament în centru, un apartament doar al tău – asta e o chestie foarte mare între prietene, am concluzionat, trântindu-mă pe saltea.

Jess s-a prăbuşit şi ea lângă mine.

— Jessica Giovanna Pagliazzi, ai, în mod oficial, toată admirația mea, toată gelozia şi ranchiuna mea veşnice.

— Da, e o nebunie, aşa-i? a spus Jess, sprijinindu-se de perete.

— Într-o zi, sper să mă mut şi eu.

— Mama ta a aflat?

— Că mă îmbrac cu rochiile Chanel ale lui Buni şi că mă duc neinvitată la gale organizate la Met?

— Nu, că nu te duci la facultate.

— A, asta!

Am tras adânc aer în piept.

— A început să investigheze. Şi-a dat seama că se întâmplă ceva. Deci trebuie să plec de-acolo înainte să explodeze. Ryan e mult prea ciudat. O tot ațâță pe mama, care, dacă nu-l primesc la loc, la şcoală, s-ar putea să fie nevoită să-i pună profesor acasă. Dar ce nu înțeleg e de ce nu i-a tăiat macaroana.

— Eşti sigură că totuşi nu vrei să te duci la facultate? Adică ai putea să te răzgândeşti, nu?

— Presupun că da. Nu ştiu. Nu mai suport să stau acasă. Bine-ar fi dac-aş avea mai multe opțiuni.

— Cu Jake te-ai văzut?

— La lucru. Îmi dau seama c-a depăşit momentul şi nici nu ştiu ce să-i spun. Trebuie să plec de-acolo.

— Să ştii că poți să pleci oricând, mi-a spus Jess.

— Da, sigur.

Nu m-am putut abţine să mă uit la ea ca la o nebună.

— Dac-ai vrea într-adevăr, ai putea să-ți iei o casă doar a ta.

— Nu pot să-mi permit nici avansul, dar e un gând frumos, i-am spus.

— Ei, atunci ai putea să stai aici, s-a oferit Jess. Adică, după o vreme, ar trebui să plăteşti chirie – când îți găseşti un serviciu. La naiba! Sunt destule restaurante şi cârciumi în Manhattan, unde se primesc bacşişuri cu mult mai bune decât la The Hole.

— Serios? Ce bine-ar fi dac-aş putea...

M-am lipit de perete.

— Nu ştiu. Mă simt atât de confuză în legătură cu tot.

Voiam s-o întreb pe Jess dacă credea c-avea să vină pe-acasă destul de des. Dar, înainte s-apuc să spun ceva, ea s-a aplecat spre mine şi, sinceră să fiu, nu-mi dau seama de ce nu am realizat ce avea să se întâmple.

I-am surprins privirea când s-a oprit, preț de o secundă, la câțiva milimetri distanță de buzele mele. Nu era vorba de indecizie; am conştientizat că voia să-mi dea posibilitatea să realizez ceea ce avea să se întâmple. I-am simțit pe obraz răsuflarea caldă şi apoi, încet, buzele noastre s-au atins. Respirația ei mi-a oprit-o pe a mea. Am închis ochii când i-am simțit degetele pe fața mea, în părul meu, trăgându-mă

mai aproape de ea şi m-am gândit de câte ori fuseserăm suficient de aproape ca să facem asta, dar niciodată n-o făcuserăm. Mă gândisem la asta de zeci de ori, dar niciodată nu discutaserăm pe acest subiect.

Când, în clasa a X-a, Jess şi-a recunoscut orientarea sexuală, eu am fost ultima care a aflat. Nu mi se confesase niciodată, aşa că, atunci când am auzit, de la toți prietenii noştri, m-am dus direct la ea, în sala de studiu, şi i-am spus că n-aveam nici o problemă că era lesbiană, dar că, dacă vreodată avea să-mi mai ascundă ceva atât de important, prietenia dintre noi se sfârşea.

— Mi-a fost frică, mi-a spus Jess la momentul acela, că dacă-ți spun, n-o să mai fim prietene.

La asta mă gândeam atunci când ne-am sărutat – nu eram surprinsă că ne sărutam, ci mă întrebam de ce nu ne sărutaserăm niciodată până atunci. N-aş putea să vă spun cât timp ne-am sărutat, dar, când am terminat, am rămas pe loc, cu respirația tăiată, o veşnicie.

— Să te săruți e aşa o chestie stranie, m-am simțit obligată să spun, dintr-un motiv misterios. Nu ştiu cum eşti tu, dar eu tind să evit saliva oamenilor, adică...

— E OK, m-a întrerupt Jess. Am vrut doar să fac treaba asta. E-n regulă.

— Dar eu nu...

— Nu trebuie. Totul e în regulă, a insistat ea.

— Te-ai gândit de multă vreme la asta sau acum ți-a venit?

— M-am gândit de multe ori şi nu ştiu de ce acum, pur şi simplu, am făcut-o.

— Ah, am zis şi-am continuat să stau țintuită locului. De multe ori?

— Da, mi-a reconfirmat Jess şi amândouă am izbucnit în râs.

— Uau, deci aşa se simte!

— Cam aşa.

Prietena mea s-a ridicat în picioare, întrerupând momentul.

— Ei, presupun c-ar trebui să mergem la maşină.

Şi mi-a întins o mână ca să mă ajute să mă ridic de pe saltea.

— Da, ar trebui, am spus eu.

Când Jess m-a ajutat să mă ridic, m-am simțit dezorientată şi oarecum dezamăgită că nu aveam să mai discutăm pe tema respectivă.

— Aşa, iar eu ar trebui să ajung şi la curs, a continuat Jess. Hai să scoatem Bestia de la amanet şi după aceea, în drum spre casă, poți să mă laşi şi pe mine la FIT.

— Da, sigur.

Jess a deschis şifonierul şi a luat o jachetă Chanel pe care o modificase, ca să-i sublinieze mai mult talia. Apoi a mai scos la lumină şi o pereche de jeanşi aşezați pe un umeraş.

— Am prins o pereche de True Religion, care au fost împrumutați şcolii pentru o şedință foto şi pe care *trebuie* să-i duc înapoi luni, la prima oră. Sunt aproape sigură că sunt măsura ta. O să fii o cumpărătoare cât se poate de şic, mi-a zis ea zâmbind. Ți-am pregătit şi o pereche de pantofi, la care am mai lucrat eu.

În vreme ce Jess încuia apartamentul, am luat rucsacurile amândurora. Aş fi preferat să fi fost în continuare, amândouă, pe saltea, să mai vorbim. Am început să coborâm scările, dar Jess s-a oprit de parcă ar fi uitat ceva.

— Hei, ascultă-mă, mi-a spus ea. Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de o locuință în centru şi vrei să-ți ții lucrurile aici, de pildă rochiile – pot să lucrez în continuare la ele. Şi dacă vrei, atunci nu trebuie să...

— Nu. Sigur. Înțeleg. Sunt în regulă, am răspuns, neştiind, de fapt, ce simțeam şi întrebându-mă dacă aveam să ştiu vreodată.

— Bine. A, şi să ştii că-mi pregătesc propria linie vestimentară şi am nevoie de ajutorul tău. Vreau să fac o

chestie, un show, ca proiect de semestru la FIT. O să fie o treabă destul de îndrăzneață, dar nu pot s-o fac fără tine.

— Sigur.

— Poate îi convingi pe o parte dintre prietenii tăi cei simandicoşi să vină şi ei?

Da, m-am gândit, *eu şi prietenii mei cei simandicoşi.*

31

M-am zgâit la SMS-ul de pe telefon aproape toată tura de dimineață de la The Hole.

„De unde să te ia Mocha?! ☺"

Tabitha, Prințesa Pop, mă chema. Niciodată nu mă simțisem atât de mult Cenuşăreasa decât în ziua aceea, la The Hole – mă refer la partea nasoală a faptului de a fi Cenuşăreasa, partea în care fata stă în patru labe, vârâtă în şemineu, şi curăță tăciunii şi cenuşa, de la care-i vine şi numele. Buela era într-o dispoziție groaznică. Ratasem două ture şi acum simțeam că mă pedepsea. Dimineață, am petrecut o oră şi jumătate umplând toate sticlele murdare cu ketchup şi muştar.

În cealaltă parte a restaurantului, l-am văzut cu coada ochiului pe Jake. Care, în mod intenționat, s-a întors cu spatele să nu se uite la mine. Am încercat de două ori să vorbesc cu el, când ne-am întâlnit la frigider, dar el n-a făcut decât să mă salute din cap. N-am putut să nu-mi

amintesc sărutările lui neaşteptate. Înainte, m-ar fi ajutat cu sticlele cu ketchup, dar nu şi acum. Acum părea că între noi erau ani-lumină.

Şi-apoi mai era şi fata cea nouă, Crystal. O tipă complet aranjată, în stil Jersey: machiaj intens, dinți perfect cosmetizați, sprâncene pensate, piele bronzată cu spray-ul, accent pronunțat şi un trup extraordinar. Crescusem respectând fetele precum Crystal deoarece, contrar părerii generale, ele nu sunt neapărat promiscue, indiferent cum se îmbracă, şi sunt inteligente şi dure.

Crystal preluase turele lui Jess şi studia pe toată lumea. În capul listei se afla Jake. Se prinsese deja că între noi doi era ceva – asta, pur şi simplu, pentru că rockerul nu voia să se uite la mine. Telefonul mi-a bâzâit din nou.

„Abia aştept să te văd, draga mea;) la ce oră să vină Mocha?"

Tura mea se încheia la 13:30. Cum puteam să refuz o tură de shopping pe Fifth Avenue împreună cu fabuloasa Tabitha Eden? Aveam deja ansamblul couture modificat, în geanta pe care mi-o dăduse Jess. Doar n-aş mai fi avut unde altundeva să port hainele alea.

„2:30?", i-am răspuns.

Ani de-a rândul, pritocisem nenumărate fotografii cu Paris şi Nicky, Kim şi Kourtney, gemenele Olsen şi toate

celelalte vedete, aranjate după ultima modă, care-şi bălăngăneau avalanşa de sacoşe de la Jeffrey's, Chanel, Lanvin, Alice and Olivia şi alte magazine de pe Rodeo Drive, Fifth Avenue sau Oxford Street. Ritualul cursei de shopping a celebrităţilor era important nu doar pentru ceea ce cumpărau, ci şi pentru hainele pe care le purtau. Asta putea să fie unica mea şansă de a vedea ce însemna acest ritual.

Buela stătea cu ochii pe mine, aşa că trebuia să mă arăt ocupată. Mă mişcam tot timpul, servind la mese, făcând curat şi găsind mereu câte ceva de făcut, de exemplu să refac stivele de cutii pentru luat mâncarea acasă, care se găseau în spatele tejghelei. Telefonul mi-a bâzâit.

„Deeeeeeci unde?", mi-a scris Tabitha.

De vreme ce adresa lui Jess, de pe East Broadway, nu era destul de impresionantă, iar eu nu-l găsisem încă pe acel portar prietenos din Manhattan, pe care să-l conving să mă ajute, primul meu gând a fost la intrarea unui hotel, ceva pe Upper East Side. Dacă izbuteam să descopăr o adresă lângă un hotel, puteam să ies în stradă exact când sosea Mocha.

Am urmărit pe ceasul din restaurant scurgerea ultimelor secunde. La 13:30 punct, mi-am pontat fişa şi mi-am înşfăcat geanta din dulap. Buela s-a uitat urât la mine

pentru că eram atât de grăbită să plec, dar eu mi-am văzut de drum.

Hotelul Mark, de la intersecția dintre Seventy-seventh şi Madison, era descris pe site ca fiind „situat în inima celui mai elegant cartier din Manhattan”. Mi-am zis că era numai bun şi i-am scris Tabithei.

„16 E strada 77.”

Conform Google Maps, adresa era la doar câteva uşi mai în jos de hotelul Mark. Unde am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme. M-am strecurat în hol şi m-am ascuns în toaleta barului, ca să mă schimb într-unul dintre separeuri.

Trăgând fermoarul genții, am descoperit că Jess îmi făcuse o surpriză. Transformase o pereche de balerini Ferragamo, din anii ’60, care-i aparținuseră lui Buni: îi vopsise într-un verde puternic şi luxuriant şi le adăugase câte un toculeț asortat. Încălțările erau splendide şi perfecte pentru hainele cu care eram îmbrăcată.

După ce mi-am retuşat machiajul în oglindă, am ieşit cu ansamblul remixat Chanel şi True Religions, gata pentru o după-amiază de consumerism desfrânat, chiar dacă, pentru mine, asta avea să se traducă doar în privitul vitrinelor. M-am gândit că aveam destulă vreme să ies în stradă şi să pun mâna pe Mocha, înainte ca şoferul să se-apuce să sune pe

la uşi. M-am dus la Concierge ca să-mi las acolo geanta cu hainele vechi, dar, când să-mi iau tichetul, l-am văzut pe Mocha prin ferestrele uriaşe ale hotelului – sosise mai devreme şi se îndrepta către clădirea de alături.

Am dat fuga la maşină, sperând că şoferul avea să mă urmeze.

— Mocha, dragul meu! Aici sunt! i-am strigat.

Dar Mocha apucase deja să sune la sonerie. Omul s-a întors spre mine nedumerit. Dacă în clădirea respectivă era cineva acasă, persoana avea să coboare la uşă şi, curând, mi-ar fi fost greu să mai dau explicații.

— Îmi cer scuze, domnişoară Dulac, mi-a spus Mocha şi s-a grăbit înapoi la limuzină, ca să-mi deschidă portiera.

— Bunica mea. Nu vreau s-o trezesc, i-am zis. Nu se mai descurcă pe scări chiar atât de bine.

Intrând în limuzină şi lăsându-mă să alunec pe banchetă, aproape c-am leşinat.

Tabitha, care stătea confortabil într-un colț din spate, urmărise întreaga scenă.

— Eşti aici! am exclamat, aproape incapabilă să-mi ascund tulburarea.

— O să fie în regulă? m-a întrebat ea.

— Cine? am zis, aşezându-mă şi sperând că aveam să plecăm imediat.

— Buni a ta, m-a lămurit Prințesa.

— Ah, Buni! Da, fireşte... avem o asistentă... da... bătrâna Betty, cred că e de-o vârstă cu Buni. O să fie în regulă... dar asta e ziua ei liberă. În orice caz, totul e bine.

Nici nu-mi mai dădeam seama bine ce spuneam.

Tabitha era îmbrăcată cu un cardigan din caşmir roz, peste o pereche de pantaloni scurți din mătase, în aceeaşi culoare, şi o pereche de Louboutin albi. Totul era pus în evidență de brățara de un roz sclipitor de la mână – cea mai recentă „descoperire" a Tiffany's, în materie de metale – RUBEDO. Vorbeam despre şapte mii cinci sute de parai pentru un zorzon de genul ăla. Ştiam prețul pentru că firma îi făcea reclamă în draci pe site. În brațe, Tabitha ținea un cățeluş alb miniatural, care se asorta perfect cu pantofii – l-am recunoscut din fotografiile publicitare ale Prințesei: era Galileo, un Pomeranian.

Când maşina a demarat, am aruncat o privire spre intrarea casei de lângă hotel, unde un bătrân foarte iritat deschisese uşa doar ca să nu găsească pe nimeni.

— E vreo problemă? m-a întrebat Tabitha.

— Ah, nu, totul e în regulă, am asigurat-o, întrebându-mă dacă n-o făcusem de oaie.

Tabitha era tăcută. Am realizat că părusem lipsită de inimă atunci când vorbisem despre Buni, deşi tot ceea ce spusesem era inventat.

— Sper să nu te deranjeze, mi-a şoptit Prinţesa. Trebuie să mergem undeva mai întâi.

Galileo a lătrat.

Asta nu suna deloc bine.

32

Tabitha tăcea. În mod clar, în limuzină plutea o atmosferă neplăcută, ceea ce m-a neliniştit şi mi-a dat dureri de stomac. Eram cel mai lipsit de voinţă poseur din istorie. Am început să mă panichez. Oare Tabitha suferea iar de o schimbare bruscă de dispoziţie?

— Ştii, draga mea, i-am spus, invocând-o din nou pe Audrey, dacă trebuie să te duci undeva şi ţi-e peste mână, putem să mergem la cumpărături mai târziu.

— Aş prefera să nu, mi-a răspuns ea.

Tonul vocii Tabithei mi-a amintit de întâlnirea din toaletă, atunci când mă întrebase cine eram, într-o manieră severă şi regală, deşi stătea cu rochia ridicată în jurul urechilor. Mi-am dat seama că, atunci când avea ceva de ascuns, devenea extrem de arogantă.

— Trebuie să merg întâi pe la studio.

— Studioul de înregistrări? am întrebat-o.

— Da, l-am tot evitat, mi-a explicat ea. Dar trebuie să-ți spun ceva.

Mi-am împreunat mâinile în poală, străduindu-mă să rămân liniştită şi calmă.

— Am nevoie de cineva care să fie acolo, cu mine. Şi n-am fost sigură că, dacă îți spun dinainte, o să mai vii.

Am încercat să găsesc o variantă de răspuns. A urmat o pauză lungă, până când Tabitha a continuat.

— Ar fi mai bine să ştii că, în noaptea în care ai apărut, luasem o grămadă de pastile. Voiam să mă sinucid. Asta ar fi fost o poveste grozavă pentru TMZ, nu?

Tabitha îmi dădea impresia că era pe cale să cedeze. Prin minte mi-a străfulgerat imaginea gentuței ei, decorate cu mărgele, pe podeaua toaletei. Mi-am amintit cum pescuind prin ea, în căutarea gloss-ului, dădusem peste toate sticlele alea de pastile.

— Îmi pare rău, n-am ştiut...

— Ar fi trebuit să reuşesc. Dar am luat şi nişte cocaină şi asta m-a făcut să vomit.

Am realizat atunci că Mocha se afla pe scaunul din față. Geamul de sticlă era ridicat, dar şoferul nu putea să ne asculte? Oare cât de multe ştia?

— Apoi ai apărut tu, de nicăieri. Aveam pastilele. Şi aş mai fi luat, dar tu erai acolo şi m-ai ajutat. Nimeni altcineva nu m-ar fi ajutat.

Mi-a părut rău pentru ea şi, în acelaşi timp, m-am simțit o mare mincinoasă.

— Ştiu cine eşti cu-adevărat, a continuat Tabitha, iar eu am înghețat, suspendată, incapabilă să mai respir, aşteptând ceea ce avea să urmeze. Eşti un înger. Cineva, undeva, a vrut ca eu să supraviețuiesc şi acum, cu tine aici, ştiu că aşa o să fie.

De uşurare, am răsuflat zgomotos, expirând brusc, în ciuda dorinței de a nu o tulbura pe Prințesă.

— Nu înțeleg, am spus, încercând să mut atenția de la mine. De ce ai simțit că trebuia să faci aşa ceva? Ai toate motivele să trăieşti, am adăugat în şoaptă.

Enervată, Tabitha şi-a dat ochii peste cap, de parcă aş fi spus cea mai mare prostie de pe pământ.

— Pentru că urăsc absolut tot ce ține de viața mea, mi-a răspus şi ochii i s-au umplut de lacrimi, pe care s-a străduit să şi le reprime.

S-a întors şi, din nou, şi-a pironit ochii pe fereastră.

— Probabil că nu poți să mă înțelegi pentru că tu nu-ți trăieşti viața pretinzând că eşti altcineva decât eşti.

Îmi simțeam creierul de parcă ar fi fost o bucată de hârtie pe care cineva o rupsese pe jumătate. Dacă, în maşina aia, cineva era un prefăcut, atunci cu toții ştim cine ar fi primit premiul. Contradicțiile erau mult prea mari. Galileo a lins lacrimile de pe chipul Tabithei.

— Mă simt aşa o prefăcută, a spus ea.

— Fanii tăi par să fie de altă părere, am zis.

Inclusiv eu, aş fi vrut să adaug.

Tabitha a clătinat din cap şi, practic, a pufnit pe nas din cauza dezgustului.

— Mă bazam pe mama, să pună capăt situației ăsteia, dar acum trebuie să mă întorc în studio ca să mai înregistrez un album. Nu mă lasă să mă opresc, cu toate că le-am spus că n-o să merg în turneu. Ultima dată, mi-am ieşit complet din minți pe scenă.

— Dar ce *vrei* să faci? am întrebat-o.

Prințesa a râs plină de tristețe.

— Am vrut să merg la facultatea veterinară şi să lucrez la un adăpost de animale.

M-am temut că avea să izbucnească din nou în plâns.

— Îmi plac animalele.

Imposibil.

Am strâns-o de mână.

— Şi de ce n-ai făcut asta?

— Glumeşti? Familia mea nu era să mă lase să devin un medic veterinar complet lipsit de glamour. Ar fi fost nevoiți s-o angajeze pe Donna Karan să-mi facă uniforma de veterinar.

Tabitha era atât de posomorâtă, încât nu-mi dădeam seama dacă glumea sau vorbea serios.

— Tabitha Eden: vedeta veterinar, am spus.

La care ea a râs.

— Ei, de ce nu poți să faci ce-ți doreşti acum?

— Ai fi surprinsă să afli câte lucruri nu pot să fac. Prea mulți oameni decid ce pot să fac. Mă simt înfiorător. De când mă ştiu, mereu m-am simțit înfiorător. Ştiu că acum sunt bine şi zâmbesc şi, peste o secundă, abia dacă pot să salut pe cineva. E ca şi cum nici măcar n-aş fi o persoană şi toată lumea e conştientă de asta. Acum mă văd în oglindă şi, peste o secundă, oglinda se sparge şi am dispărut. Şi nu există nici o cale prin care să mă regăsesc. Şi mă gândesc că poate toți oamenii sunt aşa, dar ştiu că nu-i adevărat. Tu eşti singura persoană pe care o cunosc care, în preajma mea, n-o ia razna.

Am încercat să spun ceva, dar atunci l-am auzit pe Mocha, prin interfon:

— Scuzați-mă, domnişoară Eden, am ajuns.

Tabitha a încuviinţat din cap şi apoi s-a întors cu faţa spre mine.

— Lisbeth, tu eşti îngerul meu. Ai apărut de nicăieri ca să mă salvezi. Trebuie să mă ajuţi.

Ochii ei spuneau totul – tristeţe, disperare şi speranţa infimă că puteam să-i schimb viaţa. Doamne, că greşit mă mai alesese!

— O să fac tot ce pot, i-am răspuns.

33

Max, chitaristul Tabithei, stătea în faţa studioului. Fuma o ţigară, plictisit, ca de obicei.

— Sunt şucăriţi? l-a întrebat Tabitha, ştergându-şi ultimele lacrimi, când să intrăm înăuntru.

— De ce? Fiindcă i-ai lăsat să te aştepte două ore şi jumătate? Nuuu, au jucării cu care să se joace.

Când am intrat împreună pe uşă, Galileo a sărit din braţele Tabithei şi a luat-o la fugă în faţa noastră. Recepţionera, o tocilară cu ochelari cu rame negre şi tatuaje multicolore pe braţe şi pe gât, s-a prezentat cu numele Brit.

— Bună ziua, domnişoară Eden, azi sunteţi în studioul A, a spus fata. Să vă aduc un Pellegrino, un cappuccino, o limonadă sau...?

— Vreau o limonadă cu tequila, i-a răspuns Tabitha fără să se oprească şi a deschis uşa studioului.

Am presupus că, atunci când viața îi dădea Tabithei lămâi, ea nu se putea abține să pună mâna pe tequila şi sare.

Când am intrat în studioul A, am fost întâmpinate de un zid uriaş de sunet – o muzică pop, veselă şi spumoasă, cu un ritm de fond din categoria „mişcă-ți-trupul-şi-condu-maşina”. Cunoşteam sunetul patentat de Tabitha Eden şi m-am simțit de parcă aş fi intrat într-un club. Voiam să dansez, dar muzica s-a oprit brusc la apariția Tabithei.

— Prințesa Pop a sosit! a anunțat un tip, mai tânăr decât mine, când am intrat.

Părea a fi un angajat temporar, deşi nu se comporta ca atare. Avea un păr ondulat şi închis la culoare şi genul de barbă pe care şi-o cresc bărbații atunci când n-au, de fapt, barbă. Arăta ca un amestec de latino şi evreu. Felul cald în care ne-a întâmpinat m-a relaxat instantaneu. Galileo l-a lătrat.

— Salut, Bennie, ea e prietena mea, Lisbeth, a spus Tabitha. Bennie şi partenerul lui, Dr. K, sunt geniile din spatele tuturor hit-urilor mele. Sunt cei mai buni producători de pe piață. Ceea ce e greu de crezut pentru aşa un prostălău, nu?

— Tabby, eşti mult prea amabilă, a spus Bennie, cu blândețe, amuzat. Mă bucur să te cunosc, Lisbeth. Bine-ai venit în nebunia de-aici.

Brit a intrat cu băutura Tabithei şi a pus paharul pe masa din fața ei. Tabitha l-a înşfăcat şi a tras un gât zdravăn.

— Nu e cam devreme să faci gargară cu tequila? a dojenit-o Bennie.

— E pentru voce, i-a răspuns ea, cu o strâmbătură defensivă. Nu te lua de mine doar pentru că eşti prea tânăr ca să cumperi alcool în mod legal.

Apoi Tabitha a sesizat că mă uitam la ea şi s-a repliat puțin.

— Nu vrei s-o laşi să bea singură, nu? mi s-a adresat Bennie. Hei, Brit, adu-i ceva de băut şi prietenei mele, Lisbeth.

— Nu, mulțumesc, am spus şi am luat o sticlă cu apă din bar. Eu sunt în regulă.

— Cool! Atunci hai! Cât îşi face Tabitha încălzirea, să-ți fac cunoştința lu' echip*ă*, a zis Bennie, încrucişându-şi brațele într-o atitudine ironică de rapper.

Nu m-am putut abține să râd.

Conceput sub forma unui mic amfiteatru, studioul avea în mijloc o placă de sunet uriaşă, cu slidere automate,

butoane şi LED-uri pâlpâitoare, iar în partea din spate se afla o încăpere mare, din sticlă, pentru muzicieni şi cântăreți. Coborând treptele către zona centrală, am observat, pe perete, CD-urile de aur şi platină, înrămate – patru erau ale Tabithei.

— Aici facem hit-urile, a chicotit Bennie. Direct hit-uri şi nimic altceva decât hit-uri.

Apoi m-a condus până la încăperea de sticlă. Înăuntru erau un pian, chitare şi microfoane. În colț, trei cântărețe de back-up stăteau în jurul pupitrelor. Una dintre ele era o negresă, masivă, o alta era albă, slabă-băț, cu o mulțime de tatuaje, piercinguri deasupra buzei de sus şi prin alte părți, iar ultima era o latina scundă, cu părul împletit şi plin de biluțe. Toate trei râdeau şi cântau, dar noi nu le puteam auzi.

— Fetele alea din acvariu sunt arma noastră secretă – gagicile de la back-up! În special, Oleta – ea e diva noastră gospel, mi-a explicat Bennie. Ne fac pe toți să dăm bine. Ne dau nouă, albilor, soul.

Bennie a ciocănit în geam, iar fetele ne-au făcut cu mâna. Oleta i-a trimis şi o bezea.

Prin încăperea principală erau împrăştiate diverse căni de cafea şi ambalaje de mâncare chinezească. Era foarte clar că toată lumea lucrase ceva vreme, cât o aşteptaseră pe

Prințesa Pop. Mai multe laptopuri erau conectate la placa principală de sunet şi peste tot erau miniclaviaturi. La câteva minute, se auzea fie un sunet săltăreț, fie cineva care făcea un riff fain, dar totul provenea dintr-un calculator sau fusese înregistrat într-un fel sau altul. Din câte-mi dădeam seama, nimeni nu cânta la vreun instrument real. Am bănuit că Max era acolo doar pentru situații de urgență.

Cel care răsucea şi ajusta sliderele şi butoanele de pe enorma placă de sunet era un tip super-serios, înalt şi slab, cu tenişi Converse roşii, jeanşi gri-deschis, o cămaşă gri şi o cravată neagră, subțire cât un creion.

— Oameni buni, haideți să finalizăm intrările voastre şi sintetizatoarele ca să pot să rulez premixul, a cerut el. Mai am încă o înregistrare după asta.

Cei trei ingineri care lucrau cu el s-au pus imediat în mişcare.

— Iar acesta este partenerul meu, Dr. K, mi-a zis Bennie. Nu e la fel de amabil ca mine. Şi nici la fel de talentat sau de chipeş.

— Văd, am spus chicotind.

Dr. K şi-a dat ochii peste cap şi a izbutit să schițeze un zâmbet moale.

— Haide, Bennie, a spus el, să trecem la treabă!

— Mulțumesc pentru turul de prezentare, am spus. Nu vreau să vă încurc. Mă întorc singură sus, acolo unde sunt canapelele şi scaunele.

Tipul mi-a făcut o plecăciune haioasă când am plecat.

Tabitha cobora în timp ce eu urcam. M-am oprit şi-am îmbrățişat-o, dar ea intrase deja în starea de fată dură şi nu părea să mai aibă nevoie de aşa ceva. S-a dus şi i s-a alăturat lui Dr. K, în fața plăcii de sunet. Acesta i-a dat o pereche de căşti şi a părut s-o învețe piesa care fusese deja scrisă şi pentru care linia melodică fusese deja înregistrată.

— Nu merge aşa, am auzit-o spunând.

Apoi, câteva clipe mai târziu:

— Nu asta e ceea ce vreau să fac.

Cei doi păreau să se certe. Dr. K încerca s-o convingă şi, cu toate că amândoi ar fi trebuit să cedeze câte puțin, din punctul meu de vedere, Tabitha părea că întotdeauna obținea ceea ce voia. Bennie intervenea din când în când, pe post de mediator, şi ca să calmeze spiritele.

Sus de tot, lângă intrare, m-am aşezat lângă Max, care începuse să moțăie. Chiar în spatele nostru, lipită de perete, se afla masa de catering, care era încărcată cu fructe proaspete, sendvişuri, prăjiturele, un bar complet şi destule bomboane cât să umpli Dylan’s Candy Bar pentru o săptămână întreagă. Vorbesc serios, pe masa aia era mai

multă mâncare decât la mine acasă şi aproape la fel de mult alcool.

— OK, uite ce-o să fac, am auzit-o pe Tabitha zicând, când, în sfârşit, au părut să cadă de acord.

Tabitha s-a ridicat în picioare, iar Bennie a condus-o la un separeu din interiorul încăperii de sticlă, care o despărțea astfel de cântărețele de back-up. Care, toate, erau foarte amabile şi drăguțe, tratând-o pe Prințesa Pop de parcă ar fi făcut parte din acelaşi grup.

La semnalul lui Dr. K, Tabitha s-a apropiat de microfon, aşa cum o văzusem făcând în zeci de videoclipuri, şi a început să cânte. Dar vocea îi era subțire. Ba chiar şi falsă puțin. Nimic nu semăna cu vocea plină de intensitate pe care o auzisem până atunci. Adică, ştiam puşti din corul liceului meu şi mai văzusem şi mulți alții pe YouTube care cântau mai bine decât ea. Dr. K a oprit-o şi a rugat-o să încerce din nou.

Am început să decojesc eticheta de pe sticla de apă în vreme ce Dr. K îi cerea să repete iar şi iar şi iar. Imaginea pe care mi-o formasem despre Tabitha Eden, cântăreața de forță, cu voce puternică, care fraza şi atingea notele cu emoție, mi se năruia în fața ochilor.

— Deci, până acum, n-ai avut niciodată plăcerea de a o asculta pe Tabitha cântând? m-a întrebat Max, care era în spatele meu.

Deci nu dormea şi probabil văzuse cât de şocată eram. N-am ştiut ce să spun.

— De fapt, nu cântă mai rău decât celelalte... Katy sau Kesha, a continuat el. Sau Fergie. Ai văzut vreodată înregistrările alea de pe YouTube, cu Britney cu microfonul de scenă pornit? Am fost chitaristul ei principal în turneul ăla.

— Şi cum... se îmbunătăţeşte vocea? l-am întrebat, fericită că Tabitha nu putea să ne audă.

— Cu Auto-Tune – un fel de chirurgie plastică pentru muzică. Şi, de obicei, Bennie are nişte sintetizatoare magice pe care le bagă şi totul sună mai bine. Dar până şi cântăreţii buni n-ar putea niciodată să danseze în concerte fără Auto-Tune.

Tabitha s-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit, de parcă totul ar fi fost în regulă.

— Dar dacă toată lumea face asta, atunci ea de ce se simte aşa de prost? l-am întrebat.

— N-ar trebui. Auto-Tune e ca un efect care-i permite să cânte. Ea doar urăşte show-biz-ul. Vreau să spun că lumea o munceşte din greu. Cred că le e teamă că, dacă se opreşte,

o s-o ia razna. Şi-apoi Tabitha e un brand, toţi câştigă aşa de mulţi bani, deci de ce să se oprească?

— Stai puţin, Tabitha, a zis Bennie. Am un sintetizator nou pe care vreau să-l încerci.

Bennie şi-a conectat laptopul la consola principală şi Dr. K a apăsat câteva butoane. Tabitha a încuviinţat din cap şi a început să cânte, dar, de data asta, vocea căpătase substanţă şi se apropia mai mult de ceea ce ştiam eu din înregistrări.

Pentru următoarea înregistrare, Dr. K le-a introdus şi pe cântăreţele de back-up. Aparent din nimic, Oleta a izbucnit într-o terţă de gospel în crescendo, iar muzica parcă s-a trezit la viaţă prin acea infuzie de soul, cântecul a căpătat o emoţie care, până atunci, îi lipsise. Fata asta adusese forţa emoţională care susţinea piesa şi ştia exact cum să-şi moduleze vocea ca să manipuleze melodia şi chiar ritmul. Încăperea era inundată de sunete – spumoase, contaminante, înnebunitor de dansante şi, brusc, tandre. Nici măcar Max nu se putea abţine să bată din picior. Apoi totul s-a oprit şi a reînceput de la capăt.

Dr. K părea a fi perfecţionistul ţicnit, iar Bennie geniul creativ nebun. La fiecare secundă avea câte o idee nouă. De parcă toţi ar fi jonglat cu riff-uri, ritmuri şi sintetizatoare – nici urmă de instrumente reale, nici urmă de voci reale, cu

excepția celor din back-up. În final, piesa avea să poarte amprenta Tabithei. Şi oamenii, ca mine, aveau să creadă că totul îi aparținea.

Când Tabitha şi-a scos căştile şi a revenit în camera principală, Brit, recepționista, i-a mai lăsat încă un pahar cu tequila.

— Hei, băieți, n-aveți destul de la mine? i-a întrebat Prințesa după un gât zdravăn.

— Mai avem nevoie de o dublă, a anunțat-o Dr. K.

Tabitha i-a întors cea mai bosumflată şi tristă față cu putință.

— Haide, Tabby, vrem un hit, iubito! Ce ai azi mai important de făcut? s-a rugat de ea Bennie.

Tabitha a dat peste cap restul paharului cu limonadă şi tequila.

— Eu şi Lisbeth ar trebui să mergem la cumpărături, i-a răspuns ea, de parcă a merge la cumpărături era cel mai serios lucru din lume.

Bennie a izbucnit în râs.

— Fetița asta cheltuieşte banii înainte chiar să-i câştigăm!

— Ei, termină, prostălăule mic! Dac-ai avea sânge-n tine, ai veni cu noi şi ți-aş cumpăra nişte haine adevărate, în locul rahatului ăla Old Navy cu care eşti îmbrăcat. Dar ar

trebui să cheltuim o parte din vastul tău câştig din drepturi de autor şi cu toții ştim că eşti prea zgârcit pentru asta.

— Ți-a zis-o, a exclamat Dr. K şi a râs, pentru prima dată în acea zi.

— OK, OK, recunosc când mi-am găsit naşul. O să tragem dubla cu Alieya, a zis Bennie şi latina cea scundă, fata de la back-up, ne-a făcut cu mâna.

Tabitha părea să nu aibă nici o problemă cu faptul că altcineva avea să-i cânte melodia, înlocuind-o.

— Dar hai să facem o înțelegere: dacă data viitoare Lisbeth o să fie şi ea aici, atunci *chiar* merg la cumpărături cu voi, a adăugat Bennie, cu un zâmbet care ştiam că era numai pentru mine.

— Deci? Putem să plecăm? a întrebat Tabitha, aproape iritată.

Bennie s-a uitat la producător.

— Sigur, a răspuns el. Hai, valea de-aici!

— Ka-ching, a zis Max. O altă interpretare pop plină de strălucire, o melodie super-cool şi un alt hit indubitabil.

Din perspectiva mea, înşiruirea asta părea perfect adevărată.

— O să-l informez pe şefu', a spus Dr. K, întorcându-se la placa de sunet.

— Da? Ei, atunci ai grijă să-l informezi şi-n legătură cu asta..., a zis Tabitha, cu degetul din mijloc ridicat.

Toată lumea a dat din cap înțelegând la ce se referea.

În timp ce Tabitha se pregătea de plecare, Bennie a urcat scările în goană şi mi-a întins cartea lui de vizită.

— Hei, Lisbeth, uite numărul meu. Ştiu c-o să-ți placă de mine, a adăugat el.

Nu am putut să nu mă simt puțin stânjenită.

Tabitha îmi făcea semn din uşa studioului să mă grăbesc.

— Hai la cumpărături! a urlat ea din rărunchi, deci cu o voce mai puternică decât cea pe care o avusese pe parcursul întregii sesiuni de înregistrare.

34

— Întâi La Perla. Magazinul din SoHo, l-a însărcinat Tabitha pe Mocha, imediat ce-am sărit în limuzină. Tot timpul îmi pierd chiloții, a adăugat ea chicotind.

Mocha a ieşit cu limuzina în trafic şi a pornit spre SoHo.

— Scumpa mea, i-am spus, cheia e să-i ții pe tine până ajungi acasă.

— Da, ar trebui să încerc sau poate să mi-i îndes în geantă. Dar uneori, pur şi simplu, n-am timp, mi-a răspuns ea, cu o ridicare din umeri, de parcă ar fi vorbit despre

pierderea unor mănuşi, a unei eşarfe sau a unor ochelari de soare.

Mocha a zâmbit în oglinda retrovizoare. Deci şoferii chiar aud totul.

— Deci nu mă urăşti? m-a întrebat Prințesa, întinzându-se în colțul limuzinei.

— De ce te-aş urî?

Mă întrebam cât mai puteam să îndur nesiguranța Tabithei, luând în considerare faptul că aveam de furcă şi cu propria mea nesiguranță.

— Ceea ce ai făcut a fost impresionant şi minunat.

— Britney nu e deloc altfel, crede-mă. Am cântat cu ea o dată şi nu putea să îngâne o melodie nici dac-o tăiai.

— Ah, da, aşa mi-a spus şi Max.

— Ah! Serios? a sărit Tabitha, ridicând din sprâncene. Ei, presupun că el ştie cel mai bine.

Speram că nu-i creasem o problemă lui Max.

— Draga mea, sunt impresionată că poți să lucrezi cu acei muzicieni atât de talentați. Întregul proces e uluitor, am adăugat, făcându-mi griji că varianta mea de Audrey suna puțin cam demodată.

Tabitha a ridicat din umeri. Norul întunecat care o făcuse să fie atât de agitată se ridicase, acum că înregistrarea din studio rămăsese în urmă.

Luând La Perla cu asalt, Tabitha a cumpărat chiloți de şase mii de dolari – ca şi când ar fi cumpărat bomboane mentolate de la farmacie. Nu m-am putut abține să mă minunez gândindu-mă câte rate la ipoteca de pe casă ar fi plătit mama din banii ei de chiloți.

Străbătând culoarele magazinului, am găsit o pereche de boxeri de damă, din tul elastic, care costau 140 de dolari. Am presupus că aceşti chiloți magici, pe lângă că-i confereau purtătoarei beneficii vizibile, o înzestrau şi cu încredere în sine, romantism şi senzualitate, atribute care probabil că şi mie mi-ar fi prins bine.

— Când ți-ai cumpărat tu ultima dată lenjerie? m-a întrebat Tabitha.

Nu observasem când apăruse în spatele meu.

— Eu? Nu prea țin cont la lucrurile astea, am zis.

Da, o dată de la T.J. Maxx şi o dată când eu şi Jess fuseserăm la un magazin care vindea mostre – incursiunile astea contau?

— Ei, şi de ce nu-ți cumperi câte ceva?

— Eu îmi păstrez lenjeria intimă, i-am răspuns, cu o privire dispreţuitoare şi cu speranța că astfel discuția avea să se încheie.

— Spune-mi adevărul, Lisbeth! Tu eşti o mironosiță?

— Cum? Nu!

Şocată, am avut nevoie de câteva clipe ca să realizez că, pentru Tabitha, devenisem un puzzle pe care trebuia să-l rezolve. Ştiam că faptul de a fi studiată nu putea să-i facă bine acelei Audrey din interiorul meu.

— Păi, locuieşti cu bunica ta şi cu o asistentă. Asta aduce a trai de fată bătrână, mi-a explicat ea.

— Buni e aşa o scumpă! Lucrurile nu stau deloc aşa. Ea..., am început, dar n-am putut să termin, într-atât de tulburată eram.

— Mi se pare că nu prea ieşi în lume, a adăugat Tabitha.

Hei, în ultimele trei săptămâni ieşisem de mai multe ori decât în toată viața mea de până atunci. Dar, într-adevăr, asta cam suna a fată bătrână. *Gândeşte ca Audrey, gândeşte ca Audrey*. În secunda aceea, le-am văzut pe cele două vânzătoare discutând una cu cealaltă şi uitându-se spre noi. M-am întrebat dacă nu stătusem prea mult în zona de lenjerie. M-am rugat ca vânzătoarele să ne întrerupă.

— Pur şi simplu, consider că, atunci când omul e promiscuu, trebuie să fie retras şi discret, am răspuns într-un final. Spre deosebire de unele persoane pe care le cunoaştem.

— Ah, nu ştiu la cine te referi, a râs Tabitha. Dar, ştii, eu nu cumpăr lenjerie pentru vreun tip... Vreau să spun că lenjeria asta minusculă şi sexy mă face să mă simt sigură pe

mine şi vie. Hei, tu nu mergi la vernisajul ăla de artă cu ZK? Deci…?

N-aş fi crezut că toată lumea cunoştea acea informație.

Mintea mea se chinuia să formuleze un răspuns concis când, din fericire, am fost abordate de una dintre vânzătoare. Eu țineam încă în mână boxerii din dantelă, dar i-am abandonat instantaneu, dintr-un reflex născut în incursiunile cu Jess, când ne uitam la marfa din magazinele din care nu ne puteam permite nimic.

— Domnişoară Eden? a început tânăra. Mă scuzați că vă deranjez, dar La Perla ar vrea să-i ofere un cadou însoțitoarei dumneavoastră şi ne întrebam dacă această piesă ar fi preferată. Desigur, sunteți liberă să luați orice din magazin.

— Nu, n-aş putea să fac asta, am răspuns, sperând că ochii nu-mi ieşiseră din orbite.

Nu mai auzisem niciodată până atunci cuvintele „liberă să luați orice din magazin”.

— De ce nu? a intervenit Tabitha. Eu sigur am cheltuit destul aici.

— Orice prietenă a domnişoarei Eden…, a început vânzătoarea şi, peste doar câteva secunde, la ieşirea în stradă, țineam în mână o punguță albă şi drăgălaşă La Perla.

— Acum trebuie să-ți găsim un bărbat care să se asorteze cu chiloții, a decis Tabitha, mulțumită de sine, când am părăsit magazinul.

Următoarea noastră oprire a fost în Meatpacking District din Manhattan, care, de obicei, în blogurile de fashion pe care le citeam, era descris ca „acest Disney World al modei couture”, datorită numeroaselor avanposturi ale firmelor de fashion, precum Stella McCartney, Jeffrey, Alexander McQueen, Yigal Azrouël şi multe altele, toate comasate pe patru străzi.

În josul străzii, am intrat într-un boutique cool, în care cel mai ieftin produs de pe rafturi era un tricou simplu, din bumbac alb, care costa 400 de dolari. Poate că materialul îți mărea dimensiunea cupelor de la sutien sau IQ-ul.

Apoi am ajuns la magazinul DVF – care mi-a plăcut la nebunie! Toate hainele de-acolo erau aşezate după culori. Peste tot vedeai valuri de auriu, roz şi fucsia – întregul spațiu era o operă de artă, o altă capodoperă a lui Diane von Furstenberg.

Uimitoare era însă amabilitatea vânzătorilor. Când eu şi Jess mergeam undeva, în orice magazin, angajații erau întotdeauna iritați. Păreau să-şi dea seama imediat că nu aveam să cumpărăm nimic. Şi, dacă voiau să fie răi, îi puneau pe agenții de securitate să ne urmărească. Era

uluitor cum o limuzină în fața magazinului şi un nume celebru pe un card de plastic puteau să-ți aducă atâtea extraservicii. Tabitha a plecat încărcată din ambele boutique-uri, iar Mocha a aruncat sacoşele în portbagaj.

Nu o dată, am sesizat că Prințesa Pop mă privea cu coada ochiului, suspicioasă. Îmi ieşise pur şi simplu din minte că Tabitha se aştepta să *cumpăr* şi eu ceva. Era cam ca atunci când tu nu bei nimic în barul în care toată lumea e criță. Şi cine vrea să bea singur? Îmi făceam griji: cât timp mai puteam s-o țin aşa?

Revenind în limuzina confortabilă, Mocha ne-a dus în centru, iar Tabitha mi-a împărtăşit o parte din istoricul ei de shopping.

— Am un stilist şi un personal shopper la Barneys de când aveam zece ani: pe Valerie, mi-a comunicat ea. Sunt foarte bucuroasă c-o s-o cunoşti. Când eram mică, pe ea o vedeam mai des decât pe mama. Pur şi simplu, parcă niciodată n-aveam destule haine, aşa că mă duceam la ea de multe ori.

În ciuda substratului trist, Tabitha părea straniu de detaşată în legătură cu această poveste.

Am râs şi eu împreună cu ea, dar, la drept vorbind, niciodată n-o văzusem pe Tabitha purtând o haină de două ori. Niciodată n-o văzusem fotografiată în aceeaşi rochie. În

mod clar, conceptul ei de necesitate era diferit de cel al majorității oamenilor de pe planetă.

— Deci, dacă mama ta nu-ți era prin preajmă, cine a avut grijă de tine când erai mică?

— Eu şi cardul meu bancar, mi-a răspuns Prințesa şi a râs stânjenită. După ce tatăl meu vitreg a plecat, mama a suferit o cădere nervoasă de proporții. Asta a fost cam în urmă cu trei soți. A stat într-o clinică de dezintoxicare foarte mult timp şi l-a desemnat pe Robert tutorele meu, până când am împlinit optsprezece ani. Şi l-a pus să aibă grijă de contul meu. Toți doctorii şi avocații au obligat-o să facă asta. Apoi Robert s-a numit singur managerul meu. Totul trebuie să fie semnat de el. El controlează toți banii. A fost groaznic.

Tabitha a tăcut uitându-se pe fereastră. Aveam o mie de întrebări, dar nu voiam să înceapă iar să plângă. Aşa că, tot restul drumului, am tăcut şi eu.

La Barneys, Valerie era pregătită pentru noi. Scosese deja la vedere o colecție întreagă pentru Tabitha, dar şi pentru mine. Era o femeie atrăgătoare, cu părul negru, în jur de cincizeci de ani şi cu un ten mediteranean. Era în acelaşi timp şi sofisticată, şi de modă veche. Extrem de atentă, emana căldură şi înțelegere. Şi îşi atingea, în mod constant,

ochelarii cu rame care imitau carapacea de broască țestoasă, fiind atârnați cu un lănțișor. Era simplu de priceput de ce Tabitha ținea atât de mult la ea.

Asistenta lui Valerie, Erica, ne-a adus pahare cu șampanie, în vreme ce noi ne desfășuram mica paradă de modă în camera de probă. Mi-am adus aminte de ziua în care eu și Jess am invadat șifonierul mamei ei și i-am probat toate rochiile. Atât doar că acum ne aflam la Barneys, iar rochiile acestea costau o avere. După un pahar sau două de șampanie, amândouă ne relaxaserăm.

— Oooh, aia ar arăta splendid pe tine, mi-a zis Tabitha, cu ochii la o rochie albastru-deschis, fără umeri.

Valerie insista că s-ar fi potrivit perfect cu pielea mea.

— Mulțumesc, am răspuns, aruncând o privire spre etichetă.

Pentru 2.400 de dolari chiar *trebuia* să fie splendidă. La insistențele Tabithei, am probat toate piesele pe care mi le pregătise Valerie: pantaloni evazați eleganți, o rochie argintie care se mula pe trup și pantofi stiletto din piele întoarsă albastră. Nu m-am putut abține să adun prețurile în camera de probă, în timp ce asistenta lui Valerie a revenit cu alte pahare cu șampanie. Tocmai probasem haine în valoare de 37.000 de dolari.

În vreme ce mă învârteam prin camera de probă îmbrăcată într-o bluză din şifon albastru, decorată cu mărgele şi cu nişte volanele superbe, Tabitha mi-a observat brățara. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, Prințesa Pop îmi ridicase încheietura în lumină, ca să examineze bijuteria.

— Ce neobişnuită e, a spus ea, răsucind brățara în jurul mâinii. Deloc ostentativă, dar uimitoare. E din platină?

— Da.

Uitasem de brățara bunicii. Mă obişnuisem deja să o port.

— E aşa de misterioasă... exact ca tine, Lisbeth, a adăugat Tabitha zâmbind.

— Sincer, scumpa mea, nu încerc să fiu misterioasă, i-am spus.

— Ştiu. Pur şi simplu, eşti, a zis ea şi m-a îmbrățişat.

Începuse să-mi placă de Tabitha, în ciuda straniilor ei schimbări de dispoziție şi nesiguranței ei. Cumva, fata asta mă acceptase doar pentru cine eram. Asemenea unui copil, părea să nu ia în considerare posibilitatea unor motive ascunse. Între noi se dezvoltase cu-adevărat o prietenie. Enigmele legate de mama ei, singurătatea ei mă făceau să-mi doresc să am grijă de ea.

Valerie era extraordinar de entuziasmată în privința unei rochii violet-deschis pe care i-o dăduse Tabithei s-o probeze, dar eu aveam dubii. Când Tabitha a ieşit îmbrăcată cu ea, mi-am dat seama că rochia nu i se potrivea absolut deloc. Nu pentru că nu ar fi putut să poarte culoarea aceea, ci pentru că nuanța n-o prindea. E interesant pentru mine cum deseori oamenii nu ştiu ce culori îi avantajează. Presupun că băusem destulă şampanie şi mă simțeam suficient de confortabil în preajma Tabithei, astfel încât să las garda jos. Fără să ştiu de ce, am început să-mi spun părerea în legătură cu toate hainele.

— E o rochie foarte frumoasă, dar poate ar trebui să te mai gândeşti dacă e potrivită pentru tine, am spus, presupunând că Valerie nu putea să mă audă.

Tabitha s-a uitat la mine surprinsă. Dădea impresia că era tulburată de faptul că exista cineva care o putea pune la îndoială pe Valerie, ceea ce explica unele dintre alegerile vestimentare mai puțin sofisticate cu care apăruse în fotografii postate pe bloguri mondene.

— Ce vrei să spui?

După încă o gură de şampanie, m-am gândit să merg până la capăt.

— Violetul-deschis nu e chiar culoarea ta, iar rochia ți se retează exact peste bust şi astfel nu este deloc în avantajul siluetei tale, am concluzionat.

Când am surprins expresia alarmată a Tabithei, am realizat că Valerie era chiar în spatele meu şi imediat mi-am regretat cuvintele.

M-am întors către Valerie ca să-mi cer scuze.

— Îmi pare *extrem* de rău. Sunt convinsă că tu ştii mai bine, am spus şi m-am pregătit pentru un discurs dojenitor.

Valerie părea să încerce să-şi revină. Am realizat atunci că, având un personal shopper încă de la vârsta de zece ani, iar mama ei nefiindu-i alături, Tabitha probabil nu mai fusese atentă la propriul look de o bucată bună de timp. Valerie era singurul ei sprijin, consiliera ei de încredere şi, cu siguranță, eu nu avusesem intenția să mă interpun între ele. Am văzut cum Valerie şi-a pus pe nas mult-iubiții ei ochelari şi a reexaminat rochia.

— Are dreptate, Tabitha, a spus ea după câteva clipe. Nu ştiu de ce n-am văzut asta până acum.

Tabitha s-a înseninat.

— Prietena ta, Lisbeth, este foarte perspicace, a continuat ea. Mai ai şi alte sugestii?

— Păi, te deranjează dacă mai adaug ceva?

Am aşteptat o încuviințare din cap din partea lui Valerie.

— Ai putea să încerci să combini mai des hainele. De pildă, bluza asta Dolce & Gabbana cu piesa asta, am spus, luând o fustă vintage, de pe o masă alăturată, care făcea parte din aranjamentul de vitrină care tocmai atunci era pregătit.

Nu-mi venea să cred că mă comportam ca un expert. Era aşa de distractiv să mânuiesc hainele alea şi să mă joc cu ele.

— Mă bucur să te văd cu o prietenă atât de inteligentă şi de sensibilă, i-a spus Valerie Tabithei. Şi care are un simț estetic atât de fantastic.

Instinctiv, Prințesa Pop a strălucit de mândrie, de parcă ea ar fi fost lăudată.

— Într-adevăr, ai un gust incredibil, a spus ea uşurată că Valerie îmi dăduse binecuvântarea. Pur şi simplu, vezi lucrurile şi le pui cap la cap. Nici nu-i de mirare că blogul tău de fashion e atât de incredibil.

— Blog de fashion? a întrebat Valerie.

— Da, Valerie, Lisbeth este persoana din spatele blogului Luminile Reflectoarelor, i-a explicat Tabitha. Isak Guerrere îl adoră.

— Îmi cer scuze, n-am mai auzit de el până acum, dar trebuie să recunosc că sunt uimită. Însă *cu siguranță* am să îl caut.

— Mulțumesc, am spus.

— Şi am să scriu o notă celor de la departamentul de marketing să-ți trimită nişte mostre pentru recenzii, a adăugat ea şi şi-a notat ceva pe o hârtie. Nu se ştie, dar s-ar putea chiar să te solicite să ne oferi consultații.

Să ofer consultații? Eu? Hmmm, nu puteam decât să sper.

Câteva clipe mai târziu, Tabitha a apărut în fața oglinzii într-o salopetă verde-jad şi cu nişte cizme până la genunchi.

— Deci? Ce-ți cumperi? m-a întrebat, privindu-şi şoldurile în oglindă. *Neapărat* trebuie să-ți iei rochia argintie. Nu te las să pleci din magazin fără ea.

— Nu sunt sigură, am spus, chinuindu-mă să găsesc o scuză pe care Tabitha s-o creadă, ceva în afară de „n-am decât treizeci şi şapte de dolari în portofel, iar cardurile mele de credit n-ar putea să plătească lucrurile astea şi dacă n-ar fi complet goale”.

M-am îmbujorat, jenată că tehnica preumblării fără să cumpăr nimic nu mai putea să mă salveze.

— Şi *neapărat* trebuie să-ți iei pantofii ăştia.

Când Valerie s-a întors să ia hainele Tabithei, Prințesa a anunțat-o simplu:

— Le iau pe toate. Fireşte, fără rochia violet-deschis.

Şi m-a salutat din cap.

Apoi Valerie s-a întors spre mine, aşteptând să-i comunic alegerile mele. Eu nu mai aveam glas. Iar ele aşteptau un răspuns.

— Lisbeth îşi ia rochia argintie şi pantofii cu toc cu imprimeu de leopard, a sărit Tabitha.

Valerie a luat repede rochia şi încălțările din cabina de probă şi le-a dus la casă. Tabitha s-a schimbat în hainele cu care venise şi s-a dus şi ea la casă, să plătească.

Cum puteam să ies din situația asta? M-am străduit să găsesc măcar schița unei strategii. Mi-am aşezat geanta pe blatul mesei, am început să scotocesc prin ea şi-atunci mi-a venit o idee.

— Era aici acum o secundă, am zis, suficient de tare ca Tabitha să mă audă.

Apoi am întors spre ea o privire disperată.

— Fir-ar să fie, am spus, cotrobăind prin geantă. A dispărut!

Valerie nu înțelegea ce se întâmplă. Dar mi-a văzut disperarea.

— Nu-mi găsesc portofelul! am exclamat.

— L-ai rătăcit pe undeva pe-aici? m-a întrebat ea.

— Nu cred, am răspuns, mimând supărarea. Sunt sigură că mai devreme îl aveam.

Începusem să mă ambalez aşa de tare, că până şi eu am crezut c-aveam să izbucnesc în plâns.

— Eşti bine? m-a întrebat Tabitha.

— Crezi c-ar putea să-ți fi fost furat? a intervenit Valerie.

— Pur şi simplu, nu ştiu, am zis. Nu e vorba de bani sau de carduri, dar portofelul era un cadou.

În timpul ăsta, atât cotrobăisem prin geantă încât, inevitabil, dădusem şi peste portofel, dar informația asta o păstrasem doar pentru mine.

— Păi, dă-mi voie să chem imediat paza, a decis Valerie.

Şi s-a întors să ia un telefon din apropiere.

— Mă simt atât de jenată. Nu vreau să inoportunez pe nimeni, am spus. Eram sigură că l-am luat azi-dimineață, dar poate că atunci când am schimbat geanta? Sau poate l-am scăpat la studio? Nu e nevoie să-i deranjăm pe cei de la pază.

— Îl sun pe Mocha să verifice la studio, a zis Tabitha.

— Nu e nici o problemă, draga mea. Cei de la pază vor veni într-o clipă. Până atunci, Erica...? Te rog să verifici peste tot, a zis Valerie, iar asistenta ei, Erica, a început să verifice cu râvnă fiecare colț al camerei de probă în căutarea portofelului pe care nu avea să-l găsească niciodată.

— Poate că ar fi cel mai bine, dacă nu vă deranjează, să-mi păstrați lucrurile astea, iar eu să revin mai târziu.

— Fireşte, mi-a răspuns Valerie.

Ah, în sfârşit, planul meu funcționase! Şi nimeni nu pățise nimic.

— Nu, nu, nu-ți face griji, a insistat Tabitha relaxată. Trece-le în contul meu.

Îhhh, asta era mult mai rău.

— Ah, nu, nu trebuie, am sărit, smulgând pantofii şi rochia argintie de pe masă.

Tabitha a ridicat din umeri.

— Nu-i mare lucru.

Valerie a întins mâinile după rochie şi încălțări. Mă simțeam ca o căprioară surprinsă de farurile unei maşini. După câteva secunde agonizante, i le-am înmânat. Era atât de nedrept – două împotriva uneia singure.

— Promit să-ți dau banii înapoi, am spus şi mi-am muşcat limba, pur şi simplu.

Din clipa în care cuvintele alea mi-au zburat de pe buze, mi-am dorit să fi putut să le fi înghițit la loc. Numai o persoană săracă îşi face griji când prietena ei îi cumpără ceva, din cauză că ea nu are bani lichizi asupra ei. Bogătaşii, pur şi simplu, nu-şi fac probleme din astfel de motive. Mă dădusem de gol. Ce dezastru! Tabitha m-a privit neliniştită. Iar eu nu vedeam nici o cale de scăpare. Mi-am

compus cea mai tristă faţă cu putinţă, sperând să-i distrag atenţia.

— Lisbeth, e-n regulă. Sunt convinsă c-o să-ţi găsim portofelul, mi-a zis ea. Şi dacă nu le pot cumpăra prietenelor mele câte ceva, atunci la ce bun mai sunt toţi banii? Sunt sigură că, într-o zi, o să-mi întorci serviciul.

— Valerie, trece-le prin casă!

— Nu trebuie, am insistat.

— Nu fi prostuţă, mi-a zis Tabitha. E o nimica toată.

E o nimica toată, m-am gândit. *Sunt cinci mii de dolari*.

35

Lăsând în urmă şarada portofelului, eu şi Tabitha am putut să ne relaxăm. Prinţesa a părut să uite imediat *faux pas*-ul meu, iar eu m-am eliberat de apăsarea faptului că nu cumpăram nimic. Acum cântăreaţa putea să treacă la cheltuielile serioase, pe Fifth Avenue.

Pe parcursul maratonului de shopping cu Tabitha, am descoperit un aspect al acestei îndeletniciri de a cărui existenţă nu ştiam – shoptailing-ul, adică arta de a face cumpărături în timp ce te desfeţi cu numeroase cocktailuri. Uitaţi de *Mic dejun la Tiffany* – gândiţi-vă la *Şampanie la Versace.* Barneys nu fusese decât începutul. Bazaţi-vă pe Tabitha să descopere cât de dispuşi erau comercianţii să-şi îmbibe clienţii cu şampanie şi martiniuri, ca să le lubrifieze

dorințele de cumpărături. Şi nu vorbim despre gloata standard, alcătuită din cetățeni ai Jersey-ului, care se târăsc beți prin mall. Tabitha se aruncase într-o adevărată frenezie a achizițiilor şi a băutului încât, în mod cert, la un moment dat, avea să se trezească din coma shoppingului şi să se întrebe de ce cumpărase toate lucrurile alea. Pe de altă parte, dulapul ei probabil că deja dădea pe-afară de tone de achiziții despre care cântăreața n-avea habar de unde sau de ce le făcuse.

Eu am zâmbit şi-am refuzat să beau. În plus, găsisem o cale mult mai bună de a mă binedispune. În timp ce ne preumblam prin magazinele Fendi şi Cartier şi apoi prin Prada şi Gucci, am încetat să-mi mai fac griji din pricina cardurilor mele de credit lipsite de valoare. Nu puteam să cumpăr nici măcar hainele cu care erau îmbrăcate vânzătoarele, dar puteam să fur starea de pură nirvana sub luminile strălucitoare ale magazinelor impresionante de pe Fifth Avenue.

Țopăiam printre grămezile de haine, artistic etalate – fiecare un exemplu al muncii celor mai incredibili designeri şi meşteri din lume. Întreaga istorie a civilizației occidentale era cusută în fiecare împunsătură de ac şi lustruită în fiecare bijuterie, umplând astfel fiecare încăpere.

Am adoptat o atitudine demnă şi rezervată, ca un colecționar plin de discernământ, care nu se coboară până la a achiziționa. Acestea erau locuri „în care nimic rău nu ți se poate întâmpla”, după cum spunea Audrey în *Mic dejun la Tiffany*, leacul perfect pentru agitațiile roşii, pentru răutățile galbene, pentru tristețea cea albastră şi toate celelalte chestii care te făceau să-ți smulgi părul din cap. Până şi manechinele neprietenoase păreau a fi nişte gardieni binevoitori.

Judecând după aceste magazine, lumea era un loc inteligent, de un superb bun gust, unde nici un detaliu nu era prea insignifiant ca să nu merite să fie rafinat. Aici designerii şi meşterii infuzau nişte biete veşminte de fiecare zi – o cămaşă, o fustă, o pereche de balerini – cu creativitate şi perfecțiune. În vreme ce prietena mea, Tabitha, cumpăra magazinele en-gros şi dădea peste cap cocktailurile, eu pluteam în extazul terapeutic al comerțului en detail. Nimeni, în afară de mine, nu ştia că portofelul îmi era gol.

Magazinul D&G de pe Fifth Avenue era o minunăție. Vânzătorii aranjau până şi umeraşele lăsând între ele spații egale. Aflasem de la Jess cât de îndrăznețe şi de minunat structurate erau hainele lor şi, de asemenea, postasem pe blog o mică recenzie despre cămaşa lor de mătase, Le Smoking. O pereche de pantofi stiletto bej, cu vârful

decupat, stropiți cu un maro-ciocolată şi cu borduri aurii mă fascinau. La toate toaletele mele Designer X, pantofii erau elementul lipsă, pe care încă îl mai căutam.

Tabitha a observat-o pe managera magazinului, care, în timp ce noi ne pregăteam de plecare, discuta cu angajații ei. O femeie ceva mai în vârstă şi mai bine îmbrăcată li s-a alăturat. Cu toții vorbeau pe un ton scăzut.

— Lisbeth, e foarte ciudat, mi-a zis ea. Dar cred că vorbesc despre tine.

Imediat m-a cuprins paranoia.

— De ce Dumnezeu să vorbească despre mine? am spus, mimând nonşalanța.

Tabitha a chicotit. Am presupus că situația i se părea amuzantă, fiindcă, în mod obişnuit, oamenii vorbeau despre ea – în fond, ea era vedeta.

— Probabil cred că vrei să scrii o recenzie despre magazin, mi-a şoptit ea.

— De ce? Vreau să spun: cum ar putea...?

— Habar n-ai, nu-i aşa? Nu-ți dai seama că postările tale au fost distribuite peste tot? Până şi fanii mei întreabă de tine. Şi au în jur de doisprezece ani.

Tabitha zâmbea atât de larg, încât am realizat că, în mintea ei, asocierea cu blogul meu îi aducea un respect

deosebit. Dacă oamenii ar fi ştiut că eram un nimeni prăpădit din South End, s-ar fi răzgândit instantaneu.

— Ei, asta e chiar flatant, dar nici o secundă n-am avut intenția să creez atâta agitație, am spus.

— Presupun că nu strică nici faptul că, pe Internet, au apărut poze cu noi, împreună, a adăugat Prințesa.

Când femeia mai în vârstă a pornit să se îndrepte spre noi, n-am putut să nu-i remarc pantofii. Erau o pereche de stiletto înalți până la cer şi cu imprimeu de leopard, dar pasul individei era ferm de parcă ar fi fost încălțată cu bocanci militari.

— Mă scuzați? a zis tipa. Sper să nu greşesc, dar nu cumva dumneavoastră sunteți Lisbeth Dulac?

— Sigur că ea e, a sărit Tabitha, care se amețise zdravăn.

— Ei bine, eu sunt şefa departamentului de marketing al magazinului Dolce & Gabbana. Suntem cei mai mari fani ai blogului dumneavoastră.

Femeia a aşteptat să-i spun ceva, dar eu amuțisem. Privind retrospectiv, am realizat că tipa mi-a interpretat tăcerea ca pe o atitudine neprietenoasă.

— Ei bine, a continuat ea, după câteva clipe care mie mi-au părut o veşnicie, am dori să vă oferim nişte mostre din colecția nouă.

Şi, cu o pocnitură din degete, tipa i-a făcut semn directoarei de magazin, care aştepta atentă undeva în spate. Instantaneu, o armată de vânzători a adus şase sacoşe pline cu cele mai noi genți D&G.

În timp ce eu stăteam acolo, mută, toată lumea aştepta să spun ceva. Tabitha m-a lovit uşor şi-atunci am clipit.

— Ştiu că un critic de integritatea dumneavoastră poate să nu accepte cadouri, a continuat femeia, plină de hotărâre, de parcă ar fi susținut o prezentare în fața CEO-ului unei organizații importante, aşa că, desigur, vom fi încântați să recuperăm produsele după ce veți fi avut ocazia să le studiați.

— Vai, vă mulțumesc, am izbutit să bolborosesc.

Individa a părut extrem de uşurată că rupsesem tăcerea.

— Asta e absolut minunat, a exclamat ea şi mi-a întins o carte de vizită D&G, în negru şi auriu. Dacă aveți vreo întrebare sau considerați că ați dori să păstrați vreuna dintre genți, vă rog să nu ezitați să îmi telefonați. Vă putem ajuta să ajungeți la maşină?

În timp ce armata de vânzători ne-a luat pe sus şi ne-a scos din magazin pe noi şi prada noastră, am văzut-o pe femeia cu pantofi de leopard aruncându-i o privire directoarei, care a clătinat din cap, plină de convingere, închizând telefonul. La momentul acela, scena mi s-a părut

bizară. Nu ştiu de ce, dar m-am întrebat pe cine sunaseră. Am trecut însă prin uşa rotativă, neavând nici cea mai vagă idee ce ne aştepta afară.

Pentru scurt timp, mi s-a părut că eram în mijlocul unei filmări TMZ. Zece sau chiar mai mulți bărbați bine făcuți, îmbrăcați în haine de piele şi înarmați cu aparate de fotografiat, s-au revărsat din mai multe maşini, care s-au oprit brusc pe marginea trotuarului. Tipii strigau şi ne făceau poze, comportându-se ca nişte rechini devoratori de peşti Guppy. Inițial, m-am bucurat că toată lumea se agita aşa de tare, dar curând starea de spirit mi s-a schimbat. Când gloata de paparazzi ne-a atacat, ne-am trezit într-o situație echivalentă cu un accident de maşină derulat cu încetinitorul.

— Liniştiți-vă! Băieți, liniştiți-vă, a spus Tabitha calmă.

Încă şi mai mulți fotografi o imortalizau. Am bănuit că Prințesa era obişnuită cu ei. M-am întrebat unde era Mocha.

— Hei, Tabitha, ce-ai mai făcut? i-a strigat unul dintre fotografi, de parcă s-ar fi cunoscut personal.

— Cântă-ne, Tabitha, i-a cerut un altul.

— Lăsați-mă-n pace, le-a răspuns ea.

Un grup de turişti s-a strâns în apropiere şi, printre blițuri, l-am văzut pe Chase, care stătea cu o echipă peste drum, în fața magazinului Harry Winston. Oare şi el avea să

se repeadă asupra noastră? În fond, era unul dintre ei. Când l-am văzut pe Mocha făcându-şi loc cu agresivitate prin mulţimea aceea densă, am ridicat una dintre sacoşele D&G ca să-mi acopăr faţa.

— Hei, Tabby, cine e noua ta prietenă? a întrebat un tip şi eu m-am întrebat ce voia să spună cu asta.

Bliţul unui aparat foto mi s-a declanşat aproape direct în ochi şi-atunci am început să mă panichez.

— Înapoi! am auzit-o pe Tabitha zicând.

M-am temut ca Prinţesa, furioasă şi beată, să nu pocnească pe cineva. Amândouă eram împinse, atacate şi încolţite. Nu aveam nici o scăpare. Faptul de a fi fotografiate părea acum lipsit de importanţă. Prin minte mi-a trecut ideea că directoarea de marketing cu pantofi stiletto pusese la cale întreaga scenă ca să obţină acele fotografii, indiferent dacă aveam sau nu să scriu vreo recenzie despre genţile ei.

— Domnişoară Eden, doar ne facem meseria, a strigat cineva.

În întunericul de afară, sclipirile de lumină erau ameţitoare, ca un stroboscop, iar eu simţeam că-mi pierdeam echilibrul.

Când unul dintre cei mai zdraveni fotografi s-a postat direct în faţa mea, gata să-şi declanşeze bliţul, am înşfăcat una dintre sacoşele D&G ca să-mi apăr ochii. Tipul m-a

prins de braţ, a tras sacoşa în jos şi mi-a îndesat aparatul de fotografiat în nas. Blițul m-a paralizat şi m-am împiedicat. Înainte să mă prăbuşesc, ultimul lucru văzut a fost trotuarul.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Când am deschis ochii, m-am trezit uitându-mă la Chase. Care mă ridicase de jos. În haosul ăla, nici măcar nu-l văzusem strecurându-se printre oameni. Fără urmă de ceremonie, cameramanul m-a readus la verticală, în timp ce unul dintre membrii echipei lui ținea în sus un soi de carton alb, uriaş – una din plăcile acelea de mari dimensiuni, din spumă, care se folosesc la filmări – ca să ne protejeze şi să ne ofere spațiul necesar ca să ne revenim.

Paparazzo a încercat să se strecoare pe lângă, însă Mocha izbutise, în sfârşit, să-şi facă loc şi stătea acum de pază. Părea gata să împartă pumni. Chase s-a aşezat în fața mea şi a Tabithei când colegii lui au luat panoul acela alb.

— Frate, ne strici poza, i-a zis unul dintre bărbați.

— Ăsta e interviul meu, i-a răspuns Chase şi, cu toate că arăta ca un țânțar prin comparație cu matahalele de fotografi, nu dădea impresia că blufa.

— Cine dracu' eşti tu? a întrebat un alt fotograf, în timp ce Mocha începuse să-i pună pe fugă.

— Te iubesc, Tabitha, a zis zdrahonul când a plecat.

De parc-ar fi fost adevărat. Chase şi echipa lui au prins să-şi strângă echipamentele.

— Mulțam, Chase, i-am spus jenată, străduindu-mă să mă adun.

— Te-am mai văzut, i s-a adresat Tabitha suspicioasă.

— Sunt cameraman. Lucrez pentru Lux.

Chase mi-a făcut, conspirativ, cu ochiul.

— Am vrut doar să mă asigur că sunteți în regulă. Trebuie să mă întorc la filmarea de vizavi.

Telefonul i-a bâzâit.

— Rahat. Aici, acum?

Chase şi-a ridicat privirea şi atunci i-am văzut expresia uluită. Şi la ce se uita – la Dahlia Rothenberg şi la alaiul acesteia, apropiindu-se de noi.

Dahlia purta o fustă bej strâmtă, tocuri înalte şi o bluză transparentă pe sub un sacou boyfriend YSL – totul urla bani, putere şi sex, pe aceeaşi respirație. Un machior se chinuia s-o prindă din urmă. În timp ce Dahlia se deplasa spre noi cu paşi mari şi eleganți, i-am văzut gura schimonosindu-se într-un surâs malefic. Mi-a venit s-o rup la fugă.

— Lisbeth, mă bucur să te văd, a zis Dahlia, pornind atacul, cu flăcări în ochi. Te cobori la a-ți petrece timpul cu micuța noastră Tabby?

Chase a sărit să-şi toarne cenuşă-n cap.

— Îmi cer scuze, domnişoară Rothenberg. Tocmai ne instalaserăm pentru dumneavoastră, când am văzut...

Dar Dahlia a trecut pe lângă el, fără măcar să-l privească.

— Tabby, mă bucur să văd că ai şi tu parte de puțină clasă, că-ncerci să-ți cumperi ceva de bun gust, în locul costumațiilor alea de curvă pe care le porți de obicei.

Misterios de tăcută, Tabitha părea că se lăsa uşor intimidată de Dahlia. Pe de altă parte, Dahlia lăsa pe toată lumea mută, iar satisfacția i se citea pe chip. Abia trecuserăm prin nebunia aia şi, cu toate astea, tipa izbutea să ne facă să ne dorim să-i cerem scuze. Din motive care-mi erau neclare şi fără să mă caracterizeze, m-am simțit obligată să-i țin piept pentru noi toți.

Am tras adânc aer în piept şi m-am străduit să invoc varianta cea mai flamboaiantă a lui Holly Golightly.

— Îmi pare foarte rău, Dahlia, am început. Tocmai ce-am trecut printr-o situație înfiorătoare la Dolce& Gabbana. Mă tem că n-a fost deloc „dolce”.

Apoi, apelând la franceza caraghioasă a lui Holly Golightly:

— Întreaga mizanscenă a fost *très fou*, dar nimic n-a fost mai *fou* decât acest mic dezastru cu paparazzi. Te rog să ne accepți scuzele pentru întârziere.

Dahlia era uluită. Fie era şocată de coloana mea vertebrală, fie era ofensată de franceza mea chinuită sau, pur şi simplu, gândea că sunt nebună de legat. Dar cui îi păsa? Presupun că, atunci când n-ai nimic de pierdut, ai totul de câştigat. În fond, nu eram decât o fată din Jersey. Îmi dădusem seama că mica noastră confruntare de pe Fifth Avenue era, în esență, aceeaşi conversație plină de venin care se purta în vestiarul fetelor de la liceul Montclair, atât doar că noi eram îmbrăcate cu haine mai bune.

Dahlia m-a săgetat cu privirea vreme îndelungată. Probabil spera ca, până la urmă, să mă vaporizez. Dacă n-aş fi bătut câmpii în cel mai caraghios mod, bănuiesc că exact asta aş fi pățit. Dar, în această cea mai ciudată zi a vieții mele, aveam ceva ce nu cred că mai avusesem până atunci – îndrăzneală. *De ce mama naibii nu?*, m-am gândit. Îmi venea să fac semnul coarnelor şi să dansez în jurul curului ei prăpădit ca un jucător de fotbal american care a ajuns până în capătul terenului.

— Ei, mulțumesc, Lisbeth, a zis ea în cele din urmă, recăpătându-şi calmul. Chase, haide! Mai am doar câteva clipe la dispoziție, altfel va trebui să reprogramăm totul.

Şi Dahlia s-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o înapoi, către Harry Winston, aşteptând, cu stângăcie, să traverseze strada, cu Chase urmând-o obedient.

Tabitha părea ameţită când ne-am prăbuşit în limuzină şi am luat-o spre „casă”, adică spre East Seventy-seventh Street. Ne-am cufundat în fotoliile din piele neagră, iar Tabitha s-a uitat la mine cu o privire admirativă, după cum mi s-a părut. Pentru o clipă, m-am simţit ca sora mai mare pe care n-o avusesem niciodată. Când Mocha a ajuns în faţa hotelului Mark, nu mi-am mai făcut griji din cauza adresei false şi i-am zis să mă lase lângă intrarea în hol. Şoferul, ajutat de tânărul portar al hotelului, mi-a pus înăuntru sacoşele D&G. Tabitha abia dacă mi-a sesizat plecarea – oricum era destul de mahmură.

Şi-aşa am rămas, cu toate acele genţi, stând în mijlocul holului din hotelul Mark. N-aveam habar unde-ar fi trebuit să mă duc sau ce să fac. Nu simţeam decât dezgust pentru managerul de la D&G şi pentru genţile alea, care probabil că valorau mii de dolari. M-am gândit întâi să le mărit pe eBay. Apoi mi-am amintit de cartea de vizită în negru şi auriu din propria mea geantă şi o idee mi-a răsărit în minte. M-am ridicat în picioare şi portarul cel atent a fugit imediat către mine.

— Pot să vă ajut? m-a întrebat el.

— Poți să-mi recuperezi un obiect pe care l-am lăsat la Concierge? l-am întrebat, dându-i biletul. Şi, dacă eşti amabil, te-aş mai ruga să telefonezi la numărul de pe cartea asta de vizită şi să ceri să vină să ridice aceste genți. Ți-aş fi foarte recunoscătoare.

— Desigur, mi-a răspuns omul.

I-am zâmbit în semn de mulțumire, iar el şi-a ridicat chipiul.

Am ieşit pe uşă cu sacoşica albă La Perla şi cu geanta mea cu haine şi m-am îndreptat spre casă simțindu-mă de milioane.

36

Odată, când eram în clasa a VII-a, am participat la vernisajul unei expoziții de artă în liceul meu din South End Montclair. Picturile şi desenele fuseseră atârnate până sus, la tavanul holului de la intrarea în şcoală. Pentru o singură seară. Cred că s-au servit şi sucuri şi Coca-Cola. Copiii care erau buni la desen se umflau în pene de-atâta importanță. Unii dintre ei erau destul de talentați. Un tip a făcut o serie de picturi din puncte care erau aproape ca nişte iluzii optice, nişte viziuni eterice ale raiului pe care le-a numit *Schimbare, Pierdere, Memorie* şi *Ajutoare.* Apoi a fost o fată, specializată în animale ucise de maşini pe şosele – în majoritate, căprioare şi iepuri. Uneori înrăma chiar creatura

storcită alături de fotografia în cauză. Nu ştiu sigur care era mesajul pe care voia să-l transmită, dar, după o vreme, în spaţiul respectiv a început să miroasă destul de urât. Asta consideram eu că era un vernisaj de expoziţie de artă.

Greşit.

De fapt, nu mai fusesem niciodată la un vernisaj de expoziţie de artă. Închipuiţi-vă un amestec de modă, celebrităţi şi glamour – un „vernisaj Schnabel", la Mary Boone Gallery din Chelsea, semăna mai curând cu o premieră hollywoodiană.

El Schnabel, cum îl numea ZK, era măreţul artist Julian Schnabel – după cum am descoperit într-o postare a Invitatului unui Invitat. Provocatorul artistic de şaizeci şi ceva de ani, cu barbă şi piept lat, era celebru pentru că picta cu cioburi ceramice pe pânze gigantice şi pentru că făcea filme artistice, care nu izbuteau să ajungă şi la cinematograful Clearview Clairidge, de lângă mine. Referindu-ne la capitolul modă, omul apărea la vernisaje în pijama şi papuci şi cu ochelari de soare cu lentile galbene – semăna cu un individ fără adăpost, care-şi face praf câştigul de la Loto. El Schnabel era de asemenea şi naşul lui ZK.

Domnul Chiloţi ne-a trecut fără nici un efort printre şirurile de oameni care aşteptau afară şi care se holbau la noi atraşi de imaginea de bogăţie şi statut boho-şic ca nişte

căprioare surprinse de farurile unui camion aflat în plină viteză. Vernisajele de artă erau o provocare până şi pentru fanii cei mai înfocați ai vedetelor, fiindcă superstarurile invitate tindeau să fie mai bine deghizate şi mai secretoase. Am trecut în grabă pe lângă gemenele Olsen, spioanele în trench-uri venite din Regatul Anorexiei.

Ținându-mă de brațul lui, m-am mulțumit să fiu dusă pur şi simplu pe sus de mişcările grațioase ale lui ZK, care îşi croia drum cu multă pricepere prin galeria ce stătea să dea pe-afară de oaspeți.

Înăuntru, nume cu anvergură erau presărate generos prin mulțimea care te strivea. Inima mi-a stat în loc când am trecut pe lângă James Franco, care purta o căciulă tricotată de hipster şi ținea în mână un pahar de plastic cu vin alb. Până şi Courtney Love se chinuia să ajungă în galeria principală. Se îndesase într-o rochie albă Vivienne Westwood, fără bretele. Arăta de parcă ar fi fost în pragul unei combustii spontane şi se rățoia furioasă la un agent de securitate pentru că omul nu-i oferise o cale de acces mai lesnicioasă.

Am remarcat că, în timp ce avansam, ZK nu privea în ochi decât anumiți indivizi. Unii păreau să fie de la pază, alții nu, dar privirile lui reuşeau, în mod miraculos, să despartă valurile de oameni, permițându-ne să ajungem

ușor, până în centrul galeriei, fără să ne oprim nici măcar o secundă. Domnul Chiloți avea atâta eleganță și ținută, încât toată lumea părea să se dea la o parte din calea lui.

Am dat peste un bătrân subțirel la trup, în pantaloni skinny albi tociți și o cămașă albă care se asorta cu ciuful de păr alb. Omul îmi părea cunoscut, dar, inițial, n-am reușit să-l identific. ZK a făcut grăbit o reverență, iar bărbatul i-a zâmbit aprobator, după care, cu o clătinare din cap, m-a salutat pe mine. Apoi am pătruns și mai adânc, în exclusivista cameră din spate.

— Ce aspect interesant avea bărbatul ăla, am spus. Parcă ar fi fost o variantă mai în vârstă a tipului din Talking Heads, i-am șoptit lui ZK la ureche.

— Chiar *el* este, a chicotit ZK.

— Ah, am exclamat jenată.

Cum să țin pasul cu ZK? În ciuda bogăției și a carierei muzicale fabuloase, Tabitha nu era prea sofisticată. Pe de altă parte, ZK era foarte educat și avea multe relații. Era un jucător perfect, mișcându-se prin toate păturile înaltei societăți. Eu, pur și simplu, nu întruneam condițiile necesare ca să joc la acest nivel.

Telefonul mi-a bâzâit și am aruncat o privire scurtă, ca să văd cine era. Mama. I-am ignorat apelul, am închis telefonul și l-am lăsat să cadă în geantă.

Am ajuns în camera din interiorul camerei din interiorul galeriei. Spațiul acesta nu făcea, de fapt, parte din expoziție. Pereții erau acoperiți cu pânze uriaşe şi opere de artă de tot soiul. Era aşa de mic de parcă ar fi fost un birou. Era *cel mai* exclusivist loc în care puteai să te afli în acel moment. Eu şi ZK stăteam suficient de aproape ca să ne sărutăm. Mi-am acordat puțin timp ca să-l adulmec – visasem să fiu atât de aproape de el de când îl văzusem în față la Met, ceea ce acum mi se părea că se întâmplase cu o viață în urmă. Mirosea delicios, a mere şi vin.

— Ştii, eşti uimitoare, mi-a spus, cu expresia aia amuzată a lui. Din unele puncte de vedere, pari mult mai matură decât ar trebui pentru vârsta ta, iar din altele, pari c-ai stat ascunsă toată viața.

— Nu pot să fiu în ambele feluri? l-am întrebat.

A zâmbit şi m-a prins cu mâna de bărbie, pentru ca apoi să-mi ridice capul, până am ajuns să-l privesc în ochi. Am început să tremur, întrebându-mă dacă avea să mă sărute acolo, în fața tuturor, şi ce aveam eu să fac în cazul ăsta. Un cotcodăcit ascuțit a distrus momentul, acoperind rumoarea din cameră. Sunetul era lesne de recunoscut: era râsul glacial al Dahliei Rothenberg.

Tipa era îmbrăcată într-o rochie-bandaj Hervé Léger, atât de strânsă pe trup şi de minimală, încât era dificil să o

numeşti rochie. Cum te simți oare când eşti aproape goală în mijlocul atâtor oameni? Pe admiratorii ei acest detaliu nu-i deranja. Bărbații roiau în jurul ei, în timp ce Dahlia vorbea, fiind în centrul atenției. Am sperat să scap privirilor ei, dar, după câteva secunde, am văzut-o ridicând din sprâncene observându-ne pe mine şi pe ZK, braț la braț. M-am simțit făcându-mă mică sub căutătura ei penetrantă.

— Domnule Northcott! a strigat cineva din celălalt capăt al camerei, distrăgându-ne, din fericire, atenția.

Un tânăr atrăgător, cu fața luminată de spoturi, încadrată de nişte bucle şaten în stil Renaissance, ne-a chemat printr-un semn al mâinii. L-am urmat pe ZK, fericită să scap de privirea intensă a Dahliei. Cei doi bărbați s-au salutat îmbrățişându-se cu căldură.

— Mă bucur să vă văd, domnule Schnabel, a spus ZK.

Ciudat! Unde era El Schnabel, maestrul într-ale picturii, purtător de pijamale? Acest domn Schnabel era bine îmbrăcat şi elegant şi prea tânăr ca să fie naş. Când m-a văzut, tipului i s-au luminat ochii.

— Şi aceasta trebuie să fie minunata Lisbeth Dulac, a spus el. ZK mi-a povestit atât de multe despre tine.

Când individul s-a aplecat să-mi sărute mâna, abia suprimându-şi un chicotit şcolăresc, n-am putut să mă simt

altfel decât puțin nedumerită. ZK a zâmbit larg, abținându-se cu greu să nu râdă.

— Spuneți-mi, am zis, ce găsiți voi doi atât de amuzant?

— Poate că te aşteptai să vezi pe cineva mai în vârstă şi mai lat în umeri? m-a întrebat amuzat tânărul cu bucle romane.

Ezitând, am încuviințat din cap.

— Acela e tatăl meu, m-a lămurit el vesel. Presupun că întâlnirea ar fi decurs mai bine dacă m-aş fi îmbrăcat cu pijamaua?

— Scuze, Lisbeth, a intervenit ZK. E o glumă veche de-a noastră.

— Permite-mi să mă prezint, a spus tânărul, cu o fluturare a brațului. Vito Schnabel. Eu şi ZK suntem prieteni de când mergeam împreună la Saint Ann's, în Brooklyn... chiuleam împreună, ne drogam şi intram pe furiş la o mie de petreceri trăsnite şi la vernisaje şi... ce pot să spun, făceam glume tâmpite.

— Fireşte, am spus, izbutind să schițez un zâmbet.

— Ne ierți? m-a întrebat ZK, înconjurându-mă strâns cu brațul, într-un fel care mi s-a părut delicios.

— Aşadar eşti o fană a lucrărilor tatălui meu sau ZK vrea doar să te arate lumii? a zis Vito, dar apoi s-a oprit brusc şi i-a dat un cot lui ZK. Ăăă, Dahlia e... aici.

Dahlia se năpustise deja asupra noastră. Arăta de parcă era pe punctul să zdrobească păhărelul de plastic cu vin din mână.

— Dahlia, mă... bucur să te văd, a început ZK, luându-şi braţul din jurul taliei mele.

Însă tipa l-a ignorat şi şi-a întors laserele asupra mea.

— Ai fost un şoricel foarte rău, mi-a spus pe un ton atât de scăzut, încât doar eu s-o aud.

Am văzut în ochii ei că nu mă iertase pentru ziua precedentă, când ne întâlniserăm în faţă la Dolce&Gabbana. M-am străduit să-mi păstrez calmul. Dahlia s-a apropiat şi mai mult de mine.

— Vrei să urci scara socială furându-mi bărbatul?

A aşteptat un răspuns, dar eu nu aveam nici unul.

— De data asta n-ai nici o replică isteaţă? Nu sunt surprinsă. Situaţia te depăşeşte, a continuat ea, trăgând scurt cu ochiul la ZK. O să se plictisească de tine şi-o să te înşele înainte să se încheie seara.

Apoi Dahlia s-a răsucit să plece, dar ZK a prins-o de braţ.

— Dahlia, fii rezonabilă, i-a spus el.

— ZK, întotdeauna sunt gata să fiu rezonabilă, atunci când situaţia o cere, i-a răspuns ea, după care i-a aruncat paharul cu vin roşu pe cămaşă şi, relaxată, a pornit mai departe. Vai, a mai zis peste umăr, zâmbind.

37

Vito şi-a făcut apariția şi m-a luat rapid de-acolo, înainte s-apuc să-i spun ceva lui ZK, care o zbughise după Dahlia.

— Trebuie să-ți arăt ceva, mi-a zis el.

Am încercat să-l urmăresc cu privirea pe ZK, în timp ce Vito mă scotea din cameră.

— Ai văzut cocoşul alb al lui Terence Koh? E de-a dreptul celebru.

— Scuză-mă! Ce ai spus?

Vito mă dusese în celălalt capăt al camerei.

— Uite!

Ridicându-mi privirea, am văzut fixată sus, pe zidul de cărămidă, silueta unui cocoş, desenată cu tuburi de neon. M-am uitat după ZK, dar acesta dispăruse.

— Uite, se luminează! a insistat Vito, manevrând un întrerupător.

Cocoşul a bâzâit, a pâlpâit şi apoi s-a aprins, proiectând asupra noastră o lumină albă. Asta nu putea fi o glumă bună în nici un context. Spre cinstea lui, Vito părea să-şi dea seama cât de jalnică era, dar intenționase doar să-mi distragă atenția.

Apoi telefonul i-a bâzâit. Când a răspuns, mi-am dat seama că apelantul era ZK.

— Da, nici o problemă, a spus Vito. Da, e bine.

Şi a închis.

— ZK e în regulă? am întrebat.

— Fireşte! E un profesionist. I-au aruncat vin în faţă cei mai buni.

De ce răspunsul ăsta nu mă linişte deloc?

— Ar vrea să ne reîntâlnim la petrecerea de după vernisaj, care se ţine în casa tatei. El e pe drum deja, ca să-şi schimbe hainele, a adăugat Vito.

Oricum toată lumea pleca. Vizitatorii din camera privată ai Mary Boone Gallery părăseau expoziţia în masă. Eu şi Vito făceam parte din mulţimea de petrecăreţi şic, care, cu paharele de plastic în mână, îşi aşteptau limuzinele care să-i ducă în centru.

Când limuzina noastră s-a oprit în faţa clădirii gigantice, vopsită în nuanţa Pepto-Bismol[10], cunoscută sub numele de Palazzo Chupi, Vito s-a apucat să-mi spună povestea fostei fabrici de parfumuri pe care tatăl lui o cumpărase şi o transformase într-un palat – o parte atelier de artă, o parte spaţiu de locuit, cu un penthouse triplu. Era o clădire uriaşă, cu faţadă italienească, vopsită în roz, care fusese construită deasupra unei alte clădiri.

---

[10] Pepto-Bismol este o gamă de medicamente – capsule şi sirop – destinată problemelor gastrointenstinale. Ambalajul întregii game este colorat într-o nuanţă specială de roz-intens.

— Ăsta e Moby Dick-ul tatălui meu. Dacă Moby Dick ar fi fost roz, mi-a explicat Vito râzând. Toți cred că a pierdut bani cu proiectul ăsta, dar se înşală, a adăugat el, de parcă m-aş fi îndoit de ceea ce-mi spunea.

Eu nu mai auzisem niciodată de acest palat. Tot ce ştiam era că, dacă Barbie ar fi avut o casă de vis în Italia, atunci casa respectivă ar fi arătat exact aşa.

Imediat ce am trecut de uşa de lemn banală, am pătruns într-o lume a extravaganței vizuale. Tavanul era foarte înalt, iar pereții erau căptuşiți în stil rustic cu şindrilă. Tocurile mele țăcăneau pe o podea acoperită cu gresie ceramică în alb şi negru, iar de la podea la tavan se întindea o pictură din pete de culoare – roşu-deschis, galben şi albastru. Ce bine-ar fi fost ca Jess să mă fi însoțit, ca să-mi explice ce însemnau toate lucrurile alea! Am luat liftul şi am urcat la ultimul etaj.

Intrând în penthouse-ul tatălui, am descoperit că pereții uriaşi, de aproape patru metri şi jumătate, erau colorați într-o progresie de nuanțe: de la verde-turcoaz la un verde-mentă pal şi apoi la un ton diluat de fucsia. Proiectate pe fundalul acestor ziduri colorate, enormele piese de artă păreau şi mai intense. Tablourile erau incredibil de mari.

Dimensiunea spațiului mă făcea să mă simt foarte mică şi, în absența lui ZK, foarte singură. Îmi pierdusem curajul.

Deşi Vito era foarte amabil, totuşi eu nu cunoşteam nici măcar o singură persoană de acolo, aşa că nu eram sigură dacă voiam să mai rămân. Imaginea lui ZK alergând după Dahlia nu-mi dădea pace. Apoi, promițându-mi c-avea să-l găsească pe ZK, Vito a dispărut şi el.

Am luat un pahar cu şampanie de la un chelner şi am băut în cinstea dubitabilei mele realizări: aceea de a-mi trăi visul, prefăcându-mă că eram altcineva decât în realitate. Apoi m-am simțit puțin mai bine. De pe terasa grandioasă, pavată cu gresie în alb şi negru, am privit în jos, la centrul Manhattan-ului. În față mi se aşternea priveliştea amplă a râului Hudson, unde o barjă luminată înainta lent către Statuia Libertății. Spre nord, am admirat arhitectura iluminată care făcea ca noaptea New York-ul să pară un tărâm al zânelor.

Celebrități pe care le cunoscusem de pe diverse bloguri veneau râuri, râuri în palat: Susan Sarandon, Sofia Coppola şi iubitul ei, Naomi Campbell, Sean Penn, Scarlett Johansson şi Courtney Love, care se revărsa din rochie şi arăta ca swingerul cel mai bătrân de pe pământ. Toată lumea se îndesa pe terasa aceea superbă, cu pereți masivi şi roz şi privelişti magnifice.

Am auzit un chițăit ascuțit care semăna cu numele meu şi, când m-am întors, am văzut-o pe Tabitha alergând spre mine. M-am bucurat aşa de mult! Ne-am îmbrățişat.

— Cum merge marea întâlnire? m-a întrebat ea.

N-am putut să-mi ascund dezamăgirea.

— Dahlia a făcut o criză? a zis ea. Clasic. Dahlia îl conduce pe ZK. Nu ştiai?

— Nu, nu chiar, am răspuns, deşi mințeam.

Îi mai văzusem împreună înainte şi, desigur, îmi făcusem iluzii că ar fi posibil să se întâmple ceva, în ciuda evidenței. Mă simțeam ca o proastă.

— Ştii că ZK nu are bani cu-adevărat.

Pe bune? Nici eu nu am, a fost tot ce am putut să gândesc. Uneori, când auzi ceva rău despre persoana de care te-ai îndrăgostit, asta nu te face decât să o doreşti şi mai mult. În plus, nu însemna că ZK îmi era şi mai accesibil dacă nu avea bani?

— Tatăl lui e unul dintre milionarii Madoff, iar familia lui a fost una dintre cele mai bogate din America. De-asta ZK nici nu prea stă locului pentru multă vreme. Nu se duce decât acolo unde-i rost de bani, a adăugat Tabitha.

Ei bine, în cazul ăsta, ZK făcea o greşeală cu mine.

— Da, mă rog, presupun, am zis, străduindu-mă să par deasupra acestei situații, de parcă aş fi înțeles-o.

Aş fi vrut totuşi ca ZK să apară curând şi să-mi spună ceva care să-mi redea speranța.

A fost adusă băutura şi, în timp ce vorbeam, am realizat că eu şi Tabitha ajunseserăm să ne simțim confortabil una cu cealaltă. Ceea ce era incredibil dacă te gândeai că singura persoană de care fusesem apropiată în toată viața mea era Jess. Tabitha mi-a povestit despre noutățile ei şi totul a fost bine, până când expresia feței i-a devenit serioasă.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, mi-a spus ea, aruncând o privire scurtă în jur.

Starea de spirit i se modificase şi acum părea tulburată. Luându-mă de mână, Tabitha a traversat terasa ajungând la un alcov în nuanțe de turcoaz şi roz, ocupat de o pictură uriaşă. Cuvintele franțuzeşti *„je ne”* erau pictate rudimentar, cu negru, peste pensulările gigantice în albastru şi alb care acopereau o pânză cu un fond pal şi erau urmate de un alt cuvânt: *„rien”*. Tabitha era acum extrem de serioasă. Nu mai rămăsese nici urmă din spumoasa Prințesă Pop.

— Soțul mamei mele tocmai a murit – ultimul soț. Se pare că mama are un talent deosebit să-şi aleagă soți care dau ortu’ popii.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— E-n regulă. Eu nu l-am întâlnit decât o singură dată. Era incredibil de bogat, de parcă mama ar mai avea nevoie de bani. Din păcate, şi-a amânat din nou călătoria. Iar eu trebuie să fac ceva în legătură cu situația mea. Urăsc să te rog să faci asta.

Am clătinat din cap. *Să fac ce anume?* Aveam o presimțire rea. Ochii mi-au fugit la pânza din spatele Tabithei. *„Je ne... rien”* – ceva legat de cuvintele alea îmi era familiar.

— Vrei să vorbeşti tu cu el? A zis că e dispus să se vadă cu tine.

Am scormonit adânc în memorie, acolo unde păstram franceza învățată în liceu. *„Je ne... rien”* – „Eu nu... nimic.” Eu nu... ce?

— Cu cine să vorbesc? am întrebat neatentă.

— Cu Robert, normal, mi-a răspuns ea. Te rog ca prietenă. Robert mi-a zis că e dispus să discute cu tine despre solicitările mele. Cred că ar fi de acord să se dea de-o parte.

— N-ar trebui să angajezi un avocat sau ceva de genul ăsta?

— Lasă, a spus Tabitha. Nu trebuie să vorbeşti cu el.

Părea, din nou, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău, Tabitha. N-am vrut să fiu insensibilă.

— Nu-ți dai seama că, atunci când ai apărut tu, viața mea s-a schimbat.

Şi Tabitha mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o cu putere. Presupun că lucrul ăsta era valabil pentru amândouă.

— Nu am încredere în nimeni altcineva.

Îmi părea aşa de rău pentru ea! Voiam s-o fac să se simtă mai bine. Am îmbrățişat-o şi asta mi-a adus aminte de zilele când eu şi Courtney eram apropiate. Când eram mici, Courtney era sora mai mare şi mai dură, care întotdeauna mă apăra. Dar zilele acelea zburaseră demult.

— Niciodată n-am mai avut o prietenă ca tine, a continuat Tabitha, ochii umplându-i-se de lacrimi. O persoană serioasă, o persoană independentă.

Am strâns-o la piept. Ştiam c-ar fi trebuit să mă simt mândră că Tabitha mă privea ca pe un exemplu. Eram însă conştientă că, dacă ar fi aflat c-o mințisem din prima secundă în care o cunoscusem, s-ar fi simțit trădată şi m-ar fi urât mai mult decât pe toți oamenii de care se temea. Şi că dacă ar fi realizat că eram un nimeni, o impostoare din South End Montclair, ar fi fost dezgustată.

Dar, cu toate că trăiam în lumi diferite, ştiam ce însemna sentimentul acela de disperare, ştiam cum era să nu ai la cine să ceri ajutor. În timp ce ne îmbrățişam, m-am uitat din nou la tabloul acela şi mi-am dat seama ce cuvânt

lipsea. *„Je ne regrette rien”*, ceea ce înseamnă *„Nu regret nimic”.* Cuvintele aparțineau unei melodii faimoase a lui Edith Piaf. O ştiam pentru că doamna Lederer, profesoara mea de franceză din liceu, ne-o punea s-o ascultăm la nesfârşit.

— O să vorbesc cu el, am spus.

Tabitha a întors capul, ştergându-şi lacrimile de pe față.

— Eşti sigură?

— Categoric, scumpa mea. Te ajut cu tot ce pot.

Am simțit că altceva nu mai era de spus.

— Mulțumesc, Lisbeth. Tu erai singura la care puteam să apelez. Toți, cu excepția ta, sunt nişte mari mincinoşi.

— Da, fireşte, am bolborosit amețită.

Dacă Tabitha îmi mai spunea o singură dată cât de minunată eram, aveam să vomit. Mă simțeam ca o escroacă de proporții şi asta pentru că – să fim cinstiți – aşa eram.

— Bine. Îți trimit mâine un SMS cu adresa.

— Mâine?

Am încercat să nu intru în panică.

— E prea devreme?

— Nu, e în regulă.

— Grozav! Ei, hai să-l găsim pe ZK şi să mai bem ceva, a decis Tabitha, care s-a înseninat dintr-odată.

Redevenise petrecăreața cea spumoasă.

În partea opusă a terasei, ZK se îndrepta obosit spre noi. Deşi ştiam că nu trebuia, aş fi vrut să-l iau în braţe. Aş fi vrut să-i spun totul.

38

— Lisbeth, te deranjează dacă vorbesc ceva cu tine? m-a întrebat ZK.

Cămaşa albă, impecabilă, fusese înlocuită cu o altă cămaşă albă, impecabilă, identică. Deşi arăta mai chipeş ca oricând, aşa, pe fundalul alcovului turcoaz şi roz din spatele lui, ZK continua să pară epuizat.

— Ne vedem mai târziu, a spus Tabitha. ZK, să nu te iei de fata mea!

Domnul Chiloţi a încuviinţat din cap.

— Fii atentă, mi-a şoptit Tabitha înainte să plece.

După ce ne-am aşezat împreună pe o băncuţă, eu şi ZK am început să privim la petrecere. Partenerul meu era tăcut.

M-am uitat în geantă şi mi-am deschis din nou telefonul. Care a bâzâit în mod repetat. Am văzut că toate mesajele erau de la mama – toate şase!

Stând sub pictura care conţinea acele cuvinte franţuzeşti criptice, *„Je ne rien”*, mă simţeam foarte *rien*. Petrecăreţii plini de viaţă, cu exploziile lor spontane de râs, contrastau sever cu tăcerea noastră copleşitoare şi deplină.

Ochii căprui ai lui ZK erau foarte serioşi. Cu toate astea, era, în continuare, plăcut la vedere. Am căutat să-i descopăr vreo imperfecțiune, dar n-am găsit nici una. Nu avea nici o pată, nici un pistrui, doar o cicatrice minusculă, deasupra sprâncenei stângi, dar până şi ea părea perfectă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a spus el, trăgând de manşeta cămăşii, aranjând-o din nou, trăgând de sacou şi aranjându-l şi pe el din nou.

— Te referi la faptul că ai mers cu mine în seara asta? l-am întrebat.

— Nu.

Mi s-a părut că gândul ăsta îl irita. Sunt convinsă că a remarcat expresia sceptică de pe chipul meu. S-a apucat iar să-şi aranjeze manşeta şi mâneca sacoului, până când totul a fost perfect aranjat.

— M-am referit la faptul că m-am încurcat cu ea.

— De ce? E elegantă, în mod evident inteligentă şi...

— Foarte bogată, mi-a terminat el fraza. O admir cu-adevărat. Ştie ce vrea şi obține ce vrea. Numai că eu nu sunt aşa.

— La care parte te referi? l-am întrebat.

— Să vedem! Alege tu: la bogăția ei, la faptul că obține ce vrea şi la totala mea lipsă de ambiție.

— Pfiuu, o listă lungă din care să aleg, am spus, iar ZK a râs, arătându-mi, pentru o clipă, zâmbetul acela de milioane.

— Ei, cred că ar trebui să începem cu totala mea lipsă de ambiție. Asta e problema cea mai dificil de rezolvat.

— De ce ai fugit după ea?

— Ca să-i mai spun o dată ceea ce-i spusesem înainte.

— Adică?

— Că între noi totul s-a terminat. Niciodată nu mă crede.

Ei, dacă aş fi avut posibilitatea, şi eu aş fi ridicat mâna ca să devin membră a clubului celor care niciodată n-ar fi vrut să-l piardă.

— M-am săturat până peste cap de traiul de-aici. Oraşul ăsta e plictisitor. Am avut o ofertă să mă mut în L.A. Ar fi trebuit s-o accept.

— Serios? I-ai fi lăsat în urmă pe toți cei pe care-i cunoşti în New York? l-am întrebat.

— Lisbeth, eu trăiesc într-un acvariu mititel, în care toată lumea ştie totul despre familia mea, despre viața mea amoroasă, despre venitul meu net. Tu ai izbutit să stai ascunsă. Te invidiez pentru asta.

Încearcă şi tu să trăieşti aproape toată viața în South End.

— Deci Dahlia e o „forță a naturii” mai formidabilă decât te-ai aşteptat?

— Regret c-am crezut c-o pot controla. Problema e că Dahlia gândeşte ca un bărbat. Crede că poate să aibă pe oricine îşi doreşte, oricând îşi doreşte.

Exasperat, ZK a răsuflat din rărunchi, iar eu am observat ceva ce nu mai observasem până atunci.

În privirea lui era o urmă de om hăituit, care mi-a dat impresia că suferea de singurătate. Oare cel mai chipeş şi mai dorit burlac din Manhattan putea într-adevăr să se simtă atât de singur? Pe canapea, degetele noastre s-au atins scurt, iar eu am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. Surprinsă, m-am retras. ZK m-a fixat cu ochii aceia imploratori. Amândoi simțeam acelaşi lucru. Asta era limpede. Dar eu mă mai simțeam şi nesigură şi depăşită de situație.

— E-n regulă, i-am spus. Nu trebuie să te chinui aşa pentru mine.

— Nu spune asta, mi-a zis el, cu o expresie de orfan.

Mi-am mutat mâna către a lui, iar el mi-a luat-o cu delicatețe. Mâinile lui catifelate erau calde; am oftat, sperând ca ZK să nu sesizeze.

— Ştii ce e amuzant? m-a întrebat el.

— În clipa asta, nimic nu mi se pare amuzant, dar spune-mi, i-am răspuns.

Seara devenise complet serioasă, nu mai semăna deloc cu fantezia mea în stil Audrey şi mă simţeam extraordinar de vinovată. Eu jucam un rol şi tipul ăsta, care părea a fi cu mult deasupra mea, îşi punea sufletul pe tavă, după ce sacrificase relaţia cu una dintre cele mai avute şi mai sclipitoare femei din America. O relaţie de care poate că el şi familia lui aveau nevoie.

— Amuzant e că persoana care o să fie cea mai dezamăgită e tata.

— Chiar aşa? A trăit, de la depărtare, de pe urma vieţii tale amoroase?

ZK s-a uitat la mine cu o expresie incredibil de confuză.

— Am făcut o glumă, i-am spus, muşcându-mi buza, poate că nu una prea bună.

— Dacă l-ai cunoaşte pe tata, ai şti cât de serios şi de exigent este. A aşteptat un pic mai mult de la mine.

— Aşteptările sunt copleşitoare, am spus. Şi eu am avut o mamă aşa.

Grozav! Acum vorbeam de mama la timpul trecut. Cred că mă cam lăsase capul din cauza stresului.

O clipă, ZK a devenit extraordinar de serios, de parcă ar fi calculat ceva în minte. Am crezut că poate era tentat să-

mi împărtăşească secretul pe care îl cunoşteam deja, cel cu privire la recentele necazuri ale familiei lui. Nici nu puteam să-mi închipui câtă ruşine trebuia să simtă fiind fiul bărbatului care irosise averea uneia dintre cele mai mari familii din America. Am presupus că sentimentul acesta îl apăsa la fel cum pe mine mă apăsau problema mamei cu alcoolul şi South End-ul.

Mama se aşteptase să devin asistentă-şefă; familia lui ZK îl însărcinase cu recuperarea miliardelor pe care tatăl lui le pierduse într-o afacere de tip Ponzi. Nu era acelaşi lucru, dar era pe-aproape.

ZK şi-a coborât privirea spre mâinile noastre, spre degetele noastre împletite, şi seriozitatea i s-a disipat. Mi-a observat atunci brăţara bunicii de la încheietură.

— Ce brăţară interesantă! a remarcat el. Îmi dai voie?

— Presupun, i-am răspuns, apoi am scos brăţara şi i-am dat-o.

Fără ea, în mod inexplicabil, mă simţeam goală.

— *Tuam tutam tenebo*, a citit ZK.

Frate, normal că ştia să citească în latină.

Dumnezeule, sper să nu mă întrebe ce înseamnă, c-o să arăt ca o idioată, m-am gândit, realizând că niciodată n-o întrebasem pe Buni ce însemna inscripţia aceea.

— „O să am grijă de tine”, dar cine e Sammy G?

— O vedetă rap? am răspuns, glumind din nou. Brățara a fost a bunicii mele.Văd că n-ai uitat latina, am adăugat, sperând să-mi maschez astfel abjecta ignoranță.

— Profesorul meu de latină ne bătea pur şi simplu cu linia, până când învățam fiecare cuvânt din lecție, mi-a explicat el şi mi-a înapoiat brățara.

Mi-am strecurat-o la loc pe încheietura mâinii. Am fost surprinsă să-mi dau seama cât de expusă mă simțisem fără ea.

ZK s-a ridicat de pe canapea.

— Lisbeth, îmi cer scuze pentru dramatismul serii. Eşti mai mult decât generoasă că nu urli la mine în clipa asta, a zis el. Permite-mi să-ți aduc ceva de băut, după care putem să discutăm nişte subiecte mai presante. De pildă, de ce El Schnabel nu şi-a făcut apariția la propria petrecere, din propriul penthouse. Oamenii trebuie să se distreze pe undeva... hai să-i găsim!

M-am ridicat să-l însoțesc, dar apoi m-am răzgândit.

— Mi-ar face mare plăcere, ZK, dar cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă, i-am zis, nevenindu-mi să-mi cred urechilor ce spuneam.

— Ah, deci acum sunt chiar pe cont propriu! Nu pot să te conving să renunți?

Chiar nu aveam de ales.

— Ei, atunci măcar dă-mi voie să-ți chem un taxi.

Am plecat în tăcere spre lift şi am coborât până la parter. Afară, stând pe marginea trotuarului, ZK părea indecis: să mă țină de mână sau nu? Nici eu nu ştiam ce voiam.

Un taxi s-a oprit lângă bordură şi, în ultima secundă, ZK s-a întors către mine. Am ridicat capul şi m-am uitat în ochii lui cu reflexe aurii. Cu un gest blând, mi-a luat o geană de pe față şi apoi, pe nepregătite, m-a sărutat: buzele ni s-au lipit, iar ZK şi-a petrecut un braț împrejurul meu şi m-a tras spre el plin de pasiune. Asta m-a făcut să vreau să deschid gura şi să închid ochii, în timp ce trupul mi s-a mulat pe al lui. Sărutarea lui ZK era atât de concentrată şi de intensă, încât degetele mi-au pornit în căutarea a ceva de care să se agațe – de haina lui, de mâinile lui, care îmi cuprinseseră fața, de părul lui.

— Hei, amice, a zis taximetristul, de ce nu vă mutați amândoi în maşină. Ca să-mi termin şi eu tura.

Noi eram, în continuare, pe stradă.

ZK m-a eliberat, ținându-mi însă mâna cu putere şi astfel împiedicându-mă să mă urc în taxi.

— Eşti sigură că nu pot să salvez seara şi să te seduc iremediabil?

— Ai făcut-o deja, i-am răspuns, căutând să-mi recapăt suflul. Dar trebuie să plec.

Am intrat în taxi, străduindu-mă să-mi revin. Încă îi simțeam gustul pe buze.

Până la urmă, m-am gândit, în vreme ce taxiul se îndepărta de trotuar, mâine trebuie să mă întâlnesc cu un superşobolan.

39

Cu ce te îmbraci când mergi să te întâlneşti cu un superşobolan?

Nu m-am putut abține să nu apelez la tot tacâmul: o eşarfă pe cap, nişte ochelari de soare uriaşi şi un trenci vintage-Burberry, modificat de Jess, pe care pusesem mâna la magazinul de caritate de la St. Anne's, pentru doisprezece dolari. O ținută *à la Şarada*.

Când m-am trezit în dimineața aceea, în apartamentul lui Jess din Chinatown, prietena mea m-a ajutat să-mi alcătuiesc ansamblul. Trenciul nu avea cordon şi de aceea fusese aşa de ieftin. Jess l-a scurtat puțin şi i-a făcut un nou cordon, dintr-o țesătură roz, foarte cool, pe care o avea prin casă. Şi, cu asta, am fost gata pentru întâlnire.

După ce am urcat scările de la gura de metrou, am început să-mi croiesc drum printre oamenii de pe trotuarul aglomerat din centru. Ținându-mi geanta în mână, eram conştientă de cât de mult ieşea în evidență trenciul meu, cu

eşarfa aceea roz-deschis, în mijlocul armatei de newyorkezi, care erau îmbrăcați în nuanțe de negru şi gri.

Primisem încă două mesaje vocale de la mama şi intenționam să o sun, până când, mi-a trimis şi un SMS.

„AM NEVOIE DE TINE ACASĂ ACUM!” Când l-am citit, dorința de a-i telefona mi-a dispărut. Mama trebuia să mai aştepte.

Tabitha îmi trimisese nişte instrucțiuni simple cu privire la locul unde trebuia să mă duc.

„Hotelul St. Regis. Barul King Cole;) 11:30.”

Când am ajuns la treptele îmbrăcate cu un covor roşu, de la intrarea în hotelul St. Regis, nu ştiam cât de bine aveam să mă descurc cu Robert Francis, dar ştiam că arătam trăsnet. Două femei mă opriseră în stația de metrou ca să-mi spună cât de mult le plăcea trenciul meu. Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să încep să primesc comenzi pentru linia vestimentară a Designerului X.

Portarul excesiv de politicos mi-a spus cum să găsesc barul King Cole şi m-a invitat să intru în hotel. Traversarea holului – cu tavanul acoperit cu fresce, cu scara din marmură elaborat sculptată, cu oglinzile cu rame aurii şi cu podeaua pardosită cu nişte dale terazzo fantastice – era ca o călătorie înapoi, în timp.

Strângându-mi trenciul pe trup şi ținându-mi geanta la piept, am păşit în barul King Cole. O pictură murală de poveste, care îl reprezenta pe King Cole, căruia îi cântau trei violonişti, acoperea tot peretele din spatele barului.

Mi-am coborât ochelarii supradimensionați şi m-am uitat prin încăpere.

— Bună, Lisbeth, a spus vocea unui bărbat mai în vârstă, de la masa din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Domnul Armani – Robert Francis – stând pe banchetă, în spatele meu.

— Vino lângă mine, a spus el, ridicând paharul cu şampanie. Promit să nu muşc.

A întins o mână şi mi-a indicat scaunul. Nu reuşea să-şi suprime rânjetul care tot dădea să-i inunde colțurile gurii.

— Mulțumesc, am zis şi am păşit spre banchetă.

— Arăți uluitor, ca de obicei, a constatat el. Ce gust original ai! Într-un timp foarte scurt, te-ai impus, în mod remarcabil, ca noua stea în ascensiune. Cu certitudine, mi-ai atras atenția. Ceea ce e o mare realizare.

Francis era îmbrăcat cu un costum gri-închis, cu cravată galbenă şi batistă la buzunar, iar părul grizonant îi era tuns cu grijă. Văzut de aproape şi în lumina soarelui, părea mai bătrân. N-am putut să nu-i observ mâinile, ale căror unghii, perfect manichiurate, aveau o delicatețe aproape vampirică.

M-am gândit că Robert Francis avea o sofisticărie în stil Dracula, o eleganță superficială care ascundea o mare amenințare.

— Mă bucur să pot petrece un timp cu tine, mi-a spus el.

— N-am crezut că aceasta va fi o întâlnire de socializare, i-am răspuns.

Omul s-a lăsat pe spate, întinzându-şi brațele pe banchetă. Pe buze îi juca în continuare acel zâmbet prefăcut, abia suprimat.

— Da? Dar la ce te-ai aşteptat? La o întâlnire tainică, plină cu amenințări şi cereri? m-a întrebat el. Apropo, trenciul tău e într-adevăr superb şi original. O creație a aşa-zisului tău Designer X?

Am încuviințat din cap.

— O strategie de marketing inteligentă, a adăugat el. La fel ca şi blogul tău. Cum de reuşeşti să faci față la atât de multe lucruri?

Am vrut să-i răspund că nu erau atât de multe, că eram doar eu, o fată care urca pe blog o postare sau două, înainte de culcare. Că strategia de marketing inteligentă consta doar în numele pe care i-l dădusem prietenei mele, un designer talentat, de care nimeni nu auzise până atunci şi care muncise din greu pentru tot ceea ce realizase în viață. Şi că nici unul dintre cei cu care copilărisem nu stătea

vreodată într-un astfel de hotel luxos, bând şampanie la ora 11:30 dimineața. Dar n-am spus nimic.

— Ai mai fost aici, desigur? m-a chestionat Francis, țintuindu-mă cu o privire înfricoşătoare.

Am dat din cap afirmativ, deşi nu mai fusesem acolo niciodată în viața mea.

— E hotelul meu preferat, o adevărată capsulă a timpului. A fost construit de John Jacob Astor IV, în Epoca de Aur. Dacă Astor s-ar întoarce acum, s-ar simți absolut ca acasă. Totul a rămas exact aşa cum era în vremea lui, inclusiv majordomii cu smoching şi cravate albe, care trebăluiesc deasupra, ca nişte şoricei bine îmbrăcați. Astor însuşi a adunat, acum peste o sută de ani, miile de cărți legate în piele de pe rafturi şi nici măcar un singur volum nu a fost mutat de la moartea lui tragică.

— Tragică? am întrebat, încercând să calculez de câte ori îl întâlnisem pe acest bărbat straniu.

Am realizat că de fiecare dată apariția lui era mai deranjantă decât precedenta.

— Vai, domnişoară, nu cunoşti istorie? m-a admonestat el. Astor a murit odată cu scufundarea *Titanicului*. A fost una dintre cele mai funeste poveşti de iubire din toate timpurile.

— Nu, n-am ştiut.

Mă intriga cât de entuziasmat era Francis de faptul că-mi vorbea. Era ceva complet diferit de comportamentul pe care-l avusese anterior. Hotelul, bancheta aceea, iată spațiul unde, era limpede, bărbatul petrecea mult timp. Iar jocul acesta pe care îl juca, indiferent care ar fi fost el, îi făcea plăcere.

— Ei bine, la opt ani după deschiderea hotelului St. Regis, Astor a divorțat de soție şi s-a însurat cu amanta lui secretă, o şcolăriță încântătoare, pe nume Madeleine. Fata era chiar cu un an mai tânără decât fiul lui. Deşi astfel de lucruri se întâmplă tot timpul, povestea a stârnit un asemenea scandal încât Astor a fugit cu tânăra lui soție într-o lună de miere, care s-a extins la un an, astfel încât controversele să se stingă. Au călătorit prin Egipt, prin Orientul Mijlociu şi Asia. Dar, după şapte luni, încântătoarea copilă, devenită soție, a rămas însărcinată. Luând în considerare nivelul asistenței maternale în Orientul Mijlociu, Astor a decis să se întoarcă imediat în America. Nenorocul lui a fost că a luat bilete pentru cursa inaugurală a navei RMS *Titanic.*

— Să înțeleg că soții nu au supraviețuit?

— Da şi nu. În timp ce vasul se scufunda, Astor şi-a ajutat tânăra soție, care era însărcinată, şi cățelul acesteia,

Kitty, să iasă prin fereastra cabinei şi să se îmbarce în ultima barcă de salvare.

— Kitty! Ciudat nume pentru un câine, am spus. Se pare că doamna Astor avea un simț al umorului interesant.

— Presupun, mi-a răspuns Francis, părând iritat de acest detaliu pe care îl considera minor.

— Şi ce s-a întâmplat cu domnul Astor?

— A găsit fotoliu pe punte, şi-a aprins un trabuc şi a pierit odată cu vasul care s-a scufundat. Ei, ăsta-i filmul pe care ar fi trebuit să-l facă James Cameron! *Asta* e o poveste de dragoste. Dar Hollywood-ul preferă să urzească poveşti despre sărăntoci. Despre cei nouăzeci şi nouă la sută – aşa mi se pare că-i numeşte generația ta.

— O poveste extraordinară, domnule Francis.

— Te rog să-mi spui Robert, mi-a zis el, teribil de încântat de sine însuşi.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am făcut curaj să aduc conversația la subiect. Rolul de muscă în pânza lui de păianjen era epuizant.

— Ei... *Robert*, apreciez această lecție de istorie adusă la viață, dar aş prefera să discutăm despre motivul pentru care am venit aici, am spus. Tabitha ți-a cerut să te dai de-o parte şi să-i permiți să-şi controleze singură afacerile.

— Ah, o fată care trece direct la subiect! Relaxează-te, dragă Lisbeth. Aici, nimic rău n-o să se întâmple. Sunt sigur că fantoma lui John Jacob Astor IV o să protejeze o tânără, ca tine, în acest hotel, mi-a spus el satisfăcut. Ia o gură de şampanie. Ți-e foame? Îmi permiți să-ți comand ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc, am răspuns, simțindă-mă bizar de neajutorată.

Francis a întins mâna după paharul lui cu şampanie, lăsând să se vadă un buton strălucitor de platină, şi, relaxat, a sorbit din băutură.

— Prea bine. De unde să începem...

Când a aşezat paharul cu şampanie pe masă, un rânjet larg i s-a strecurat în colțurile gurii.

— E limpede că n-o cunoşti foarte bine pe prietena ta, Tabitha. Altfel ai şti că mama ei e suferindă.

— Ba am auzit, m-am simțit obligată să-i comunic, devenind din ce în ce mai iritată din cauza atitudinii lui superioare.

Am luat o gură de şampanie ca să mă calmez.

— Mama ei, Eva, a dobândit o avere foarte mare la moartea primului ei soț şi, de atunci, a călătorit prin Europa, Asia şi America de Sud, drogându-se şi bând. Iar pe biata Tabby a lăsat-o singură şi nefericită, cu nimeni care să

aibă grijă de ea. În timp, Eva s-a tot recăsătorit, de fiecare dată cu rezultate dezastruoase. Acum, prin decesul celui mai recent soț, probabil că va moşteni o avere încă şi mai mare. Dar Eva e o femeie egoistă, pe care nu te poți baza, şi complet lipsită de orice instinct matern. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să apăr averea Tabithei, în acelaşi timp având grijă să-i dezvolt talentul înnăscut pentru muzică şi dans. Am cheltuit o grămadă de bani ca să-i aduc cei mai buni oameni din branşă. I-ai cunoscut.

M-am întrebat cum de Francis ştia că vizitasem studioul de înregistrări al Tabithei? Oare el era „şeful" căruia îi dădeau raportul?

— Toți oamenii ei sunt plătiți cu sume foarte mari. Adolescentul ăla, Bennie Larocco sau cum naiba îl cheamă, e îngrozitor de enervant: tot timpul cere o cotă mai mare din procentele din încasări. În acelaşi timp, Tabby a devenit de-a dreptul un superstar, depăşind astfel aşteptările familiei.

— Da, cred că ştiu mare parte din lucrurile astea.

Mă străduiam să nu-i ofer satisfacția de a-i părea amenințată.

— Deci, dacă tu eşti binefăcătorul şi protectorul ei, aşa cum spui, atunci de ce e Tabitha supărată pe tine?

— O întrebare excelentă, la care nu am un răspuns, mi-a zis el, mângâind uşor, cu vârful degetului, gura paharului cu şampanie.

A repetat mişcarea asta de atât de multe ori, încât a ajuns să-mi pară că, în mod intenționat, Francis îi dădea un sens nepotrivit.

— Psihologul ei mi-a spus că a fi abandonată de mamă, la o vârstă atât de fragedă, poate fi foarte traumatizant. Drept urmare, Tabby a acumulat extraordinar de multă furie, iar această furie o proiectează asupra persoanelor care o iubesc şi-i poartă de grijă. Pentru că poate să facă asta în siguranță. Mama ei nu-i e aproape şi e mult prea fragilă. Ca atare, eu am devenit o țintă comodă. Pur şi simplu, vreau să o ajut.

Francis s-a oprit şi şi-a aprins o țigară. Era remarcabil cum considera că avea dreptul să fumeze oriunde. M-am aşteptat să obiecteze cineva – chelnerul, vreun alt client, sincer *oricine*, dar nimeni n-a zis nimic. Francis îşi ținea țigara între degetul mare şi cel arătător, precum comandanții lagărelor de concentrare din filme.

— Sunt curios, Lisbeth, mi-a spus el, cu fumul risipindu-i-se de pe buze, de ce nu i-ai spus Tabithei că ne-am cunoscut în seara aceea, la Met?

Mă temusem c-avea să abordeze acest subiect.

— Tu de ce aşteptai în fața toaletei? am ripostat.

— Deoarece cu toții ne făceam griji pentru ea. A mai încercat şi altă dată, ştii.

Ştia? Am simțit că mi s-a tăiat respirația, dar am încercat să-mi păstrez calmul. Eram din ce în ce mai nedumerită. Dacă Francis ştia, atunci de ce o lăsase să se ducă singură la toaletă?

— Am încercat s-o opresc să-şi ia rețeta, a continuat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile, dar, din păcate, n-am avut succes. Nu mai trebuie să-ți spun că l-am excomunicat pe doctorul respectiv.

După expresia lui, mi-am dat seama că-mi simțise nedumerirea.

— Dragă Lisbeth, totul se reduce la un singur lucru, i-a dat el înainte, scuturând scrumul de țigară într-o farfuriuță de pâine. Cui o să-i dai tu crezare?

— Tabithei, desigur. E prietena mea. De ce te-aş crede pe tine?

Francis a ridicat o sprânceană aristocratică.

— Pentru că sunt unchiul ei, fireşte, mi-a răspuns el, trăgând încă un fum.

Oare chiar era unchiul ei? Protectorul ei, managerul, super-şobolanul, un ticălos şi toate astea la un loc? Ceva

nu-mi suna în regulă. Se arăta atât de detaşat în legătură cu întreaga situaţie.

Mi-am adus aminte ce-i spusese lui Buni prietenul ei, Sammy G: „Gura mincinosului poate să fie plină de adevăr, dar el tot un mincinos e". Pe cine să cred: pe Tabitha sau pe Robert Francis? N-aveam cum să depistez adevărul în ceea ce-l privea pe el, dar, în sufletul meu, ştiam că intenţiile individului nu puteau să fie bune.

— Ei, Tabitha mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti despre situaţia ei. De asta mă aflu aici, i-am declarat.

— De fapt, asta nu e tocmai corect. Am aranjat această întâlnire ca să am ocazia să vorbesc cu *tine*, mi-a spus el, cu ochii cenuşii îngustaţi. Eşti tânără şi încântătoare, o prietenă nouă şi impresionantă, cu un enorm potenţial de business, iar Tabitha te ascultă. Să fi fost doar posibilităţile de business şi atenţia oricum mi-ar fi fost atrasă. Nu sunt sigur unde ai cunoscut-o pe Tabitha sau cum de ai ştiut că era în toaletă în seara aia, dar te găsesc extrem de interesantă şi am considerat c-ar trebui să ne întâlnim... mă rog, în nişte circumstanţe mai favorabile.

Privirea lui Robert mă ţinea captivă, într-un soi de transă. Într-un final, am izbutit să mă desprind. Am coborât privirea spre masă şi m-am apucat să număr tacâmurile, sperând astfel să-mi recapăt calmul.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, i-am zis.

Nimic, în afara trenciului, nu-mi ieşise aşa cum plănuisem.

— Ce-ai zice de un toast în cinstea faptului că oamenii nu sunt aşa cum par? mi-a răspuns el. Ştii, uneori, oamenii răi nu sunt chiar aşa de răi, iar oamenii buni nu sunt nici pe departe atât de buni pe cât îşi închipuie, a adăugat.

Când paharele încă nu s-au atins, mâna îmi tremura.

— Sunt absolut dispus să stăm de vorbă despre situația Tabithei. Asta după ce te voi fi cunoscut mai bine, a continuat Francis. Îți propun să mi te alături la petrecerea pe care o dau vineri seara, săptămâna viitoare.

Apoi a scos din buzunarul hainei un plic crem, pe care mi l-a înmânat.

— Tabitha a acceptat deja să vină. Sper că nu te deranjează că am întrebat-o pe ea înainte. Îți promit că va fi foarte plăcut.

Am rămas cu invitația între vârfurile degetelor: hârtia crem era groasă şi seducătoare. Pe ea erau gofrate, cu litere delicate, aurii, două cuvinte: PENTHOUSE A.

— A fost o plăcere, Lisbeth, mi-a zis Francis, ridicându-se, în vreme ce, pe față, i-a reapărut un rânjet similar celui de mai devreme.

M-a surprins încheierea bruscă a discuției. M-am ridicat şi eu, intimidată.

— Mă voi gândi la invitație, cu siguranță, am spus, simțindu-mă eliberată.

— Da, fireşte. Sper să ne revedem curând.

Mi-am ridicat eşarfa, mi-am pus ochelarii şi am părăsit hotelul. Am parcurs mai multe străzi, ca să mă asigur că nu mă vedea nimeni, şi abia apoi am coborât în cea mai apropiată stație de metrou.

Verificându-mi geanta, am văzut invitația şi ecranul telefonului luminat şi-atunci am realizat că mobilul îmi bâzâise din pricina unei sumedenii de apeluri şi SMS-uri.

Toate erau de la Courtney.

40

— Unde mă-ta ai fost? a urlat Courtney, când am intrat pe uşa cu plasă, din spatele casei.

Îmbrăcată cu un tricou larg, cenuşiu, cu trei măsuri mai mare, şi o pereche de pantaloni de trening, Courtney stătea aplecată peste aragaz. Nici urmă de machiaj, nici urmă de bluză mulată, nici urmă de cizme cu blană. Făcea clătite „față-zâmbitoare”, în timp ce Ryan turna găleți de sirop peste mormanul de clătite de pe masă.

— Salut, soră-mea! Ai picat la fix pentru masă, mi-a spus Ryan.

— Tu nu mai răspunzi nimănui la SMS-uri? a lătrat Courtney.

— Nu-mi amintesc ca tu să-mi fi răspuns la toate SMS-urile pe care ți le-am trimis, i-am spus peste umăr, luând-o în sus, pe scări, către camera mea.

Mă simțeam uşurată că mama nu era în bucătărie. Mi-am aruncat lucrurile pe pat.

— Trebuie să vorbim acum! a urlat Courtney după mine, exact ca mama.

— Mă schimb, am urlat şi eu din capul scărilor.

Mi-am luat un tricou, nişte chiloți şi cea mai confortabilă pereche de jeanşi şi m-am îndreptat către baie. Am dat drumul la duş, cu apa cât de fierbinte suportam.

Uram să fiu acasă.

Douăzeci de minute mai târziu, aveam părul spălat, iar stranietatea lui Robert Francis începea să se disipeze. În timp ce îmi periam şuvițele încurcate, am realizat că era ceva care nu mi se părea în ordine. Courtney îi făcea clătite lui Ryan. Courtney îl ura pe Ryan aproape la fel de mult cât mă ura pe mine şi totuşi îi făcea clătite pentru cină. Mamei n-avea să-i placă asta.

Aruncându-mi prosopul umed în coş, am pornit-o pe holul de la etaj, căutând semne ale prezenței mamei. Oare era mahmură? Detestam să intru în camera ei. Niciodată nu

ştiai ce-aveai să găseşti acolo. Ițindu-mă cu prudență în dormitorul întunecat, am văzut că aşternuturile erau mototolite şi înodate, ca de obicei, dar mama nu era niciunde. Am coborât la parter.

— Deci care-i treaba? am întrebat-o pe Courtney.

— Ryan, destul sirop! Mănâncă-ți clătitele, i-a ordonat sora mea.

— De ce clătite? m-am interesat.

— În toată nenorocita asta de casă nu e nimic altceva de mâncat.

— Mama n-a fost la cumpărături? am întrebat.

— Unde-ai fost tu în ultimele patru zile?

— Ce contează? Şi de ce, brusc, te-ai apucat să faci pe Superbona cu Ry?

Courtney s-a albit la față. Mi se părea că sora mea nu ştia ce să spună.

— Mişcă-ți fundu' la spital. Mama are cancer.

*

Nu-mi mai aduceam aminte cum am condus până la spital, cum am parcat maşina sau cum mi-am spus numele. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la nenumăratele momente în care evitasem apelurile mamei, în care îi ştersesem SMS-urile sau îmi închisesem telefonul ca să nu

fiu nevoită să vorbesc cu ea. Tot timpul îmi fusese frică să nu mă întrebe de şcoală, aşa că o ignorasem când ea poate că vrusese să-mi spună despre... Nu puteam să rostesc cuvântul nici faţă de mine însămi.

Am stat în sala de aşteptare simţindu-mă mai singură decât mă simţisem oricând altcândva în toată viaţa mea. Mi-era frică s-o sun pe Jess şi mi-era ruşine s-o sun pe Buni. Amândouă ştiau ce făcusem în ultimele patru zile. Mama era în spital de trei zile.

Sala de aşteptare mare, cu pereţi bej, era plină cu şiruri de scaune mov şi de ferigi. Fox News zbiera din televizorul poziţionat în colţul tavanului. Eram singura persoană din încăpere şi asta mi se părea o tortură. Îmi aduc aminte că m-am întrebat dacă ferigile erau adevărate sau dacă exista cineva care chiar le uda. În cameră erau teancuri de reviste uzate şi un stativ plin burduşit cu broşuri care acopereau toate problemele: de la micţiunea cronică până la hepatita B.

După o vreme, nu mi-am mai putut aduce aminte ce aşteptam. Oare recepţionera îmi spusese că doctorul avea să mă caute curând? Nu-mi mai aminteam. Dar le recunoşteam pe unele dintre asistentele care treceau pe-acolo şi care şopteau când mă vedeau. O cunoşteau pe mama. M-am întrebat ce simţeau. Oare mama era la fel de

răutăcioasă cu ele cum era cu noi? Eram convinsă că mama le spusese tuturor că aveam să merg la şcoală, să mă fac asistentă-şefă. Probabil că ele credeau că asta era în continuare adevărat.

În minte mi-a străfulgerat imaginea ultimei dăți când o văzusem pe mama, când Ryan se comportase ca un măgar. Îmi tot aminteam cum îşi masa mama brațul şi cum îşi cobora mâneca bluzei. Acum mi se părea evident. *Probabil făcuse analize*, m-am gândit. *Ştia deja că avea cancer.*

„N-o lua razna, îmi spusese. Eşti singura care mi-a mai rămas pe care pot să mă bazez."

În capul meu, o auzeam tot timpul repetând cuvintele astea.

Aveam mintea în ceață. Simțeam că trebuia să fac ceva. M-am hotărât să cer să o văd pe mama cât mai curând posibil, dar, chiar când m-am ridicat, un doctor s-a apropiat de mine, înainte s-apuc să spun ceva.

— Lisbeth Wachowicz?

— Da?

— Mama ta este evaluată pentru carcinom hepatocelular, a zis doctorul.

Părea să nu fie nici cu cinci ani mai mare decât mine. Oare mama lui vrusese ca băiatul să meargă la Medicină? Oare el vrusese să devină doctor? Oare era fericit acum că

era? Avea numele cusut pe halatul alb şi apretat: Dr. Kenneth Newton. Era un bărbat înalt şi slab ca un țâr şi purta ochelari cu rame negre.

— În engleză, te rog? l-am întrebat.

Doctorul şi-a împins ochelarii către rădăcina nasului şi a tăcut câteva secunde.

— Cancer la ficat. Ştiam că are ciroză hepatică severă şi-ncercăm să eliminăm diagnosticul de cancer, mi-a explicat el.

— De la băutură?

— Zece sau mai mulți ani de consum de alcool în cantități mari pot duce la apariția cirozei, dar există o serie de factori – de pildă, cât bea persoana, ce bea, rezistența organismului la alcool, problemele medicale ascunse, istoricul medical, zestrea genetică. Femeile care beau mult prezintă un risc mai mare decât bărbații.

— Deci da?

— Da, mi-a răspuns el înnegurat.

— Dar mama a băut întotdeauna. Ce s-a întâmplat? De ce acum?

— Mama ta se afla la a doua tură când a devenit dezorientată şi confuză, mi-a spus doctorul. În spital există o serie de reguli de protecție, aşa că am chemat-o ca s-o testăm. Ficatul detoxifică organismul, iar dacă el nu

funcționează corect, toxinele pot fi eliberate în fluxul sangvin. De obicei, nivelul ridicat de amoniac este cel care determină confuzia şi modificările de comportament. Asta am testat la mama ta.

Frate, deci să mergi la Medicină chiar merită!

— Are dureri?

— Nu, în ficatul propriu-zis nu există terminații nervoase. Odată ce-i normalizăm nivelul sangvin, va fi ca înainte. Până la un punct.

Asta e bine sau rău? m-am întrebat.

— Ascultă-mă, mi-a spus doctorul. Ştiu că e greu, dar mama ta are mulți prieteni aici. Nu există o singură asistentă sau un singur doctor în tot spitalul pe care, într-un moment sau altul, mama ta să nu-i fi ajutat.

În timp ce medicul vorbea, am văzut mai multe asistente strânse lângă recepție. Păreau să asculte şi să încuviințeze din cap ce spunea doctorul Newton. Femeia pe care mi-o descria nu semăna cu nici una dintre cunoştințele mele.

— Te referi la mama mea?

— Da, Ella a fost şefa departamentului de asistență pentru pacienți, care se ocupă de persoanele în vârstă, şi întotdeauna s-a implicat sută la sută în relația cu fiecare doctor şi pacient din secție.

Newton vorbea despre femeia care nu-şi vizita niciodată propria mamă, aflată la o vârstă înaintată.

— Tu chiar o *cunoşti* pe mama? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns el, cu acelaşi ton calm, cu care mi se adresa de la început. Ella a fost probabil prima persoană pe care am întâlnit-o aici. Ea conduce programul de orientare pentru toţi doctorii noi. E un *privilegiu* să o îngrijesc. Hai să mă exprim altfel: dacă aş fi bolnav, aş vrea ca mama ta să fie cea care să mă îngrijească.

— Vouă... vă *place* de ea? l-am întrebat, gândindu-mă cum interpreta uluirea mea.

— Nu pot să mă refer decât la comportamentul ei de la serviciu. Acasă, e posibil să se fi comportat diferit. E limpede acum că mama ta a fost un alcoolic foarte eficient. Ceea ce poate să fi determinat atitudini diferite pentru voi, acasă. Avem consilieri pe care vi-i putem pune la dispoziţie, ţie şi familiei, dar, în ceea ce priveşte spitalul, mama ta nu ar putea să fie pe mâini mai bune.

— Pot să o văd?

Doctorul le-a făcut semn asistentelor, care aşteptau deja ca să mă ducă în salon.

Îndepărtându-mă de el, i-am mulţumit cu o înclinare a capului.

Îmi plăcea deja de doctorul Newton. Niciodată nu aflasem atât de multe lucruri despre mama ca pe parcursul acelei scurte discuții cu el. Nimeni, niciodată, nu-mi mai vorbise atât de clar şi-ntr-o manieră atât de prozaică. Mi-am dat seama că doctorii şi asistentele de acolo o cunoşteau pe mama mai bine decât mine.

— Pe-aici, scumpete, mi-a spus asistenta.

Avea o voce hârâită, ca a mamei, şi era îmbrăcată cu aceeaşi uniformă albastru-deschis, pe care şi mama o purta pe-acasă în fiecare zi. Am remarcat că pe uniformă îi era cusut numele – Brynner. Mi-am amintit că mama îmi vorbise de ea. M-am întrebat dacă ieşiseră vreodată împreună la băut.

Uşile pneumatice s-au deschis cu un şuierat. În lungul coridorului, strălucea un şir de tărgi. Când am trecut pe lângă biroul asistentelor, aproape toată lumea s-a oprit ca să se uite la noi. Nu ştiu de ce, dar mi-a venit să plâng din cauza asta.

În salonul mamei, nu m-am mai putut abține. Pieptul mi se cutremura incontrolabil. Nu-mi mai puteam reține lacrimile. Mama stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi, cu un tub în nas, cu un monitor cardiac ataşat de deget, cu un cateter în braț şi un tub înfipt în încheietură, care era legat la tot soiul de maşinării.

— Mamă? am zis, încercând să mă adun.

Mama nu s-a clintit, deşi vedeam că respira.

— Doarme, mi-a spus asistenta Brynner.

— Pot să... pot să stau aici o vreme? am întrebat-o.

— Sigur, scumpete, aşază-te. Mă întorc puțin mai târziu.

Când asistenta Brynner a plecat, m-am întors spre mama şi am răbufnit. Am început să mă zgudui de plâns, fără să mă mai opresc.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău că n-am răspuns la telefon. Îmi pare rău în legătură cu şcoala. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

În tot timpul ăsta, mama zăcea nemişcată. Doar pieptul i se ridica şi cobora în ritmul aparaturii. Bâzâielile, bipurile şi clicurile erau singurele sunete care se auzeau, în vreme ce echipamentele medicale îi monitorizau semnele vitale, toate fiind mai sincronizate cu mama decât fusesem eu vreodată.

41

Eu şi Buni ne-am îmbrățişat atât de mult, încât am pierdut noțiunea timpului. Când am ridicat capul, dincolo de fereastră nu mai era decât beznă. M-au trecut fiorii când m-am gândit că mama dormea în spital, cu tuburi ieşindu-i de peste tot din corp.

— O iubesc aşa de mult, am zis. Am văzut asta în ochii lor. Ştiau că bea, dar tot o iubeau.

Am simțit că mă podidea din nou plânsul. Şi la fel şi pe bunica. Mânuța ei catifelată îmi ținea încă mâna cu putere.

— Întotdeauna am ştiut asta despre ea, mi-a spus Buni, cu o clătinare din cap. Dar pe mine era atât de furioasă şi, din cauza băuturii, totul era imposibil.

Bunica şi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— E minunat că se află printre prieteni, a continuat ea, mângâindu-mi mâna cu fermitate şi îndreptându-se de spate pe canapea.

Buni încercase s-o viziteze pe mama cu trei zile înainte, imediat după internare, dar mama refuzase s-o vadă. Nici măcar nu puteam să-mi închipui cum se simțea Buni.

— Eşti bine?

— Nu-ți face griji din cauza mea, mi-a spus ea. Într-o zi, eu şi mama ta o să redevenim apropiate. Sunt convinsă de asta. După cum ştii, relațiile dintre mamă şi fiică pot fi foarte dificile.

— Vrei să vorbim despre asta? Mă refer la ceea ce s-a întâmplat între tine şi mama? Nu e obligatoriu, am adăugat.

Buni m-a privit într-o tăcere plină de tristețe.

— Tu mi-ai fost atât de mult timp umărul pe care am plâns. Să ştii că şi tu poți să plângi pe umărul meu.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Buni, cufundată în gânduri.

Am rămas acolo o vreme, ținându-ne de mâini, paralizate în tristețea momentului, până când am simțit-o pe Buni mişcându-se.

— Presupun c-am avut ghinion, a început ea. În familia noastră, există o tradiție a fiicelor rebele. Ştiu asta cu certitudine. Dar timpul a fugit prea repede, în cazul nostru. Şi ne-am îndepărtat din ce în ce mai mult una de cealaltă.

La fel ca mine şi mama, m-am gândit.

— Ai încercat vreodată s-o faci să nu mai bea? am întrebat-o.

— Fireşte. Şi, din păcate, ăsta a fost un alt episod cu ghinion.

Când rostea cuvintele astea, Buni era îngrozitor de tristă. Pentru prima dată, mi se părea bătrână. Desigur, ştiam că era bătrână, dar niciodată n-o privisem aşa până când nu a început să vorbească despre mama.

— Ce ai făcut? am întrebat-o, sperând că nu întindeam coarda prea tare.

Dar, cu mama în spital, voiam să ştiu.

— Ştii, nu e ca în reality show-urile alea de la televizor, când nouă din zece intervenții par să aibă succes, mi-a spus ea. Am citit foarte mult pe tema asta. Deseori, procentele nu sunt prea bune.

— Deci tu şi bunicul ați intervenit aşa, cu tot tacâmul?

— Da. Şi, mă rog, pericolul, când vine vorba despre o astfel de intervenţie, e cunoscut. Dacă ratezi, situaţia se înrăutăţeşte foarte mult. Ţin minte că psihologul ne-a avertizat că s-ar putea „să urmeze o perioadă în care comunicarea să fie dificilă”, după cum s-a exprimat el, dar că nu trebuie să ne pierdem speranţa.

Buni m-a prins de mână şi s-a uitat în ochii mei.

— În cazul nostru, perioada de comunicare dificilă durează de douăzeci şi trei de ani.

Am văzut cum o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

— Încerc să sper.

Bunica s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie ca să-şi revină. Era prea mult pentru ea.

— Un ceai, Lisbeth? m-a întrebat, cu vocea încă înecată în lacrimi.

Am dat din cap afirmativ. Buni s-a întors după câteva clipe cu serviciul de ceai aşezat pe o tavă din argint, pe care a pus-o pe masă.

— Deci, Lisbeth, mi-a spus ea, turnându-mi ceaiul, vreau să ştiu ce se întâmplă cu tine. Unde ai fost, ce ai făcut? Care e planul?

Iată-l din nou, înfricoşătorul cuvânt „plan”, care stătea deasupra capului meu precum lama ghilotinei. Dar nu

puteam să mă mai prefac. Nu față de Buni. Nici măcar față de mama.

— Nu mă duc la facultate, am spus. Nu ca să devin asistentă. Cel puțin, nu deocamdată.

Am aşteptat să văd pe fața bunicii o expresie dezamăgită. Dar ea era prea cool ca să facă asta.

— Într-adevăr, a spus Buni.

Nu era o întrebare, deşi era.

— Ei, şi-atunci *ce* o să faci?

— Nu ştiu, dar vreau să încerc să-mi găsesc o slujbă în modă, i-am răspuns.

— Într-adevăr?

De data asta era chiar o întrebare.

— Crezi că e o prostie? am întrebat-o.

— Păi, ştii că îți urmăresc blogul. Şi cum se numeşte chestia cealaltă? Tumblr?

— Îmi urmăreşti blogul?

— Am fost puțin uimită să-mi văd numele de fată, mi-a spus Buni, aruncându-mi o privire amuzată.

Am tresărit.

— Dar apoi am văzut că ai mii de followers şi o mulțime de lucruri minunate de spus şi cu toate am fost de acord! Nu ştiu cum de găseşti timp pentru atâtea postări. Şi,

apropo, ce fotografii minunate! Ai o idee concretă? Despre cum să lucrezi în industria modei?

Am ridicat din umeri. N-aveam nici cea mai vagă idee. Să nu mă întrebați cum sau de ce, dar întrebarea lui Buni mi-a readus-o în minte pe femeia cu care îmi făcuse cunoştinţă Tabitha la petrecerea de lansare a albumului. Flo Birkenhead, femeia aceea micuţă şi plină de energie, cu părul roşu, tuns scurt, cea care-mi vorbise despre publicitate, reclame şi agregatoare. Speram că încă mai aveam cartea ei de vizită. Auzisem de oameni care făcuseră bani de pe urma blogurilor şi site-urile Tumblr.

— OK, atunci va trebui să găsim ceva, nu?

Am încuviinţat din cap, întrebându-mă cum puteam să dobândesc ceva care măcar să semene cu o carieră.

— Până atunci, avem de lucru, a concluzionat Buni, cu o hotărâre care m-a surprins. Chiar dacă mama ta nu vrea să-mi vorbească, trebuie să punem la cale un plan care să funcţioneze pentru toată lumea.

42

Penthouse A.

Aveam încă în geantă invitaţia pe hârtie groasă, într-o nuanţă de crem. Doctorul Newton voia să-i mai facă şi alte teste, aşa că mama era ascunsă în continuare în camera ei din spital. Dar, asemenea lui King Kong, gata să-şi rupă

lanțurile şi să ragă, începuse s-o ia razna. Am aflat că se rugase de prietenele ei asistente să-i smulgă „nenorocitele astea de catetere” şi s-o lase să revină la muncă. Din motive evidente, colegele nu putuseră să facă aşa ceva. În plus, probabil că mama se afla în sevraj, pentru că oprise total consumul de alcool, şi bănuiam că trebuiau rezolvate unele probleme privind responsabilitatea legală. Măcar se afla alături de persoane care puteau să se descurce cu ea mai bine decât eu sau Courtney.

Înainte ca eu şi Buni să ne punem la punct planul, mai aveam de limpezit câteva aspecte de business. Am contactat-o pe Flo ca să discutăm despre blogul meu şi m-am bucurat că şi-a amintit de mine. După cum mă aşteptasem, Flo a luat problema în serios: mi-a promis că va face o analiză de piață a blogului şi că mă va căuta ulterior.

— Sunt foarte interesată să te ajut să-ți construieşti brand-ul, mi-a explicat ea.

Eu? Un brand? Pumnii strânşi.

Eram îngrijorată în privința întâlnirii cu Tabitha. Aveam impresia că nu o ajutasem; nu aveam cum altfel să privesc situația. Intențiile lui Robert erau neliniştitoare şi nu ştiam ce părere avea să aibă Tabitha, gândindu-mă la ce spera. Motiv pentru care mi s-a părut foarte curios să primesc un SMS de la ea.

„Vino la mine acasă să ne pregătim pentru petrecerea din penthouse!;)”

Mergea într-adevăr la petrecere? Nu izbuteam să pricep ce fel de relație avea cu managerul-tutorele-şi-unchiul-ei.

„Ne vedem la 9? A trecut prea mult timp, prietena mea din toaletă!! :*(„

Mesajul ăsta nu suna ca venind din partea unei persoane furioase pe mine.

„ZK te salută. O să fie şi el acolo.;)”

Aceste inițiale mi-a provocat fiori pe şira spinării, amintindu-mi cum ne sărutaserăm.

Coborând din trenul PATH, am pornit-o spre locuința lui Jess. Am sunat la interfon şi am urcat scările în fugă.

— Ce mama naibii? am auzit o voce din interiorul apartamentului, când am ajuns la uşă.

Apoi, o secundă mai târziu:

— De ce nu mi-ai zis că vine?

— Salut, Lizzy, mi-a spus Jess, din pragul uşii.

Prietena mea zâmbea, ca întotdeauna, cu părul scurt ciufulit şi vopseaua albastră decolorată spre turcoaz. Din gulerul cămăşii de lucru i se ițeau cinci ace şi o mostră de material îi atârna din mână. Ne-am îmbrățişat, având grijă să evităm acele.

— Nu mă prezinți? a spus iritată fata din spatele ei.

Jess părea amuzată, ca şi când s-ar fi aşteptat la întrebarea respectivă.

— Hei, Lizzy, fă cunoştinţă cu iubita mea, Sarrah. M-a ajutat la nişte probe.

Sarrah avea un păr lung, roşu-aprins. Din câte îmi dădeam seama, abia se vopsise. Era îmbrăcată cu o salopetă, iar pe faţă şi pe braţe avea o mulţime de pistrui, ca o fată de la ţară drogată. Era foarte drăguţă, dar părea nefericită.

— Bună, mi-a spus ea şi mi-a întins mâna. Ştiu totul despre tine, a adăugat cu o notă de nemulţumire în glas.

Am observat că, pe încheietură, avea un tatuaj cu litere gotice: DULCE AMĂRUI.

— Mă bucur să te cunosc, Sarrah, am zis.

Le cunoscusem pe iubitele anterioare ale lui Jess şi aproape toate fuseseră cam neşlefuite, ceea ce părea să o amuze pe prietena mea. Fără greş, iubitele mă detestau, însă, de data asta, şi eu am simţit o urmă de furie pentru că o voiam pe Jess doar pentru mine. Simţeam nevoia să discut cu ea despre mama, despre întâlnirea aceea dementă de la St. Regis, despre ZK şi voiam s-o întreb dacă-l văzuse pe Jake. Dar cu Sarrah acolo, n-aveam cum.

— Ce face mama ta? m-a întrebat Jess.

Am bănuit că mamele se conversaseră între ele.

— Din câte ştiu, bine. Încă mai au analize de făcut.

Sarrah stătea chiar lângă Jess, în mod evident hotărâtă să asculte tot ce aveam să vorbim, ca o doamnă de companie bizară. Prietena mea mi-a aruncat o privire din care am înțeles că pricepuse situația.

— Hei, am venit doar să iau o rochie, dacă e în regulă.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, dar fusese cea mai bună scuză pe care o găsisem pe moment.

Sarrah mă țintuia cu privirea pe de-a dreptul.

— Sigur! Hai să ne uităm, a spus Jess. Hei, Sarrah, aş vrea nişte apă fierbinte pentru ceai.

Şi Jess a ridicat cana. Sarrah a ieşit din transă, a dat din cap şi, obedientă, s-a târât spre bucătărie.

— E drăgălaşă, am zis. De cât timp?

— De trei zile. Dar nu mai durează încă trei.

Am încercat să mă abțin să nu râd.

— Hei! a strigat Sarrah din bucătăria minusculă, aflată în capătul opus al camerei.

Amândouă am tresărit.

— Unde ții ceaiul?

Jess şi-a dat ochii peste cap.

— Mă întorc imediat, mi-a şoptit ea.

Am profitat de ocazie ca să mă reped la şifonier înaintea ei. N-am putut să nu remarc că acum existau patru rochii

vintage nou modificate, una mai minunată şi mai fantezistă decât alta. Cu două zile înainte nu fusese acolo.

În şifonier mai era şi o altă rochie. Nu părea să fie dintre cele ale lui Buni, dar totuşi avea un aer retro, deşi, în acelaşi timp, era absolut proaspătă şi îţi capta imediat atenţia. Era mai lungă la spate decât în faţă şi era decorată cu un şifon negru cu frunze albe, care cădeau ca nişte aglomerări de fulgi de nea, în special în partea de sus. Fusta de deasupra era săltăreaţă şi uşoară, cu doar câteva frunze albe, plasate aleatoriu, pentru ca apoi totul să se dizolve într-un negru pur. Fusta neagră de dedesubt era strâmtă şi sexy.

Mi-a atras atenţia broderia jucăuşă, gri-deschis, care urmărea linia tivului. Examinând-o mai atent, am realizat că broderia era alcătuită din cuvinte. Urmărind tivul cu degetele, le-am citit.

În timp ce vorbim, cuvintele cad. Zboară precum seminţele în vânt, agăţându-se de tivul rochiei tale înainte să dispară.

Cuvintele transformau rochia într-un mesaj secret. Oare proveneau din jurnalul lui Jess? Scrisul acela era surprinzător şi provocator, exact lucrul la care te-ai fi aşteptat din parte Designerului X.

— Deci îţi place, a zis Jess sigură pe ea.

M-am întors. Probabil că mă urmărise.

— Dacă-mi place? E fantastică!

Am simțit că mi se tăia respirația. Jess era atât de talentată, mă simțeam scăldată în genialitatea ei.

— M-am cam săturat de linia asimetrică a tivului; s-ar putea s-o schimb. Probeaz-o, m-a îndemnat Jess, scoțând rochia din şifonier. Ar trebui să-ți vină.

— Eşti sigură? am întrebat-o, observând că Sarrah stătea cu ochii pe noi din bucătărie.

— E pentru prezentarea mea. Am făcut-o pe măsurile tale.

M-am dezbrăcat, păstrându-mi doar desuurile, şi-am luat pe mine fusta strâmtă, apoi fusta de deasupra şi, la sfârşit, bluza.

— Trebuie să fie o idee mai strânsă pe talie, a decis prietena mea, uitându-se în oglinda înaltă, sprijinită de zid.

— Jess, eu cred că e perfectă.

— Atunci poart-o în seara asta.

— Cum? Vorbeşti serios? E unică; e originalul tău..., m-am bâlbâit.

— Toate sunt unice, mi-a răspuns ea. Lizzy, fă-mi plăcerea şi poart-o. Sunt convinsă că-n seara asta o să mergi într-un loc extraordinar. Rochia asta merită să iasă din dulap şi să fie purtată. Cum ziceai? *Destinul* ei e să fie purtată?

Am zâmbit, în timp ce Sarrah, cu pliculețul de ceai în mână, ne privea din bucătărie clocotind.

43

Portarul m-a întâmpinat la intrarea în clădirea Tabithei de pe North Moore Street, din Tribeca. Era doar cu câțiva ani mai mare decât mine şi avea acel look neras al manechinilor europeni. Cred că uniforma îi fusese creată de Comme des Garçons. Pe bune, era cel mai arătos portar pe care-l văzusem vreodată. Era bărbatul de vis perfect. În fond, cine nu şi-ar dori un tip chipeş, care e întotdeauna amabil, îți deschide uşile, îți cheamă taxiul şi-ți cară pachetele grele?

— Permiteți-mi, vă rog, să vă ajut cu geanta, mi-a spus el.

N-aveam decât o husă de haine, în care se găsea cea mai recentă creație a Designerului X. Deşi părea oarecum caraghios, i-am dat totuşi voie, pentru că mă simțeam foarte răsfățată. Când am intrat în lift, băiatul a apăsat pe butonul PENTHOUSE.

Când uşa s-a deschis, am auzit chițăitul ascuțit şi familiar al Tabithei.

— Ai venit!

Stătea în picioare, îmbrăcată cu un halat de baie roz şi confortabil, iar părul îl avea ridicat şi înfăşurat într-un

prosop. Galileo lătra la picioarele ei. M-am bucurat s-o revăd şi am apreciat cât de fericită era să mă revadă. Când am intrat în apartamentul ei, am rămas complet impresionată.

Prinţesa Pop avea un bârlog într-adevăr demn de un star pop. Podelele din lemn de cireş şi scara erau atât de lustruite, că, atunci când mergeai, te oglindeai în ele. Bucătăria high-tech era atât de imaculată, încât mi se părea imposibil ca Tabitha măcar să fi fiert nişte apă acolo. Rafturile cu cărţi care urcau de la podea la tavan, împreună cu scara de bibliotecă pe şine, erau absolut uluitoare. Colecţia de opere literare legate în piele a Tabithei era remarcabilă, deşi mă îndoiam că exista măcar o carte pe acele rafturi care să fi fost atinsă. Sufrageria oferea o perspectivă a New York-ului pe trei laturi.

— Grăbeşte-te, mi-a spus ea, sărind, în picioarele goale, pe scara în spirală din spatele sufrageriei. Hai la mine în dormitor să mă ajuţi să-mi aleg ţinuta.

Am urmat-o. Cel de-al doilea etaj era încă şi mai senzaţional. Să spui că acela era un dormitor părea o descriere modestă a respectivului spaţiu. În încăpere se găsea un birou de mahon încastrat, de mari dimensiuni, o canapea din perne umflate, scaune tapiţate, o măsuţă de cafea veche, din lemn şi un pat de designer perfect făcut, care părea să plutească în aer. Toate astea dădeau către o

terasă deschisă, de unde aveai o priveliște completă a Lower Manhattan-ului. Puteai să vezi până și Statuia Libertății.

— Aici sunt! a strigat Tabitha.

M-am întrebat unde putea să fie.

Prințesa a scos capul din spatele unei uși.

— Unde ești? Haide, am nevoie de ajutor!

M-am dus după ea și m-am trezit într-un șifonier enorm, ca o cameră.

Mă pricep la șifoniere. Chiar și cu tone de umerașe, haine și încălțări, șifonierul Tabithei era mult mai mult decât un șifonier. Nu semăna nici pe departe cu dulapul strâmt și îndesat pe care-l aveam eu acasă. În șifonierul Tabithei încăpeau toate dormitoarele din casa mea. Ăsta era un dulap în care puteai să te pierzi pentru mai multe zile.

Îmi amintea de showroom-ul de la Barneys, unde probasem hainele. În centrul încăperii se afla un splendid *armoire* franțuzesc, din lemn de nuc, cu o oglindă înaltă.

— Ce zici de astea? a zis Tabitha, pozând într-o bluză din piele neagră, cu spatele gol, și o pereche de șalvari negri.

Arăta ca o rudă bogată a lui JWoww. După expresia de pe fața mea, și-a dat seama că nu era ținuta mea preferată.

— OK, OK, stai o secundă! a spus și s-a ascuns înapoi, în spatele *armoire*-ului.

— Cum mai eşti? am întrebat-o, curioasă care era situația între noi, dată fiind întâlnirea mea cu Robert.

— Grozav! mi-a răspuns Tabitha din spatele *armoire*-ului, înainte să scoată din nou capul la vedere. Şi asta datorită ție!

— Mie?

— Ce zici de asta?

Era îmbrăcată cu o rochie bej, cu ținte, strânsă pe corp, şi o pereche de sandale cu bride. Parcă ar fi fost goală-puşcă.

— Păi, rochia e interesantă. Îmi plac sandalele, am spus.

— Nici mie nu-mi place, a zis Tabitha, încruntându-se, după care s-a cufundat din nou printre nenumăratele rafturi cu haine.

Eu am contemplat şirurile nesfârşite de încălțări. Dressingul acela era ultimul loc de odihnă al atâtor reprize de shopping făcute cu paharul în mână de Tabitha. Din acest unic şifonier puteai să îmbraci o armată de vedete pop.

— Nu ştiu ce i-ai zis lui RF, dar sigur a funcționat, mi-a comunicat ea.

— Într-adevăr?

Tabitha a reapărut doar în desuuri.

— Robert a zis că e dispus să demareze lucrurile. Şi vine şi mama, deci o să ne întâlnim în Hamptons. Trebuie să mergi şi tu. Ca să sărbătorim!

În Hamptons? Pentru mine, Hamptons reprezenta un vis la care nici măcar nu îndrăznisem să visez, un vis mai mare chiar şi decât cel legat de New York City. În fond, în Jersey aveam Jersey Shore-ul, mega-vilele din Brigantine şi casele istorice din Cape May, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce auzisem despre Hamptons. Nici măcar nu înțelesesem pe deplin că a-ți petrece vara în Hamptons reprezenta o obligație pentru o prințesă de pe Park Avenue sau o celebritate din SoHo.

— Avem nevoie disperată de o mică ieşire şi vreau s-o cunoşti pe mama.

— Am câteva obligații, am spus. Deci nu pot să-ți spun sigur dacă vin.

În primul rând, mama *mea*. Apoi mai era faptul că încă nu găsisem nici o soluție ca să mă finanțez pe mine şi prezentarea lui Jess. Deşi prietena mea nu avea o dată exactă, voiam să programăm prezentarea ei de la FIT în aceeaşi perioadă cu Fashion Week, de la sfârşitul verii. Şi încă nu discutaserăm despre cât timp va avea nevoie de mine înainte. Amândouă ştiam că Jess era capabilă să-şi organizeze singură prezentarea. Greu era să-i facem pe

oameni să vină. Prietena mea m-ar fi omorât dacă n-o ajutam cu chestia asta.

— Păi, trebuie să mă anunți. Neapărat ar trebui să vii, a spus Tabitha.

— Îți mulțumesc pentru invitație. E foarte frumos din partea ta.

— Am auzit c-ai contactat-o pe Flo. O să vină şi ea să stea cu mine, a adăugat Tabitha, trăgându-şi o fustă pe ea. Ştii foarte bine cum să te descurci.

— Nu sunt prea sigură că ar putea face totuşi ceva, am zis. Dar e atât de amabilă, iar, pentru mine, ăsta e un mic hobby.

Tabitha a schițat un zâmbet, ca şi când nu m-ar fi crezut, aşadar m-am gândit să schimb subiectul.

— Deci Robert îți dă ceea ce vrei? Eşti surprinsă?

— Nu chiar. Doar ai vorbit tu cu el, nu? mi-a răspuns ea, cu un aer misterios.

— Dar, Tabitha, n-am vorbit, de fapt, despre prea multe.

Prințesa a reapărut.

— Ah, da? Robert e de altă părere, a spus ea.

Era pe jumătate îmbrăcată: cu ciorapi şi o rochie în alb şi negru. Genul de haină la care ar fi apelat Lindsay Lohan în perioadele ei de cel mai mare prost gust. Tabitha mi-a observat expresia.

— Mie asta nu-mi prea place. Ție?

Nici măcar nu trebuia să răspund.

— Fir-al al naibii! Pur şi simplu, n-am cu ce să mă îmbrac, a exclamat Tabitha şi s-a ascuns în spatele oglinzii. Pe ăştia abia ce i-am cumpărat.

Şi-a scos la iveală o pereche de pantofi cu toc, bej cu negru.

— Ce crezi c-ar trebui să port la ei?

În mod clar, Prințesa nu avea chef de o discuție serioasă. Aşa că am studiat şifonierul. Am pescuit o cămaşă de mătase neagră, care la mâneci avea o bordură din ținte, după care am mai căutat printre umeraşe şi nenumărate rochii până când am găsit o fustă mini, neagră.

— Încearcă-le pe astea, am spus.

Tabitha a luat cele două umeraşe şi s-a ascuns din nou în spatele *armoire*-ului.

— Apropo, RF a zis c-ai fost absolut sclipitoare şi impresionantă, mi-a comunicat ea în timp ce se îmbrăca. A spus că te admiră.

Apoi Tabitha a reapărut, cu părul blond-roşcat curgându-i în valuri luxuriante peste cămaşa din mătase neagră.

— Ce părere ai?

— Eşti frumoasă. Foarte frumoasă.

— Bine. Atunci suntem gata să mergem, a decis ea şi abia atunci a observat cu ce eram îmbrăcată. Stai! Tu nu te îmbraci? Ce ai în geantă?

44

Robert ne-a întâmpinat la uşă şi ai fi putut să crezi că eu îi eram fiica demult pierdută. În brațe îl ținea pe Morris, un Shih Tzu mititel, pe care toate fetele îl giugiuleau când treceau pe lângă el. Apartamentul era magnific: ferestre de la podea la tavan şi privelişti largi şi luminoase ale râului Hudson. Peste salonul supradimensionat se afla un luminator uriaş şi, dacă vreodată s-ar fi făcut destul de întuneric în New York City, atunci pun pariu că de-acolo ai fi putut să vezi stelele.

— Permiteți-mi să vă fac turul de prezentare, s-a oferit Robert, în vreme ce eu şi Tabitha îl urmam dintr-o cameră în alta.

Era şocant cât de rapid îşi schimbase Tabitha din nou dispoziția. Ea şi Robert păreau să nu aibă nici o problemă unul cu celălalt. Nu ştiam ce să mai înțeleg.

Petrecăreții erau peste tot: femei tinere întinse pe canapele, ciugulind aperitive şi sorbind din pahare martini roz, zaharos, şi bărbați care fumau trabucuri şi jucau biliard.

În grădina de pe acoperiş, invitații se desfătau sub impozantul Empire State Building, care se profila deasupra capetelor şi care dădea senzația că se află peste drum – etajele superioare îi străluceau în roşu, alb şi albastru. Dar toată lumea dădea impresia că era atât de obişnuită cu această prezență, încât nici n-o mai observau. Mare plictiseală: o altă siluetă uluitoare, o altă perspectivă minunată. Eu, în schimb, eram copleşită de tot ceea ce vedeam.

În toate camerele erau tablouri gigantice, asemenea celor pe care le văzusem la Palazzo Chupi şi în Mary Boon Gallery. Întreaga casă era plină de picturi. Muzica urla din boxe invizibile în fiecare încăpere, femei tinere dansau şi se unduiau pe ritm, iar în fiecare colț era amplasat câte un bar. Deşi era abia 9:30, mulțimea părea să se fi îmbibat cu o doză de alcool semnificativ mai mare decât de obicei.

Peste tot prin apartament erau tinere atrăgătoare, rafinate şi lejer amețite. Împrăştiați printre ele erau bărbați considerabil mai bătrâni, unii dintre ei de vârsta lui Robert sau chiar mai bătrâni, care discutau şi flirtau cu ele.

M-am întors către Tabitha ca să fac o observație despre numărul mare de femei tinere, dar ea dispăruse. Nu mai era decât Robert, care-l ținea în brațe pe Morris şi supraveghea

scena ca un Dracula prezidând asupra supuşilor săi. Aproape că mă aşteptam să-i văd colţii ieşindu-i din gură.

Intrând din nou în apartament, m-am întrebat dacă ZK era într-adevăr şi el acolo sau Tabitha îmi spusese asta doar ca să mă ispitească.

— Pot să vă ofer ceva de băut? a întrebat un chelner chemat de Robert, care avea în mână o tavă cu cocktailuri roz, zaharoase.

Am sorbit dintr-unul, întrebându-mă cum de mă lăsasem convinsă să vin în penthouse-ul lui Robert Francis. Un ceas vechi, aşezat pe poliţa de deasupra şemineului, mi-a amintit că uitasem din nou să telefonez la serviciu, să anunţ că eram bolnavă în seara aia. Serviciu. Jake. Totul mi se părea atât de îndepărtat. Apoi mintea mi-a zburat scurt la mama, la Courtney şi la Ryan.

— Sunt flatat că ai venit totuşi la această mică petrecere, a spus Robert, trezindu-mă din transă. Nu credeam c-ai să vii, dată fiind ultima noastră întâlnire.

În mod curios, nu simţeam nevoia să vorbesc, iar el nu părea deloc deranjat de faptul că nu-i răspundeam. Îmi amintesc c-am încercat să găsesc ceva isteţ de zis.

— Arăţi absolut splendid. Văd că porţi o nouă creaţie a Designerului X. Nici nu mă aşteptam la altceva. Sper că, la un moment dat, ai să-mi faci cunoştinţă cu această

persoană. Mi-ar face plăcere să fac o investiție. Poate într-o prezentare, în toamna asta? Ar trebui să discutăm despre asta chiar acum. Vino, dă-mi voie să-ți arăt şi restul apartamentului.

Am sorbit din dulceața roz, înspumată. Mă simțeam ciudat de slăbită şi m-am gândit cum puteam să mă scuz, ca să merg s-o caut pe Tabitha. Nu m-ar fi mirat ca Nemernicul, Domnul Armani, să fi adăugat ceva narcotice în băuturile acelea roz. Mi-au trebuit câteva secunde ca să realizez că scurtul tur de prezentare se încheiase. Ne aflam acum într-o încăpere enormă, cu tavanul boltit – într-un capăt era un *armoire* uriaş, cu oglindă, iar în celălalt capăt un pat.

Alergând pe podea, Morris s-a aruncat direct pe un taburet de la picioarele patului şi a început să latre, de parcă ar fi aşteptat ceva. Robert a spus câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles şi mi-a oferit un pahar cu şampanie, pe care, amețită, l-am acceptat. În vreme ce mă străduiam să-mi dau seama unde mă aflam, o lumină a străbătut camera şi s-a reflectat în oglindă. Am văzut o baie imensă, placată cu faianță, şi silueta lui Robert pătrunzând în lumină.

— Mă întorc imediat, a zis el.

Îmi amintesc că m-am întrebat: *Imediat de unde? Unde se duce? Ce caut eu aici? De ce sunt în dormitorul ăsta?* M-am gândit la St. Regis şi la povestea lui Jacob Astor şi a şcolăriței care-i devenise soție. Am simțit că mă lua cu stare de vomă.

M-am împleticit pe picioare şi Morris a lătrat la mine. Lătratul acela care nu se mai termina m-a făcut să mă apuce instantaneu durerea de cap. Vedeam câinele cum lătra la propria-i imagine din oglindă. Nu voiam decât să mă prăbuşesc pe pat şi să dorm, dar m-am surprins în oglindă, îmbrăcată în rochia cea nouă a lui Jess şi am simțit că trebuia să plec de-acolo.

Am dat buzna afară din dormitor şi am rupt-o la fugă pe lângă petrecăreți, care abia dacă m-au sesizat. Am alergat până când am ajuns pe terasă, în aerul nopții de vară, pe care l-am inspirat şi expirat cât de profund am putut, până când m-am simțit puțin mai bine. Am găsit un bar şi am băut două pahare cu apă ca să-mi limpezesc mintea.

Încă amețită, am căutat o încăpere plină cu petrecăreți şi m-am aşezat pe un fotoliu, într-un colț, ca să mă odihnesc. Am rezistat dorinței de a închide ochii – mă temeam să nu adorm, aşa că am decis să mă pun din nou în mişcare. Aveam nevoie de o baie, ca să-mi dau cu nişte apă pe față. Probabil că, fără să-mi dau seama, mersesem în cerc, căci

m-am trezit la doar câțiva paşi distanță de dormitorul din care fugisem cu câteva minute înainte.

Uşa s-a deschis şi iată-l pe Robert, în halat de baie, fumând o țigară, cu Morris în brațe. M-am retras ascunzându-mă în umbră, astfel încât Domnul Armani să nu mă vadă şi l-am urmărit cum a luat o fată, de vârsta mea, care semăna cu mine, şi a condus-o cu delicatețe, ținând-o de cot, în camera lui. A făcut o pauză de-o secundă şi a studiat holul, până când privirile ni s-au întâlnit.

Robert m-a salutat din cap, cu un zâmbet mic pe buze, după care a închis uşa în spatele lui.

45

Voiam o cafea, dar m-am mulțumit cu un espresso de la un aparat aflat lângă unul dintre baruri. Doza amară de cafeină şi-a făcut efectul şi imediat m-am simțit trează şi puțin agitată.

Am aruncat o privire prin încăpere, în căutarea Tabithei. I-am trimis două SMS-uri, dar n-am primit nici un răspuns. Plimbându-mă rapid prin penthouse, n-am găsit nici un cunoscut. Ceea ce era OK. Oricum, nu voiam decât să mă duc acasă.

În lift, în timp ce încercam să-mi dau seama ce se întâmplase, după numai un etaj, uşile s-au deschis. Cu totul incredibil, în uşă era Tabitha, cu un puşti super-

drăgălaş – şi vreau să spun chiar un *puşti*. Dacă avea şaisprezece ani. Unde naiba îl găsise la petrecerea aia unde nu erau decât bătrâni înfiorători?

— Lisbeth! a strigat Tabitha, ca de obicei, şi m-a târât afară din lift, înainte ca uşile să apuce să se închidă. El e Liam. Face parte dintr-una din trupele alea noi de băieți.

— De fapt, suntem chiar celebri pe YouTube, a intervenit puştiul, clătinând din cap şi zâmbind.

Avea un accent irlandez dulce şi plăcut.

— Poate pentru fetițe de opt ani, i-a retezat-o Tabitha şi l-a sărutat.

Mă bucuram s-o văd, în sfârşit, distrându-se. Nu înțelegeam ce se întâmplase cu Robert Francis, dar Tabitha părea eliberată. Şi beată cui.

— Hai la petrecere! a zis ea plină de frenezie.

— Mă tem că eu m-am săturat de-atâtea martini-uri roz, am început să spun, străduindu-mă să-mi regăsesc atitudinea Audrey.

Voiam să mă târăsc acasă, în New Jersey. Asta dacă nu găseam o soluție să dorm acasă la Jess, fără ca Sarrah să facă o criză. Dar mi-am dat seama că Tabitha nu mă asculta. Ea şi puştiul se sărutau chiar în fața mea.

— Scumpa mea, eu plec acasă, i-am spus şi m-am răsucit să chem din nou liftul.

Beată, Tabitha s-a desprins din brațele lui Liam destul cât să înregistreze faptul că plecam, după care amândoi m-au târât de lângă lift. Luându-mă de braț, m-au tras după ei în lungul holului.

— Nu mă refer la petrecerea de boşorogi de la etaj, mi-a comunicat Tabitha. E una mult mai bună chiar aici, pe hol.

— Sincer, sunt epuizată.

— Hai c-o să ne distrăm, a insistat ea. Şi ZK e şi el pe-aici, pe undeva.

Am intrat într-un alt apartament splendid, cu oameni mai tineri şi cu o atmosferă complet diferită de cea de la etaj. În salon, un grup de fete stăteau şi discutau. Peste tot răsunau ritmuri de samba, iar lumina era difuză – în mare, tabloul era mult mai cool. Cupluri intrau şi ieşeau dintr-o cameră din spate.

— Mă mai ții minte? a spus, chiar din spatele meu, vocea blândă şi familiară a lui ZK.

M-am întors, iar el mi-a oferit un pahar cu şampanie. I-am mulțumit, recunoscătoare, cu o înclinare din cap. Tabitha mi-a făcut cu ochiul şi a plecat cu Liam în altă parte.

— Pentru o femeie atât de minunată, care poartă o rochie atât de superbă, îmi pari bizar de tulburată, mi-a zis el. Totul e în regulă?

Nu ştiam cum să vorbesc despre ceea ce se întâmplase, de unde aş fi putut să încep. Aşa că am izbutit să schiţez un zâmbet şi să clatin obosită din cap.

— Ei, eu sunt recunoscător că mai am o şansă să te întreţin. Vino, a spus ZK şi a întins mâna după mâna mea. A venit momentul să te uimesc cu isteţimea şi frumuseţea mea.

L-am urmat prin apartament.

— În plus, am nevoie de un port-bonheur, a adăugat el.

Trecând dintr-o cameră în alta, am auzit un cotcodăcit ascuţit şi instantaneu am realizat că Dahlia se afla pe undeva, prin apropiere. Am privit în jurul meu şi am văzut-o într-o încăpere din lateralul salonului principal. Fuma un trabuc şi juca biliard cu o altă gaşcă de bărbaţi arătoşi. Dahlia a trimis bila în gaură şi toată lumea a izbucnit în râs şi a toastat cu whiskey. Sperasem aşadar că era destul de ocupată, astfel încât să ne rateze trecerea, dar m-am înşelat.

Capul Dahliei s-a răsucit cu precizie de laser, surprinzându-mi astfel privirea. Uitătura ei înfricoşătoare părea a fi complet conştientă de ceea ce făceam, unde mă duceam şi cu cine mă ţineam de mână. Parcă-şi bătea joc de mine, zicând: *n-o să scapi nepedepsită*. Apoi Dahlia s-a întors la gaşca ei, râzând şi glumind, ca şi cum nu i-ar fi abandonat nici o secundă. Ceea ce mi-a dat fiori pe spate.

ZK m-a condus într-o încăpere în care fumul plutea gros, iar întunericul domnea, cu excepția unei lumini puternice atârnate deasupra mesei de poker. Ne-am așezat pe scaune, aproape de margine. În mijlocul mesei se afla o grămadă de bancnote, aruncate la întâmplare.

Unul după altul, toți bărbații s-au ridicat în picioare, prezentându-se: Brad, Hugh, Ian, Baird și alte nume de genul ăsta, bogătaș cu ochi albaștri, incredibil de chipeși. Toți bronzați *à la* Hamptons și toți cu o constituție de parcă ar fi făcut parte dintr-o echipă de canotori. Puteam să pun pariu că fiecare avea în dulap sacouri cu insignele Harvard, Yale și Princeton. Bărbații s-au așezat la loc și și-au reluat jocul de poker cu miză mare.

— OK, toată lumea să le arate, a spus dealerul.

Patru din cei cinci jucători și-au întors cărțile, dar ultimul tip, Brad, juca fiecare carte, întorcându-le pe rând, făcea „slowrolling”, cum se numește tehnica, în vreme ce toată lumea stătea și aștepta. Mă pricepeam puțin la poker, pentru că Buni mă învățase să joc când aveam șapte ani. Brad avea o mână foarte bună, un careu de ași, așa că răsucea cuțitul în rană și se comporta ca un mare ticălos. „Un câștigător demn”, obișnuia să spună Buni, „nu apelează niciodată la slowroll”.

— Careu! a urlat Brad, după care a tras un fum din trabuc şi şi-a strâns mormanul de bani de pe masă.

Ceilalți jucători au gemut şi au lăsat capul în piept.

ZK a crescut miza şi următorul dealer i-a dat cărțile. Am tras cu ochiul la mâna lui. Era pe cale să facă o chintă cu cărți mare, dar nu prea mare. A zâmbit când a sesizat că îi urmăream cărțile. La fel ca toți ceilalți, de altfel. A tras un doi de pică şi, după câteva minute, s-a aruncat. Acelaşi tip, Brad, a câştigat din nou, cu o strângere victorioasă din pumn, şi toată lumea a mârâit pe înfundate.

Douăzeci de minute mai târziu, băieții pierdeau sume uriaşe de bani, unii în favoarea altora, dar, mai ales, în favoarea lui Brad, care nu rezista să le declare că era în mână, de fiecare dată când câştiga.

Aş fi vrut ca Buni să fi fost acolo. „Nimic nu e mai încântător decât o doamnă elegantă care joacă poker”, spunea ea şi ştia ce spunea. Dacă voia, Buni era capabilă să-i curețe pe toți de bani în „nopțile de cazinou” de la Montclair Manor. Obişnuia să numere cărțile, ca să *nu* câştige tot timpul. Stătusem cu ea şi o văzusem aruncând mâini bune, doar ca s-o lase pe vreo altă băbuță să câştige.

Rolul de dealer a ajuns la următorul jucător şi acesta i-a dat lui ZK cărțile: două, cu fața în jos. Ambele erau foarte proaste – o damă de caro şi un zece de pică –, „zdrențe”,

cum le numea Buni. Dar, când ZK a primit o carte cu fața în sus, aceasta a fost un as de pică. Toată lumea a primit cărți proaste. Fireşte, mai puțin Brad. Acesta avea un as de caro. Ştiam de când jucasem cu Buni că şansele ca jucătorilor să li se ofere doi aşi cu fața în sus erau mici şi că asta avea probabil să-i sperie. Dar ZK era suficient de inteligent ca să ştie că nu avea o mână prea bună, aşa că era gata să se arunce. Însă eu voiam să văd ce avea să se întâmple dacă toți ar fi crezut că avea o mână bună. Eram doar curioasă.

— Ține-le, i-am şoptit la ureche.

— Cum? Dar e...

— Măreşte miza şi ține-le, i-am şoptit din nou.

ZK mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar isteață, după care s-a întors către dealer şi l-a anunțat că măreşte miza. Toată lumea s-a animat, în special marele câştigător, Brad, care avea, la rândul lui, un as. Ştiam că avea să se arunce atât timp cât considera că sorții erau, în continuare, de partea lui.

După alte câteva cărți, mâna lui ZK părea destul de bună, dacă nu ştiai că în cărțile cu fața în jos nu era nimic bun de găsit. Pentru că el şi Brad creşteau constant miza, potul crescuse şi el. Brad se ținea tare, deşi cărțile de pe masă erau groaznice. Nu credeam că avea nici măcar o mână decentă.

În sfârşit, a venit momentul ca jucătorii să plaseze ultimul pariu.

— Două, cu fața în jos, am şoptit. În stil mare.

ZK m-a privit în ochi, ca să vadă dacă vorbeam serios, după care a împins jumătate din banii pe care-i avea în grămada de pe masă.

— Merg, a spus el.

Doi dintre băieți s-au retras imediat. Apoi toată lumea a amuțit, aşteptând decizia Marelui Brad. Acesta a tras şi a tot tras din trabuc, apoi, după ce s-a mai gândit câteva secunde, s-a aruncat. ZK a luat potul, care, după estimările mele, trebuia să se ridice la câteva mii de dolari. Am aruncat cărțile lui ZK în grămadă, înainte ca vreunul dintre jucători să ceară să le vadă. Partenerul meu râdea şi clătina din cap, în timp ce aduna banii.

— Extraordinar! Tu chiar ştii să joci, mi-a şoptit.

Presupun că întotdeauna m-am prefăcut mai bine decât am crezut.

— De ce nu joci şi tu o tură? m-a întrebat el.

— Nu port niciodată la mine bani gheață, i-am şoptit.

Aceasta era noua mea scuză pentru faptul că nu aveam bani. ZK a râs.

— Nici o problemă. Pun eu banii. Haide – hai să facem schimb de locuri!

S-a ridicat, mi-a oferit scaunul lui şi a scos un teanc de sute. M-am întrebat de unde avea bani ca să joace cu oamenii ăia. Sau chiar şi să mă crediteze. De vreme ce Tabitha îmi povestise despre statutul lui de milionar Madoff.

— Băieți, pregătiți-vă, ZK şi-a adus un înlocuitor, a exclamat Marele Brad, făcându-mi cu ochiul, în vreme ce amesteca pachetul de cărți.

Toată lumea a râs.

— Eşti de acord să împărțim câştigul? l-am întrebat pe ZK, pe un ton scăzut.

Brad, Hugh, Ian şi Baird m-au auzit, iar ideea li s-a părut absolut hilară.

— ZK, norocosule, fata o să-şi împartă câştigul cu tine! a chicotit Brad.

Am remarcat că individul purta un ceas Patek Philippe de douăzeci de mii de dolari. Era cu-adevărat un poseur. M-am decis să joc cuminte, aşa cum ştiam că ar fi procedat Audrey.

— Ei, băieți, vă rog să-mi explicați: ce înseamnă o mână bună? am zis.

ZK a ridicat o sprânceană, în timp ce jucătorii se întrerupeau unii pe alții, străduindu-se să-mi explice jocul.

O oră mai târziu, câştigasem patru mâini la rând, deşi fusesem nevoită să împart potul într-un joc de şapte cărți,

în care câştigaseră cărţile cu cea mai mare valoare, dar şi cele cu cea mai mică valoare. Brad pusese pe masă douăzeci sau douăzeci şi cinci de mii de dolari, iar eu şi ZK câştigaserăm vreo şaptesprezece mii de dolari. Bunica mea ştia cum să ţină cărţile şi să le ruleze şi mă învăţase bine şi pe mine. Bogătaşii nu mai râdeau acum.

— Dragilor, aţi fost mult prea amabili cu mine, le-am spus. Vă mulţumesc că mi-aţi arătat cum se joacă poker. Îmi cer scuze pentru norocul începătorului, dar sunt de-a dreptul epuizată. Aşa că, dacă îmi permiteţi, eu o să mă retrag.

ZK a strâns câştigul cu un zâmbet satisfăcut. În jurul mesei, s-au auzit mai multe bombăneli. Asta până când Brad a devenit mai vocal.

— Haide, ZK, a zis el, Lisbeth trebuie să ne ofere şansa revanşei.

— Ar trebui să fii fericit că se retrage acum, i-a răspuns ZK. Dacă mai rămâne la masă, s-ar putea ca, în seara asta, să plecaţi acasă încadraţi într-o altă categorie de taxe fiscale.

Şi ZK şi-a petrecut braţul în jurul taliei mele – gest care mi-a dat fiori pe spate – şi m-a însoţit afară.

Am ieşit afară, pe terasă şi ne-am sprijinit de balustrada din marmură, privind panorama oraşului.

— Ţi-e frig? m-a întrebat el, scoţându-şi relaxat sacoul şi punându-mi-l pe umeri.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Aproape că se asortează cu rochia.

Am râs şi mi-am strecurat mâna pe sub braţul lui.

— Unde ai învăţat să joci aşa? m-a întrebat ZK.

— Am învăţat de la Buni.

Am zâmbit, gândindu-mă că avea să se bucure să afle totul despre talentul meu de jucător de poker.

— Ea e un rechin în materie de cărţi. Eu sunt doar o elevă bună.

ZK a scos din buzunar teancul de bani şi mi l-a oferit.

— Nu, nu pot – au fost banii tăi, am spus, încercând să-mi menţin calmul, deşi nu mai câştigasem nici un sfanţ de săptămâni bune.

Tabitha îmi spusese că ZK nu avea *bani efectivi*. Deci ce fel de bani avea? Doar vreo câteva mii, mărunţiş pentru poker?

— Tu trebuie să păstrezi câştigul.

ZK a desprins câteva bancnote de o sută de dolari.

— Ăştia îmi acoperă partea mea, restul sunt ai tăi.

— Mulțumesc, dar am spus că-i împărțim pe jumătate, nu?

Am înjumătățit teancul de bani şi i-am dat înapoi. ZK a ezitat o secundă.

— Dacă nu-i iei, data viitoare n-o să mai fiu port-bonheur-ul tău, am adăugat.

— Ei, oricum, de partea ta e mult mai mult decât norocul, a spus el şi şi-a băgat banii în buzunar.

Eu mi-am îndesat restul de 8.500 de dolari în gentuța de cocktail, ca şi când ar fi fost ceva normal.

În acele clipe de tăcere, l-am studiat, în secret, pe ZK. Deşi stătea chiar lângă mine, în ochi avea o expresie goală şi arăta ca un băiețel abandonat.

M-am gândit la toate întâlnirile de până atunci, începând din acea seară, de la Met, când eu stătusem în afara acvariului şi mă uitasem înăuntru, ca un simplu privitor. Mi-am amintit că şi atunci existase un moment când ZK fusese singur şi detaşat, deşi aparatele de fotografiat fulgerau de jur-împrejurul lui. Şi mi-am mai amintit şi alte clipe asemănătoare; acele fracțiuni de secundă în care ZK lăsase garda jos, figura lui fabuloasă dispăruse, iar el semăna mai curând cu un băiețel decât cu un bărbat, ca şi când ar fi sperat să găsească o cale de a trece de la un moment de pustiu la altul. Sentimentul mi-era cunoscut.

Solitudinea lui mă făcea să vreau să-l strâng în brațe, să am grijă de el şi să-l iubesc încă şi mai mult.

Am stat amândoi acolo, deasupra oraşului care era o galaxie de lumini sclipitoare. Picioarele ni s-au atins nevinovate, dar eu nu m-am clintit din loc şi nici el nu s-a mişcat. Atingerea aceea a părut să-l trezească brusc.

— Haide să bem în cinstea succesului nostru, a propus el.

— Dacă nu e vorba de un martini roz, sunt de acord, i-am spus.

N-a părut să ştie la ce făceam referire, dar m-am întrebat dacă era la curent cu ceea ce se întâmpla în penthouse-ul de deasupra.

Ne-am îndreptat spre bar. ZK a înşfăcat o sticlă de Macallan veche de optsprezece ani şi două pahare, ignorând privirea iritată a barmanului. A turnat pentru amândoi, a pus câte un cub de gheață în fiecare pahar şi a amestecat licoarea.

— În cinstea misterioasei Lisbeth Dulac, a spus el. Ştii, n-am mai întâlnit niciodată o femeie ca tine.

Când am ciocnit paharele, dintr-odată, m-am simțit invadată de timiditate.

— O să vii şi tu cu Tabitha în Hamptons, nu? m-a întrebat el.

— Depinde, i-am răspuns.

Hamptons părea să se afle în programul tuturor.

— Ei, eu o să fiu acolo. Nu pot să-mi închipui că n-o să te mai văd toată vara.

Terasa era presărată cu plante şi copăcei în vase de teracotă. M-am aşezat pe canapeaua cea moale de afară, sorbind din whiskey. ZK s-a aşezat şi el lângă mine, lipindu-şi genunchii de ai mei. Şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, trăgându-mă în poala lui. Eu mi-am petrecut braţele în jurul gâtului lui, tânjind după căldura trupului său, inhalându-i parfumul, ascultându-i respiraţia. ZK s-a uitat în ochii mei şi a început să se apropie de mine, milimetru după milimetru, până când, în sfârşit, buzele lui, catifelate şi puternice, le-au atins pe ale mele.

În clipa aceea, n-a mai existat nimic altceva, n-am mai fost decât eu şi ZK, luminile oraşului şi abisul întunecat al nopţii. N-am putut să nu mă gândesc că mă aflam exact acolo unde eram menită să fiu.

47

În trenul PATH, în drum spre Jersey, mi-am făcut loc prin masa de călători cu sacoşe de cumpărături, care sorbeau din pahare Starbucks şi ascultau muzică la iPod-uri. Eram recunoscătoare pentru acele câteva clipe de relaxare.

Manipulând cu degetul mare tastatura telefonului, am urcat cinci noi postări, în care promovam noua linie de „rochii secrete” ale Designerului X şi dădeam de înţeles că aveau să urmeze şi alte ştiri importante. Îmi încărcasem aplicaţia care-mi permitea să postez pe blog de oriunde mă aflam, iar acum puteam să fotografiez instantanee oricând vedeam ceva care îmi plăcea şi să le postez imediat. Când m-am logat pe Tumblr, am fost uluită să văd câţi followers aveam. Încărcasem pe blog poze cu capodopera Designerului X din seara precedentă, inclusiv prim-planuri cu broderia aceea lirică. Isak comentase aproape imediat, ridicându-mi numărul de followers.

„Când vom avea ocazia să-l cunoaşteam de Designerul X?” ceruse el într-un comentariu ulterior şi, pur şi simplu, 237 de followers îl aclamaseră în cor. „X! X! X! X! X! X! X!” exclamase un altul, pentru ca alţii să-i reia strigătul şi să reposteze, crescând traficul de site exponenţial.

Mi-am strâns la piept plicul de cocktail şi mi-am tras aproape geanta Vagabond. Nu aveam de gând să scap din mână cei 8.500 de dolari – 8.555, mai exact. Aveam planuri mari cu banii ăia şi voiam să trec la treabă.

Am ieşit cu Bestia Mov afară din parcarea navetiştilor de lângă staţia PATH şi m-am îndreptat direct spre casă. Primisem un SMS de la Courtney prin care mă anunţase că,

în semestrul următor, renunța la şcoală. Asta m-a întristat, fiindcă ştiam că Ryan nu-şi terminase nici el anul şcolar. Toți trei abandonam şcoala, ceea ce, dacă ar fi ştiut, ar fi îndurerat-o pe mama.

De ceva vreme, Courtney nu-mi mai comunicase mare lucru despre starea mamei, aşa că am fost surprinsă când am deschis uşa cu plasă şi am văzut-o pe mama stând la masa din bucătărie, fumând o țigară şi sortând facturile, la fel ca înainte. M-am simțit uşurată că lucrurile reveniseră la normal. Asta până când am realizat că la masă nu era mama. Era Courtney.

Aşa, cu umerii căzuți, Courtney semăna atât de mult cu mama, că te speriai. Mi s-a făcut foarte milă de ea. Cel mai mare coşmar al ei se adeverise – se transforma în mama.

Când am lăsat gențile jos, Courtney a ridicat ochii spre mine. Pe față i se citea durerea şi grija, ca şi când ar fi ştiut ce gândeam. Era îmbrăcată tot cu pantalonii de trening, iar în jurul taliei avea legat tricoul supradimensionat. Cred că nu se mai schimbase de zile întregi. Şi-a scuturat țigara în scrumieră, la fel cum o făcea mama, şi a aranjat facturile în şiruri, la fel cum făcea mama: Jersey Power and Light, Comcast Cable, Montclair Propane and Gas şi toate celelalte.

Asemenea unei muşte prinse în hârtia lipicioasă, a cărei soartă este pecetluită, Courtney părea cufundată în ceva mult mai mare, incapabilă să oprească desfăşurarea lucrurilor.

— Ştii câte nenorocite de facturi nu ne permitem să plătim? m-a întrebat ea.

Ryan juca Warcrack în sufragerie. Auzeam urletele creaturilor care erau vaporizate şi distruse. Casa era un dezastru. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. M-am aşezat lângă sora mea.

— O să mă întorc să lucrez pentru Harris, la bar, m-a anunțat ea, aranjând din nou facturile de pe masă. Noroc că mama e asigurată la spital, atât timp cât o țin acolo. Dar nu ştiu cum o să mai câştige vreun ban după ce o să iasă.

Courtney s-a lăsat cu scaunul pe spate, doar pe două picioare, exact aşa cum făcea mama, şi s-a uitat la mine cu o privire neajutorată.

— Mama, pur şi simplu, nu mai poate să aibă grijă de noi, Lizzy, a continuat ea, cu lacrimi în ochi, lăsând scaunul să cadă la loc. Suntem pe cont propriu.

Sora mea avea să izbucnească în plâns. Şi eu la fel. Ne-am strâns în brațe.

— Am verificat conturile, mi-a spus Courtney, printre lacrimi. Nu mai sunt bani nici pentru facturile astea. Şi,

dacă eu încep să lucrez din nou la bar, ce-o să se întâmple cu Ryan?

Mi-am întors privirea spre sufragerie. Amândouă ne gândeam la Ryan, deşi el nu părea nici să sesizeze, nici să-i pese.

— E deja dus cu pluta, a continuat sora mea. Am primit o scrisoare de la şcoală. Dacă vrea să treacă în anul următor, ar trebui să meargă la şcoala de vară. Dacă nu, ar putea să fie trimis la şcoala de corecție.

După ce ne-am epuizat lacrimile, un timp am stat în tăcere.

— Ei, am eu un plan, am spus.

Courtney s-a uitat la mine de parc-aş fi fost nebună.

— Da, sigur, a zis ea şi a recurs, din nou, la obişnuita expresie „nu ştii nimic”, cu care m-a tratat din ziua în care m-am născut.

— O să vezi, i-am zis. O să funcționeze. Acum e rău, dar, de multe ori, binele vine din...

— ...din întâmplări rele, a spus ea, înaintea mea. Ştiu şi eu rahatul ăsta de la Buni şi e o chestie pentru proşti...

Courtney a tăcut, fiindcă exact asta ar fi spus mama.

— Îmi pare rău, Lizzy, tu eşti singura care crede că situația poate să se schimbe. Eşti singura din familie care

încă mai crede în iluzii. Eu, pur şi simplu, nu cred că o să ne fie mai bine.

Courtney a mai tras o dată din țigară, apoi a expirat obosită fumul.

— Ce-au zis de mama? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Se lupta cu nişte simptome foarte nasoale ale sevrajului. Nu cred că e vorba de delirium tremens, dar au sedat-o. Tremura şi aşa mai departe. Se pare că la analizele de ficat au ieşit nişte rezultate care le dau speranțe, dar renunțarea la alcool o omoară.

— Băutura o omoară, am spus eu.

— Tu când începi facultatea? m-a întrebat ea, cu ochii îngustați.

— Nu mă mai duc, i-am răspuns şi am aşteptat să-i văd pe chip expresia de îngrijorare.

Când a procesat informația, am crezut că sora mea avea s-arunce cu ceva în mine.

— Nici măcar să nu spui asta, mi-a cerut ea uluită. Mama o să-şi iasă din minți.

— Am un alt plan, am anunțat-o.

— Să lucrezi la The Hole? m-a întrebat la fel de uluită. Umblă vorba că acolo ți-ai tăiat craca. Ai fost măcar la serviciu în ultima săptămână? Nu înțeleg de unde ai bani pentru toate chestiile pe care le faci.

— O să-mi iau un job în fashion.

— Ce calificare ai tu pentru treaba asta? Ai ceva cu prietena ta lesbiană?

— Asta nu e problema ta. O să rezolv eu totul.

Dacă sora mea m-ar fi atacat, m-aş fi înmuiat imediat, aşa că am scos din gentuţă zece bancnote nou-nouţe de o sută de dolari şi le-am pus pe masă. Am crezut c-avea să cadă de pe scaun.

— Ai jefuit vreun bancomat?

— Sper că, deocamdată, e destul ca să acopere facturile. Şi hai să ne gândim cum să-l trimitem pe Ryan la şcoala de vară, dar înainte mai avem ceva de făcut, am spus şi m-am îndreptat spre dulapul din bucătărie.

În dulapul de deasupra aragazului am găsit patru sticle de doi litri de Gordon's. Când l-am verificat şi pe cel de sub tacâmuri, am mai găsit încă trei sticle. Apoi m-am dus la frigider şi am găsit trei sticle de votcă, al cărei nume nu-l mai auzisem niciodată, şi le-am pus şi pe ele pe masă.

— Ce faci? m-a întrebat Courtney.

— Ajută-mă, i-am spus.

Sora mea s-a gândit o secundă, şi-a stins ţigara, s-a ridicat şi s-a dus direct la rezerva mamei din spălătorie – patru sticle de rom Captain Morgan's şi o sticlă de Southern Comfort.

— Ce faceți? ne-a întrebat Ryan.

Probabil auzise clinchetul sticlelor şi ăsta fusese singurul lucru care-l determinase să-şi oprească jocul.

— Haide, Ryan, ajută-ne, i-am spus.

Peste câteva clipe, toți trei puricam casa într-un soi de vânătoare de comori ciudată – vânam băutura mamei. Sticlele cu alcool erau peste tot – în garaj, în spatele cutiilor cu vopsea, sticle uitate sub patul mamei, o cutie nedeschisă în şifonier, sticle pe jumătate golite sub fotoliul La-Z-Boy şi o alta îndesată în spatele prosoapelor din dulapul din baie. Cred că descoperirile l-au dat pe spate pe Ryan, fiindcă fratele meu ştia că mama bea mult, dar cantitățile astea erau cu totul ieşite din comun.

Am luat sticlele de pe masa din bucătărie – toate cele treizeci şi unu – şi am început să le ducem afară, aliniindu-le pe alee.

— Şi-acum? a întrebat Ryan, aşezându-le în şir pe ultimele trei.

M-am dus până la prima sticlă de doi litri de Gordon's, am luat-o în mână şi am trântit-o cu toată puterea de cimentul de lângă uşa garajului. Sticla s-a făcut țăndări, votca s-a vărsat şi a început să se scurgă pe alee. Am mai luat o sticlă şi am dat şi cu ea de pământ.

Ryan şi Courtney se uitau la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Apoi sora mea a luat două sticle şi le-a trântit de pământ cu atâta forţă încât toţi am fost nevoiţi să sărim într-o parte ca să ne ferim de cioburi.

Am continuat pe rând: urlam şi distrugeam sticlele care ne distruseseră viaţa noastră şi a mamei. Romul, votca şi Southern Confort-ul s-au amestecat, emanând un miros scârbos, dulceag şi de baiţ care se ridica din ciment. Deşi eram îndârjiţi, toţi trei am început să râdem.

Niciodată nu mi-am iubit sora şi fratele aşa cum i-am iubit în clipele acelea, când stăteam cu toţii, pe un morman de cioburi, cu putoarea de alcool prelingându-se în lungul aleii şi apoi în rigolă. Dacă vecinii ne-ar fi văzut, ar fi crezut că ne ţicniserăm.

Courtney a venit cu două mături şi împreună am adunat resturile sticlelor într-o pubelă, în timp ce Ryan spăla pavajul cu furtunul. Alcool în valoare de sute de dolari se scursese în canal.

Am rămas cu toţii la marginea trotuarului şi ne-am uitat cum soarele începea să apună.

— A fost distractiv şi-aşa mai departe, a zis Courtney, după ce s-a calmat, dar ce mama naibii o să facem cu toate celelalte rahaturi?

— Ţi-am spus: am eu un plan.

M-am ridicat şi-am intrat la loc în casă.

— Hai, mai întâi, să ne uităm la facturile alea.

Eu şi Courtney am început să calculăm totul. Ne-a devenit clar că, odată ce se îmbolnăvise, mama nu mai putuse să facă față. Am bănuit că din pricina amoniacului din sânge. Unele facturi nu fuseseră plătite de trei luni. Ryan a dat buzna în cameră, întrerupându-ne.

— Hei, e un taxi afară, ne-a anunțat el, intrând în fugă în cameră. Şi o doamnă bătrână s-a dat jos din el.

Chiar în clipa aceea, s-a deschis uşa cu plasă.

— Iartă-mă că am întârziat, Lisbeth. Nu mi-am dat seama c-o să fie aşa un chin să plec de la casa de boşorogi, a zis Buni intrând şi lăsându-şi geanta pe un scaun.

Era mai senină şi mai plină de energie decât o văzusem vreodată.

— Betty a fost cât pe-aci să facă infarct. Am crezut că, până la urmă, o s-o interneze.

Courtney o privea pe Buni absolut uimită.

— Bună ziua, Courtney, i-a spus Buni şi şi-a deschis larg brațele.

— Buni, a răspuns sora mea spăsită.

Părea pe punctul să izbucnească în plâns, dar, în loc de asta, a dat fuga să primească o îmbrățişare din aceea specială, o îmbrățişare în care inimile se contopeau.

— Ry, salut-o pe bunica, a zis Courtney.

Ryan se retrăsese deja în sufragerie, unde lucra cu degetul pe manşa jocului.

— O secundă! Sunt în mijlocul unui raid, a strigat el.

— Cum ai spus, tinere?

Buni s-a dus la televizor.

— A, salut, a zis, în sfârşit, Ryan şi a revenit la joc.

Buni a ocolit televizorul şi s-a oprit în partea opusă.

— Hmmm. Ia să vedem cum merge chestia asta.

S-a aplecat şi a smuls cablul televizorului din perete.

— Hei, ăla e jocul meu!

Ry era şocat.

— Ei, poate că o să te mai joci după ce punem casa în ordine. Să începem cu camera mamei voastre, ca să am şi eu unde să dorm în noaptea asta.

Buni l-a prins bine de încheietură pe Ryan şi l-a condus spre scară. Courtney a căscat ochii şi, amuțită de surprinză, s-a întors spre mine. Eu am ridicat din umeri.

— Hei, Buni, a spus sora mea, pot să te ajut şi eu?

— Desigur, draga mea.

Bunica mi-a făcut cu ochiul când toți trei au pornit-o pe scară, în sus. Am dat să-i urmez, dar ea m-a oprit.

— Tu du-te la spital, draga mea. Ştiu că ai nişte lucruri importante de rezolvat.

48

În seara aceea, când am sosit, spitalul era cufundat în linişte. Mama fusese mutată într-o altă secție, aşa că mi-a luat puțin timp s-o găsesc. Dar până şi voluntarul de la Informații părea să ştie că eram fiica Ellei Wachowicz, aşa că am fost condusă la salon, cât de repede s-a putut.

Când am trecut pe lângă biroul asistentelor, toate asistentele, infirmierele şi doctorii erau cu ochii pe mine. Câteva persoane m-au salutat din cap.

Când am ajuns în salonul mamei, asistenta Brynner tocmai ieşea pe uşă.

— Mama ta o să fie aşa de fericită să te vadă, mi-a spus ea, cu vocea aceea hârâită.

— Cum se simte? am întrebat-o.

— Trebuie să-l las pe doctorul Newton să te pună la curent, mi-a răspuns ea. Dar acum nu e de serviciu.

— Am vrut să spun: în ce stare e? Înțelegeți...

— Înțeleg. Acum am renunțat şi eu, mi-a mărturisit asistenta Brynner.

Şi a ridicat o mână ca să-mi arate. Mâna îi tremura.

— Poate că e de la toată cafeaua pe care o beau ca să nu simt. Dar i-am promis mamei tale că nu va face asta singură. Pentru mine nu e chiar aşa de rău. Eu încă mai am un soț acasă.

Doamne, eram hotărâtă să nu plâng.

— E în regulă, draga mea. Du-te şi fă-o fericită pe mama ta, mi-a zis ea, izbutind să zâmbească. O să mă întorc puțin mai încolo să-i dau un sedativ.

Când asistenta Brynner a plecat, am tras adânc aer în piept şi am intrat în salon. Mama stătea în capul oaselor; toate cateterele şi monitoarele fuseseră luate, iar ea citea ziarul.

— Bună, mamă, am spus.

Mama s-a uitat la mine urât, de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Cunoşteam privirea asta. Nu era de bine. M-am aşezat în tăcere şi am aşteptat. În primele momente, mama nu a spus nimic. Deja avea fața mai puțin umflată, iar petele roşii îi dispăruseră. Acum însă era pământie şi părea obosită.

— Deci care-i povestea cu facultatea?

Am închis ochii ca să-mi adun curajul.

— Nu mă duc, am spus.

Mama a lăsat ziarul din mână şi s-a încruntat de parc-ar fi vrut să sară din pat şi să mă strângă de gât. Îmi dădeam seama că se străduia să nu se înfurie. Tot trupul îi era încordat.

— Ăsta e *planul*, a spus ea.

— Ştiu, mamă, eu…

— Nu ştiu ce-o să se întâmple cu mine, a continuat ea, nelăsându-mă să termin. Mă țin aici şi nici măcar n-am idee dacă o să mai fiu lăsată să muncesc.

Ochii îi luceau, de parcă ar fi avut lacrimi. Dar mama era prea dură ca să se dea în vileag. Realizam că nu suporta starea aceea lacrimogenă. A întors capul ca să-şi şteargă lacrimile în tăcere. Pentru prima dată, dădea impresia de vulnerabilitate.

— Ți-au spus ei asta?

— Glumeşti? Acum, că au aflat, n-or să mă mai angajeze la loc. De ce? Ai devenit, brusc, vreun expert? m-a întrebat ea.

— Mamă, trebuie să te lase să munceşti. Atât timp cât intri într-un program gen AA şi te faci mai bine, nu te pot concedia.

Voiam s-o țin de mână sau s-o îmbrățişez. Am început să mă apropii de ea, dar nu ştiam dacă mama avea să mă lase.

— De unde ți-a venit ideea asta?

Îşi recuperase dispoziția răutăcioasă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Am discutat cu Buni. E la noi acasă, i-am răspuns, conştientă de impact.

— Cum?!

— Da, e ca un adevărat sergent, a început să pună casa la punct, pentru întoarcerea ta, iar pe Ryan l-a obligat să meargă să termine şcoala de vară. Courtney o ajută şi ea.

Asta a amuțit-o pe mama. Am rămas tăcute pentru mult timp. Mi s-a părut o eternitate.

Mama tot clătina din cap – nişte încuviințări micuțe – uitându-se în gol. Era aşa de obosită că, de câteva ori, i s-au închis ochii. Totul părea să o împovăreze şi am realizat atunci că nu aveam nici cea mai vagă idee ce era în mintea ei.

— Da, Buni a încercat să mă sune de câteva ori, a spus ea într-un final.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, mi-a răspuns, de parcă întrebarea mea ar fi fost absurdă.

— Ei, a venit vremea să începeți din nou să vorbiți pentru că eu n-o să mai fiu acolo.

Am aşteptat să proceseze informația.

— Ai nevoie de ajutorul ei.

— Şi unde o să fii? m-a întrebat mama, dar n-am mai apucat să-i răspund, pentru că pe uşă a intrat asistenta Brynner.

— Ella, nu e extraordinar că fiica ta a venit să te viziteze? a spus ea, în timp ce-i aranja mamei pernele şi-i întindea patul.

Mama a tăcut mâlc.

— Nu-i lua în seamă faţa morocănoasă, mi-a zis asistenta Brynner. Aşa i-a rămas înţepenită. În realitate, e fericită că eşti aici.

Mi le închipuiam pe aceste două femei formidabile stând împreună şi tocând pe toată lumea.

Mama a continuat să tacă în vreme ce prietena ei i-a dat un pahar cu apă şi nişte pastile, care am presupus că erau sedative. M-am tras lângă măsuţa de la perete, acolo unde mama nu putea să mă vadă şi am scos plicul cu câştigul de la poker. Am luat douăzeci de bancnote de o sută de dolari şi i le-am pus în geantă, sperând că, într-o mică măsură, gestul acesta avea să compenseze banii pe care îi irosise pe pregătirea mea pentru facultate.

Când să mă ridic să plec, mama dădea să adoarmă.

— N-am terminat de discutat pe tema asta, Lisbeth, mi-a spus ea, chinuindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

— Ştiu, mamă. Odihneşte-te. Mă întorc curând.

49

Murături pané, untură şi brânză. Acestea au fost primele mirosuri care m-au izbit când am intrat pe uşă la The Hole.

Toată lumea era atât de ocupată, încât nimeni nu m-a observat. Era ca o scenă dintr-un film, când participi la propria ta înmormântare. Era uşor de văzut că The Finer Diner îşi vedea de viață absolut perfect şi fără mine – de parcă aş fi fost ştearsă şi n-aş fi existat niciodată.

— Două vite cu bacon şi brânză cheddar, masa unsprezece, am auzit-o pe Buela zicând din bucătărie, pentru ca apoi să sune din clopoțelul ăla enervant.

Brânză cheddar? Asta era o chestie nouă în meniu. L-am văzut pe Jake luând comanda şi am simțit că mi se strânge inima. M-am întrebat dacă de data asta avea măcar să stea de vorbă cu mine.

Era îmbrăcat cu un tricou mulat, jeanşi largi, fără curea, şi şorțulețul alb, pe care băieții îl purtau în locul celui roz. Nu voiam să recunosc, pentru că era mult prea ciudat, dar era ceva în faptul de a vedea un tip cu şorț care mă excita.

Crystal arăta foarte sexy cu cămaşa de serviciu înnodată, jeanşi scurți cu franjuri, şorț roz şi pantofi cu toc. Cine naiba poate să poarte pantofi cu toc când lucrează într-o cârciumă? Eu, cât ai clipi, aş fi căzut cu fața într-o farfurie cu tocană de vită şi porumb. Dar Crystal se descurca fără probleme. M-a durut când am văzut-o trecând şi aplecându-se peste umărul lui Jake, în felul acela familiar în care o făceam şi eu cândva.

— Ce cauți aici? m-a întrebat Buela.

N-o văzusem când apăruse în spatele meu.

— Ah, bună, Buela, i-am răspuns. Scuze că n-am mai venit. Acum am trecut pe-aici ca să-ți spun că trebuie să-mi dau demisia fiindcă mama mea...

— Nu poți să-ți dai demisia, m-a contracarat ea. Te-am concediat eu acum două săptămâni.

— Serios? N-am ştiut că...

— Nu te mai obosi. Nu mă interesează, mi-a retezat-o Buela şi a plecat înapoi la bucătărie. Ultimul cec e în dulap. Ia-ți lucrurile şi pleacă. Dar nu cumva să iei şi şorțul roz. Ăla rămâne aici.

De parcă ar fi existat cineva care să vrea să ia unul dintre şorțurile alea roz şi soioase. Poate că pe undeva, prin lume, erau mult-căutate, nişte suvenire din cârciumi americane autentice. Am trecut pe lângă biroul Buelei şi camera frigorifică şi apoi am dat nas în nas cu Jake. Nu ştiam dacă avea să-mi adreseze vreun cuvânt, aşa că am încercat să nu-l privesc în ochi.

— Bună, Lizzy, mi-a spus el cu voce caldă.

— Bună, Jake, i-am răspuns răsucindu-mă spre el.

Mă temeam că, dacă mă uitam în ochii lui, genunchii aveau să-mi cedeze.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu mama ta.

— O să fie bine. Mulțumesc pentru grijă.

— Şi tu? Tu cum mai eşti?

Ceva din blândețea vocii lui, din felul în care se rostogoleau cuvintele m-a făcut să ridic ochii spre el.

— Bine, i-am răspuns.

Privirile ni s-au întâlnit. Aveam multe de spus – de pildă, cât de mult îmi plăcea şuvița aia de păr negru pe care părea incapabil s-o cumințească sau felul în care tricoul îi cădea pe umeri – şi m-am întrebat dacă nu puteam totuşi s-o luăm de la capăt. Dar ochii albaştri-fumurii ai lui Jake au devenit serioşi şi, fiindu-mi frică de ceea ce gândea, n-am mai spus nimic.

— Ți-am simțit lipsa aici, mi-a spus el.

— Nu prea cred, i-am răspuns, izbutind să zâmbesc. Mi se pare că toată lumea se descurcă perfect şi fără mine. Dar mă bucur să te revăd pe tine.

— Da.

Apoi Jake a tăcut, a lăsat capul în jos şi a început să-şi studieze picioarele, aşa cum făcea întotdeauna când se gândea la ceva serios. Eu mă gândeam la rândul meu: mă chinuiam să găsesc formula corectă ca să-i spun că-mi părea rău pentru ceea ce se întâmplase şi să-l întreb dacă nu puteam să mai fim prieteni.

— În legătură cu ultima dată când ne-am văzut..., am izbucnit amândoi în acelaşi timp, împiedicându-ne în cuvintele celuilalt.

— Spune tu, am zis.

— Nu, scuze, n-am vrut să..., a spus el, fără să termine.

— Mie îmi pare rău, am continuat eu până la urmă. Îmi pare rău că ți-am ratat concertul. Îmi pare rău că am ajuns prea târziu. Îmi pare rău că nu mai suntem prieteni, mi-e dor să fiu prietena ta. Mi-e dor să mai stau cu tine şi cu Jess la cârciumă, dar bănuiesc că, de vreme ce Jess oricum nu mai e aici...

Am văzut că, din restaurant, Crystal nu ne slăbea din ochi.

— Hei, ştiu că ți-ai văzut de drum şi nu vreau decât să ştii că totul e în regulă, da? Adică e în regulă? Am fost prieteni, nu-i aşa?

— Prieteni?

Jake părea surprins să audă cuvântul ăsta. De parcă l-ar fi detestat sau ceva de genul ăsta, iar eu am început să mă tem c-avea să se înfurie.

— Asta ai crezut? a spus el, clătinând din cap, dintr-o parte în alta. Lisbeth, trebuie să înțelegi...

— Hei, amorezule! Am un restaurant de condus, a strigat Buela din față.

Jake s-a uitat peste umăr. Crystal i-a făcut semn să se grăbească.

— Suntem în regulă, Lizzy, a spus el frustrat. Ne mai vedem. Trebuie să plec.

— Ne mai vedem.

Am dat din lac în puț, m-am gândit.

Poate că o plecare în Hamptons era totuşi cel mai bun lucru. Mai ales ținând cont că nu aveam nici un serviciu, mama era în spital, iar Jake nu mai era în peisaj.

Am sunat-o pe Tabitha să-i dau vestea. A început să chițăie aşa de tare, c-am fost nevoită să îndepărtez telefonul de ureche.

— O să ne distrăm de minune în Hamptons! a zis ea şi a început iar să chițăie.

50

— Eşti sigură? m-a întrebat Jess, ținând în mână foarfeca şi o bucată din părul meu.

— Taie.

Prietena mea a aşezat foarfeca la câțiva centimetri de vârful părului.

— Aici? m-a întrebat.

— Mai sus.

— Dar părul tău... poți să-l porți în atâtea feluri, m-a implorat ea.

În oglinda ieftină şi înaltă, pe care o sprijinise de perete, Jess îmi vedea expresia.

— Şi mai mult? m-a întrebat.

— Şi mai mult.

Jess a oftat. Nu pentru că nu ar fi ştiut cum să tundă. Ea şi mama ei puteau să tundă pe oricine, oricum; atât doar că, în South End, nu veneau prea multe doamne care să solicite tunsori Pixie sau Elfin. Şi, cu toate că se tundea singură de ani de zile şi se vopsea în roz sau turcoaz, Jess îmi admirase întotdeauna părul lung, pe care îl păstrasem neschimbat din şcoala generală.

— Eşti sigură?

— Sunt foarte sigură. Tunde tot.

Şi Jess a început: primele fâşii de păr au căzut pe podea.

Stând în mijlocul mansardei lui Jess din Chinatown, în vreme ce foarfeca lucra, am admirat cum îşi aranjase prietena mea apartamentul. Totul era mobilat aproape în totalitate cu lucruri pe care le găsise pe stradă. Şi toate obiectele aveau un scop care serveau simțului ei estetic şi creațiilor vestimentare la care lucra. Îți dădeai seama că Jess petrecuse nopți lungi, prelunginte până în zori, lucrând acolo. Pereții albi erau punctați cu mâzgălituri, desene şi post-it-uri. Toate notițele aveau un singur subiect şi doar unul – noua linie de rochii.

Desenele rochiilor erau uneori schițate direct pe pereți, alături de mostre de țesături, care erau lipite cu scotch sau prinse cu piuneze. În apropiere erau notate fragmente din jurnalul lui Jess, pe care ulterior le broda pe tivurile rochiilor.

Deasupra uşii de la intrare, prietena mea scrisese: *Şi-a pus pe cap tichia de gânditor şi a intrat pe uşă împleticindu-se, dar în minte nu-i venea decât tabla înmulțirii.*

Şi deasupra oglinzii de la baie: *Când ți se rupe inima, cioburile se risipesc. Apar apoi, pe neaşteptate, în fundul gropii pe care o sapi sau prinse în cusăturile rochiei.*

A sta în mijlocul apartamentului lui Jess este ca şi cum te-ai afla în creierul ei.

— Bărbia în jos, te rog, mi-a cerut ea, întrerupându-mi gândurile cu un ghiont în spate. Deci? Sunt convinsă că ai vreo nouă aventură să-mi povesteşti.

Ce se întâmplă de, atunci când te tunzi, simți nevoia imediat să-ți mărturiseşti până şi cele mai ascunse secrete? După cum prevăzuse Jess, Sarrah, iubita cea băgăreață, dispăruse, aşa că am dat drumul relatării – întâlnirea stranie de la St. Regis, imaginea înfricoşătoare a lui Robert Francis în halat de baie, ținându-l pe Morris în lumina din pragul uşii, seara de poker cu ZK şi sărutul de lângă taxi.

Am povestit totul. Jess avea o expresie uluită şi era uşor îngrijorată.

— Mama mi-a zis că mama ta s-a întors acasă, a adăugat prietena mea, continuând să taie.

— Da, i-au dat trei zile în care să se întremeze înainte să demareze procedura de aprobare pentru un ficat nou. Asta dacă se califică. Dar a intrat în programul de dezintoxicare din spital şi, în sfârşit, se duce la întâlniri AA de două ori pe săptămână. E absolut incredibil, am spus.

— Şi Buni? m-a întrebat Jess, în timp ce eu mă uitam cum ultima bucată zdravănă de păr cădea pe podea.

— A plecat de la cămin şi stă în camera mea. Dacă-ți poți închipui. Cel puțin, vorbesc una cu alta. Mama e dificilă, dar nici Buni nu e mai prejos.

Acum că bucățile mari de păr dispăruseră, Jess mi-a adunat pletele pe față şi a început să taie din nou. Eu am pufnit, ca să scap de şuvițele de pe față, dar ea le-a pieptănat la loc – cred că nu voia să văd ce-mi făcea. Asta mi-a adus aminte de felul în care frizerul italian i-a tuns părul lui Audrey în *Vacanță la Roma*. Toți fanii lui Audrey ştiu că tunsoarea din frizeria de pe via della Stamperia, de lângă Fontana di Trevi, a făcut-o celebră. Pentru totdeauna.

După *Mic dejun la Tiffany*, *Vacanță la Roma* era filmul meu preferat cu Audrey. Îl văzusem aproape de tot atâtea

ori. Aş fi dat orice să merg în Italia, să mă plimb cu un scuter Vespa, împreună cu un tip precum Gregory Peck, care să se țină de mijlocul meu. Fireşte, aş fi dat orice şi doar să merg în Italia. Filmul acesta a reprezentat marea şansă a lui Audrey, dar, aşa cum se întâmplă în multe dintre poveştile legate de showbiz pe care le citim, scenariul n-a fost scris pentru ea. Rolul ei ar fi trebuit să fie jucat de Elizabeth Taylor, iar în locul lui Gregory Peck ar fi trebuit să fie Cary Grant.

La vremea aceea, Audrey era doar o actriță aspirantă, care dădea o probă pentru un regizor pe care nu îl cunoştea. I-am văzut pe YouTube proba pentru *Vacanță la Roma*. În înregistrare, până în clipa în care regizorul strigă stop, vezi o Audrey potolită şi demnă care îşi joacă scena. Din fericire, cameramanul a lăsat aparatul de filmat să meargă şi astfel, în timp ce Audrey povesteşte despre război şi despre reprezentațiile de balet pe care le-a dat în beneficiul Rezistenței, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, i-a surprins adevărata personalitate. Istoricii de film au spus că tocmai filmarea aceea neregizată a fost cea care a făcut-o să câştige rolul.

Din punctul meu de vedere, cea mai minunată parte a filmului e scena cu tunsoarea. În ea, chiar sub ochii mei, Audrey se transformă din prințesa hollywoodiană tipică,

țeapănă şi plicticoasă într-un personaj nou creat, care a redefinit conceptul de glamour. Cu fiecare şuviță care cade pe podea, ochii lui Audrey se măresc încântați, iar şarmul, inocența şi trăsăturile ei delicate ies din ce în ce mai mult la lumină. Când frizerul termină treaba, Audrey e eliberată şi starul, pe care am ajuns ulterior să-l cunoaştem, s-a născut.

Eu nu aveam țeluri atât de înalte cu tunsoarea mea. Simțeam doar că venise vremea să mă lepăd de imaginea de fată bună şi să devin ceva mai mult de-atât.

Complet absorbită, Jess se învârtea în jurul meu, ca să dea formă tunsorii şi să-mi aranjeze şuvițele. Prietena mea nu făcea nimic cu jumătate de măsură. Se mişca împrejur, ciupind din foarfecă asemenea unui sculptor, astfel încât să-mi ajusteze tunsoarea urmând linia capului. Fiecare tăietură micuță crea o mişcare ascendentă, îndepărtând părul de pe ceafă şi aducându-l spre în față, ca să-mi încadreze chipul.

Prin breton, vedeam şifonierul deschis, în care erau atârnate rochiile. Mai existau încă piese provenite de la Buni pe care nu le purtasem. Rochii modificate, semnate Chanel, Lilli Ann, Chez Ninon şi a alții. M-am gândit că pe acelea aveam să le iau în Hamptons.

Lângă rochiile lui Buni se aflau capodoperele Designerului X. Şifonierul dădea pe-afară de piese făcute din materiale delicate – de exemplu, o rochie din şifon şi dantelă. Hainele aveau multe detalii florale, volane, ba chiar şi paiete. Rochiile lungi, brodate, se împleteau cu unele graţioase, până la genunchi, din tul. Toate erau scoase în evidenţă, fie cu o curea cu ţinte, fie cu o geacă de motociclist, plasate ici şi colo.

Nu-mi venea să cred cât de multe rochii reuşise Jess deja să termine. Mă întrebam dacă dormea vreodată.

— Isak nu-mi mai dă pace din cauza ta, am spus, printre şuviţele de păr de pe faţă.

Voiam s-o fac să-mi spună ce simţea în legătură cu prezentarea de modă.

— Nu văd cum aş putea să-l ţin departe. A început să-mi ceară asta şi pe blog. Vreau să spun că nu înţeleg de ce nu vrei să te întâlneşti cu el acum.

— Pur şi simplu, nu sunt pregătită, mi-a răspuns ea.

— Şi când o să fii pregătită? am întrebat-o.

— Nu ştiu, mi-a zis ea epuizată. Poate atunci când totul o să fie perfect. Presupun că depinde de felul în care o să decurgă prezentarea.

— Eşti nebună! Isak *trebuie* să-ţi vadă prezentarea.

— Lisbeth, nu pricepi. Un designer n-are decât o singură şansă şi, dacă nu e pregătit atunci când îi sunt văzute creațiile, nu mai există cale de întoarcere. E ca şi cu o rochie – totul ține de prima impresie. Dacă, după asta, ai profunzime şi talent şi meşteşug, foarte bine, dar dacă la prima impresie ai eşuat, atunci ai eşuat cu totul.

— Sunt convinsă că tu o să fii pregătită.

— O să vedem. Acum taci nițel, ca să încerc să-ți termin tunsoarea.

Şi Jess mi-a tăiat şuvițele laterale, din jurul urechilor, ceea ce mi s-a părut straniu, fiindcă nu-mi simțisem urechile libere de nici nu mai țineam minte când. Ultimele mişcări ale prietenei mele au îndepărtat bucăți întregi din mult-iubitul meu breton, care a devenit astfel mai uşor şi mai scurt. Cu siguranță că acum nu mai puteam să dau înapoi. Am admirat rezultatul în oglindă: o tunsoare foarte scurtă, feminină, cu tuşă pufoasă.

— O să meargă de minune în Hamptons, am decis.

— Cum?

Jess practic a scăpat foarfeca din mână.

— În Hamptons, am repetat. Tabitha m-a invitat să merg cu ea pentru câteva zile.

— Dar prezentarea...

Jess nu şi-a mai încheiat propoziția. Părea obosită.

— O să-mi ratezi prezentarea.

Vocea ei transmitea sentimentul fatalităţii.

— Nu, o să mă întorc la timp, am insistat eu. Doar nu plec în altă ţară.

Nu mă aşteptasem la reacţia aceea din partea ei.

— Am o presimţire rea.

— Dar nu ai stabilit încă nici data, nici locul, nu?

— Nu încă, dar când o să facem prezentarea, totul o să se petreacă repede. Şi în acelaşi timp.

— Iar eu o să fiu acolo, am adăugat. Şi oricum, toate postările şi promovarea o fac on-line. În felul ăsta, s-ar putea să stabilesc chiar mai multe conexiuni. Donna Karan e acolo şi toţi ceilalţi.

— Lisbeth, ce se întâmplă? Doar nu devii şi tu ca ei, nu? m-a întrebat Jess, cu o sclipire tristă în ochi. Te duci să-ţi petreci vara în Hamptons. O să te laşi ameţită de casele lor de milioane de dolari şi de vieţile lor.

— Nu, deocamdată m-am descurcat, i-am spus, întrebându-mă totuşi dacă răspunsul meu suna adevărat. Ascultă-mă, oricum trebuie să organizăm prezentarea ca un show pop-up, nu crezi? În felul ăsta, o să atragem mai mult atenţia, am adăugat.

— Ah, eu nu ştiu ce înseamnă asta, tu eşti regina promovării. Tot ce ştiu e că mai am de terminat două rochii.

Că trebuie să găsesc manechine şi să le testez. Că trebuie să fac probe. Totul înainte să înceapă Fashion Week. E prea mult.

Jess părea să-şi fi pierdut speranța.

Ducându-mă la şifonier, am scos câteva rochii ca să văd în ce stadiu se afla prietena mea.

— Sunt fantastice, am exclamat. Te-ai depăşit pe tine însăți, Jess.

Absolut fiecare rochie purta amprenta ei – frazele din jurnal cusute pe tiv.

— Ai creat o întreagă viziune. Vai, Doamne, asta...

Am luat o rochie portocaliu-pal, din şifon, cu o fustă strâmtă, din mătase roz. La fel ca prima piesă din serie, aceea neagră, cu fulgi de zăpadă, şi aceasta avea tot un design dual – la exterior, şifon de poveste, dedesubt, satin sexy. Tivul asimetric dispăruse, iar noul concept coloristic îți sărea în ochi.

— Asta e rochia-semnătură, am spus, aproape cu răsuflarea tăiată. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ai putea s-o reproduci într-o mie de culori diferite şi formula tot ar funcționa. Lui Isak o să-i placă la nebunie. Tuturor o să le placă.

— Da, mă rog, a zis Jess şi s-a trântit pe pat.

Suna de parcă ar fi suferit prea tare ca să se mai gândească la asta.

Mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am dezbrăcat până la desuuri. Trebuia să văd dacă rochia se simțea la fel cum o vedeai. Mi-am tras pe mine fusta strâmtă, de satin, de dedesubt. Mă simțeam sculptată, aproape la fel cum mă simțisem prima dată, în rochia lui Audrey, semnată de Givenchy. Am luat apoi fusta de deasupra şi bluza şi am simțit intimitatea iluziei – modelarea trupului pe dedesubt, dar combinată cu libertatea mişcărilor – o construcție absolut perfectă.

Rochia împletea două stări contradictorii – la exterior, era eterică şi relaxată, iar dedesubt era strâmtă şi se mula pe trup. Emana sexualitate şi siguranță de sine, frumusețe şi putere, simplitate adaptată țesăturii. N-am putut să nu mă întreb de ce nimeni altcineva nu mai imaginase aşa ceva. Era uşor de purtat, chiar şi cu fusta strâmtă de satin, de dedesubt, iar asta îmi indica faptul că nu putea să fie creată decât de o femeie.

Pe chipul lui Jess a apărut un zâmbet mic când m-a văzut făcând piruete în fața oglinzii, dar mi-am dat seama că prietena mea se îndepărta de mine – trebuia să fac ceva imediat.

— OK, măsurători. Probe. Planuri. Rămân la tine în noaptea asta şi probez totul. Ne apucăm de treabă chiar acum, am spus. Pentru marketing şi de planificare o să lucrez în Hamptons, pe parcursul următoarelor câteva zile. Tu trebuie doar să dregi busuiocul cu Sarrah atât cât să faci rost de nouă sau zece manechine deosebite, de la şcoală.

— Ahh, ține-mă Doamne, a gemut Jess.

— Apoi o să mă întorc cu câteva zile înainte, punem totul la punct şi ne asigurăm că followerii de pe blogul meu şi Isak vor fi prezenți la show.

Jess mi-a aruncat o privire piezişă, încercând să-şi dea seama dacă vorbeam serios.

— Haide, leneşo, să ne punem pe treabă, am îndemnat-o, îndreptându-mă spre pat şi ridicând-o în picioare.

După care m-am îndreptat spre aragaz, să fac o cafea.

În noaptea aceea am probat toate piesele. Una după cealaltă, toate rochiile erau spectaculoase. Era ca şi când aş fi trăit aievea un basm sau ca în copilărie, când mă jucam de-a prințesa. Totul era cool, feminin şi uimitor.

Jess îşi nota toate ajustările.

Am gândit ordinea prezentării plasând rochia portocalie, de şifon, la final, iar eu mi-am limpezit nişte prime idei în legătură cu lista de invitați.

O mare problemă, care trebuia rezolvată, era stabilirea locului unde se va desfăşura prezentarea. Jess aştepta încă să primească un răspuns în privința auditoriumului de la FIT. Şcoala se afla în perioda mai uşoară a sesiunii de vară şi prietena mea spera că unul dintre profesori avea s-o ajute să primească sala. Dar eu am insistat că show-ul trebuia să se țină undeva în afara şcolii. Jess nu părea să înțeleagă de ce.

— Fiindcă Designerul X nu merge la şcoală, i-am explicat. Designerul X trebuie să pară complet format, apărut de nicăieri şi să fie neînchipuit de fantastic.

— Atât doar că Designerul X nu există nicăieri decât pe blogul tău, m-a contrazis Jess obosită. Sunt doar o studentă la Fashion, în anul I, din New Jersey, care are prima ei prezentare de modă independentă. Nu sunt „complet formată” şi n-am nici relații extraordinare.

— Jess, tu eşti mai mult decât atât. Nu e suficient să creezi o colecție grozavă – trebuie să faci vâlvă ca să captezi atenția cui trebuie.

Pe moment, am încercat să găsesc alternative.

— Sarrah nu lucrează pe undeva, într-o galerie de artă? am întrebat-o.

— Te rog, mai lasă-mă cu Sarrah, mi-a zis Jess, clătinând din cap.

Nu-mi plăcea deloc că o tot aduceam în discuție pe Sarrah, dar eram hotărâtă să fac în aşa fel încât debutul lui Jess să fie incredibil şi ştiam că Sarrah, fiind atât de îndrăgostită de ea, avea s-o ajute.

— Da, lucrează la Below the Line. E un spațiu din ăla de artă, cu vitrină la stradă, de sub High Line. Dar nu putem să ne facem griji pe tema asta mai târziu?

Vedeam că lui Jess începeau să i se închidă ochii. Părea copleşită de tot.

— Sarrah trebuie să obțină acordul pentru ca prezentarea să aibă loc acolo, am spus. Şi trebuie să fie în afara calendarului oficial. Poate la Fashion's Night Out – adică peste cinci zile – când toată lumea e în oraş şi presa încearcă să găsească un subiect bun. Ceva nou. Poți să fii gata până atunci?

Cam în perioada primului nostru an la Liceul Montclair, Anna Wintour, de la *Vogue*, a demarat Fashion's Night Out, în New York City. Fiind perioadă de recesiune, Anna Wintour spera să-şi salveze industria şi să ajute la creşterea vânzărilor în magazinele de retail din Manhattan.

De îndată, acest eveniment a căpătat o amploare internațională şi a devenit un preludiu la Fashion Week. Toate magazinele de îmbrăcăminte din oraş rămâneau deschise până la miezul nopții şi ofereau gratis şampanie.

Era o noapte excelentă pentru happening-uri şi alte evenimente neconvenționale, demne de a deveni ştiri de presă.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Jess epuizată.

— Show-ul propriu-zis o să dureze o jumătate de oră. Promite-mi c-o s-o rogi pe Sarrah!

— E prea mult. Nu pot să-ți promit nimic în secunda asta. Sunt prea obosită, mi-a zis ea, prăbuşindu-se pe pat.

M-am aruncat şi eu alături de ea. Amândouă eram pe punctul de a adormi.

Jess s-a întors să se uite la mine. Ne-am privit în ochi, în vreme ce ea îşi admira opera din părul meu.

— Eşti cea mai bună prietenă... din lume, mi-a spus.

— Nu, am început eu, niciodată n-o să pot să mă compar cu tine.

Dar prietena mea nu m-a mai auzit.

Jess adormise.

Jess a mea. Apoi am adormit şi eu.

A doua zi dimineață, m-am trezit devreme. Am lăsat-o pe Jess să doarmă în continuare. M-am dus în vârful picioarelor la dulap, am îndesat câteva din rochiile modificate ale lui Buni într-o husă de haine şi-apoi am umplut una dintre gențile uriaşe ale lui Jess cu pantofi şi

poşete. Dacă eu şi Tabitha aveam să petrecem în fiecare seară, vreme de cinci zile la rând, eram pregătită.

Eram gata să plec, când am realizat că Jess mă urmărise în tot timpul ăla.

— Culcă-te la loc – ai nevoie de odihnă, i-am spus.

Dar ea s-a dat jos din pat şi s-a dus la şifonier. A ales una dintre rochiile ei cele noi. Era prima pe care o probasem, rochia-semnătură, aceea portocaliu-deschis, din şifon, cu fusta strâmtă, de mătase, într-o nuanță de roz.

— Ia-o, mi-a spus ea, desfăcând fermoarul husei şi aşezând rochia înăuntru.

După care s-a întins să se trezească.

— Cum s-o iau? am întrebat.

— E o rochie extraordinară. La o petrecere, o să fie fabuloasă. Să nu-mi spui că, atât timp cât o să fii acolo, n-o să te duci la nici o petrecere.

— Dar e un design original, poate cea mai importantă rochie din colecția ta, am spus. Trebuie să apară în prezentare.

— Exact pentru asta şi vreau să o iei.

Jess şi-a pus cafea şi s-a aşezat pe taburetul pe care stătusem eu în seara precedentă, când mă tunsese.

A luat o gură zdravănă de cafea şi m-a privit peste buza ceştii.

— S-o aduci înapoi, da?

51

Era o dimineață de joi, senină şi cu cer albastru, iar eu mă simțeam de parcă aveam să călătoresc către o altă lume. M-am urcat în The Hamptons Jitney pe Fortieth Street, împreună cu hoardele estivale – surferi urbani, juniori bogați îmbrăcați în roz şi verde, adolescenți veseli şi dichisiți, cu genți de voiaj Vera Bradley şi un fan al muzicii anilor optzeci, care asculta la căşti „Small Town Girl” atât de tare, încât auzeam fiecare cuvânt al melodiei.

Însă nimic nu putea să tulbure liniştea şi emoția momentului: faptul că fugeam din oraş ca să vizitez Edenul neexplorat din The Hamptons. Mă rog, neexplorat de mine.

The Jitney era doar un autobuz, dar, sinceră să fiu, părea un mijloc de transport pentru clasele privilegiate: existau însoțitori care se ocupau de toate problemele tale şi-ți ofereau cele mai bune brioşe şi batoane cu cereale, pe lângă suc de portocale, apă şi Wi-Fi, esența vieții pentru orice blogger.

Când am ajuns la banda de ieşire 70, peisajul şi aerul s-au schimbat. Am trecut prin oraşele Southampton, Water Mill, Bridgehampton, Sagaponack, Wainscott şi East Hampton. Aşa cum priveam pe fereastra autobuzului, mi se părea că fiecare oraş era şi mai aproape de ideea de vacanță

decât precedentul. Peste tot creşteau hortensii. Florile albastre, mari, mă duceau cu gândul la doamne bătrâne şi biserici.

„În drum spre Hamptons. Dragul meu, o să fii şi tu acolo weekendul ăsta? ☺”, i-am scris lui Isak. Nu-l mai văzusem de ceva vreme şi trebuia să mă asigur c-avea să vină la prezentarea lui Jess. Am aşteptat un răspuns de la el.

„Bună! Nici că-mi pasă ☺ Am plecat în Italia şi mă întorc în NY pentru Fashion Week”, mi-a scris Isak. Se întorcea abia pentru Fashion Week? Asta era neplăcut. Dar, pentru că oricum nu ştiam încă exact când avea să fie prezentarea lui Jess, nu mai puteam să fac nimic altceva.

„Sper să te întorci la timp pentru Designer X;)”, i-am scris înapoi, ca să-i suscit interesul.

„Când?! Când?! ☺”

„Aflăm în ultima secundă;) Te anunț.”

Autobuzul a oprit în Amagansett. Am coborât, iar diferența dintre aerul parfumat artificial din autobuz şi aerul de lângă țărm era atât de revitalizantă, încât practic m-a amețit.

Când taxiul a oprit în fața palatului imens de lângă dunele de nisip, atmosfera plăcută a oceanului m-a învăluit: aerul era curat, sărat, cu iz de liliac şi mălin negru. Norii de

pe cerul de un albastru limpede erau deşi, dar nu amenințători.

O femeie zdravănă, într-o uniformă clasică de servitoare, în alb şi negru, mi-a deschis uşa ținând în brațe un Pomeranian care lătra şi se foia de zor – Galileo.

— Ne bucurăm foarte tare să vedem la dumneavoastră, mi-a spus ea tare, cu un accent rusesc pronunțat, peste lătrăturile lui Galileo. Domnişoara Eden a aşteptat la dumneavoastră cu nerăbdare. Numele meu e Zoya. Binevenită să fiți.

Femeia părea încântată, dar, când a lăsat ochii în jos şi mi-a văzut unicul troler şi husa de haine, s-a oprit alarmată.

— Au pierdut bagajele la dumneavoastră? Vreți sunat eu la ei? m-a întrebat.

Părea neliniştită că aveam atât de puține lucruri.

— Nu, nu, e în regulă, am asigurat-o zâmbind. Ăsta e bagajul meu.

— Aşa? Dar cu ce o să îmbrăcați la dumneavoastră? m-a întrebat ea, când am intrat în casă.

Am izbucnit în râs.

— Ah, poate mergeți la multe cumpărături?

Când am intrat în reşedința plină cu oameni vioi şi gălăgioşi, Galileo m-a mirosit şi şi-a adus aminte de mine. Deşi Tabitha nu era acolo, avea deja o mulțime de invitați.

Balty venise şi el şi trebuie să recunosc că mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, cu toate că încă îmi mai făcea ochi dulci. De data asta, cea care l-a readus cu picioarele pe pământ a fost sora lui, Flo.

— Tabitha mi-a spus c-o să fii aici weekendul ăsta, mi-a spus încântată.

Era îmbrăcată într-un superb costum de baie întreg, negru, iar pe cap avea o pălărie de paie roşie, uriaşă, cu boruri moi, care îi învăluia aproape tot corpul în umbră. Am observat că avea o piele sensibilă.

— Cred că o să fii foarte mulțumită de ceea ce am pregătit pentru tine, mi-a spus ea. Dacă ai un minut, putem să discutăm chiar acum.

În ochi îi apăruse o sclipire misterioasă. Abia aşteptam să aud ce avea să-mi spună. Până în clipa aceea nu realizasem cât de mult mă bazam pe ea.

Complet plictisit, Balty s-a îndepărtat de noi rapid. Eu şi sora lui ne-am aşezat lângă piscină şi-am început să tocăm despre click-through-uri, link-uri de e-book-uri, agregatoare RSS, AdSense, AdWords şi aşa mai departe. Concluzia: acțiunea avea să dureze, dar, dacă lucram împreună pas cu pas, postare după postare, puteam să dezvoltăm un flux de vizitare şi, probabil, un „brand” profitabil, care să merite,

pentru micul meu blog. Entuziasmul lui Flo Birkenhead era absolut contagios.

— Asta e ceea ce-mi place să fac! a exclamat ea.

Ochii îi străluceau sub pălăria voluminoasă, care se lățise deasupra ei precum o ciupercă în flăcări. Îmi dădeam seama că era sinceră. Ideea că, inițial, puteam să câştig trei sau patru mii de dolari pe lună – sumă pe care Flo o considera neglijabilă – era ceva extraordinar pentru mine. Asta era cel puțin dublu față de cât aş fi câştigat muncind la The Hole, cu un program de patruzeci de ore pe săptămână.

Eu şi Flo am stat de vorbă ore bune, timp în care prin casă s-au preumbluat zeci de invitați. Oamenii înotau în piscină, dormeau, arşi de soare, pe colțarul din sufragerie, urmăreau US Open-ul pe televizorul cu ecran plat şi se dădeau cu Quad-urile pe peluză, distrugând iarba frumos tunsă, ca să aibă ce repara grădinarii. Tabitha avea toate jucăriile din lume – un cinematograf cu zece locuri, rampă de skateboard, teren de tenis şi un spa complet echipat. Auzisem că, pe undeva, exista chiar şi o pistă dublă de bowling.

Curând, am început să amețesc. Trebuia să mă odihnesc. Zoya m-a condus la căsuța de oaspeți, care, pentru unii oameni, ar fi reprezentat o casă în toată regula. După ce a

insistat să-mi aşeze hainele în dressingul uriaş, m-am trântit pe pat şi am adormit.

*

— O să dormi toată noaptea? m-a întrebat Tabitha, zgâlțâindu-mă de braț, de parcă aş fi fost moartă.

— Noaptea? am spus zăpăcită, încercând să mă ridic în capul oaselor. Pe bune? Am crezut că e după-amiază.

— A fost, acum vreo patru ore, mi-a răspuns ea şi a luat o gură dintr-un amestec de alcool rece, pe care-l ținea în mână. Acum e noapte. Aşa se întâmplă întotdeauna. Mai întâi e după-amiază şi apoi e noapte. Iar acum e vremea să ne jucăm.

Şi mi-a dat un pahar cu o băutură, ceva cu tequila.

52

Sunt convinsă că există o diferență între „un eveniment”, „o acțiune caritabilă” şi o petrecere, dar eu n-aş putea să vă spun care e aceea. Am mers cu maşina în Bridgehampton, la o casă uriaşă, de pe malul apei, care era făcută din lemn şi sticlă. Am lăsat maşina Tabithei la un valet şi ne-am revărsat înăuntru împreună cu suita. Toți cei din grupul nostru erau deja beți.

Întreg lateralul casei, care dădea către ocean, era realizat din pereți culisanți de sticlă, în rame de mahon – toate

secțiunile erau complet deschise. Am privit ultimele raze portocalii şi purpurii ale soarelui care apunea deasupra golfului din apropiere. Un pod de sticlă traversa piscina în care se reflecta soarele. Tabitha părea să cunoască pe toată lumea şi nu i-a luat mult până să se îmbete cui. Oriunde te-ai fi întors, găseai sushi, un grătar, un bar şi, mereu, o mulțime de lume.

Ciudat era că nu reuşeam să-mi dau seama cine dăduse petrecerea şi dacă oricine putea să participe. Nu exista vreo gazdă şi nici vreo activitate care să focalizeze atenția oaspeților şi bănuiam că Tabitha nu-i cunoştea, de fapt, pe toți acei oameni la fel de bine pe cât o cunoşteau ei, din perspectiva celebrității sale.

M-am trezit făcând cu mâna, sărutând în aer şi făcând conversații ieftine cu un şir lung de persoane pe care nu le cunoşteam şi care nu aveau habar cine eram sau cine nu eram, ceea ce nu părea să deranjeze pe nimeni, în schimb era foarte obositor. M-am întrebat dacă aşa petrecea cealaltă jumătate. Cu mâncăruri fabuloase, în conace enorme, cu oameni pe care nu-i cunoşteau?

Tabitha nu putea să-mi spună nici măcar cine dăduse petrecerea. Am dezvoltat singură o teorie conform căreia proprietarul casei era chirurg estetician – grupul acesta de invitați părea să fie împânzit de femei care îşi reconturaseră

profund trupul prin metode chirurgicale. Până şi cele tinere aveau corpuri imposibile, din punct de vedere anatomic. Nu pentru prima dată, mă simțeam complet plată, doar că acum senzația era extremă. Măcar nu trebuia să suport în corp, pentru tot restul vieții, diverse soluții injectabile.

Am comentat cu Tabitha trupurile acelea exagerate, iar ea a râs şi a propus un joc cu băuturi: fiecare trebuia să dea peste cap un shot, când vedeam o femeie cu sânii măriți, şi două shoturi pentru fundul ridicat în stil brazilian. Era însă o idee proastă fiindcă exemplele erau prea multe. Apoi Tabitha mi-a povestit despre pachetul-ofertă pe care îl inventase un chirurg plastician din oraş, un cunoscut de-al ei: acesta oferea un număr nelimitat de proceduri de chirurgie plastică („în limite rezonabile”, suna oferta), inclusiv închirierea unei locuințe de lux în Hamptons şi o asistentă full-time pentru perioada de recuperare, cât şi un şofer, invitații la petreceri cu VIP-uri şi celebrități (alte petreceri, am presupus, alături de necunoscuți) şi buget pentru o nouă garderobă (deoarece, mi-am închipuit, un corp nou avea nevoie de haine noi, cu măsuri mai mici). Speram doar că persoanele care aveau să cumpere pachetul respectiv nu-şi făceau griji c-aveau s-arate umflate.

Am părăsit Bridgehampton-ul pentru o altă petrecere în Amagansett, nu departe de casa Tabithei. Aceasta era o

chefuială aniversară, dată în cinstea unei fete de şaisprezece ani, fiica unor prieteni de-ai ei. Dar nu ți-ai fi dat seama că era o petrecere pentru copii.

Adulții erau prezenți în număr mult mai mare decât copiii, iar adolescenți erau doar câțiva. Cu toții se învârteau cu o îngâmfare şi o siguranță de sine pe care am presupus că numai banii din fondul instituit de Tati puteau să le genereze. Privindu-i, mă simțeam intimidată. Fetele, multe dintre ele de numai treisprezece sau paisprezece ani, aveau pe ele tone de machiaj, cele mai strâmte rochii de lycra pe care le văzusem vreodată şi tocuri înalte. Doar ca să pară mai mature.

Tabithei nu i-a luat mult să-şi găsească un adolescent, pe Maxwell, şi cu asta a început şirul de probleme.

Pentru că se apropia noaptea, Tabitha s-a decis să-l ia cu noi. Eu m-am întrebat dacă mama lui n-avea să se panicheze şi să-l caute. Străbătând parcarea, treceam printr-un film porno cu maşini: Lamborghini-uri, Ferrari-uri, Bently-uri şi Aston Martin. Apoi am ajuns la limuzina Prințesei.

— Unde mergem acum? a întrebat Maxwell, aproape amețit, la braț cu Tabitha.

Cu siguranță realizase că dăduse norocul peste el. Vedetă pop beată, limuzină şi nişte adulți cărora nu le păsa

de limita de vârstă în privința alcoolului sau de coruperea unui minor. Oare câți ani avea băiatul ăsta? Cam cincisprezece?

— Hai să trecem pe la Talkhouse, a bolborosit Tabitha. Pe la ora asta ar trebui să se încingă atmosfera.

Mocha a tras în fața barului cu muzică live din Amagansett, Stephen Talkhouse, care aducea cu căsuța de vară dărăpănată a cuiva. Deşi era aproape două dimineața, mase de oameni se revărsau din şi în club şi se părea că o nouă trupă în vogă era pe cale să înceapă să cânte.

53

Tabitha a intrat pe uşa de la Talkhouse ca o furtună – bodyguardul masiv, de origine asiatică, de la uşă părea s-o cunoască şi ne-a făcut semn să trecem. Eram prea mulți, aşa că ne-a ştampilat mâinile fără ca măcar să ne mai numere, doar ca să scape de noi. Barmanul o ştia pe Tabitha, dar şi pasiunea ei pentru tequila, aşadar, imediat, ei i-a pregătit o margarita, iar nouă ne-a înşirat alte băuturi.

O mare varietate de oameni se revărsa în club pentru următoarea cântare – unii soseau în limuzine, alții pe jos. Un cuplu, care arăta de parcă tocmai ar fi sosit de la o nuntă, toasta cu alți invitați, inclusiv cu cavalerul de onoare şi trei domnişoare de onoare îmbrăcate în nişte rochii

purpurii hidoase şi identice. Alții erau în sandale şi jeanşi rupți. Era o amestecătură absolut eclectică.

Am fost surprinsă să-l găsesc pe Chase bând la barul din celălalt capăt al încăperii. Nu-l mai văzusem de la dezastrul cu paparazzi de la D&G şi operațiunea lui de salvare de pe ultima sută de metri. Cameramanul mi-a făcut cu mâna, eu i-am zâmbit şi atunci a pornit relaxat spre mine.

Dar, înainte să ajungă, totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Tabitha ajunsese deja la a doua margarita când asiaticul masiv, de la uşă, s-a îndreptat spre ea. Probabil că-l avertizase cineva de la bar, căci s-a dus direct la Maxwell, pasagerul nostru clandestin de vârstă evident minoră. Băiatul sorbea din băutură când bodyguardul l-a prins de mână ca să-l oprească. Pe chipul lui Maxwell a apărut expresia vinovată a omului care se aşteaptă să fie prins. La cincisprezece ani, n-a avut nimic împotrivă să plece. Însă Tabitha n-a fost de acord.

Când bodyguardul i-a cerut lui Maxwell cartea de identitate, Prințesa şi-a ieşit din minți. Poate uitase că puştiul n-avea decât cincisprezece ani, poate era prea beată de la parada de băuturi care alcătuia un şir umed şi amețitor întins pe la toate petrecerile pe unde fuseserăm şi acum nu mai ştia unde se afla sau poate că era atât de nesigură încât simțea nevoia să-l impresioneze pe puiul de

bogătaş îngâmfat. Oricare ar fi fost motivul, Tabitha era foarte indignată.

Asiaticul părea perfect capabil să se descurce cu Tabitha şi totul s-ar fi redus la o ceartă generată de alcool, dacă o femeie de la bar, nu mai puțin beată decât Tabitha, nu s-ar fi băgat şi ea. Totul era prea sonor, prea aglomerat şi s-a întâmplat prea repede ca eu să mai apuc să încerc s-o calmez pe Tabitha.

— Nu-şi face decât datoria, a urlat femeia în timp ce asiaticul asculta, cu fața împietrită, tirada Tabithei.

— Taci din gură, curvă ce eşti! a contracarat Tabitha, când prieteni de-ai femeii de la bar au dat s-o ia de-acolo.

Femeia şi-a pierdut echilibrul şi, din greşeală, s-a aplecat spre Tabitha, care şi-a ieşit din minți. Să fim cinstiți, în starea Tabithei, până şi o muscă bâzâind prin preajmă ar fi făcut-o să se simtă amenințată. Aşa că, în calitatea ei de Prințesă Pop beată criță, Tabitha s-a ridicat şi a pocnit-o pe femeie.

Aşa s-a declanşat haosul: Tabitha, Maxwell şi individa de la bar au fost scoşi afară. Mocha sărise deja din limuzină, deschisese portiera şi era gata să plece în grabă cu Prințesa.

Chase s-a luat după mine, căci eu o urmasem pe Tabitha afară. Nu ştiam dacă Maxwell era deja în limuzină sau nu,

dar, când m-am apropiat de maşină, pe partea dinspre stradă, Tabitha a coborât geamul.

— Haide, mi-a zis ea, hai să plecăm de-aici şi să mergem acasă la Robert. Acolo putem să facem ce vrem. ZK o să fie şi el acolo. Abia aşteaptă să te vadă.

Când am procesat informația, dându-mi seama că acasă la Robert însemna acasă la Robert Francis, am început să intru în panică. La ora 2 dimineața, ăla era ultimul loc unde aş fi vrut să merg.

— Eu cred c-o să rămân aici, cu Chase, i-am spus, cât de blând am putut.

— Cu cine?

Tabitha l-a studiat pe Chase prin aburii alcoolului.

— Tu eşti cameramanul.

— Da, eu sunt, i-a confirmat Chase, fără emfază.

— Te cuplezi cu un cameraman în loc să-l iei pe ZK Northcott? a mormăit ea beată, încruntându-se la mine de parcă aş fi fost o infractoare.

Chase a făcut imediat un pas înapoi. Am simțit că era jenat şi poate că avea o cu totul altă orientare.

— Tabitha, te rog, am spus, vrând să-i explic că eu şi Chase eram doar prieteni.

În clipa aceea însă Mocha a bătut în geamul despărțitor, ca să-i atragă atenția. Se apropia o maşină de poliție.

— Faci cum vrei, mi-a spus ea, după care a ridicat geamul, iar Mocha a demarat.

— Unde-a ajuns lumea dacă o vedetă pop nu poate să mai obțină o băutură pentru un amorez minor? a spus Chase, în timp ce priveam limuzina care se pierdea în beznă.

Am bănuit că Tabitha considerase că era mai bine să le dea explicații polițiștilor când n-avea să mai fie aşa de beată.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? m-a întrebat cameramanul. Ştii, Talkhouse e un antidot destul de bun pentru limuzine şi petreceri la vile, nu că eu aş merge vreodată la aşa ceva. Dar, după cum arăți, ție ți-ar prinde bine o schimbare.

— Sigur. De ce nu? am spus, ridicând din umeri.

Şi când te gândeşti că abia sosisem în ziua aia. Ah, era ora 2 dimineața. OK, cu o zi înainte.

Când Poliția din East Hampton a parcat maşina, noi ne-am strecurat din nou în club. Chase a luat două beri şi a găsit un loc în colțul scenei, în partea stângă a încăperii, lângă placa de sunet. Lumina roşie, intermitentă, de la maşina poliției se reflecta în ferestrele clubului, dar toți cei din interior păreau să fi uitat incidentul. Polițiştii s-au mulțumit să-şi limiteze investigația la persoanele din afara clădirii. M-am întrebat dacă aveau s-o mai caute pe Tabitha.

Tot clubul era atât de mic încât, dacă voiai, puteai pur şi simplu să faci un pas şi să urci pe scenă. Aceasta se afla la doar treizeci-şaizeci de centimetri mai sus de podea şi avea cam şase metri în lățime şi patru în adâncime. Tavanul era atât de jos, că puteai să-l atingi cu mâna dacă te ridicai pe vârfuri.

În partea din spate a scenei se găsea o imagine de fundal: fotografia veche, în tonuri sepia, a unui bărbat stoic, cu păr negru şi lung, cu cămaşa închisă până sus şi o eşarfă înnodată în jurul gâtului şi cu un baston, într-o mână, care ai fi zis că este o puşcă, dar nu era.

— Cine este? am întrebat.

— Stephen Talkhouse, mi-a răspuns Chase. A fost unul dintre ultimii şefi ai tribului de indieni Montaukett. Aici, unde ne aflăm noi, era pământul lor, înainte ca triburile Laurent şi von Furstenberg să-l invadeze.

Am râs.

— Şi pe tine ce te-aduce aici? m-am interesat.

— Am avut de filmat un eveniment caritabil şi treaba s-a prelungit pe o săptămână. M-am gândit să mai stau nițel, să mă bronzez puțin, poate chiar să mai prind vreo filmare înainte să mă întorc în oraş. Şi tu cu ce treabă ai venit?

Un val de nesiguranță m-a cuprins şi m-am întrebat dacă nu cumva lăsasem deja garda jos în fața lui Chase.

— Nişte probleme de familie care trebuie rezolvate în East Hampton, am minţit, sperând să par superioară. Apoi mă întorc în oraş pentru Fashion Week.

Ochii căprui şi iscoditori ai cameramanului s-au luminat. Apoi Chase şi-a trecut mâinile prin părul roşcat, ciufulit.

— Pentru Designerul X? m-a întrebat el, cu un zâmbet de hipster atotştiutor, care mi-a reînnoit temerile că omul mă mirosise.

— Da, am răspuns, fără să mai adaug nimic.

Chase îmi urmărea blogul. Îmi făceam griji în privinţa motivului. Câteva clipe mai târziu, energia din interiorul încins al clubului a crescut, în mod inexplicabil, în intensitate, când oamenii au început să bată din palme la unison. Toţi păreau să ştie că trupa era pe cale să urce pe scenă.

A apărut mai întâi un toboşar sexy. Acesta a fost urmat de un basist înalt şi lent, care mi-a amintit de Max, cel din trupa Tabithei, apoi de un clăpar şi de vocalist.

— La câţi fani au, trebuie să fie o trupă locală, a comentat Chase.

Vocalistul şi-a luat chitara în aclamaţii zgomotoase. Eu aproape c-am scuipat berea din gură.

Vocalistul era Jake.

Era îmbrăcat cu acelaşi tricou Blue Note Records albastru, pe care îl purta la The Hole. Le-a făcut un semn din cap băieților şi basistul şi-a coborât degetul pe gâtul chitarei, pe un intro melodic cu başi joşi. Jake a conectat patru cabluri groase, după care a apăsat pedala de distort. Instantaneu, toată lumea s-a ridicat în picioare, dansând şi cântând împreună cu el.

Piesa era una dintre acelea care se bazează pe o chitară clasică, genul de melodie pe care nu poți s-o mai uiți, un memento, precum deschiderea de la „Jessie's Girl" a lui Rick Springfield. Reacția imediată a publicului a cuprins întreg clubul. Puştii bogați şi localnicii dansau împreună.

Iar eu eram absolut uluită.

Jake n-avea idee că stăteam la câțiva metri distanță şi speram să nici nu mă vadă. La al doilea refren, rockerul a lăsat zgomotul trupei şi al publicului să crească treptat. Privindu-l cum se mişca, cu atâta grație şi forță, mi-am dat seama că nu mai puteam nici să înghit, nici să vorbesc, nici să respir. Nu mai puteam decât să-mi amintesc ce greşeli făcusem, începând cu faptul că, pur şi simplu, nu avusesem destulă siguranță de sine ca să cred că Jake Berns fusese realmente interesat de mine.

Totuşi, într-o singură privință, avusesem dreptate. Auzindu-i vocea tânjitoare şi caldă, am simțit că inima mi se

frângea. Trupa i s-a alăturat cu armonii pe voci răguşite, în vreme ce mătasea distinctivă a chitarei lui Jake se detaşa din linia melodică. De ce nu-i mărturisisem adevărul? De ce nu-i spusesem ce se întâmpla?

Văzându-l cum se mişca pe scenă, ca peştele în apă, am fost nevoită să recunosc faţă de mine însămi că întotdeauna fusesem iremediabil atrasă de el şi întotdeauna mă temusem de ceea ce putea să însemne asta. Probabil – mi-am închipuit – ca toate celelalte fete din club.

O gagică în cămaşă scurtă, din primul rând, s-a urcat pe scenă, prin celălalt capăt, şi a început să danseze, iar Jake a intrat în jocul ei frenetic. Mulţimea era în delir. La sfârşitul melodiei, Jake a coborât-o politicos de pe scenă şi atunci a dat cu ochii de mine. Pentru o secundă, a părut şocat, dar şi-a revenit imediat şi s-a întors cu spatele.

Cred că nimeni altcineva n-a mai remarcat, cu excepţia lui Chase.

— Îl cunoşti? mi-a strigat el acoperind muzica.

Am ridicat din umeri afirmativ, sperând că nu arătam atât de devastată pe cât mă simţeam.

Întregul show era fantastic, cu piese emoţionante şi altele de rock pur. Stăteam atât de aproape, c-aş fi putut să-l ating pe Jake.

El însă a evitat să se mai uite în direcţia mea aproape toată seara, deşi, spre final, a schițat spre mine un zâmbet cald. *Destul ca să fie cumsecade*, m-am gândit. Jake țopăia pe scenă cu şarmul lui relaxat şi cu aceeaşi tenişi vechi, pe care îi purta şi la The Hole.

The Rockets şi-au încheiat show-ul cu o melodie veselă şi dansantă, pe care toți cei din public păreau s-o ştie pe de rost. În clipa în care s-a auzit ultimul acord de chitară, clubul era deja în picioare, cerând un bis. În scurt timp, trupa le-a dat ce-şi doreau: încă două piese.

Dar oamenii tot mai voiau. Aceştia erau fanii lui Jake, escorta lui din toate păturile sociale şi nu doar din rândurile localnicilor. Nu voiau să-l lase să plece.

Au început să urle că mai voiau un bis.

— O noapte! O noapte! strigau cu toții, în cor.

Nu ştiam ce însemna asta, dar chiar şi atunci când luminile din club s-au aprins, fanii tot nu s-au lăsat, nu s-au oprit. De obicei, când luminile se aprind, oamenii pleacă, dar acum nimeni nu s-a clintit din loc.

— O noapte! O noapte!

Părea să fie un cântec pe care îl aşteptau.

Până la urmă, luminile s-au redus din nou, dar trupa nu a reapărut. Doar Jake. Publicul s-a liniştit în secunda în care l-a văzut.

Rockerul a conectat la amplificator cablul care pornea de la chitara lui Sunburst Electric şi a apăsat comutatorul.

— OK, nu voiam să cânt melodia asta azi, dar se pare c-o s-o fac, a spus el cu o voce melodioasă şi caldă.

Se uita în jos, la chitară, ajustându-i corzile.

— Cântecul ăsta e pentru o prietenă de-a mea.

Deşi stăteam chiar lângă scenă, nu am perceput cuvintele lui Jake până când el nu s-a uitat la mine.

— Ştiţi când o fiinţă e fantastică şi tu o iubeşti din toată inima, dar lucrurile nu merg?

Publicul a suspinat, dar eu aproape că nu i-am auzit. Clubul mi se părea foarte departe, ca şi când aş fi fost singură într-un tunel, cu Jake Berns în celălalt capăt al lui.

— Ia-mă, Jake Berns, sunt a ta! a strigat cineva din spate şi toată lumea a râs, dar apoi în încăpere s-a făcut din nou linişte.

— Melodia asta este pentru fata asta, a spus rockerul, iar eu a trebuit să-mi întorc privirea.

Nu voiam să-l văd uitându-se la mine.

— E despre ceea ce *nu* s-a întâmplat în acea… noapte.

Oprind scurt vibraţia corzilor cu palma, Jake a început un solo de note rock pe chitară şi să cânte.

Într-o noapte privirea din ochii tăi a fost ca o lumină,

Strălucea atât de tare, că n-am putut să văd,
În acea... o... noapte,

Toată lumea a început să cânte refrenul, care se repeta.

În acea... o... noapte.

Jake s-a lăsat însufleţit de piesă, cântându-mi de parcă nimeni altcineva n-ar mai fi fost acolo. Chase înţelesese – mi-am dat seama după felul în care se uita la mine. Mulţimea nu pricepea de ce Jake se uita dincolo de scenă şi se chinuia să vadă pe cine privea. Aş fi vrut să fug afară, să fug departe, dar nu puteam să fac nimic.

Ştii hainele pe care le purtai?
Culoarea din părul tău?
Erai aşa al naibii de elegantă,
În acea... o... noapte.

Deşi în surdină, Jake a cântat plin de pasiune notele triste ale pasajului de legătură. Toată lumea din club era complet vrăjită.

Hei eu am fost cel,

Cel care-a avut pasărea în mână şi a lăsat-o să-i scape.

Apoi vocea i-a coborât într-o zonă întunecoasă şi bântuită, pentru ca după aceea să se ridice din nou, doar ca să coboare la loc. Şi mulţimea cântă împreună cu el...

În acea... o... noapte.

A ajuns din nou la pasajul de legătură şi publicul ştia fiecare cuvânt.

Timpul vindecă totul; cu-adevărat vindecă.
Timpul vindecă totul, numai dragostea nu.

A urmat o modificare profundă de cheie şi Jake s-a lansat într-un riff melodios pe chitară, răsucindu-se pe scenă până când a sărit şi a aterizat chiar în faţa mea şi, nu ştiu cum, dar reflectorul a fost proiectat direct pe noi.

Amândoi ştiam că-mi cânta mie şi numai mie, atenuând sunetul chitarei până se auzea aproape în surdină. Eram îngrozitor de jenată şi încercam totuşi să-mi păstrez calmul, căci nu puteam să fug.

Hei eu sunt cel,

Cel care-a avut pasărea în mână şi te-am lăsat să-mi scapi,

O noapte,

Doar o noapte,

În acea o noapte.

Toată lumea cunoştea fiecare cuvânt al cântecului, cu excepția mea.

Toți cântau împreună cu Jake o melodie despre acea noapte când, în parcarea din spatele cârciumii, eu fugisem. Şi, în timp ce Jake cânta, mi-am dat seama care era adevăratul motiv pentru care fugisem. Crezusem că porneam într-o aventură spre The Big Apple. Crezusem că eram Audrey – şi fusesem –, dar, mai mult decât atât, mă temusem de Jake Berns, de ceea ce mă făcuse să simt şi de ceea ce simțea el pentru mine.

Jake a mai repetat o dată refrenul.

O noapte,

Doar o noapte,

În acea o noapte.

A lăsat ultimul acord al chitarei să se stingă şi cu asta melodia s-a terminat. Jake a ieşit de pe scenă, fără să mai privească înapoi.

Imediat ce mulțimea a început să plece, am încercat să fug. Voiam să ies de-acolo cât mai repede cu putință, dar Chase m-a oprit.

— Trebuie să stai, mi-a spus el şi mi-a întins o batistă.

Nici nu-mi dădusem seama că plângeam.

— De ce? am zis. Nu pot.

— Trebuie să-l saluți pe om, mi-a explicat el. Indiferent ce-a fost între voi, băiatul ăsta şi-a pus inima pe tavă.

Printre lacrimi, am dat din cap că nu pot. Mă uitam la Chase de parc-ar fi fost nebun. Ceea ce-mi cerea era prea mult.

Nu puteam să fac față şi totuşi am rămas amândoi pe loc, în vreme ce clienții ieşeau în stradă. Am încercat, cât am putut, să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Uite-l că vine, m-a avertizat Chase.

L-am văzut pe Jake, îmbrăcat cu una dintre cămăşile lui vintage, de flanel, intrând în sală, prin capătul opus al scenei. Era pe cale să se îndrepte spre noi, când cineva l-a strigat din spate şi s-a întors.

După cum mă temusem, femeia de la Reilly’s, cea cu echipamentul de cowgirl şic, şi-a făcut apariția. A venit în goană şi l-a sărutat.

Era mai mult decât puteam să suport.

Până şi Chase se holba amuțit.

Am luat-o la fugă cât de repede am putut şi nici că m-am mai oprit.

54

A doua zi dimineață, m-am strecurat afară, din casa Tabithei, înainte să fiu văzută de cineva. Zoya se trezise, dar toți ceilalți sforăiau. Din motive evidente, eu nu putusem să dorm deloc.

Chase fusese foarte în regulă în privința episodului de la The Talkhouse, cu atât mai mult cu cât, ulterior, mă apucaseră tot soiul de regrete şi de frici paranoice. Mă temeam că Chase avea să fie pus în fața faptului că nu eram decât o impostoare din New Jersey. Nu ştiu dacă înțelesese deja asta sau dacă îl interesa adevărul.

Mă dusese acasă cu camioneta plină cu echipament şi, ca să schimbe subiectul, îmi prezentase un concept video pentru blogul meu, dacă voiam să încerc şi varianta asta.

— Ai fi excepțională în fața camerei, o adevărată forță, mi-a spus el. Ar fi o chestie grozavă pentru blogul tău şi nici mie nu mi-ar face rău.

Eram mult prea tulburată ca să discut pe tema asta, dar am promis să mă gândesc la ideea lui. Chase avea să se întoarcă în oraş curând. Sperase să găsească mai multe evenimente de filmat în Hamptons, dar îi era dificil să pătrundă la majoritatea dintre ele. A promis să mă contacteze înainte de plecare şi mi-a dat numărul lui de telefon, pentru orice eventualitate.

Mergând pe jos, către centru, am sunat-o pe Courtney. Nu credeam c-avea să răspundă aşa de dimineață, dar aveam nevoie să aud o voce familiară, chiar dacă era o simplă înregistrare pentru căsuța vocală. Nu voiam să-i telefonez lui Jess. Erau prea multe lucruri pe care nu le făcusem pentru show-ul ei şi mă simțeam vinovată pentru că încă mai întârziam în Hamptons. Am fost surprinsă când sora mea a răspuns. La telefon, vocea îi suna complet diferit, mult mai energică.

— Cum se înțeleg mama şi Buni? am întrebat-o.

— Au fost câteva certuri mari, mi-a răspuns ea.

— Cine câştigă?

— Încă nu e limpede. Dar Ryan a terminat şcoala de vară.

Numai asta şi era ceva remarcabil.

— Buni te salută. Ar trebui s-o suni, a adăugat Courtney.

— O s-o sun, am spus, simțindu-mă vinovată.

În centru, am găsit o cafenea, într-unul din magazinele din Amagansett Square, şi-am încercat să mă limpezesc. În nebunia din noaptea precedentă, nu observasem un SMS primit de la Jess.

„AVEM GALERIA!! ☺”

I-am scris înapoi: „Pentru Fashion’s Night Out?! ☺ ☺”

Am primit răspuns după câteva minute. „La asta lucrez acum...”

Din fericire, aveam ceva la care să mă gândesc în afară de Jake. Plănuisem să urc câteva postări pe blog şi să pregătesc un anunț pentru prezentarea pop-up marca Designer X. Mergând pe ideea de flash-mob, speram să-mi intrig followerii, astfel încât aceştia să apară la fața locului în mod spontan, iar evenimentul să devină ceva la realizarea căruia să contribuie cu toții.

Dacă galeria ne dădea spațiul la Fashion’s Night Out, trebuia să mă întorc în oraş cel mai târziu peste trei zile. Am postat primul teaser.

Designerul X Demascat! Show Pop-Up Exclusiv lângă High Line. Vi se solicită prezența. Urmează detalii!

Apoi un nou SMS de la Jess mi s-a ivit pe telefon.

„Eşti OK?” Această simplă întrebare m-a făcut să mă opresc. Să nu mă întrebați de ce, dar, în clipa aceea, tot entuziasmul m-a părăsit şi sentimentele din noaptea precedentă s-au deschis ca un chepeng aflat sub mine. Ce puteam să spun?

În mod jalnic, m-am trezit căutându-l pe Google pe Jake şi trupa lui. Imediat mi-a apărut site-ul lor. Extrasele din presă mi-au arătat cât de departe ajunseseră The Rockets peste vară. Fuseseră selectați de utilizatorii web ai WFUV[11] ca o trupă ce merita să fie urmărită şi erau pomeniți ca trupa aleasă să cânte în deschiderea concertelor unor trupe mari. Probabil concertele astea nu le aduceau încă prea mulți bani. M-am întrebat dacă Jake mai lucra la The Hole. Fusese dureros să-l văd, pentru prima dată, cântânt tocmai în Hamptons.

Pe site erau vreo şase fotografii cu trupa. Le-am studiat ca să văd dacă Monica era şi ea pe undeva, pe fundal sau prin apropiere. Apărea în două dintre poze. Întotdeauna îmbrăcată ca o cowgirl şic. Cu siguranță avea bani mulți.

Era greu de crezut că sosisem în Hamptons cu doar câteva zile înainte. Fusese atât de fabulos, iar eu avusesem atâtea speranțe când stătusem de vorbă cu Flo, discutând despre click-through-uri. În dimineața precendă aş fi putut

---

[11] WFUV este postul de radio al Fordham University din New York.

să fac orice, iar acum mă simțeam complet lipsită de valoare. Când închideam ochii, îl vedeam pe Jake cântându-mi pentru ca apoi, o secundă mai târziu, să-l văd sărutând-o pe Monica.

Era o formă de autotortură, dar am descărcat „That One Night” de pe iTunes Store, din secțiunea Indie Up and Coming, şi am ascultat-o în buclă până mi s-a făcut rău.

Întorcându-mă spre casa Tabithei, am văzut plecând o maşină a poliției din East Hampton Town. Am presupus deci că polițiştii continuaseră cercetările în privința disputei de la The Talkhouse. M-am întrebat dacă ştirea ajunsese deja în ziarele locale şi pe blogurile mondene din New York. Mocha, care stătea de pază, m-a salutat din cap când am intrat în casă şi m-am îndreptat spre dormitorul Tabithei.

— Nu vrei să intri acolo, am auzit pe cineva spunându-mi.

Când m-am întors, am dat cu ochii de ZK.

Eram aşa de fericită să-l văd, că m-am aruncat la pieptul lui şi l-am strâns în brațe cu atâta putere că aproape l-am dărâmat. Mi-am dat seama că nu prea ştia ce să facă – bărbatul care întotdeauna ştia cum să rezolve orice problemă.

— Ah, ce dor mi-a fost de tine! i-am zis.

— A trecut aşa de mult timp? mi-a spus el zâmbind.

— Nu ştiu. Mi se pare c-a trecut o veşnicie.

— Ei, am venit să te fur.

— Mi-ar plăcea, i-am răspuns. Unde-i Tabitha? Trebuie să vorbesc mai întâi cu ea.

— Eu n-aş face asta.

— De ce?

— Robert e la ea. L-a chemat.

— Ah!

— Să nu te simți prost. Nu poți să faci nimic. Tabitha a fost mereu aşa. Robert a venit s-o ajute să se adune şi s-o pună iar în mişcare.

— Ar fi trebuit s-o fi oprit cumva.

— Te-ar fi pocnit pe tine în loc. Vorbeşte cu ea mai târziu, după ce o să se odihnească. Între timp, eu sunt aici ca să te distrez.

— Chiar aşa? Şi la ce te-ai gândit?

— Să vedem! În primul rând, trebuie să-ți iau ceva alb.

55

ZK a devenit antidotul la starea mea de derivă. Nu că el ar fi fost mult mai adunat decât mine, ci tocmai pentru că simțea la fel ca mine. După ce mi-am luat o fustă de tenis albă, nişte şosete albe, o pereche de tenişi albi şi o bluză albă de la magazinul clubului de tenis Maidstone, ZK m-a condus la vestiar. Am reapărut îmbrăcată corespunzător,

gata să joc tenis, deşi habar nu aveam nici măcar cum să țin racheta în mână.

Nu există un nume pentru verdele profund şi suculent al ierbii de pe terenurile de tenis în soarele galben al după-amiezii de la Clubul Maidstone. Printre copaci pătrundea o briză răcoritoare în vreme ce ZK se străduia, plin de sârguință, să mă învețe cum să execut lovitura de bază. În ochii mei, clubul ultraexclusivist de golf şi tenis părea decorul ideal pentru un pahar cu vin, nu atât pentru tenis.

Pe terenul cel mai îndepărtat de clădirea clubului, la buza dealului de deasupra lacului, ZK îmi servea minge după minge. Eu însă trimiteam obiectul acela galben şi blănos oriunde altundeva numai în teren nu. De câteva ori, a fost nevoie de scuze nenumărate prezentate nefericiților care încercau să joace la dublu în apropiere.

A fost mult mai distractiv când am rămas numai noi, iar soarele începuse să apună. Până la urmă, ZK a încetat să mai pretindă că mă învăța realmente să joc tenis, iar eu am pornit să mă prostesc, lovind mingea cum îmi venea. Pe câteva le-am trimis chiar şi în teren. Am inventat o poveste despre cum nu învățasem niciodată să joc tenis din pricina unei boli din copilărie. Istorioara era atât de elaborată, că nici nu-şi avea sensul.

Până la urmă am ajuns în maşina lui, unde ne-am sărutat din nou. Era atât de plăcut să fiu ținută în brațe de cineva care voia să mă țină în brațe. Sincer, mi se părea incredibil că persoana în cauză era nimeni altul decât ZK Northcott, practic cel mai râvnit burlac din America. Oare eu eram singura care-l cunoştea pe băiatul năbădăios pe care ZK îl ascundea în interiorul lui? Ei, băiatul acela se pricepea de minune să sărute. Mă simțeam prost că îl tratam cu atâta lipsă de recunoştință.

Întoarsă acasă, Tabitha continua să doarmă, aşa că nu am deranjat-o. Am decis să-mi mai prelungesc şederea pentru o zi sau două, alături de ZK. Aveam totuşi timp să ajung în oraş, pentru prezentarea lui Jess. Speram să izbutesc să dau de Isak, să-i captez pe followerii de pe Tumblr şi de pe blog şi împreună să realizăm un show pop-up care să facă valuri. Aş fi invitat-o şi pe Tabitha, dar părea că fusese instituit un acord tacit, conform căruia nimeni nu trebuia s-o inoportuneze. M-am gândit să-i păstrez invitația până în ultima secundă, chiar înainte de plecarea mea.

Flo m-a găsit chiar când mă îndreptam spre camera mea.

— Lisbeth, am ceva pentru tine, mi-a spus ea, vârând mâna într-o geantă de paie roz, uriaşă. De fapt, e mai mult simbolic.

Flo a scos la iveală un cec lung, albastru.

— Probabil c-o să vrei doar să-l înrămezi.

Cred c-am rămas cu gura deschisă când mi-am citit numele pe rândul de sus al cecului şi suma din căsuța laterală: 2.987 de dolari.

— Totul se mişcă mult mai repede decât m-am aşteptat.

Flo avea un zâmbet viclean, care trăda mulțumirea de sine.

— Avansul ăsta e un cec al companiei noastre şi se bazează doar pe datele de monitorizare. Mai târziu vor sosi şi alte cecuri. Dar am vrut să-ți faci o idee cu privire la ceea ce ne putem aştepta în fază inițială. Nişte bănuți de buzunar nu pot să strice, nu?

Fericită, Flo mi-a refuzat nenumăratele mulțumiri, după care am bârfit nițel despre Tabitha. Pe un ton conspirativ, Flo mi-a comunicat că Prințesei i se dăduse ceva ca s-o calmeze, iar rezultatul era că nu mai ieşise din camera ei de ceva timp. Eu i-am spus că aveam să ies, să-mi petrec seara cu ZK. Când i-a auzit pomenit numele, pe buzele lui Flo a apărut un zâmbet amuzat.

— El e un băiat foarte cumsecade, a spus ea, plină de tact. În schimb, i-aş privi cu prudență familia. Din ce-am auzit, întregul clan Northcott se dezintegrează şi asta poate să determine omul să facă lucruri pe care nu le-ar face în

mod obişnuit. Dar sunt convinsă că tu eşti capabilă să te descurci.

Cuvintele ei continuau să-mi răsune în urechi mai târziu, în decursul serii, când, împreună cu ZK, am intrat la „Nick and Toni's", pentru cină. După primul pahar cu vin, am remarcat că oamenii se uitau țintă la noi.

— Mi se pare mie sau suntem observați cu atenție? am întrebat.

ZK nu şi-a ridicat privirea din farfurie, continuând să-şi taie friptura. Probabil că sesizase şi el.

— Ți-am spus, faptul de a fi un Northcott vine cu o doză mare de atenție nedorită, mi-a răspuns el.

Deşi situația a persistat pe tot parcursul serii, n-am mai spus nimic în acest sens. ZK se gândea la ceva sau, cel puțin, aşa mi se părea. Nu era la fel de senin pe cât fusese mai devreme.

Masa de lângă noi era ocupată de două cupluri de vârstă mijlocie, oameni foarte bine îmbrăcați, puțin cam formali şi, evident, înstăriți. N-am putut să nu observ felul în care soțiile rânjeau şi şuşoteau. Pe măsură ce timpul trecea, ZK devenea din ce în ce mai tensionat, indiferent despre ce trăncăneam eu. În sfârşit, a cerut nota şi, cu asta, am crezut că seara se încheiase.

Când ne pregăteam să plecăm, unul dintre bărbații de la masa alăturată a început să vorbească suficient de tare, astfel încât să fie auzit de toată lumea.

— Taică-su ar trebui să plătească pentru tot restul vieții – e abject, a spus bărbatul, neputând fi contrazis.

ZK s-a răsucit pe călcâie, a împins scaunele din calea lui, a întins brațul peste masă şi l-a prins pe bărbat de guler, aruncându-l de perete. Tacâmurile şi farfuriile au căzut pe podea.

— Să nu mai spui nici un cuvânt vreodată de tata, i-a şuierat ZK printre dinți.

Fața panicată a omului începuse să se albăstrească. Am crezut că ZK avea să-l sugrume sau că individul avea să facă infarct. Maître d'hôtel şi barmanul au intervenit, separându-i pe cei doi, iar eu l-am împins pe ZK afară. Abia când am ajuns afară şi-am plecat cu maşina am îndrăznit să-l întreb ce se întâmplase.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul meu, mi-a răspuns el.

Nu eram prea sigură cum să-l întreb de familia lui, cât de departe să merg şi ce-ar fi trebuit să fi ştiut. Dar oricum ZK a vărsat totul.

— Tata e într-un bucluc mult mai mare decât ne-am imaginat, a început el, crispându-se vizibil, revenind la

comportamentul controlat. Acum întreaga familie are probleme.

Mi-a zis apoi că ezită să intre în detalii, dar, până la urmă, mi le-a spus pe rând.

Cu mulți ani înainte, tatăl lui investise în schema lui Bernie Madoff şi pierduse cea mai mare parte a averii familiei, ceea ce era deja rău. Dar, cu trecerea timpului şi ca urmare a multelor investigații, care au durat ani de zile, s-a descoperit că Northcott Sr nu doar că investise în jocul Ponzi al escrocului, dar şi reprezentase fondul financiar în fața multor familii din cercul lui social, în schimbul unor plăți preferențiale în ultimele zile ale înşelătoriei. Omul evitase încarcerarea la mustață: îi pârâse pe unii cunoscuți ai săi, despre care ştia că făcuseră acelaşi lucru, ruinându-şi astfel familiile. Dezvăluirile acestea ieşiseră la iveală după ani şi ani de cercetări. Ca urmare, Northcott Sr, la şaizeci şi opt de ani, ajunsese să fie duşmănit de cei mai vechi prieteni ai lui din New York’s Social Register.

Mama lui ZK intentase acțiune de divorț, ca să se protejeze pe sine şi pe restul copiilor de repercusiuni ulterioare, iar tatăl lui se retrăsese la vila de pe Gil Lane, una dintre ultimele clădiri originale din apropiere de Georgica Beach, nu departe de celebrele Grey Gardens.

Northcott Sr irosise restul fondurilor familiale ca să-şi plătească taxele legale copioase şi să evite închisoarea, nereuşind astfel să mai achite ratele ipotecare. Acum Bank of America – banca la înfiinţarea căreia familia Northcott pusese umărul – vânduse terenul şi demarase procesul de licitare a casei de sub picioarele lui Northcott Sr, scândură cu scândură. Aceasta era casa în care ZK îşi petrecuse toate verile în copilărie.

56

Era extraordinar cât de plicticoasă devenise casa Tabithei de când aceasta se ferecase în camera ei. Oaspeţii se răriseră. Plecaseră inclusiv Flo şi Balty. Zoya era extrem de fericită că eu decisesem să mai rămân câteva zile. I-a comunicat asta Tabithei, în speranţa că avea s-o motiveze să iasă din cameră. Dar n-a fost aşa.

Din când în când, la poartă apăreau reporteri care încercau să intre pe proprietate, dar se părea că Robert Francis sau un PR sau altcineva izbutise să păstreze secretul asupra incidentului de la Talkhouse. Asta mă făcea să cred că pentru fiecare eveniment LiLo despre care aflam pe TMZ, mai existau cel puţin încă două sau trei.

Jess încă negocia cu galeria data şi, cu toate că era încrezătoare în reuşită, se temea totuşi să mă lase să trimit eBlast-ul. Pentru mine, faptul de a ţine socoteala zilelor care

treceau se dovedea o provocare. Din cauza faptului că mă trezeam la prânz şi mă culcam la patru dimineaţa, îmi era greu să realizez unde se termina o zi şi unde începea o alta.

În seara următoare, i-am împărtăşit lui ZK dorinţa mea fantezistă de a intra în contact cu Donna Karan. El a râs.

— Lisbeth Dulac are cel mai la modă blog de indie fashion şi nu e sigură dacă este demnă s-o cunoască pe Donna Karan? mi-a zis el. Astea sunt lucrurile care mă fac să mă întreb dacă nu cumva ai aterizat aici din spaţiu. Crezi că ţi-ar fi de ajutor s-o cunoşti pe Gabby, fiica Donnei?

Am încuviinţat din cap plină de entuziasm.

— Atunci hai să mergem la Tutto, a zis ZK.

Tutto Il Giorno era un restaurant italienesc ultracool din Sag Harbour, care se afla în proprietatea lui Gabby, fiica Donnei Karan. Şi într-adevăr, ZK era prieten de multă vreme cu soţul lui Gabby, Gianpaolo, care împărtăşea pasiunea companionului meu pentru cursele pe motociclete Ducati. Am decis să-mi iau primul cec, să sărbătoresc, dar, în acelaşi timp, să stabilesc şi o potenţială legătură pentru Designerul X.

ZK m-a luat de la Tabitha cu motocicleta, un Ducati 1100 S. În scurtă vreme, mâncam şi beam împreună cu Gianpaolo, Gabby şi Maurizio, bucătarul-şef şi celălalt proprietar al restaurantului. Espresso martini era băutura

preferată. Gabby a fost mai mult decât generoasă şi a acceptat invitația mea la apropiata prezentare de modă a Designerului X. Mi-a spus că avea să se întoarcă în oraş a doua zi şi că ar fi o plăcere să participe.

După ce restaurantul s-a închis, bărbații au început să se certe pe tema calităților atribuite motocicletelor pe care le avea fiecare. Disputa a generat un pariu: au decis să se întreacă până la Sagaponack.

M-am ținut de ZK cu disperare în timp ce motocicleta zbura pe drumurile secundare dintre Sag Harbour şi Sagaponack. ZK era pe cale să câştige, dar cred că a lăsat-o mai moale când mi-a simțit unghiile înfigându-se în geaca lui de piele. Eram absolut terifiată. Am parcat fără piedici pe aleea unei vile ultramoderne pustii, proprietatea unui multimilionar bosniac, prieten de-al lui Maurizio. După câteva atingeri pe tabloul de securitate, am intrat cu toții.

Era o clădire cu nouă dormitoare, luminată în întregime, deşi nici un suflet nu se afla prin preajmă. În Hamptons, localnicii numesc aceste locuințe „case zombie" – nu găseşti fir de praf, frigiderul e plin, crama are trei sute de sticle de vin răcite la exact douăsprezece grade, aerul condiționat merge la maximum prin toate camerele, iar în piscină, în mijlocul verii, nu este nici măcar o frunză. Aceasta era doar una dintre miile de vile din Hamptons, întreținute pe bani

mulți, unde, întreaga noapte, luminile de grădină decorau fiecare arbore de pe proprietate de parc-ar fi fost Crăciunul.

ZK a luat o sticlă de vin vechi de douăzeci de ani şi nişte pahare şi cu toții am început să ne plimbăm prin camerele vilei.

— Pentru faptul de a fi în Lumina Reflectoarelor, mi-a spus el, când am toastat.

După puțină vreme, Maurizio şi Gianpaolo au dispărut, iar ZK m-a dus într-un tur al casei, arătându-mi tezaurul alcătuit din obiecte de artă modernă, care erau expuse peste tot – opere ale unor artişti pe care ZK îi cunoştea bine, uneori chiar personal. Artişti despre care eu nu aveam habar. Dădeam din cap de parcă aş fi avut oarecari cunoştințe de istoria artei. Ceea ce nu era adevărat. Agitată, răsucindu-mi brățara în jurul încheieturii, am început iar să mă tem că, în relația cu ZK, eram depăşită. Însă el era amețit de alcool, la modul confortabil, şi amândoi eram atât de relaxați în prezența celuilalt, încât m-am liniştit.

— Ştii, noi doi suntem, de fapt, doar nişte vagabonzi, mi-a spus ZK. Ar trebui să fugim! Eu aş putea s-o iau de la capăt în L.A. Nu suntem obligați să stăm aici. Ne-ar fi mai bine dacă am pleca. Şi pentru tine ar fi mai bine, ai avea o nouă lume a modei pe care s-o cucereşti.

M-am întrebat dacă intenţiona să-i lase în urmă pe toţi cei pe care-i cunoştea şi cu care crescuse. Mai mult decât atât, mă întrebam dacă vorbea serios când spunea că voia să mă ia cu el în L.A. Închipuirea aceasta m-a făcut să ameţesc.

Ne-am sărutat lângă piscină şi ne-am sărutat în sufragerie. Ne-am sărutat din nou în bucătărie şi ne-am sărutat în dormitor după dormitor după dormitor până când am ajuns să facem mai mult decât să ne sărutăm. Ne-am dat jos hainele de pe noi, lăsându-le să cadă în grămezi pe jos, pe podeaua din stejar lăcuit, după care ne-am prăbuşit în cel mai apropiat pat.

Înainte, sărutările lui ZK mă copleşeau, mă ţineau captivă, mă mistuiau. Dar, în noaptea aceea, nu ne-am grăbit, am luat-o uşor, înecându-ne, în mod deliberat, unul în braţele celuilalt, mângâindu-ne unul pe celălalt şi pierzându-ne identităţile.

„Nu sunt Holly. Nu sunt nici Lula Mae”, a spus Audrey în *Mic dejun la Tiffany.* „Nu ştiu cine sunt. Sunt ca Pisica, un fluieră-vânt fără nume.” Asemenea lui Audrey, care se prefăcuse că era Lula Mae, care se prefăcuse că era Holly Golightly, şi eu mă prefăceam că eram altcineva decât în realitate, iar ZK era Fred al meu. Viaţa lui interioară era atât de secretă; cine să ştie cine se prefăcea şi el că era?

Ne-am cuibărit împreună în dormitorul principal, sub greutatea pilotei luxoase, având în față imaginea unui pâlc de copaci care străluceau pe fondul cerului întunecat. În noaptea aceea, băiețelul pierdut şi singuratic din interiorul lui ZK şi nu chipeşul fără cusur, în stil Kennedy, m-a făcut să tremur şi să mă topesc. Bărbatul era cel care părea îndepărtat; încă şi mai mult, după ce ZK îmi împărtăşise povestea căderii în sărăcie a familiei lui. Odihnindu-mă în brațele lui, m-am lipit cu totul de trupul lui.

Undeva, în mijlocul nopții, m-am trezit din somn cu o tresărire şi mi-am dat seama că ZK mă privea. Ne-am sărutat din nou, iar eu m-am făcut ghem la pieptul lui, încercând să-mi apropii fiecare părticică din el. Comparând acest moment cu oricare altul din viața mea, nu-mi aminteam să fi fost vreodată mai fericită; cuvintele erau prea sărace ca să descrie realmente ce simțeam.

— E păcat că te-ai îndrăgostit de cineva ca mine, mi-a spus el. Am sperat că n-o să se întâmple aşa.

I-am pus degetul peste buze.

— Taci! Nu spune asta, i-am zis şi m-am cuibărit mai aproape de el.

Într-o zi, aveam să-i spun adevărul despre mine, aveam să-i spun de unde veneam, iar el avea să-şi dea seama cât de puțin contau pentru mine reputația şi banii tatălui său.

Trupurile noastre goale se potriveau, într-un amestec de brațe şi de picioare, ca două jumătăți complementare, ca nişte piese dintr-un puzzle. Era aşa de plăcut să simt căldura pielii lui şi să-l ştiu lipit de mine. Voiam să rămân aşa pentru veşnicie, să-l țin în brațe până când grijile aveau să i se risipească şi să fie date uitării.

A doua zi dimineață, m-am trezit, iar ZK nu mai era. În locul lui rămăsese doar un bilet.

M-a sunat tata. Afaceri de încheiat. Ne întâlnim diseară, acasă la Robert. – ZK

57

Am smuls cearceafurile.

Am început să mă târăsc în patru labe peste fiecare centimetru al podelei din dormitor. Metodic, am refăcut traseul, trecând prin locurile fiecărui sărut şi fiecărei îmbrățişări. Am derulat înapoi întreaga seară, până în crama cu vinuri, răscolind fiecare colțişor al vilei de mai multe ori. Parcurgând aleea unde fuseseră parcate motocicletele, am rămas amuțită din cauza şocului şi cu inima frântă căci am realizat că dispăruse. Brățara lui Buni dispăruse.

Plecarea atât de misterioasă a lui ZK îmi dădea dureri de stomac. Eram singură în acea casă ciudată şi pustie şi

încercam să găsesc motive raționale care să o justifice. Tot ce avea legătură cu plecarea lui bruscă părea anormal. Am continuat să-i caut scuze şi mi-am disecat propriul comportament. Oare fusesem prea dornică? Oare pedigriul meu, extras din Jersey, ieşise la lumină şi-l făcuse să nu mă mai placă? Oare instinctele lui de persoană cu sânge albastru îi permiseseră să mă miroasă? Sau ăsta era motivul pentru care ZK era un fustangiu şi nu stătea cu nimeni prea multă vreme?

Am sunat-o pe Zoya, servitoarea Tabithei, iar ea l-a trimis pe Mocha, care a sosit cât ai clipi. Mi-a făcut bine să-i revăd chipul familiar. În timp ce vila dispărea din raza vizuală, în oglinda retrovizoare, m-am gândit la Buni. Aş fi vrut s-o sun să-i spun de brățară, dar m-am temut că s-ar fi îngrijorat prea tare. Telefonul mi-a bâzâit.

„N-am mai primit nici o veste de la tine. Totul e în regulă?"

Era Jess.

„Sunt bine", i-am scris, fără tragere de inimă.

„ATUNCI MIŞCĂ-ȚI FUNDU' ÎN NY!! CUNOAŞTEM DATA!! FASHION'S NIGHT OUT, CUM AI ZIS!! AVEM TOTUŞI DESTUL TIMP?!?"

Nu puteam să mă ocup de problema asta.

În schimb, am recitit biletul lui ZK.

Ne întâlnim diseară, acasă la Robert.

Ultimul loc unde aş fi vrut să merg, deşi toți ceilalți păreau să fie complet relaxați în preajma lui. Nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât la faptul că voiam să discut cu ZK. Nu puteam să plec înapoi, în oraş, fără ca mai întâi să-l văd pe el.

Gândurile mi se învârteau prin minte ca un carusel infernal, revenind mereu la noaptea aceea, la cina zgomotoasă cu atâția oameni fascinanți, la cursa nebunească pe motociclete, la turul muzeal pe care mi-l oferise ZK ca să-mi arate operele de artă de pe pereții vilei, la nesfârşitele noastre sărutări, la grămezile de haine, la felul cum ni se potriviseră trupurile goale.

Apoi, cuprinsă de nedumerire, m-am gândit la brățara pierdută a lui Buni, la felul în care ZK stătuse treaz ca să mă privească, la comentariul lui autodisprețuitor, aproape autocompătimitor. Am încercat să mă pun în locul lui – familia lui distrusă de lipsa de chibzuință a tatălui. Oamenii şuşotind. Numele cel plin de falǎ, care cândva deschidea toate uşile, târât acum prin noroi.

M-a sunat tata. Afaceri de încheiat.

De unde apelul acela subit de la tatăl lui? Când se petrecuse asta?

Când am revenit, era încă dimineața devreme şi casa Tabithei dormea. Briza plăcută a mării se unduia prin copacii luxurianți, legănând ramurile şi expunând fața inferioară a frunzelor. Lângă piscină, domnea o tăcere liniştitoare.

Îmi tot verificam telefonul în aşteptarea unor SMS-uri. Speram să primesc un semn de la ZK. Am început eu să-i scriu un SMS, dar m-am oprit. Simțeam că, acolo unde înainte avusesem inima, acum era un gol, care aspira totul în interiorul lui.

Cu cât trecea mai mult timpul, cu atât îmi venea mai greu să nu mă simt rănită şi să nu mă consider o proastă pentru grijile pe care mi le făceam pentru el. Apoi însă mă cuprindea sentimentul de vinovăție, începeam să mă frământ gândindu-mă că poate se întâmplase ceva groaznic cu tatăl lui, iar eu mă dovedeam lipsită de sensibilitate.

Afaceri neterminate... ce însemna asta?

M-am ridicat şi m-am întors în camera mea ca să fac o baie, să mă odihnesc şi să mă pregătesc pentru inevitabila vizită la Robert acasă.

Imediat ce limuzina albă a apărut în fața conacului Tabithei, Zoya şi Mocha şi tot restul personalului din casă au intrat în trepidație. De la fereastra balconului, am văzut activitatea frenetică de pe alee. Primul care a coborât a fost un bărbat înalt, splendid, cu un păr lung şi negru. Avea umerii atât de lați şi maxilarul atât de dăltuit, că semăna cu Superman.

L-a urmat o femeie subțire ca o scândură, care a avut nevoie de ajutorul lui Superman ca să-şi găsească echilibrul. Aceasta avea părul ca nişte paie, de un blond-decolorat, şi era îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu floral, într-o nuanță trandafirie, care părea nepotrivit de scurtă pentru vârsta ei înaintată. În acelaşi timp, gulerul Peter Pan o făcea să dea impresia unui copil îmbătrânit prematur. Bijuteriile mari şi țipătoare, cu siguranță foarte scumpe, făceau ca încheieturile femeii să pară încă şi mai firave decât erau.

Am auzit pe unul dintre angajați şoptind că aceea era mama Tabithei, Eva Eden. Tabitha îmi spusese că mama ei avea patruzeci şi opt de ani. Femeia aceea arăta ca fiind trecută de şaizeci.

La parter, am găsit-o pe Tabitha. Ieşise din dormitor, pentru prima dată după mai multe zile. Deja cuprinsă de

agitația generată de venirea din senin a mamei ei, Prințesa părea, în acelaşi timp, terifiată şi încântată.

— Ai auzit? A venit mami! O să fie încântată să te cunoască! mi-a zis Tabitha, cu o voce de parcă ar fi avut cincisprezece ani. O să servim ceaiul de după-amiază pe marginea piscinei. Trebuie să vii şi tu! Mami e foarte British în ultima vreme. Mi-a spus c-o să stea destul ca să lămurească întreaga situație cu tutela. Nu e minunat?

Eu amuțisem, întrebându-mă cum trebuia să reacționez. Tabitha nu pomenise nimic de faptul că rămăsese în camera ei două zile în cap, aşa cum nu pomenise nimic nici de incidentul care-i generase recluziunea. Nici un cuvânt despre Robert sau despre poliție.

— Vii şi tu la Robert în seara asta, nu-i aşa? m-a întrebat ea plină de veselie. Mergi cu noi, în limuzina albă şi de prost gust a lui mami, da?

— Fireşte, i-am răspuns pe un ton liniştitor.

N-o mai văzusem pe Tabitha aşa de ceva vreme: agitată, comportându-se ca un copil, cu o urmă ascunsă de disperare. Mă întrebam dacă se temea că mama sa avea s-o dezamăgească. Mă întrebam ce sentimente avea față de Robert în urma necazului cu poliția din East Hampton.

— Haide, mami ne aşteaptă, a zis Tabitha.

Ne-am îndreptat spre piscină, acolo unde am văzut că Zoya pregătise un serviciu de ceai complet pentru toți patru, inclusiv pentru bărbatul bine făcut al Evei.

— Îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută, mi s-a confesat în şoaptă Tabitha, când am ajuns lângă piscină. Sunt convinsă că acum, cu mama aici, pot să revin pe calea cea bună. Te rog să nu-ți pierzi încrederea în mine, da?

— Desigur, i-am răspuns.

Ce milă mi-era de Tabitha! Era singurul lucru care mă făcea să uit cât de milă îmi era de mine însămi.

Când m-am apropiat, Eva mi-a întins o mână osoasă.

— Îmi face mare plăcere să văd că Tabby are o prietenă nouă, mi-a comunicat ea.

I-am luat mâna, neştiind dacă să i-o scutur sau doar să-i dau drumul. Era atât de fragilă, că mi-era frică să nu cumva să se rupă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Eden, i-am spus.

Părul ca nişte zdrențe i s-a revărsat peste umerii minusculi când mama Tabithei mi-a zâmbit larg, dezvelindu-şi gingiliile.

— Spune-mi Eva – toată lumea aşa-mi spune, mi-a zis ea.

De aproape, uzura de pe chipul ei, pe care nici o operație estetică nu mai putea să o repare, era vizibilă. După ce am

luat loc, i-am simţit ochii goi aţintiţi asupra mea, ca şi când m-ar fi privit de la mare depărtare.

— Sunt considerabil mai amuzantă decât restul persoanelor cu care îşi petrece timpul Tabby, a adăugat ea, cu un râs deplasat.

Zoya ne-a servit, pe lângă ceai, cu caviar şi triunghiuri de pâine prăjită.

— Povesteşte-mi despre tine, Lisbeth. Care e numele tău de familie?

Mâna Evei a tremurat când a ridicat ceaşca de ceai.

— Dulac, am spus. Mă tem că nu sunt prea multe de spus. Dar trebuie să subliniez că fiica ta s-a purtat absolut minunat cu mine.

Am sperat astfel să mut atenţia de la mine cât mai repede cu putinţă, găsind, în acelaşi timp, ceva de spus care ar fi putut să o ajute pe Tabitha.

— Lisbeth e mereu mult prea modestă, m-a dojenit Prinţesa. Are un blog care a devenit viral şi e sponsorul unui designer vestimentar foarte misterios numit Designer X.

Deci aşa arăta viaţa mea pentru cineva din tabăra bogaţilor. O „sponsorizam” pe Jess. Mă întrebam ce părere ar fi avut Jess despre asta.

— Sper să-mi povesteşti mai multe.

Zoya a revenit ca să ne mai toarne ceai, dar Eva şi-a acoperit cu palma ceaşca.

— Pregăteşte-mi un cocktail votca-martini, sec, cu măsline, i-a şoptit ea servitoarei.

— Da, doamnă, i-a răspuns Zoya, cu o mică plecăciune.

— Lisbeth şi ZK au devenit foarte buni prieteni în ultima vreme, a adăugat Tabitha, ca să-i atragă din nou atenția mamei.

Comentariul acesta m-a făcut să tresar. Mi-a trebuit o secundă ca să realizez că Tabitha nu avea habar ce se întâmplase de când dispăruse în camera ei.

— Ce băiat încântător! ZK e preferatul meu, a spus Eva.

Zoya a sosit cu paharul de martini, iar Evei i s-au bulbucat ochii când a întins mâna după el.

— Întotdeauna e mult mai amuzant să cunoşti oameni la un pahar de martini, nu crezi?

A luat o gură zdravănă din băutură şi cu asta a părut să revină la viață.

— Mama a venit ca să discute cu Robert, a intervenit Tabitha.

Eu am încercat să-i descifrez expresia; părea să se chinuiască din răsputeri să dea impresia că era calmă şi stăpână pe ea.

— Vai, Tabby, îți faci prea multe griji în legătură cu lucrurile astea. Totul o să iasă bine, o să vezi. Aşa se întâmplă întotdeauna, nu? a zis Eva şi şi-a trecut mâna scheletică prin părul fiicei.

Eva Eden mă băgase cu totul în sperieți. Nu-mi puteam închipui o mamă mai înfricoşătoare ca ea. Şi doar nici mama mea nu era tocmai uşor de suportat.

Telefonul mi-a bâzâit. Când m-am uitat, am văzut că primisem un SMS de la Jess. M-am folosit de acest pretext ca să scap de-acolo.

— Sper să nu vă supărați dacă eu mă retrag, am spus, ridicând telefonul. M-a sunat Designerul X.

Şi m-am ridicat să plec.

— Sper să mai vorbim curând, mi-a răspuns Eva.

Am zâmbit şi am încuviințat din cap. Mă simțeam groaznic c-o părăseam pe Tabitha, dar totul era mai mult decât puteam să îndur. M-am îndreptat rapid către camera mea, citind mesajul:

„A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ!! CÂND AJUNGI AICI?!”

59

Mi-am închis telefonul şi l-am aruncat pe pat. Nu puteam să mai citesc încă un mesaj de la Jess. Am deschis uşa şifonierului din camera de oaspeți şi m-am făcut ghem pe

podeaua mochetată. Mi-am amintit toate momentele în care ațipisem în dulapul meu pe melodia „Moon River” şi pe DVD-ul cu *Mic dejun la Tiffany*, puse să ruleze în buclă, până când mă trezeam să plec la şcoală.

Prezentarea lui Jess era *cel mai important* lucru, dar pe mine mă durea capul de fiecare dată când mă gândeam la ea. Am închis ochii, amintindu-mi vila pustie, dormitor cu dormitor, şi cum mă simțisem înainte ca totul să se strice.

Nu mi-a venit să cred cât de mult am dormit.

Când m-am ridicat, privirea mi-a fost atrasă de Chanel-ul modificat. Rochia neagră era înfrumusețată cu o ploaie de nestemate multicolore. Fusese scurtată şi îngustată în talie. Am întins mâna, mi-am luat balerinii argintii şi rochia şi m-am dus în baie. M-am spălat pe față, m-am machiat şi mi-am dat o formă la păr. Verificându-mi imaginea în oglindă, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Înainte, aproape că nu mă gândeam niciodată la brățara lui Buni, dar acum îmi simțeam încheietura goală fără ea.

M-am întrebat dacă Tabitha şi mama ei plecaseră deja, dar, când m-am uitat de la balcon pe alee, am văzut că limuzina albă era încă acolo. Superman-ul Evei flirta cu câteva servitoare.

M-am îndreptat către dormitorul Tabithei. Dinăuntru am auzit ceartă. Înainte s-apuc să plec, uşa s-a deschis şi Tabitha a ieşit din cameră. Arăta înfiorător. Plânsese.

— Eşti bine? am întrebat-o.

— Da, mi-a răspuns ea, închizând uşa.

Părea oricum, numai bine nu.

— Trebuie să mai stăm puțin. Nu pot să merg până nu rezolv chestia asta cu mama. Robert o vrăjeşte întotdeauna.

— Înțeleg, am spus, cât de liniştitor am putut.

Tabitha s-a întors în dormitor.

Hotărând să mă comport ca şi când n-aş fi fost supărată, mi-am deschis telefonul şi i-am trimis un SMS lui ZK, de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă.

„Ne vedem la Robert;)”

N-am primit nici un răspuns. Am mai aşteptat o vreme şi-atunci am observat un mesaj necitit de la Jess.

„NU POT SĂ AŞTEPT PÂNĂ TE ÎNTORCI. NU POT SĂ FAC CHESTIA ASTA FĂRĂ TINE!!”

M-am întrebat cum aveam să mă smulg de-acolo şi să mă întorc în oraş. Nici măcar nu mă puteam concentra asupra a ceea ce trebuia să fac. Am decis că, indiferent ce-avea să se întâmple, dimineață aveam să mă sui în Jitney. Nu puteam s-o dezamăgesc pe Jess. Nu mai suportam nici s-o aştept pe Tabitha. Am ieşit afară să-l găsesc pe Mocha.

Era pe cale să plece să rezolve un comision şi m-a luat şi pe mine.

60

Chiar şi după ce Mocha a trecut de poartă şi a intrat pe alee, s-au mai scurs încă zece minute bune până când am zărit conacul ameninţător, cu trei nivele, în stil Tudor. Când am intrat înăuntru, la uşă erau doi agenţi de securitate forţoşi. Aceştia m-au salutat din cap, de parcă ar fi ştiut cine eram chiar înainte să le spun numele.

Am trecut de nişte uşi groase, asemenea celor de la seifurile băncilor, şi am ajuns în holul principal, cu două scări grandioase identice. Urmându-i pe ceilalţi invitaţi, am intrat în biblioteca de la etajul întâi şi acolo am dat de Balty şi Flo. Se opriseră la Robert în drumul înapoi spre oraş. Erau în vervă, datorită ştirii că Eva Eden sosise în Hamptons, şi mai mult decât fericiţi să mă pună la curent cu bârfele.

Lui Balty îi făcea o plăcere deosebită s-o foarfece pe Eva.

— Mama Tabithei este un donator vechi şi generos al Fundaţiei pentru Eliberarea de Adicţii, din Anglia, şi este şi preşedinta organizaţiei pentru strângerea de fonduri, mi-a comunicat el rânjind. În acelaşi timp, este dependentă de heroină. Ia cantităţi care pe majoritatea oamenilor i-ar omorî.

— Eşti foarte nedrept, Balty, l-a admonestat Flo, dându-şi ochii peste cap.

Flo era îmbrăcată cu o rochie cu paiete negre splendidă, iar la gât avea un colier cu diamante strălucitoare. Tot ceea ce purta era perfect asortat cu părul ei roşu, supermătăsos.

— Presupun că ai dreptate, a achiesat Balty, râzând. În fond, când au oprit-o, i-au găsit în Rolls doar opt grame din minunata pudră albă şi două sute cincizeci de miligrame de diazepam.

Prin comparaţie, problema Tabithei cu alcoolul părea blândă.

Am auzit un lătrat familiar şi, când m-am întors, l-am văzut, în capătul îndepărtat al camerei, pe Robert, cu Morris în braţe, discutând cu Dahlia. Nu ştiu de ce am fost surprinsă să-i văd vorbind. Poate din cauza stării mele de spirit, mi s-a părut că imaginea celor doi avea ceva sinistru. Ce puneau la cale? Şi unde era ZK? Asta era ceea ce conta.

Am sperat să dispar neobservată, dar Dahlia părea să aibă capacităţi extrasenzoriale când venea vorba de a şti că sunt prin preajmă. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit glacial. Izbutind să-i zâmbesc la rândul meu, de dragul etichetei, m-am trezit frecându-mi încheietura, acolo unde purtasem brăţara lui Buni. Nici nu realizasem de câte ori atinsesem, în mod inconştient, acel port-bonheur.

M-am scuzat față de Flo şi-am început să întreb de ZK, din bibliotecă în galerie şi prin sala de bal cu lambriuri din lemn de nuc, dar nimeni nu-l văzuse. Emoția din stomac mă seca de toată energia.

Am auzit pe cineva spunând că vila lui Robert Francis avea douăzeci şi cinci de dormitoare; mă simțeam de parcă aş fi căutat prin jumătate dintre ele. Casa era atât de mare, încât niciodată n-am revenit pe unde mai fusesem.

Trecând din cameră în cameră, aveam impresia că pătrunsesem într-un tablou de Escher cu încăperi şi scări nenumărate. Am luat-o pe un hol necunoscut şi acolo am observat că mulțimea se mai rărise, aşa că am coborât la parter, unde se strângeau majoritatea petrecăreților.

— Pe mine mă cauți?

Din păcate, vocea îmi era familiară.

Morris a lătrat de două ori, în brațe la Robert. Limbuța îi ieşea din gură şi gâfâia.

— Nu, i-am răspuns.

— Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut.

— Nu, mulțumesc. Aş prefera să nu beau, am zis, uitându-mă cum Morris se foia inconfortabil în brațele stăpânului.

— Fireşte.

Oare sesizasem un ton jignit în vocea lui Robert?

— Presupun că eşti hotărâtă să mă eviți. Asta deşi, pentru a mia oară, am ajutat-o pe buna ta prietenă, Tabitha, să scape de arest şi de scandal.

M-am încruntat, fără să spun nimic.

— Nu te rețin, a adăugat el, pe un ton resemnat. Dar măcar permite-mi să-ți arăt cea mai frumoasă perspectivă din casă.

M-a condus printr-o uşă, către un bovindou cu două ferestre uriaşe.

Vila avea o perspectivă cum nu mai văzusem niciodată spre oceanul învolburat. Luminile din casă iluminau dunele de nisip în valuri abrupte de lumină şi întuneric. Clarobscur – aşa cred că ar fi numit acest efect profesorul meu de desen din liceu. Prin jocul de umbre, vedeam spuma albă, explozivă a Atlanticului, dar geamurile erau prea groase, astfel că, dincolo de murmurul petrecăreților aflați în alte zone ale casei, vântul, valurile şi tot ce mai era afară păreau nefiresc de mute. Dramatismul valurilor care se spărgeau se producea într-o tăcere stranie.

M-am scuturat ca să ies din starea de năuceală.

— Trebuie să plec, am spus şi am dat să mă retrag, dar încăperea era cufundată în beznă şi nu mai ştiam pe unde s-o iau.

— Ei, haide, Lisbeth, nu fi caraghioasă.

Robert l-a lăsat pe Morris să cadă pe podea şi a închis o uşă masivă, pe care nu o sesizasem. Am simțit cum mi s-a înțepenit gâtul. Eram furioasă pe mine pentru că, din nou, mă aflam într-o postură dezavantajoasă.

— Serios, draga mea, m-am străduit din răsputeri să-ți fac pe plac. Cel puțin, poți să vorbeşti cu mine.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, încercând să prind curaj.

— Ce te-a apucat de ți-ai tuns părul? Îl preferam mai lung, mi-a zis el şi a venit în spatele meu.

Stătea atât de aproape, că-i simțeam respirația. Trebuia să câştig timp şi să găsesc o ieşire.

— Tunsoarea asta pixie e prea băiețoasă pentru gustul meu.

Morris a sărit pe taburet şi, prin întuneric, am văzut că în cameră era un pat. În casa asta erau atât de multe dormitoare, încât nici nu realizasem că intrasem într-unul.

— După cum ştii, în seara asta mă întâlnesc cu mama Tabithei. Sora mea, Eva, întotdeauna face ce-i cer. Având în vedere relația ei cu autoritățile şi starea ei mentală, abia dacă poate să-şi poarte singură de grijă, darămite fiicei. Tabitha nu şi-a făcut un serviciu luându-se la bătaie, într-un bar, din cauza unui minor. Eu am responsabilitatea

legală, față de casa de producție muzicală şi față de fondul ei financiar, să păstrez controlul.

Morris a lătrat, gâfâind răbdător, şi-atunci am observat că stăteam cu fața spre o oglindă.

— Sigur că tu ai putea să schimbi situația, a continuat Robert.

Oare toate cele douăzeci şi cinci de dormitoare erau gândite pentru uzul lui?

— Dacă eşti de acord, îi redau libertatea Tabithei.

— Să fiu de acord cu ce?

M-am retras brusc, când Robert şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Lisbeth, draga mea, pe mine, fetele nu mă părăsesc, mi-a zis el şi mi-a înşfăcat părul în pumn cu brutalitate.

Am icnit, căci era mai puternic decât mă aşteptasem.

— Am mai ajutat şi alte fete ca tine, a continuat el.

Cu celălalt braț mi-a încolăcit talia şi, împotriva voinței mele, m-a tras spre el. Când m-a sărutat pe gât, m-am răsucit ca să scap, dar el m-a tras dureros de păr. Avea un braț mult prea puternic. Şi mă prinsese de păr mult prea bine.

N-am putut să nu observ că Morris ne urmărea în oglindă. *Întotdeauna există câte-o oglindă*, m-am gândit, amintindu-mi cum, data trecută, corcitura sărise

ascultătoare pe taburetul de lângă pat, lătrând la propria imagine din oglindă.

Mâna lui Robert s-a furişat în sus, spre sânul meu, în căutarea sfârcului. M-am zbătut şi-am încercat să mă răsucesc ca să scap. Francis m-a tras mai aproape. Mi-a înhăţat sânul şi eu am ţipat. L-am lovit şi-atunci am simţit cum braţul i s-a înmuiat puţin. M-am strâns mai tare ca, lăsându-mă în jos şi aruncându-mă în faţă, să mă eliberez, dar Robert nu mi-a dat drumul şi a căzut peste mine. M-am zbătut să-l împing într-o parte. Clipele păreau să se deruleze în cadre statice: Robert izbindu-se în oglindă, sutele de bucăţele din puzzle-ul oglinzii suspendate temporar în aer, expresia uluită a lui Robert prăbuşit pe podea, felul în care mă ţintuia cu privirea îngrozită.

Amândoi am părut să rămânem aşa, blocaţi, o veşnicie. Eu am închis ochii o secundă, ca să-mi revin, şi apoi, când i-am redeschis, am sesizat că, în spatele locului unde fusese oglinda, era montată o cameră de filmat.

— Mă înregistrai?

Lângă trepiedul camerei, am văzut o cutie cu DVD-uri cu diverse etichete. Pe unul era scris numele Tabithei.

Amândoi am auzit un scârţâit scurt şi ne-am uitat în sus. În partea de sus a ramei stătea suspendat, în echilibru

fragil, un ciob lung din oglinda spartă. Apoi ciobul a căzut şi s-a înfipt în piciorul lui Robert.

Care a urlat.

Cineva avea să-l audă. Cineva avea să vină. Am înşfăcat cât de multe DVD-uri am putut, inclusiv pe cel al Tabithei, şi m-am îndreptat spre uşă.

— Nu poți să mă laşi aşa, a zis el, cu vocea tremurândă de durere.

Cu o mână îşi acoperise rana, încercând să oprească sângerarea.

Uşa era uriaşă. Am fost nevoită să pun DVD-urile jos şi să o deschid cu ambele mâini ca să pot ieşi.

— Măcar trebuie să trimiți pe cineva să mă ajute.

Eu însă am luat DVD-urile de pe podea şi am fugit.

61

Întinsă în pat, stăteam cu ochii ațintiți în tavanul camerei de oaspeți a Tabithei. M-am uitat apoi la cele câteva picături de sânge risipite pe Chanel-ul modificat care atârna în şifonier şi la DVD-urile de pe comodă. Am adormit aşteptând ca întunericul de afară să se albăstrească.

M-am sculat brusc, nerăbdătoare să discut cu Tabitha. Am aruncat pe mine o bluză şi o pereche de jeanşi şi, în vârful picioarelor, m-am strecurat, prin pasajul deschis,

spre camera ei. Speram să pot s-o trezesc. Am găsit uşa deschisă.

În salonul de lângă dormitor, Tabitha stătea şi privea oceanul prin fereastră.

— Intră, mi-a spus ea abia auzit.

Stătea confortabil, într-un halat roz şi pufos, cu picioarele strânse sub ea. De la gât până la glezne era înfăşurată în roz. După ce m-am aşezat, Zoya ne-a turnat două ceşti de cafea şi s-a retras.

— Aseară, acasă la Robert..., am început, dar Tabitha a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Ştiu, mi-a spus ea, punându-şi o linguriță de zahăr în cafea.

A sorbit încet, ținând ceşcuța cu ambele mâini.

— Robert a stat toată noaptea la Spitalul Southhampton.

— Şi mama ta?

— A plecat azi-dimineață. Ca de obicei, nu putea să facă față.

Tabitha a mai luat o gură de cafea. Pe chip avea o expresie iritată şi dezamăgită. Avea fața umflată de la atâta plâns.

— Am găsit astea.

Am pus câteva dintre DVD-urile cu numele ei pe masă. Tabitha s-a uitat la ele. Ochii i s-au îngustat şi s-a albit la faţă.

— Ce sunt astea? a murmurat ea, aproape doar pentru sine.

— Ştiu prin ce-ai trecut.

— Vrei să spui că Robert...

Am încuviinţat din cap.

Respiraţia i-a revenit la normal şi Tabitha a întins mâna după un şerveţel de hârtie, dar ochii îi erau uscaţi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Înainte ţineam numărătoarea. Dar apoi Robert s-a oprit şi, pentru o vreme, am uitat de asta.

Calmă, Tabitha a ridicat ceaşca şi a luat o gură de cafea.

— Eram mai tânără. Dar chestia asta îmi revenea în minte, în frânturi, în cele mai ciudate momente. Nu puteam s-o controlez. Mi-a pus o dată o înregistrare din asta, cu o altă fată. Deci ştiam că avea o cameră de filmat. Însă n-am crezut că m-a înregistrat şi pe mine. Deşi era atât de evident.

— E unchiul tău. Cât timp te-a...

— Nu. Te rog, a spus ea, aruncând iar o privire către ocean.

Valurile creşteau şi se spărgeau într-un ritm liniştitor. După câteva clipe, şi-a revenit.

— În realitate, la început, am fost geloasă pe celelalte fete, a continuat ea şi a izbucnit în râs, incapabilă să se oprească. Era o fată care, la fel ca tine, avea un blog şi Robert a lansat o revistă cu numele ei, cunoscut peste tot în lume. Înainte de Robert nu fusese nimic. Să ştii că el a investit într-o mulțime de lume. A fost mai bine pentru ele. Adică nu e nimic în neregulă cu asta, nu?

A început să mi se strângă stomacul.

— Vrei să spui că de-asta m-ai trimis să mă întâlnesc cu el? am întrebat-o.

— Are o grămadă de bani. N-am ştiut – poate ți-ai fi dorit ajutorul lui. A fost ideea lui Robert. A fost dispus; a zis că e dispus să mă elibereze de sub controlul lui. Nu m-am gândit prea bine. Pe bune, a făcut ca totul să sune inofensiv, ca o favoare.

Tabitha avea o expresie tristă, suferindă, ca o fetiță aflată la necaz.

Oare era adevărat? Dacă i-aş fi cedat lui Robert, aş fi dobândit accesul într-o lume a banilor şi privilegiilor, o lume pe care o întâlnisem pentru prima dată demult, în seara aceea, în fața la Met? Alte fete aşa procedaseră. Aş fi putut

s-o îngrop pe Lizzy din New Jersey pentru totdeauna doar oferindu-mă lui.

— Ar trebui să predai DVD-urile astea, am spus. Trebuie să-l oprim. Să nu mai facă asta niciodată.

— Să-l oprim?

Tabitha şi-a reprimat un hohot de râs batjocoritor.

— Să nu mai facă sex cu tinere frumuşele? Asta se întâmplă tot timpul, în fiecare noapte, peste tot. Eu n-am vrut decât să înceteze să mă mai controleze, a zis ea şi a lăsat lingurița pe farfurie.

Ochii îi luceau din cauza lacrimilor.

Vântul sufla peste ocean, în contra valurilor, făcându-le să urce mai sus şi să se prăvălească mai cu putere. Curentul de aer de deasupra ducea cu el o ceață albă şi pufoasă, care plutea, acoperind în straturi cerul albastru. Cum de totul putea să arate aşa de frumos când eu mă simțeam atât de groaznic?

— Ce-o să faci? am întrebat-o, gândindu-mă că poate s-ar fi simțit mai bine dacă aş fi luat-o la piept şi aş fi strâns-o în brațe, aşa cum Buni mă strângea în brațe pe mine. Trebuie să dăm înregistrările astea polițiştilor. Şi trebuie să consulți pe cineva. Ai tot dreptul să renunți la el.

— Tu nu eşti de-aici, nu? m-a întrebat Tabitha, întorcându-se către mine.

Ochii ei mă sfredeleau adânc, ca şi când ar fi putut să vadă totul în interiorul meu. Vocea îi căpătase un ton sever, pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— De ce a trebuit să fii tocmai tu fata din baie, care să mă găsească? Nu ştii. Nu ştii ce spui.

Temându-mă ca nu cumva, inconştient, ochii sau faţa să mă dea, în vreun fel, de gol, m-am întors.

— Ar trebui să pleci, a concluzionat Prinţesa.

După care a bătut cu linguriţa în ceaşcă. Zoya a apărut instantaneu.

— Mai vreau cafea.

62

Taxiul mirosea a ţigări şi a mucegai, iar eu priveam dunele şi ienuperii pe lângă care treceam în viteză. Cerul se înnora. Începuse să cadă şi o ploaie măruntă. Sau era doar ceaţă? Am deschis toate geamurile. Picăturile care-mi ajungeau pe faţă erau plăcute.

Am verificat programul autobuzului şi am realizat că mai erau doar două curse cu care puteam ajunge în oraş la timp pentru prezentarea lui Jess. Cu patru zile în urmă, mi se păruse că Jitney-ul era ceva special; acum nu-l mai vedeam decât ca pe un autobuz, un Greyhound îmbunătăţit.

Se întâmplaseră prea multe lucruri pe care nu le înţelegeam, pe care nu puteam să le răsucesc astfel încât să

încapă în jocul meu de-a Audrey. Totul devenise mult prea serios pentru asta.

Am ajuns la stația Jitney, unde mai erau zeci de persoane care aşteptau să se urce în el. Toți făceau parte din exodul care avea loc în fiecare weekend în Hamptons. Aproape că puteai să auzi sunetul ca de aspirare produs de oamenii care părăseau partea estică a insulei. N-aveam nici o şansă. Trebuia să aştept următoarea cursă.

Telefonul mi-a bâzâit. Mă temeam să mă uit la el.

„UNDE EŞTI?" Desigur, era Jess. Creatura micuță din stomacul meu s-a trezit, foarte supărată.

„Începem la 7 seara!!"

Încercam să calculez cât avea să-mi ia să ajung din Long Island până în Chelsea, în partea de vest a New York City, şi dacă traseul acesta era măcar posibil în traficul estival din Hamptons. Am început să scriu un mesaj, dar înainte s-apuc să-l termin...

„Oamenii tăi vin?"

Am şters mesajul de până atunci şi am început să scriu o explicație, încercând să găsesc o cale prin care să mă justific şi să justific şi motivul întârzierii, însă am primit un nou SMS.

„Vii?!"

A trebuit să mă opresc şi să trag aer în piept.

„Da ☺” Am scris cât de repede am putut.

☺ Mi-a trimis Jess înapoi.

Am oftat, epuizată fizic şi emoţional, meditând la faţa aceea zâmbitoare.

Am urcat pe blog o nouă postare, ca şi când n-aş fi avut nici o grijă pe lume. M-am gândit că asta era ultima mea posibilitate de a transforma prezentarea lui Jess într-un succes, chiar dacă eu nu aveam să fiu acolo.

Asta este seara cea mare! Show-ul Pop-Up al Designerului X nu va avea loc decât dacă voi veţi fi acolo! Experţi în modă, hipsteri cinici, dependenţi de fashion, fanatici ai podiumurilor de modă, iubitori de designeri, followeri loiali. Veniţi să-i vedeţi în persoană prezentarea. Arătaţi-vă devotamentul. Potoliţi-vă nevoia de a obţine o satisfacţie imediată. Veniţi să faceţi fotografii. Postaţi-le peste tot. Umpleţi-vă conturile Instagram cu imagini reprezentând noul look semnat Designer X. Numai voi puteţi să faceţi din acest show un succes. #xbellowthelineastaseara.

Când Jitney-ul aglomerat până la refuz a pornit-o spre Route 27, ultima mea speranţă de a ajunge în oraş la timp, am început să trimit înnebunită postarea tuturor celor din lista mea de followeri.

L-am sunat pe Isak, dar nu mi-a răspuns, aşa că i-am trimis din nou un SMS.

„Designer X... Galeria Bellow The Line 7 seara!! Te rog, spune-mi că te duci!! ☺” Dacă Isak ajungea la prezentare, aveam să fiu în regulă. Am lăsat mesaje la biroul lui Flo pentru ca ea şi Gabby să vină şi ele.

M-am uitat în lungul străzii, dar următorul Jitney nu se vedea.

M-am aşezat pe troler, cu husa de haine în poală. Eram îngrijorată. Trebuia să fiu realistă şi să mă gândesc la ce puteam să fac, în afară de a ceda şi a izbucni în plâns, adică singurele lucruri de care eram în stare. Distrusă de ZK, lăsasem totul neterminat. Fiindcă eu eram nefericită, mă asigurasem că toată lumea avea să fie nefericită alături de mine.

M-am întrebat dacă Jess avea să mă ierte. Proiectul Audrey avea un final nefavorabil: îmi dezamăgisem cea mai bună prietenă, îi pierdusem pe ZK, Tabitha şi Jake şi nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac cu restul vieții mele.

— Hei, Lisbeth! a strigat o voce familiară. Vrei să te duc cu maşina?

M-am întors şi l-am văzut pe Chase în dubița lui albă.

— M-am gândit să trec pe-aici pentru orice eventualitate. A fost doar o bănuială, dar am sperat să te găsesc aici.

— Spune-mi că nu eşti un soi de hărţuitor bizar, i-am zis.

Chase a râs şi s-a dat jos din dubiţă, jenat, în faţa tuturor celorlalţi oameni care aşteptau autobuzul.

— Nu. OK. Ba da. Ţi-am zis că te urmăresc de ceva vreme. Tocmai ţi-am văzut postarea de pe blog şi m-am gândit că ai nevoie de cineva care să-ţi filmeze prezentarea aia de modă. Am dreptate?

Amuţisem.

— Ei, o să iau tăcerea ta ca pe un răspuns afirmativ, a continuat tot el, luându-mi valiza şi urcând-o în partea din spate a dubiţei. Să ne grăbim. Dacă vrem să ne iasă figura, va fi dificil să şi conduc şi să şi adun o echipă.

63

Ceea ce a urmat a fost o succesiune de SMS-uri, în timp ce cameramanul făcea un slalom nebunesc cu dubiţa printre celelalte maşini din traficul de pe autostradă, pentru ca apoi s-o ia pe şosele secundare şi alte drumuri de legătură, despre care eram sigură că n-aveau să ne scoată niciunde.

„E 6:30 şi AICI NU E NIMENI :/”

„Ai promis... :*(„

Am ales să nu răspund. Ori mai aveam o jumătate de oră până la destinație, ori aveam să rămânem blocați în trafic pentru veşnicie. Aveam să ajung sau nu.

A trebuit să fac un inventar rapid al lucrurilor de care aveam nevoie. De exemplu, de muzică. La asta nici măcar nu ne gândiserăm. Mi-am zis că ştiam o persoană care avea să fie dispusă să vină la prezentare în ultima secundă şi am trimis un SMS. În timp ce scriam, telefonul mi-a bâzâit din nou.

„Ar trebui să începem peste ZECE MINUTE!!”

— Zi-i să tragă de timp, a insistat Chase, uitându-se peste umărul meu, în vreme ce depăşeam în viteză coloana de maşini care ieşeau din Midtown Tunnel.

„Ajung curând ☺”, i-am scris lui Jess. Am văzut cele trei puncte care însemnau că-mi răspundea la mesaj când telefonul mi-a murit. L-am conectat la încărcătorul de maşină al lui Chase şi am aşteptat.

— O să ajungem? l-am întrebat.

— N-ar trebui să fie o problemă. Vrei să te schimbi? mi-a zis el, cu ochii la husa mea de haine.

Cât stătusem la Tabitha, nu-mi venise să îmbrac rochia lui Jess.

— Adică să mă schimb aici, în fața ta?

— Nu! a exclamat el, teribil de ruşinat. În spate, după lăzile cu echipamente.

M-am târât până în partea din spate a dubiței, acolo unde Chase nu putea să mă vadă şi, în timp ce maşina sălta pe drum, m-am dezbrăcat până la desuuri şi am scos din husă superba rochie-semnătură a Designerului X. M-am uitat la ea, în dubița săltăreață. Mi-era frică s-o iau pe mine.

Trăgându-mi fusta cea strâmtă de dedesubt, din satin bej, i-am simțit îmbrățişarea familiară şi-atunci am îmbrăcat şi restul rochiei: fusta de deasupra şi bluza. Mă simțeam exact la fel ca prima dată când o probasem.

„Asta e rochia-semnătură”, mi-am amintit că-i spusesem lui Jess. *„Lui Isak o să-i placă la nebunie. Tuturor o să le placă.”*

Ăsta e un lucru pe care orice femeie vi-l poate spune: există câte-o pereche de pantofi sau un sutien sexy care, în momente groaznice, te fac să te simți frumoasă şi puternică – de pildă, când trebuie să mergi la o nuntă, după ce te-ai despărțit de iubitul tău, sau la cine ştie ce reuniune înfiorătoare cu foştii colegi de liceu.

Presupun că şi bărbații îşi au chiloții sau cămăşile lor norocoase – aşa cum Jake avea cămăşile alea de flanel. Mie, senzația asta mi-o dădea rochia lui Jess. Veşmântul acesta

comunica prin intermediul țesăturii, croielii şi texturii. Dubița s-a oprit.

În timp ce îmi încălțam pantofii cu toc, am aruncat o privire pe gemulețul murdar din spatele maşinii. Am zărit încă două dubițe, care păreau să fie echipa lui Chase, iar oamenii se apucaseră deja să despacheteze. Pe stradă, i-am văzut pe Sarrah şi pe un bărbat, despre care am presupus că era patronul galeriei. Urlau unul la celălalt. Asta nu putea să fie de bine. Uitându-mă mai bine, am descoperit-o şi pe Jess, pe trotuar. Era foarte stresată. Era înconjurată de manechinele care se aşezaseră pe hidranți, se sprijineau de lămpile stradale sau se instalaseră pe bordură, pe cutii de carton turtite, îmbrăcate în cele mai frumoase creații ale prietenei mele.

Am încercat să deschid uşa dubiței dinăuntru, dar aceasta nici nu s-a clintit, aşa că am început să bat cu pumnul în geam. Când uşa s-a deschis, aproape c-am căzut în nas.

— Scuze, mi-a spus Chase. Trebuie s-o repar.

Când m-a văzut, Jess a scos un țipăt şi a fugit spre mine. Era împodobită cu una dintre fustele ei iridiscente, cu mai multe straturi, şi cu tricoul ei vintage Sonic Youth, înnodat în talie. Pe umăr avea nelipsita ei geantă-monstru, plină cu

tot soiul de lucruri pentru urgențe: farduri, fixativ şi chestii de cusut.

Amândouă am țipat şi ne-am îmbrățişat.

— Îmi pare rău c-am întârziat aşa de mult, am spus.

— E OK, e OK, dar ce ne facem? a zis ea.

— Nu ştiu. De ce toate manechinele sunt afară?

— Cum? Nu ştii? Ți-am trimis SMS.

Mobilul meu era în continuare conectat la încărcătorul de maşină.

— Ce să ştiu?

— Nu avem loc! a urlat Jess.

Pentru prima dată, am înregistrat tabloul complet şi-aproape că am avut un şoc. Un şoc zdravăn, apoplectic. Peste tot erau pur şi simplu sute de oameni. Galeria micuță gemea de oameni. Şi oameni de foarte bună calitate, aş adăuga. Sute de persoane în pas cu moda se strânseseră la Below The Line Gallery, ca dovadă că postările şi e-mail-urile mele funcționaseră. Acelea erau cel puțin o parte din fashionistele care-mi urmăreau blogul. Îmi venea să mă opresc şi să examinez fiecare individ în parte – cum erau îmbrăcați, ce vârste aveau, ce stil aveau. Dar nu aveam vreme.

— Îți garantez că, acum douăzeci de minute, nu erau aici, mi-a spus Jess. Totul s-a întâmplat acum.

Chase a venit relaxat.

— Eşti un geniu al promovării, mi-a zis el zâmbind. Unde ne instalăm?

Oamenii începuseră să blocheze strada. Maşinile claxonau, pentru că nu-şi puteau face loc.

— Nu avem destul loc, am spus eu uimită.

— Vai, cum de ți-ai dat seama? a exclamat Chase.

Apoi, uitându-se către Jess:

— S-ar putea să dureze ceva.

— Păi, trebuie să urcăm acolo, le-am zis, indicându-le autostrada suspendată de deasupra. Ai filmat vreodată acolo? l-am întrebat pe cameraman.

Chase a avut o reacție de parcă i-ar fi fost frică de mine, de parcă aş fi putut să-l muşc.

— Vrei să spui... în High Line?

High Line este un parc oficial al oraşului New York. A fost construit pe rămăşițele ruginite ale unei linii de tren suspendate, între timp dezafectată, care cândva urma linia autostrăzii West Side. Acum locul e ticsit cu alei, plante, bănci şi mici amfiteatre. Eu şi Jess treceam pe-acolo de fiecare dată când mergeam la magazinele din Meatpacking District. În fiecare zi, în parc aveau loc tot felul de happening-uri şi de evenimente. Discutasem cu Jess despre asta, dar niciodată, nici măcar în visele noastre cele mai

frumoase, nu crezuserăm că puteam avea ocazia să facem o prezentare de modă acolo.

— Da, mi-a răspuns cameramanul. Am filmat de mai multe ori pentru Tommy Hilfiger, după ce omul a aşteptat cam trei luni să primească o mie de aprobări de la primărie.

— Nu putem s-o facem din mers? Doar e un show pop-up, nu?

Chase a rânjit. Mi-era limpede că ideea îi surâdea.

— OK, şefa, cum vrei tu.

Cameramanul a fluierat către echipă şi băieţii au luat-o la goană, încărcaţi cu echipamente şi lumini.

— Spune-le manechinelor să meargă cu noi. Sunt convinsă că toţi ceilalţi ne vor urma, am zis.

Eu şi Jess am început să mărşăluim în lungul străzii Ninth Avenue, în capul trupei de manechine provocatoare, îmbrăcate în rochiile lor încântătoare, şi a unei hoarde de fashioniste cu gurile căscate, care se strânseseră în spatele nostru. Arătam ca nişte petrecăreţi ambulanţi. Şi-aveam impresia că am fi putut să-i ducem pe toţi oamenii ăia oriunde.

— Nu există nici scaune, nici scenă, mi-a spus Jess în timp ce mergeam. Unde vor sta persoanele importante?

— Cu toți ceilalți, i-am zis. Oricum, cine ştie care e cea mai importantă persoană din mulțimea asta? Toate ar putea să fie importante.

În vreme ce cohorta de oameni făcea fotografii cu toate tipurile de aparate foto şi telefoane, noi ne croiam drum către scările care urcau spre High Line din Fourteenth Street. Fotografiile aveau să fie postate pe conturile de Instagram şi Tweeter, dar trebuia să ne asigurăm că acela avea să fie un show pe care oamenii să şi-l amintească.

Intrând în pasajul acoperit Chelsea, acolo unde High Line-ul trece prin clădirea Chelsea Market, am dat peste un ocean de lumini fluorescente albastru-rece, care scăldau coloanele tunelului ce împleteau arhitectura industrială a High Line-ului cu panorama oraşului dimprejurul nostru.

Chase instalase deja o cortină de fundal, aşa că am condus manechinele în spatele ei. Boxe uriaşe de concert şi un deck de DJ fuseseră deja poziționate de o parte şi de alta a pasarelei de prezentare, iar prietenul meu Bennie făcea o verificare tehnică pe ultima sută de metri.

— Lisbeth, iubito! Ştiam eu c-o să mă suni!

Bennie cel cu părul creț, îmbrăcat într-un costum funky în dungi şi cu nişte ochelari de soare ca de mafiot amețit, freca un pick-up electronic. Primise SMS-ul meu. Eu şi Jess

ne simțeam copilașii cei mai mici la cea mai mare petrecere a vieții noastre.

— Cred că ai vreo treizeci de minute înainte ca polițiștii să ne închidă taraba, deci trebuie să începem imediat, mi-a strigat Chase peste rumoarea din ce în ce mai sonoră a mulțimii care se comasa împrejur. Baftă!

Tot conținutul genții-monstru a lui Jess a ieșit la lumină. Le-am aliniat pe fete, le-am retușat machiajul și coafurile, am netezit cutele rochiilor, prinzând la spate cu ace orice nu arăta în regulă. Apoi, brusc, luminile s-au stins și toată zona s-a cufundat într-o beznă mută și liniștită. În ultima secundă, șoptind, Jess a rearanjat manechinele într-o altă ordine.

Un reflector s-a aprins și Bennie a dat drumul la muzică, ridicând volumul. Un ritm contagios a reverberat în tunel, transformând spațiul acela cavernos într-o boxă stereo gigantică.

— Du-te! Du-te! a strigat Jess, împingând primul manechin pe scenă.

Arhitectura a fost luminată de blițuri strălucitoare când zidul de fani cu iPhone-uri și fotografii au apăsat pe declanșatoare. Manechinele trebuiau să se îndrepte către acea lumină orbitoare concentrându-se ca să țină capul sus și să pună un picior în fața celuilalt, încercând, în același

timp, să dea impresia de naturalețe. Nu ştiu dacă puteau să vadă ceva în acel contrast extrem de întuneric şi lumină.

M-am strecurat afară, din spatele cortinei, ca să văd show-ul şi publicul din laterale. Aranjamentul din ultima secundă a lui Jess ordonase rochiile în funcție de culori şi astfel spectacolul era o revelație.

Prezentarea s-a deschis cu o serie de ținute albe, care au evoluat rapid. Verdele spumă-de-mare a fost urmat de un galben-solar şi de un portocaliu-miere. Încetul cu încetul, pe scenă au început să apară culorile mai îndrăznețe, care iluminau rochiile din şifon şi fustele, în straturi, dintre fuste.

Rochiile prindeau viață cu detalii atrăgătoare – un freamăt de paiete, un decolteu adânc, o rochie fără spate, o brățară – oferind concepte noi şi pline de energie în materie de stil şi design. Creațiile de un albastru strălucitor erau cele mai spectaculoase. Aveau o profunzime aproape stelară.

Manechinele deloc banale, prietenele lui Sarrah, reprezentau un spectacol în sine. Toate erau la fel de subțiri şi de minunate ca oricare altă fată care a urcat vreodată pe un podium de modă. Dar ele erau tatuate masiv, erau nişte frumuseți multirasiale dure şi agresive, cu nişte coafuri absolut delicioase.

Una dintre fete avea tatuate pe piept, cu litere gotice, cuvintele VISE NĂRUITE. Şi, fireşte, cea mai seducătoare şi mai pură dintre manechine era Jannush, o prietenă transsexuală a lui Sarrah, care păşea pe scenă cu o atitudine mândră şi cu tocuri înalte de-un kilometru. La drept vorbind, manechinele erau constrastul perfect pentru rochiile prietenei mele, iar tatuajele lor erau contrapunctul inscripțiilor acelea lirice.

Sarrah mai avusese şi o altă contribuție la prezentare. Luase o parte dintre înscrisurile din jurnal ale lui Jess, cele care fuseseră cusute pe tivurile rochiilor, le încărcase în buclă într-un calculator şi-acum le proiecta pe tavanul de deasupra manechinelor. Publicul scotea „ahh”-uri şi „ohh”-uri la fiecare citat. Le adorau!

Căutarea de VIP-uri a scos la iveală nişte apariții surprinzătoare. I-am făcut cu mâna lui Flo, care o adusese cu ea pe Rachel Zoe. Flo mi-a zâmbit plină de mândrie şi mi-a făcut semnul cu degetul mare ridicat în sus. Scanând mulțimea, mi s-a părut c-am văzut-o pe Gabby, dar nu eram sigură. Mai era şi o doamnă, îmbrăcată ciudat, în culoarea lavandei, care părea importantă. Şi-apoi i-am descoperit pe Betsey Johnson şi pe Isak! Unde fusese Isak? Slavă Domnului că era acolo. Designerul mi-a trimis un sărut.

Sistemul de lumini era auster şi dramatic. Muzica era neruşinat de dansabilă. Prezentarea era un eveniment instantaneu fashion pop-up, marca Designer X, care depăşea şi cele mai dulci speranțe ale noastre, însă rochiile şi conceptele vizuale justificau toată atenția.

Aşa cum îmi spusese Jess mai înainte, o rochie n-are decât o singură şansă să facă impresie, după care trebuie să mulțumească prin croială, stil şi țesătură. Prima oportunitate e unica oportunitate, iar asta era oportunitatea creațiilor lui Jess.

Manechinele, prietenele lui Sarrah, au avut şi ele mare succes şi niciodată n-am crezut că nişte fete aşa de dure pot să roşească şi să chicotească, dar ele au făcut-o. Iar Jess... ce pot să spun despre cea mai bună prietenă pe care o poate avea o fată? Deja mă făcuse să par a fi o persoană mult mai sofisticată decât aş fi putut să par eu însămi. În acelaşi timp, era genul de prietenă care niciodată nu înceta să-ți spună lucrurile în față. Deşi mereu îmi susținuse ideile trăsnite, mă păstra cu picioarele pe pământ şi cinstită, chiar şi atunci când spuneam cele mai mari minciuni din viața mea.

Iar eu? Eu eram doar fericită că nu o dezamăgisem.

Fetele au făcut trei treceri pe podium, schimbându-şi frenetic rochiile în spatele cortinei. După ce eu şi Jess am

terminat ultima suită, ne-am luat de mână în vreme ce manechinele ieşiseră pentru defilarea de final.

După ce ultimul manechin şi-a încheiat tura, în public a început să se scandeze:

— X, X, X!

Curând, toată lumea striga:

— X, X, X!

Venise clipa ca Designerul X să-şi facă plecăciunea, numai că pe Jess o cuprinsese tracul de scenă.

— Trebuie să te duci. Ştii asta, i-am spus. Haide, măcar o dată ieşi şi tu în față.

— Nu. Ăsta e momentul tău. Tu l-ai creat pe Designerul X. Tu m-ai împins să fac nebunia asta, tu ai inventat un nume pentru ea şi ai tras de mine până când am fost nevoită să lucrez la cel mai înalt nivel de care sunt capabilă.

— Designerul e cel care încheie show-ul, am insistat, dar, dinainte să închei fraza, am văzut cum i se învârteau rotițele în creier.

— Nu când tu eşti îmbrăcată cu cea mai reuşită rochie a mea.

Toate manechinele erau pe scenă şi s-au alăturat publicului, scandând şi bătând din palme. Bennie a introdus un beat pop extatic care suna ca nişte mici bule muzicale care intrau în coliziune unele cu altele. În timp ce

toată lumea striga „X, X, X”, eu şi Designerul X ne-am luat de mână şi-am ieşit triumfătoare pe podium. Eu am făcut o piruetă în cea mai minunată rochie a lui Jess, după care amândouă ne-am înclinat.

Totul s-a încheiat aproape imediat ce-a început. Am aflat că poliţiştii fuseseră acolo în ultimele zece minute, dar avuseseră amabilitatea să nu ne suspende prezentarea. Chase demonta acum echipamentele la fel de repede pe cât le montase.

Bloggeri, tweeteri şi-aşa mai departe ne-au năpădit din toate direcţiile cu camere de filmat, microfoane şi smartphone-uri.

După ce i l-am prezentat pe Isak lui Jess, cei doi s-au lipit imediat unul de celălalt, devenind instantaneu cei mai buni prieteni şi colegi. Cum din ce în ce mai multe persoane se strângeau în jurul prietenei mele, eu m-am îndepărtat. Am găsit o sticlă cu apă şi un colţ liniştit şi am încercat să-mi cobor pulsul la nivelul normal. În sfârşit, puteam să-mi trag sufletul.

— Ai reuşit un spectacol extraordinar, Lisbeth, mi-a spus o voce din umbră.

— Cine-i acolo? am întrebat şi, când m-am întors, l-am văzut pe ZK păşind în lumină.

— Nu. Nu poţi să apari aşa, pur şi simplu.

— Îmi pare rău, a zis el, întinzându-mi mâna deschisă. Mult mai rău decât o să crezi tu vreodată. Putem să stăm de vorbă?

— Nu ştiu, i-am spus, îndepărtându-mă de el.

Era îmbrăcat într-un smoching, iar părul negru şi ondulat îl avea lins pe spate, la fel cum îl avusese prima dată când îl întâlnisem. Punctişoarele aurii din ochii verzi reflectau ultimele lumini ale prezentării de modă.

— Ştiu că e greu, dar sunt nişte lucruri pe care trebuie să le afli, mi-a spus el.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Eu? Da. E vorba de brățara ta.

— De ce ai luat-o?

— Nu pot să vorbesc aici. Vrei să vii cu mine?

— Hei, Lisbeth! mi-a strigat Chase.

M-am întors către el.

— Mergem să sărbătorim. Vii şi tu, da?

— Da. Trimite-mi SMS cu locul unde vă duceți. Trebuie să fac ceva înainte, i-am răspuns, încercând să nu mă uit în spatele meu.

— Vorbeşti cu cineva? s-a interesat cameramanul.

M-am întors către ZK şi am văzut că se ascunsese în umbră.

— Nu, dar vin şi eu imediat, am spus.

— Eşti sigură?

Am dat din cap afirmativ şi Chase a plecat.

— Urmează-mă, mi-a cerut ZK, stând pe jumătate în umbră.

Şi aşa am făcut.

64

Limuzina a demarat aproape imediat ce portiera s-a închis. În întunericul din interior, nu realizasem că mai era cineva acolo.

— Drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat, Lisbeth, a spus Dahlia, cuibărită frumos în colțul din spate al maşinii.

Îmbrăcată într-o rochie mini Cavalli, de un argintiu-metalic, cu un decolteu adânc şi o brățară lată, argintie, Dahlia era, în acelaşi timp, provocatoare şi intimidantă.

— ZK e minunat ca întotdeauna, nu-i aşa?

ZK privea impasibil.

— Ce vrei? am întrebat-o.

— Cred că bărbații sunt mult mai atrăgători când sunt deprimați, tu nu?

Dahlia a examinat profilul lui ZK, de parcă acesta ar fi fost o curiozitate dintr-un magazin, pe care s-ar fi putut decide s-o achiziționeze.

— Când sunt demoralizați, au expresia asta de disperare profundă, de îngrijorare, ca nişte creaturi prinse în cursă. Ceea ce mie mi se pare sexy. Tu ce părere ai, Lisbeth?

— Cred că eşti un monstru.

— Ei, hai, un monstru. Mă flatezi, mi-a spus ea, de parcă opinia mea ar fi fost cea mai haioasă glumă de pe pământ.

Întinzându-şi paharul de şampanie, a aşteptat ca ZK să priceapă mesajul. Iar el i l-a umplut, dintr-o sticlă aflată în apropiere.

— Ne-a făcut plăcere să urmărim mica ta paradă de modă, nu-i aşa, ZK?

Peste ochii lui ZK coborâse un văl, privirea îi căpătase o expresie de îndelungată suferință, care-mi era familiară.

— Hai să toastăm împreună în cinstea Designerului X, a continuat Dahlia, ridicându-şi paharul. Şi pentru sfârşitul vieţişoarei false pe care ai dus-o.

Dahlia m-a sfredelit atât de intens cu laserele privirii, încât am simțit că eram pe cale să mă evapor pur şi simplu.

— ZK, dacă ai mai avea o urmă de decență, ai pune capăt acestei situații, l-am implorat.

Dahlia şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Decență? a zis ea, abia uitându-se la ZK. Cred că termenul acesta a părăsit blazonul familiei cu mult timp în urmă. În plus, ZK mi-a arătat brățara asta superbă a ta.

Şi Dahlia a scos din plicul argintiu panglica de platină inscripționată a lui Buni şi mi-a fluturat-o prin fața ochilor.

— Dă-mi-o înapoi.

— Asta n-ar fi deloc distractiv, nu? a zis ea, punându-şi şi scoțându-şi brățara de pe încheietura subțire. Asta e problema ta, Lisbeth. Nu eşti prea amuzantă, iar mie îmi place ca prietenii mei să fie mai nostimi.

— Îmi dau seama că te-am ofensat profund şi-mi pare rău. Dar, te rog, n-am să te mai deranjez niciodată, te rog, dă-mi brățara şi o să dispar.

Expresia de pe chipul ei era dificil de descris. Semăna cu aceea a unei pisici care şi-a înțepenit gheara peste coada unui şoricel. Milogelile mele o încântau.

— Nu mă *deranjezi*, Lisbeth. Nu eşti amuzantă, dar eşti antrenantă.

Dahlia a pus brățara la loc în poşeta pe care a închis-o decisiv.

— Deci povesteşte-ne despre Buni a ta. Pare a fi o persoană fascinantă, a început ea, uitându-se în ochii mei cu falsă seriozitate. Dulac – ăsta e numele ei de familie, nu? La fel ca al tău.

Şi Dahlia a râs din nou, de fapt, mai curând, a cotcodăcit.

— N-ai cum să înțelegi nimic în legătură cu bunica mea. Care este un om minunat, cu mai multă grație şi stil decât tine sau oricare alt om pe care l-am cunoscut, i-am răspuns.

— Chiar aşa? Atunci presupun că eşti la curent că bunica ta are şi o oarecare notorietate. Ce să mai vorbim de bunicul tău – Sammy G –, „infractori înrăiți”, cred că asta e expresia care se foloseşte.

— Te înşeli. Numele lui nu era Sammy. Pe bunicul meu îl chema Frank şi a fost un simplu muncitor în construcții.

Dahlia abia îşi mai putea stăpâni satisfacția.

— Deci ai crescut crezând că bunicul tău a fost muncitor în construcții? Cum se spune acolo de unde provii tu? Las-o baltă!

— OK, Dahlia, încetează, a intervenit ZK. Eşti penibilă.

— Nu te ambala, amorezule, i-a retezat-o ea. Terminăm curând.

Şi şi-a trecut mâinile prin părul lui, de parcă ZK ar fi fost un animal de companie. În ochii lui a apărut o expresie suferindă – era îngrozitor de umilit.

— Bietul ZK, a spus Dahlia, studiindu-i profilul. Deşi întreaga aventură a fost ideea mea, cred că el chiar s-a îndrăgostit de tine.

ZK i-a împins mâna Dahliei.

— Opreşte maşina! a urlat el şi limuzina s-a oprit la marginea trotuarului.

ZK a deschis portiera şi a ieşit ca o furtună. Pe stradă se ridica aburul dintr-un capac de canal. Mersesem spre centru, dar nu vedeam unde.

— Lisbeth, coboară, te rog, din maşină, mi-a spus el.

Dahliei nu părea să-i pese, aşa că am părăsit limuzina, uşurată să fiu afară, dar îngrijorată din cauza brățării de platină care se afla în geanta ei. Dahlia a urmărit desfăşurarea scenei, de parcă ar fi vizionat o piesă de teatru.

— Lisbeth, ăsta e adevărul şi e mai bine să-l ştii, pentru că oricum Dahlia o să-l pună pe tapet, mi-a zis ZK. Imediat după ce te-a cunoscut, Dahlia a angajat un detectiv particular care să te urmărească. Ea m-a împins să te invit în seara aia, la Soho House. Bărbatul pe care tu l-ai crezut bunicul tău e Sammy G, cel care i-a dat brățara bunicii tale. Sammy G a fost un cap al mafiei, care s-a ascuns vreme de aproape patruzeci de ani, până când a murit. S-a însurat cu o fată din înalta societate, pe nume Simon Fleurice Dulac – bunica ta – care a dispărut misterios cu zeci de ani în urmă.

— Nu te cred, i-am zis. Nimic din toate astea n-are noimă. Cum de *tu* poți să fii amestecat în chestia asta cu *ea*? De ce aş crede un cuvânt din ce-mi spui?

— Ştiu, mi-a răspuns ZK, în vreme ce brusc tot corpul a părut să i se prăbuşească, asemenea unei marionete căreia i-au fost tăiate sforile. Eşti atât de diferită, Lisbeth. De oriunde-ai veni şi oricine-ai fi. Pentru tine, totul e nou, plin de posibilităţi. Eu n-am nici o posibilitate, n-am avut niciodată. În lumea mea, n-am absolut nici o şansă. Am sperat că n-o să mă iei în serios, dar n-a fost aşa. Şi cu cât te-am apreciat mai mult, cu atât am ştiut că n-o să fiu bun pentru tine. Am făcut un alt târg ruşinos, în stilul Northcott, dintr-un şir lung de târguri păguboase. Dar miza a fost familia mea. Asta era singura cale.

M-am întors spre Dahlia, care savura dramatismul momentului.

— Dahlia, detectivul tău a confundat-o, pur şi simplu, pe Buni a mea cu altcineva, am spus. Te rog, doar dă-mi înapoi brăţara. Fac orice vrei. O să dispar. Doar las-o pe Buni în pace.

Dahlia a tăcut, părând să savureze situaţia. Pentru o clipă, am crezut că era mulţumită văzându-mă cât de devastată eram şi cât de distrus părea să fie ZK şi că avea să-mi returneze brăţara.

— Nu pot să fac asta, dulceaţă; brăţara asta e probă federală. Când am descoperit adevărul, am fost obligată să-l consult pe procurorul districtual, un prieten vechi de-al

tatei. Acum nu mai pot să fac nimic. Ah, am uitat, am discutat despre tine cu un reporter încântător de la *New York Post*; omul a făcut nişte săpături, care ne-au fost de mare folos, şi-a descoperit inclusiv o anume fotografie publicată în Pagina Şase.

Pagina Şase. Am simţit cuvintele astea ca pe un pumn în stomac.

— Ţi-ai consumat momentul, ZK. Trebuie să recunosc, a fost o reprezentaţie emoţionantă, aproape c-ai părut sincer, a continuat Dahlia rânjind. Acum e timpul să plecăm.

Picioarele îi păreau lipite de stradă. Expresia Dahliei a devenit dură.

— Dacă vrei să respect înţelegerea, atunci hai, i-a spus ea, iar şoferul i-a închis portiera.

ZK a ocolit limuzina aproape ca şi când corpul lui n-ar fi avut de ales. Când s-a aplecat să intre în maşină, abia dacă a ridicat privirea. Dar în acea fracţiune de secundă i-am văzut ochii imploratori, l-am văzut pe băiatul pierdut în plină agonie.

Dahlia şi-a coborât geamul.

— Draga mea, cred că poţi să consideri că viaţa ta e distrusă. Mi-ar fi plăcut să ştiu cum să râd aşa, malefic, ca marii eroi negativi. Ăsta ar fi fost momentul potrivit, nu crezi?

65

Cu fiecare pas, mi se părea că lăsam în urmă o parte din mine. Înaintam compulsiv, cu ochii ațintiți în pământ, în felul acela hotărât în care merg oamenii prin oraş, de nimeni nu îndrăzneşte să-ți vorbească. M-am trezit la intrarea în Central Park, în Columbus Circle, şi-atunci am realizat că eram la doar câteva străzi distanță de Tiffany.

Deşi era destul de târziu în seară, trăsurile şi caii lor trişti continuau să plimbe turiştii prin parc. Luând-o pe Fifth Avenue, am văzut cutia de sticlă fără îmbinări, care era magazinul Apple, sclipind în lumina lunii.

Taxiuri galbene treceau în viteză pe lângă mine când m-am apropiat de colțul bulevardului, la intersecția cu strada 57. Pentru prima dată, m-am simțit tristă ridicând ochii şi privind la familiarul logo dăltuit. Nu ca atunci când eu şi Jess, asemenea multor altor fete, venisem să ne luăm micul-dejun în fața vitrinelor Tiffany.

M-am uitat în lungul bulevardului Fifth Avenue.

Peste câteva ore, la răsăritul soarelui, lămpile stradale aveau să fie încă aprinse la sosirea lui Holly cu taxiul. Uitându-se în sus, la logo-ul Tiffany, ea avea să suspine aproape imperceptibil, cu o ridicare din umeri. Purtându-şi ochelarii de soare în clarobscurul dimineții, Holly avea să plutească prin paşi mici înspre vitrina cu bijuterii şi, cu

mănuşa neagră, să ia delicat o gogoaşă dintr-o pungă albă. Apoi avea să scoată uşor capacul de plastic al paharului cu cafea şi să-l lase să cadă în punga de hârtie, fără să verse nici o picătură de lichid.

Absolut singură, avea să studieze expoziția uluitoare de brățări cu diamante şi candelabrele miniaturale, înclinând puțin capul pentru a le contempla eleganța şi frumusețea.

O şi vedeam stând în fața mea în toată splendoarea ei fragilă. Întotdeauna presupusesem că Holly era o spectatoare matinală, cu cunoştințe vaste în materie de diamante şi perle, care se întorcea de la vreo petrecere fabuloasă.

Acum realizam însă că, de fapt, Holly era afară şi privea înăuntru. Venea la Tiffany pentru că avea nevoie să se simtă mai bine. Căuta permanent ceea ce nu avusese niciodată, era tristă din cauza a ceea ce-i lipsea. La fel ca mine.

În dimineața aceea, se dusese la Tiffany ca să se simtă în siguranță. Probabil că în noaptea precedentă fusese undeva, într-un loc periculos.

Deşi e greu să găseşti ceva de rău la Audrey, probabil că viața ei avea şi o latură întunecată, despre care oamenii nu vorbesc. În fond, era o fumătoare înrăită, care aprecia şi câte un pahar cu whiskey. Zvonuri despre aventuri cu bărbați însurați şi anorexie au existat dintotdeauna –

agitațiile roşii, în versiunea lui Audrey –, însă ea şi-a păstrat problemele ascunse cu discreție în rochia Givenchy, unde nimeni nu putea să le vadă. Mi-ar fi plăcut să fi putut să stăm de vorbă, eu şi Audrey, ca să-mi spună dacă a izbutit să facă în aşa fel încât să se simtă bine în pielea ei.

Venise vremea să mă întorc în New Jersey.

66

Ar fi trebuit să le spun imediat. Buni, mama, Courtney şi Ryan stăteau cu toții şi mă aşteptau. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de incredibil de rapid îşi pusese în aplicare planul Dahlia.

„Givenchy şterpelit!” era titlul de pe prima pagină din *The New York Post*. Ziarul zăcea pe masa din bucătărie în fața lor.

Tot pe prima pagină era şi fața mea.

Şi eram îmbrăcată cu rochia Givenchy.

Iar pe cap aveam tiara.

Pe ZK şi pe Dahlia îi scoseseră din poză.

— Am făcut ceva groaznic, am spus, ceea ce, la momentul respectiv, părea a fi o afirmație teribil de moderată.

Am aşteptat reacția lui Buni sau a mamei, dar nu s-a întâmplat nimic.

Când detectivii NYPD m-au ridicat pentru interogatoriu, m-au întrebat dacă aveam un avocat. Ştiam că nu ne puteam permite aşa ceva, ca atare mi s-a dat un avocat din oficiu, care părea să fie chiar mai tânăr decât mine, de parcă abia ar fi terminat facultatea. Şi părea chiar mai terifiat decât mine de presă. Aşa că nu mi-a fost de nici un ajutor.

Neavând vreun dosar infracțional anterior (nu aveam nici vreo zi de pedeapsă în liceu), dar având, în schimb, numele şi chipul tipărite în tabloide, nu s-a considerat că aş fi putut să fug de lege, aşa că am fost trimisă acasă, în Jersey. În fond, nu fusesem acuzată formal de nimic – încă.

Am citit articolul în drum spre casă, în trenul PATH. *Post*-ul mă trata în stil tabloid, asta probabil pentru că era o zi cu ştiri puține, într-o săptămână cu ştiri puține, dar şi pentru că venerabila lor Pagina Şase fusese victimizată, ca fiind implicată în acțiunea mea criminală.

Dahlia îi servise întreaga poveste unui reporter monden întreprinzător de la *The New York Post*, care se dăduse peste cap ca să descopere detalii sordide despre mine şi despre Buni. Nu-i luase mult să caute prin arhiva lor foto. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că dovada faptului că furasem rochia Givenchy avea să iasă la suprafață.

Cam tot ce scria în articol era adevărat: cum înşelasem oamenii şi mă vârâsem singură în fotografiile altora ca să-mi

croiesc drum printre cei din Upper East Side, intrând, pe gratis, în lumea lor de consum vădit – limuzine, personal shopper, weekenduri în Hamptons – dându-mă drept una dintre ei, când nu eram decât o aspirantă din South End, New Jersey.

În ziar apărea şi o Tabitha Eden înlăcrimată, cu un citat sub fotografie: „M-am simțit devastată şi trădată. Femeia aceasta s-a insinuat, prin manipulare, în toate aspectele vieții mele. Regret fiecare clipă în care am cunoscut-o”. Am presupus că declarația îi fusese scrisă de cineva, dar, chiar şi aşa, m-a întristat. N-o să înțeleg niciodată cum a convins-o Dahlia pe Tabitha să apară în articol. Discret, reporterul nu a pomenit numele Dahliei. Nimeni nu putea să ştie că ea aranjase toată povestea.

Întorcându-mă acasă, în bucătărie, toată lumea părea şocată, cu excepția istețului de Ryan, care rânjea. Când am ajuns la partea cu Sammy, Buni s-a albit la față. Şi când am recunoscut cum am lăsat să mi se ia brățara, nu m-am mai putut opri din plâns şi m-am aruncat pe jos, în fața lui Buni. I-am îmbrățişat picioarele, sperând că nu avea să mă urască, dar temându-mă s-o privesc în ochi.

— Uau, a zis într-un final Courtney, peste bocetele mele, şi credeam că eu sunt fata cea rea din familie. Nu mai pricep nimic.

La auzul acestei replici, toată lumea a râs.

— Deci e adevărată povestea despre tata? a întrebat mama, întorcându-se către bunica.

Buni şi-a trecut degetele prin păr. Când a început să vorbească, mâinile îi tremurau uşor.

— Am ştiut că până la urmă o să se afle, a zis ea, aproape în şoaptă. Măcar mă bucur că Sammy nu mai trăieşte să vadă totul.

— Pot să le povestesc prietenilor, la şcoală? a întrebat Ryan.

Mama a râs.

— Tipic Ryan, a comentat ea. Să-ţi ţii gura, da?

După care s-a întors spre mine.

— Lisbeth, vino-ncoace, mi-a spus.

Când m-am ridicat, am fost surprinsă s-o văd întinzând mâinile către mine. Ne-am îmbrăţişat, iar eu am continuat să plâng. Nu cred că eu şi mama ne mai strânseserăm vreodată în braţe de când eram copil. Avea mâinile puţin cam flasce, pentru că slăbise mult, dar pielea nu i se strânsese. Era plăcut să mă simt atât de aproape de ea. N-am putut să nu mă gândesc că, pentru prima dată, mama nu mai mirosea a ţigări şi a alcool.

Nimic nu se compară cu faptul de a-ţi fi expuse în media naţională problemele personale şi cea mai groaznică situaţie

în care te-ai găsit în întreaga ta viață, pentru ca toată lumea să le studieze, să le analizeze şi să le disece. Imediat ce articolul din *The Post* a fost publicat, *chiar în acea zi*, am numărat cel puțin douăzeci şi şase de amenințări primite pe telefonul de acasă. Deloc surprinzător, adresa mea de mail şi numărul de telefon au fost aflate rapid, dar le-a luat ceva mai mult să descopere Facebook-ul lui Lisbeth Dulac. Simplul succes al blogului, Luminile Reflectoarelor, a fost cauza eşecului meu. Şi totul s-a petrecut aproape instantaneu.

Trolii sunt nişte monştri furioşi, care trăiesc sub poduri şi se hrănesc cu capre, cărora le frâng gâtul şi le beau sângele, în vreme ce-şi varsă mânia pe conturile de Instagram, Tumblr şi Facebook. Mi-am închis telefonul şi nu mi-am mai deschis contul de e-mail, dar blogul era un dezastru.

„Mincinoasă”, „Impostoare”, „Poseur”, „Falsă” şi, cel mai tulburător, „Escroacă”, au fost doar câteva dintre cuvintele cu mai mult de patru litere cu care am fost tratată în diversele calupuri de ştiri, deşi, tehnic vorbind, mincinos şi fals *sunt* capete de acuzare legale. Pe blog, termenii erau şi mai înfiorători, genul de cuvinte de nepublicat, implicând violență sexuală, pe care numai comentatorii anonimi îşi pot permite să le folosească.

Misoginii, obsedații, hărțuitorii în serie şi bătăuşii virtuali au apărut pe site în valuri. Am învățat arta de a tria şi de a trece rapid în revistă mesajele, astfel încât să-mi dau seama dacă existau amenințări personale reale sau era vorba doar de invective răutăcioase normale, de fiecare zi. Când pe Internet a apărut adresa noastră de pe strada Pine, am ştiut că problema era mult mai serioasă şi am încetat să mai caut.

Ne-am schimbat numărul de telefon de mai multe ori, dar au continuat să ni se întâmple tot felul de lucruri. Cineva care a folosit un cont Uber fals a considerat că ar fi amuzant să ne trimită douăsprezece limuzine, care să se prezinte în fața casei noastre în acelaşi timp, între orele 11:30 seara şi 2:00 dimineața.

Ploua în dimineața când polițiştii, îmbrăcați în geci albastre de intervenție, au oprit în fața uşii noastre.

— Suntem aici ca să punem în aplicare un ordin de percheziție, ne-a comunicat agentul când mama i-a invitat în casă.

Ordinul de percheziție autoriza guvernul să confişte „fructele unei posibile infracțiuni”, deşi nu fusesem acuzată formal de nimic. Ceea ce m-a făcut să mă întreb ce însemna „fructele infracțiunii” mele.

Purtând mănuşi de cauciuc albastre, polițiştii mi-au răvăşit, în principiu, dormitorul şi-au părut destul de fericiți când mi-au găsit şifonierul şi toate posterele cu Audrey Hepburn. Considerându-le probe, le-au făcut sul cu grijă, le-au etichetat şi le-au introdus în pungi mari de plastic. N-am putut să nu mă gândesc la ce-ar fi spus Jess cu privire la tehnicile lor curatoriale. Mi-au luat calculatorul şi toate casetele VHS şi DVD-urile cu *Mic dejun la Tiffany, Vacanță la Roma* şi celelalte filme ale lui Audrey Hepburn. Trebuie să recunosc că oricum n-aş mai fi fost capabilă să mă uit la ele.

Care de ştiri şi reporteri au început să aglomereze străzile când un alt grup de polițişti a sosit la noi acasă, iar mama le-a dat drumul înăuntru. Ce altceva ar fi putut să facă?

Când o femeie îmbrăcată într-un costum business albastru-închis şi o bluză albastru-închis ne-a arătat medalionul cu sigla FBI, cu toții am ştiut că polițiştii veniseră acolo pentru Buni.

Buni le-a cerut permisiunea să folosească toaleta şi agenții s-au dat în spectacol verificând baia de la parter înainte s-o lase să intre, ba chiar au postat un polițist în dreptul ferestruicii şi a ventilatorului din spate şi un altul în fața uşii. De parcă, la optzeci şi unu de ani, bunica avea s-o rupă nebuneşte la fugă ca să-şi recâştige libertatea. Buni nu

voia decât să-şi retuşeze machiajul, ca să arate bine când avea să fie luată. Nici măcar n-a încercat să se ferească de aparatele de filmat, atunci când federalii au scos-o din casă cu cătuşe la mâini. A mers cu capul sus şi-a zâmbit la fel de senin ca întotdeauna, cu şiragul dublu de perle albe la gât.

Nu-mi venea să cred că eu eram cauza tuturor acestor grozăvii care se abătuseră peste familia mea.

Am urcat din nou la etaj, m-am strecurat în dulapul gol şi am plâns.

67

„Lisbeth era cea liniştită”, era citată, într-un articol din revista *New York*, doamna Walker, profesoara mea de biologie de la Liceul Montclair. Eram comparată cu JT Leroy, celebrul farsor literar care le dusese de nas pe Carrie Fisher şi Asia Argento, şi cu Esther Reed, impostoarea cu identităţi multiple. Ambii fuseseră prinşi şi condamnaţi pentru că se dăduseră altcineva decât erau în scopul de a obţine faimă şi bani. „Nu m-aş fi aşteptat ca tocmai ea să fure o rochie celebră în toată lumea”, a adăugat doamna Walker cu o atitudine superioară. Cred că la fel se vorbeşte şi despre criminalii în serie.

Articolul continua prin a presupune că eu reprezentam cel mai recent exemplu de tulburare de anxietate socială,

care, în mod extrem de potrivit, era abreviată SAD[12] în DSM-5[13], acolo unde psihiatrii cataloghează toate formele de boală mentală. Tulburarea de anxietate socială, denumită şi fobie socială, este considerată a fi cea mai comună tulburare anxioasă: 12% dintre americani au suferit de această boală mentală pe parcursul vieții. În articol eram analizată ca fiind retrasă, introvertită şi având o frică socială profundă. Se teoretiza că, prin faptul de a pretinde că eram altcineva decât în realitate, mă răzvrătisem împotriva societății. M-am simțit destul de insultată de teoria lor.

Articolul acesta a făcut-o pe mama să ia în considerare posibilitatea de a ne muta în altă parte şi cred că într-adevăr ne-am fi mutat dacă Buni n-ar fi fost în continuare amenințată cu punerea sub acuzare federală. Şi-apoi ceea ce i s-a întâmplat mamei a făcut mutarea imposibilă.

S-a trezit vomând şi, dacă eu şi Courtney nu am fi alergat în dormitorul ei şi n-am fi întors-o pe o parte, mama s-ar fi înecat cu propria vomă. Vărsătura îi ajunsese în nas şi peste tot. Ne-am speriat groaznic. Chiar şi după ce am întors-o, tot nu respira, aşa că i-am vârât degetele pe gât,

---

[12] Abreviere pentru Social Anxiety Disorder. În limba engleză, „sad" se traduce prin „trist" sau „jalnic".

[13] Abreviere pentru *Manualul de Diagnoză şi Statistică a Tulburărilor Mentale*, ediția a V-a.

încercând cu disperare să-i eliberez traheea. Într-un final, mama a mai scuipat nişte vomă şi-apoi am izbutit s-o ridic în capul oaselor, în vreme ce Courtney suna după o ambulanță.

La spital, analizele de ficat au fost alarmante: fosfataza alcalină – 186, gama-glutamiltranspeptidază – 455, volumul corpuscular mediu – 111 şi un nivel al trombocitelor de peste 96.000. Nu înțelegeam cu adevărat ce înseamnau toate astea – deşi doctorii şi asistentele tot vorbeau despre ele. Până la urmă, l-am găsit pe doctorul Newton, ca să aflu ce se întâmpla.

— Nu-i funcționează ficatul, mi-a spus el. Pentru un timp, putem s-o stabilizăm, dar nu ştim sigur ce putem să facem în etapa asta.

— Dar n-a mai băut, i-am spus disperată.

— Ceea ce e un lucru bun, dar stricăciunile existau deja, mi-a spus doctorul.

— Nu se poate face un transplant? a intervenit Courtney. Mama e pe listă, nu?

— Am mutat-o deja în capul listei. Şi vom lărgi aria de căutări, dar nu există garanții că vom găsi un organ sau că mama voastră va putea să îndure orele lungi de operație, i-a răspuns Newton.

În tăcere, în sala de aşteptare, eu şi Courtney ne-am luat de mână. Eram singure, doar noi, ferigile, scaunele mov înşiruite şi nesfârşitele voci repetitive de pe canalele de ştiri, care umpleau spaţiul gol.

După ce starea mamei s-a stabilizat, ni s-a dat voie s-o vizităm. Am intrat sub privirile fiecărei asistente, fiecărui doctor şi fiecărei infirmiere. Simţeam că opiniile lor, în ceea ce mă privea, se schimbaseră, de parcă din cauza mea mama păţise această grozăvie. În mod cert, nici eu nu mă mai simţeam ca fiind fata cea bună.

— Au venit fetele tale minunate, a spus asistenta Brynner.

Care era la fel de caldă ca întotdeauna. Spre deosebire de mama, asistenta Brynner părea mai sănătoasă ca oricând. Când am intrat în cameră, mi-a şoptit:

— Poate reuşeşti să-i bagi minţile-n cap.

N-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea.

Când ne-a văzut că venim ţinându-ne de mână, mama a părut mulţumită. Ne-am aşezat amândouă lângă patul ei. Părea că mama se odihnea bine şi nu mai avea dureri.

— În mare parte, e vorba doar de deshidratare, ne-a spus ea, de parcă asta i-ar fi explicat starea. O să mă pun pe picioare curând.

— Doctorul Newton e de altă părere, am contrazis-o eu.

Presupun că-mi pierdusem reticența în a vorbi cu mama, aşa cum mi se întâmpla înainte. Courtney era îngrozită.

— Nu vorbi cu ea aşa, m-a admonestat sora mea.

— Nu vreau să spun decât că sunt mai multe lucruri la mijloc, i-am răspuns, apărându-mă.

— Ei, nu trebuie să vorbeşte cu ea despre asta acum! mi-a cerut Courtney.

Am crezut c-avea să urle la mine şi-am tresărit uşor. Am văzut că mama înțelegea ce se întâmpla. Era ca şi cum întotdeauna ar fi ştiut ce se petrecea între mine şi Courtney, dar, pentru că propria ei viață era atât de distrusă, nu putea să mai recunoască şi adevărul situației dintre noi două.

— Nu, Court, îmi pare rău. Lisbeth are dreptate, a spus ea. Trebuie să vorbim despre ceva.

Eu mi-am adunat toate puterile, îngrozită de ceea ce putea să spună în continuare.

— Le-am zis doctorilor, asistentelor şi tuturor că nu vreau transplant.

— Eşti nebună? a sărit Courtney.

Acum chiar că se înfuriase.

— Nu-l merit, Court. N-ar trebui să irosească un organ pentru mine.

Îmi dădeam seama că mama se gândise la asta vreme îndelungată.

— Transplantul nu e ca alte operații. Am văzut pacienții care au nevoie de așa ceva și cât de dificilă e operația. Există un deficit uriaș de organe și mulți oameni, care sunt cu mult mai merituoşi decât mine, le aşteaptă. Eu o să mă descurc cât de bine o să pot.

Courtney părea complet dezumflată. La rândul meu, şi eu eram devastată. Nu ştiam ce să spunem. Am ascultat bipurile şi şuierăturile diverselor aparate medicale, care creau în încăpere o simfonie a tristeții.

Încetul cu încetul, m-am trezit străduindu-mă să-mi lămuresc logica a ceea ce spunea mama. Ştiam că încerca să facă un gest nobil. Mie mi se părea un gest egoist, dar începeam să mă enervez pentru faptul că mama ne lăsa baltă. Sigur, cea care voia să procedeze corect era „asistenta cea bună” din mama, dar, în felul ăsta, pe noi ne abandona.

— Nu e cinstit, i-am zis cu hotărâre. Spui că *noi* nu merităm. Ştiu c-am dat-o rău cu oiştea-n gard. Dar am nevoie de tine mai mult ca oricând – şi Courtney şi Ryan, la fel. De fapt, şi Buni. Nu că tu te gândeşti vreodată la ea.

Mama m-a privit uluită. Courtney era complet nedumerită. Nu ştiu sigur dacă sora mea înțelegea ce încercam să spun. Se obişnuise într-atât să fie lăsată în urmă şi, cu toate că mereu era furioasă din cauza asta, într-un fel se aştepta să fie tratată astfel.

— Nu pot să stau aici, cu tine, am zis. Dacă asta e ceea ce se va întâmpla, atunci trebuie să plec.

68

O aşteptam pe Jess, dar nu visasem că Jake avea să-şi facă apariţia împreună cu ea.

Adică – la naiba! – practic Jake era acum un star rock. Eram surprinsă că presa nu-l urmărea pe *el*. Fireşte, povestea mea fusese deja înlocuită cu alte titluri, precum cel despre Kim Kardashian, care dansase cu Kanye într-o discotecă din Miami, deşi era gravidă, în opt luni, urmând să nască un alt copil. Carele de televiziune şi maşinile reporterilor nu mai aşteptau în faţa casei mele.

Jess şi Jake s-au aşezat pe canapeaua din sufragerie. N-am putut să nu mă gândesc că, atunci când eram mai mică, nu stăteam niciodată în sufragerie. Dacă puteam, nu petreceam deloc timp la parter.

Jess era îmbrăcată complet în negru. De la prezentarea de modă, renunţase la FIT şi devenise şi mai devotată liniei sale de haine. Dacă asta era posibil. Judecând după vestimentaţia de acum, era limpede că făcuse tranziţia către locuitorul din centrul oraşului. În fond, în New York City, negrul e întotdeauna noul negru.

Jake era îmbrăcat cu obişnuiţii lui jeanşi cu cămaşă de flanel, ceea ce-l cam eticheta ca demodat, dar în stil Seattle-

grunge. Care îl prindea. Cu părul lui negru şi ochii fumurii părea însă şi diferit, părea mai „Jake”, prezența lui era, cumva, mai impozantă. Presupun că asta se întâmplă când ai posibilitatea să renunți la a mai fi chelner într-o cârciumă ieftină şi-ți dedici viața muzicii. Prietenii mei, Jake şi Jess, mergeau înainte cu viețile lor, spre deosebire de ştiți cine.

— Ce face Buni? m-a întrebat Jess.

— Mai mult decât orice altceva, e supărată gândindu-se cât de furios ar fi fost bunicu’ ştiind că brățara pe care el i-a dăruit-o stă închisă undeva de cei de la FBI, i-am răspuns. Pe de altă parte, un sergent bătrân din NYPD, din secția unde a fost interogată, a zis că Buni are cel mai drăguț zâmbet pe care l-a văzut vreodată la cineva care nu era drogat şi a invitat-o să iasă cu el în oraş.

Jess şi Jake au izbucnit în râs.

Mi se părea incredibil să stau din nou atât de aproape de Jake, să-l privesc. Îmi tot aminteam de episodul de la Talkhouse, unde sărise pe scenă ca o panteră, smulgând notele din chitară de parcă ar fi fost urletele unui monstru. Melodia aceea a început să mi se repete în minte.

— E aici? a întrebat Jess. M-aş bucura aşa de tare s-o văd.

— Nu, e la spital, cu mama, i-am răspuns.

— Şi mama ta? a intervenit Jake.

M-a surprins uitându-mă la el, dar eu am întors ochii, temându-mă să nu clachez, în cazul în care privirile ni s-ar fi întâlnit realmente.

— Urăşte faptul că a trecut de cealaltă parte a grilajului de la pat. Cred că problema este că-i e o frică teribilă de toate lucrurile care ar putea merge prost în timpul operației. Ne tot spune o mulțime de poveşti de groază din anii ei de muncă în spital, despre catetere înnodate şi prescripții cu medicamente greşite. În principiu, e varză.

Jake continua să fie tăcut, uitându-se în jos. Eu nu mai ştiam despre ce să mai vorbesc. Începusem să mă simt de-a dreptul jalnică.

— Apropo, mulțumesc c-ai făcut să fiu concediată de la Met, mi-a comunicat Jess.

— Îmi pare rău. Am cam stricat lucrurile pentru toată lumea.

— Eu am glumit, de fapt. Oricum voiam să-mi dau demisia. Cred că pe Myers l-au transferat la magazinul The Met Museum Design, din incinta Aeroportului Internațional Newark, terminalul C, a adăugat ea zâmbind. Deci, pentru tine, ce urmează?

— Aştept să văd ce decide tribunalul. Cam tot timpul stau pe la spital, să văd dacă mama primeşte transplantul şi

dacă vrea să coopereze, încerc să mă revanşez faţă de Buni. Presupun că mă gândesc şi la facultate.

Jess mi-a aruncat o privire foarte tristă şi am văzut că Jake a început să se foiască.

— Ştii, Lizzy, a zis el într-un final, de parcă ar fi ridicat o greutate foarte mare, am rugat-o pe Jess să vin şi eu cu ea să te văd fiindcă am vrut să-ţi spun că ştiu că eşti în necazul ăsta, din cauza a ceea ce ai făcut, dar că mie mi se pare că, de fapt, ceea ce ai făcut a fost foarte cool. Ţi-ai trăit visul. Asta trebuie să însemne ceva.

Acelaşi Jake – sincer, serios, plin de pasiune –, dar eu nu mai suportam. El mă sprijinea, ca întotdeauna, dar eu nu mai puteam să-l privesc. În fond, îmi ratasem şansa. Şi nu vedeam cum aş fi putut să răsucesc lucrurile. Aş fi vrut să-l întreb ce mai făcea Monica. Aşa ar fi fost civilizat, dar n-am putut.

— Mulţumesc, am izbutit, în sfârşit, să bolborosesc. Cum merge turneul marelui star rock?

Plin de vervă, Jake a prins să-mi înşire oraşele pe unde trebuiau să meargă, mi-a spus totul despre autocarul de turneu şi despre trupă. Dar n-am auzit nimic.

Nu ştiu de ce, mă tot gândeam la scena finală din *Vacanţă la Roma*, când Audrey dă cu ochii de reporteri, iar ea şi Gregory Peck împărtăşesc acelaşi sentiment nerostit.

Îşi strâng mâinile, prefăcându-se că nu s-au cunoscut niciodată, deşi el a fost iubirea vieții ei, după care Audrey îl lasă singur, lângă cordonul de securitate, privind la locul gol, unde stătuse ea ultima dată. După ce toată lumea pleacă, Joe porneşte şi el, din sala palatului, pe coridorul lung, fără de sfârşit, meditând la ceea ce ar fi putut să fie, dacă viața ar fi fost altfel.

Dar viața nu e altfel. Şi iată-mă şi pe mine, gândindu-mă în continuare că fiecare moment din viața mea era ca o scenă dintr-un film cu Audrey Hepburn.

Am realizat că Jake nu mai vorbea de ceva timp şi m-am simțit stânjenită. Jess a intervenit, ca să umple tăcerea inconfortabilă.

— Te-ai uitat în ultima vreme pe blog?

Am dat din cap în semn că nu.

— Nici măcar nu mi-am deschis telefonul, i-am spus.

— Ei, ar trebui. Unde e? m-a întrebat prietena mea.

M-am dus în bucătărie. Telefonul meu zăcea de-o veşnicie pe dulap. Nu ştiam nici măcar dacă mai avea baterie. Eram prea deprimată ca să-l pornesc, aşa că i l-am dat lui Jess. Ea l-a deschis şi mi l-a dat înapoi.

Mobilul a început să-mi bâzâie în mână, pe măsură ce mesajele vocale începeau să se strângă. Mi-au apărut şi o mulțime de numere şi de SMS-uri la întâmplare. Multe

dintre ele erau de la Jess, câteva erau chiar şi de la Jake şi-apoi mai erau multe, foarte multe apeluri de la Isak.

Şi-aşa, chiar în clipa aceea, în mâinile mele, telefonul a început să sune.

Apelantul era Isak.

69

— Grăbeşte-te sau o să întârzii, mi-a strigat Jess, în timp ce mă îmbrăcam cu o bluză înflorată şi prima pereche de jeanşi marca Designer X – de fapt, jeanşii erau încă în faza de prototip. Pantalonii skinny, căptuşiţi, îţi dădeau o senzaţie atât de plăcută, că-ţi venea să dansezi.

Prin fereastra deschisă a camerei de oaspeţi pătrundea o briză uşoară, de seară. Când am închis încuietoarea ferestrei, am observat îndesată într-un raft din colţ prima pagină îngălbenită din *The New York Post*. Nu-mi venea să cred că Jess încă mai avea un exemplar.

Aruncând câteva lucruri în geanta uriaşă a lui Jess, am ieşit în goană din apartamentul ei din West Village ca să prind trenul PATH la staţia de pe Christopher Street, pentru drumul de întoarcere de noapte.

La drept vorbind, toată notorietatea îmi priise la capitolul followeri pe blog. După o vreme, începusem din nou să primesc mesaje de la fani. Nimeni nu poate să câştige într-o dispută cu un trol, aşa că nici nu încercasem, şi-apoi,

încetul cu încetul, inamicii se evaporaseră către capătul de jos al listei cu comentarii.

„Am pentru tine o admirație mai mult decât ranchiunoasă”, scrisese un comentator. „Fabulos de sfidătoare”, spusese un altul. Din fericire, Flo rămăsese alături de mine. N-o deranja felul în care comportamentul meu fraudulos ne explodase „brand”-ul. Sinceră să fiu, brandul meu reprezenta foarte bine persoana care eram. Chiar dacă nu eram cine spusesem că eram. După cum puteți să bănuiți, click-urile și vizualizările pe blog depășiseră orice record – toată lumea trebuia să-l viziteze.

Am pornit Bestia Mov, am ieșit din parcarea de lângă stația PATH de pe Grove Street și-am luat-o pe drumul din parc, așa cum făcusem în fiecare noapte din ultimele săptămâni. Încă o dată și apoi puteam să iau o pauză.

Biroul procurorului districtual din New York mi-a examinat cazul și a concluzionat că nu obținusem bani sau alte foloase de pe urma farsei. De fapt, izbutisem chiar *să pierd* o brățară prețioasă. Așa că nu comisesem nici o infracțiune pentru care să fiu judecată penal. Am urmat sfatul lui Buni și mi-am cerut scuze într-o frenezie, promițând să nu mai fac niciodată așa ceva.

Investigația a fost mult mai dură în cazul lui Buni. Care mă iertase, dar eu tot mă simțeam groaznic din cauza asta.

Dacă Dahlia n-ar fi angajat acel detectiv particular care să mă cerceteze pe mine, cred că Buni nu ne-ar fi spus niciodată secretul ei.

Toată lumea era uluită că bătrânica din apartamentul 5A, de la Montclair Manor, fugise de lege în tot acel timp. Doar Betty a pretins că avusese unele suspiciuni. Le-a declarat celor de la Ştirile Channel 2 că ştia că Buni ascundea ceva. Una sau două dintre celelalte bătrâne cu părul albăstrui s-au plâns că bunica le-a escrocat la jocul de cărţi şi că a trişat la bingo.

S-a doveditul că, în anii cincizeci, bunicul fusese un bine-cunoscut membru al Cosa Nostra, care dispăruse apoi în mod misterios. Frank Wachowicz sau Sammy Graziano primise porecla Gangsterul Gentleman – era faimos fiindcă se îmbrăca elegant şi-şi purta arma într-o pungă de hârtie, astfel că, atunci când mergea pe stradă, dădea impresia că-ţi aducea un sendviş.

Agenţii federali erau atât de jenaţi că Sammy trăise pe malul celălalt al râului, absolut la vedere, că au pretins că bunicul a fost un martor secret, aflat sub protecţia lor, care a cântat ca un canar.

— Bunicul a fost un om mult prea de onoare ca să facă aşa ceva, mi-a spus Buni.

Asta a fost singura dată când am văzut-o furioasă.

— Sammy al meu a părăsit mafia pentru mine, ca să putem să ducem o viață normală. Sigur, exista o regulă, omertà, dar, ca multe alte reguli, şi asta era făcută ca să fie încălcată. Pur şi simplu, bunicul tău a ştiut cum să se descurce.

Reporterul de la *The New York Post* a dezgropat nişte fotografii alb-negru uimitoare, pe care nu le mai văzusem niciodată. În ele erau bunica şi bunicul, la sfârşitul anilor cincizeci, ieşiți să se distreze în oraş, la Clubul Stork şi la El Morroco. Eu şi Jess am stat cu ele împrejurul nostru, alegând rochiile pe care le modificaserăm.

În fotografii se vedea cum era Buni cu-adevărat în tinerețe. Stând împreună cu Ida Lupino, Josephine Baker, Diana Vreeland şi, din când în când, cu câte-un Kennedy, bunica mea era una dintre acele ființe rafinate, a cărei inteligență era la fel de impresionantă ca şi marea ei eleganță. Nu atârna pasivă de brațul bunicului. O vedeai angajată activ cu toți cei din jurul ei.

Judecătorul Ruston n-a făcut decât s-o plesnească uşor peste încheietură pe Buni, în ciuda prietenului Dahliei, procurorul districtual, şi a eforturilor celor mai grozavi procurori ai Departamentului de Justiție al Statelor Unite. Era aproape imposibil ca bunica să fie trimisă în judecată acum, că bunicul murise.

Ca de obicei, am depăşit spaţiul marcat de parcare, apăsând cu putere pe frână. Tot nu puteam să controlez Bestia Mov. Una dintre roţi era căţărată pe bordură, dar era doar una. Trebuia să mă grăbesc; trupa se apropia deja de finalul cântării.

— Sunt impresionat de cum ai reuşit să dai totul cu oiştea-n gard, mi-a spus Isak, când, în sfârşit, ne-am întâlnit.

Eram atât de fericită să-l văd, că nu puteam să fac altceva decât să-i dau dreptate.

— Se pare că trebuie să calci pe nişte urme fabuloase, a remarcat el cu isteţime, referindu-se la trecutul glamouros al lui Buni.

Chiar şi aşa, i-am cerut iertare designerului, pentru cât de mult minţisem. El s-a comportat ca şi când scuzele mele erau complet inutile.

— Sigur că ai fost o mincinoasă, mi-a spus el. Dar ai fost o mincinoasă adevărată. Nu ca toţi ceilalţi mincinoşi din zilele noastre. Mi se pare absolut încântător că mai există oameni pe lume care izbutesc să aibă astfel de aventuri palpitante şi absurde. Şi-apoi să ştii că noi toţi suntem nişte falşi.

Scandalul şi publicitatea n-o afectaseră deloc pe Jess. Linia de haine Designer X a avut succes imediat. Cu

siguranță că i-a fost de ajutor faptul că-l avea pe Isak Guerrere drept partener.

Mama continuă să ne îngrijoreze. Ea a fost cea mai afectată emoțional din cauza poveştii cu Mafia, dar, în sfârşit, a înțeles de ce a fost atât de îngrozită în copilărie. Familia trebuise să se tot mute, în mijlocul nopții, din casă în casă, iar ea să tot schimbe şcolile. Realizase atunci că era ceva în neregulă, dar nimeni nu voia să vorbească despre asta.

La spital, în noaptea aceea, când mama şi bunica au discutat cu sinceritate, aşa cum ar fi trebuit s-o facă în urmă cu decenii, a izbucnit o cascadă de lacrimi. Buni a îmbrățişat-o pe mama, ca să-i spună cât de rău îi părea c-o făcuse să treacă prin atâtea fără să-i explice vreodată de ce. În noaptea aceea, am simțit că un lucru extrem de important se schimbase. Legătura fusese refăcută şi asta ne adusese din nou la un loc, ca familie. Acum nu mai trebuia decât ca mama să treacă de operație.

M-am strecurat pe lângă băieții de la uşă, care nici măcar nu s-au mai deranjat să mă întrebe ceva – se obişnuiseră deja cu aparițiile mele la ore târzii.

Courtney a fost prima care mi-a spus de Monica şi Jake. S-a dovedit că Monica mergea frecvent la Harris's Riverside Bar and Grill. Acolo lucrează sora mea ca barman. Monica

venea acolo în weekenduri, pentru brunch, împreună cu cei doi copii şi cu soțul ei, un pasionat de calculatoare. Era căsătorită şi locuia în Weehawken. Courtney şi Monica se împrieteniseră. Monica îi tot povestea de trupa asta grozavă pe care o reprezenta şi despre cât de chipeş era solistul. A durat ceva timp până când Courtney a pus lucrurile cap la cap. Chestia cu costumul de cowgirl era doar de fațadă, ceva gândit pentru afacerea ei de management muzical, căreia îi era aproape la fel de devotată ca soțului şi celor doi copii. De fapt, Monica era o mamă tipică din Jersey, care-şi ducea progeniturile la fotbal, purta ochelari cu rame negre şi pantaloni de trening.

Până când să ajung eu înăuntru, trupa terminase deja cântarea. Mulțimea îndesată în club cerea încă un bis.

Adevărul e că niciodată nu m-am simțit eu însămi până n-am luat pe mine rochia Givenchy. Pare o nebunie că a trebuit să fac atâtea eforturi ca să aflu cine sunt cu-adevărat. Dar presupun că trebuia să se schimbe ceva. Ceva trebuia să mă ridice ca să mă scoată din locul unde stătusem.

„Uneori lucrurile bune nu sunt aşa de grozave”, cum obişnuia să spună Buni, „şi deseori se întâmplă ca lucrurile rele să fie bune pentru tine.” În copilărie, n-am înțeles

niciodată ce însemna asta, dar acum, după tot ce s-a întâmplat, înțeleg cu siguranță.

În vreme ce eu îmi croiam drum prin mulțime, ca să ajung în colțul scenei, lângă pupitrul de sunet, Jake a ieşit singur, a conectat amplificatorul, mi-a făcut cu ochiul şi-a început să cânte.

Într-o noapte privirea din ochii tăi a fost ca o lumină.
Strălucea atât de tare, că n-am putut să văd,
În acea... o... noapte.

Publicul cânta împreună cu el refrenul care se repeta:

În acea... o... noapte.

A durat mult timp până când NYPD-ul şi-a finalizat raportul asupra investigației şi iată ce am aflat: dacă pretinzi că eşti o altă persoană adevărată, asta se consideră fraudă. Dacă pretinzi că eşti doctor şi tratezi pe cineva, se consideră infracțiune. Dar dacă pretinzi că eşti Audrey Hepburn, nu există nici o lege care să-ți interzică să faci asta.

Ştii hainele pe care le purtai?

Culoarea din părul tău?
Erai aşa al naibii de elegantă,
În acea... o... noapte.

Când restul trupei a ieşit şi a cântat ultimul vers, Jake m-a prins de mână şi m-a tras sus, pe scenă, în faţa tuturor celor aflaţi la Reilly's. Aplecându-se să mă sărute, şuviţa aceea de păr negru i-a căzut din nou pe faţă.

Aceasta era o condiţie a împăcării noastre. Trebuia să fiu acolo, în fiecare seară, pentru bisul ultimei cântări de la Reilly's, ca să compensez pentru, mă rog, ştiţi voi ce. Nu pot să spun că m-ar fi deranjat această condiţie.

Timpul vindecă totul; cu-adevărat vindecă.
Timpul vindecă totul, numai dragostea nu.

Am continuat să-l ţin lângă mine şi după ce melodia s-a încheiat. Inima îi bătea încă cu putere de la cântare. Şi tot trupul îi era cald. Publicul mi se părea atât de îndepărtat.

— Deci, Lizzy, eşti gata să decolăm? mi-a şoptit el cu vocea aceea blândă, de Jersey, în vreme ce mulţimea striga.

Am încuviinţat din cap.

Luam BMW-ul din 76 al lui Jake şi plecam într-o mică excursie. Aveam de gând să ne oprim unde şi când voiam.

Doar eu şi Jake.

Şi chitara lui, desigur.

M-am întrebat dacă putea să cânte „Moon River”.

Mulțumiri

Să spun că îi sunt dator lui Truman Capote e ca şi cum aş spune că un purice îi este dator unui câine. Ca tânăr scriitor, nemulțumit de valorile societății, l-am citit pe Capote cu mare respect şi admirație. E probabil evident că mă simt îndatorat față de autorul care a creat-o pe Holly Golightly şi a scris povestirea *Mic dejun la Tiffany*, cât şi față de scenaristul George Axelrod şi regizorul Blake Edwards, care au adaptat, pentru film, opera literară a lui Capote. Cititorii avizați, care cunosc bine povestirea şi adaptarea cinematografică, vor găsi, împletite în scenele şi dialogurile acestei cărți, o multitudine de aluzii, referințe, omagii, semne de respect şi ecouri deliberate ale acestor opere şi ale altor filme din cariera lui Audrey Hepburn. Le sunt recunoscător bloggerilor şi fanilor online pentru faptul că m-au inspirat în procesul de culegere a celor mai fascinante aspecte ale carierei lui Audrey Hepburn.

Aş vrea, de asemenea, să remarc sprijinul unor oameni generoşi, pe care sunt norocos că i-am cunoscut şi de pe urma cărora am beneficiat: romanciera Jean Craighead George, unica mea sursă de încurajări vreme de decenii; editorul de ficțiune de la *The New Yorker*, Veronica Geng, care, la început de drum, m-a ajutat să-mi găsesc o voce literară, pe care apoi mi-a trebuit o viață întreagă s-o regăsesc; editorul meu, Brendan Deneen, care mi-a umplut textul de virgule şi mi-a cerut să mai scriu încă trei capitole – îi sunt recunoscător pentru încrederea în abilitățile mele şi pentru credința lui naivă că aveam să termin cartea la timp; Barbara Marcus, editorul Diviziei pentru Copii de la Random House, pe care sunt norocos că am găsit-o pe parcursul unei scurte

pauze din extraordinara ei carieră – căldura ei, încurajările şi experiența ei au fost cruciale pentru eforturile mele; Carla Riccio, fost editor la Dial Press, care a muncit aproape la fel de mult ca mine la acest manuscris şi care m-a îndreptat pe calea spre „acea călătorie senzuală în compania cuvintelor”, despre care atât de multe persoane vorbesc şi-n jurul căreia eu mă împleticeam, sperând să o găsesc; editorul *Southampton Review* Lou Ann Walker, care m-a învățat cum să mă descurc în această şi în multe alte aventuri literare şi de viață; designerul de costume Lisa Lederer, ale cărei *joie de vivre* şi perspectivă originală asupra modei au fost sursa de informații pentru această carte; Amy Berkower de la Writers House, Ken Wright, acum editor la Penguin Children’s Books, şi Nichole Sohl, de la St. Martin’s – cu toții m-au lansat pe drumul acesta şi m-au purtat prin furtună; Jan Kroeze, designer de lumini şi director de imagine, şi Michele Pietra, stilist de modă şi expert couture, care mi-au oferit sfaturi neprețuite; Gloria Henn, care a apărut în viața mea ca să mă ajute să construiesc un imperiu şi m-a făcut să-mi dau seama că treaba mea era, de fapt, să distrug unul; Fred Perkins şi Henry Guberman, care m-au ajutat să găsesc posibilitatea de a face asta şi de a scrie din nou; Anne Richards, care, încă din primele zile în care am lucrat împreună, mi-a fost busolă; şi regizorul de film şi de teatru Mike Nichols, care probabil că habar nu are cine sunt sau unde ne-am întâlnit, dar care, într-o conversație relaxată, mi-a vorbit despre un sfat pe care l-a folosit în încercarea de a-şi ajuta copiii să înțeleagă, un sfat la care eu nu am încetat să mă gândesc şi care a devenit indispensabil pentru povestea acestui roman; şi, în final, copiii mei, Mac, Jake şi Tess, pe care îi ador – dacă n-ar fi fost viețile lor minunate şi pline de energie şi nesfârşitele lor înțepături şi critici, n-aş fi muncit atât ca să reuşesc. Fără ajutorul acestor oameni minunați, această carte n-ar fi existat.

În sfârşit, întreagă această carte reprezintă o dovadă a moştenirii nepieritoare a lui Audrey Hepburn, care, în mod intuitiv şi prin propriile forțe, a devenit primul star de cinema şi prima actriță a epocii poststudio. Transformarea ei personală – unii îl numesc Efectul Pygmalion – constituie un model pentru toată lumea, mai ales pentru acele tinere, care trăiesc în suburbii cenuşii şi-n oraşe uitate, aspirând să devină mai bune, să devină mai fericite, care sunt hotărâte să se înhame la periculoasa muncă de a te reinventa pe tine însuți, în ciuda situațiilor dificile care pot apărea. Audrey Hepburn reprezintă cu adevărat transformarea creativă de sine şi întotdeauna va fi un reper pentru alții, mai mult din acest motiv, decât pentru extraordinarul ei talent actoricesc, pentru lupta ei în sprijinul copiilor lumii sau pentru gustul ei în materie de stil.